

หนังสือของเรา
ที่ถูกหายใจออกมาโดยพระเจ้า
คือพระคัมภีร์

โดย
ดร. จอห์น อาร์. ไรซ์

คำนำของผู้แต่ง

ความเป็นของแท้และสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ที่ได้รับการคลอใจจากพระเจ้าเป็นรากฐานของความ เป็นคริสเตียน แม้หากมีการยอมรับว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า เราก็ไม่มีทางที่แน่นอนเลยในการทราบความ จริงเกี่ยวกับพระคริสต์ เกี่ยวกับทางแห่งความรอด ไม่มีการรับประกันเกี่ยวกับสวรรค์และนิรันดร์กาล ไม่มี บรรดาพระสัญญาที่น่าชื่นใจ ไม่มีทางที่จะทราบหน้าที่ของคริสเตียน ที่จะบ่มเพาะอุปนิสัยคริสเตียน หรือ ประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียน หากปราศจากพระคัมภีร์ที่ได้รับการคลอใจ เราควรเริ่มต้นก่อนเลยว่าต้องมี พระคัมภีร์และพระคริสต์ หรือไม่มีพระคัมภีร์ ไม่มีพระคริสต์ ไม่มีความรอด ไม่มีความเป็นคริสเตียน

นี่เป็นสิ่งที่พระคัมภีร์เองสอนเกี่ยวกับเรื่องของการคลอใจ เท่าที่ผู้เขียนคนนี้เข้าใจมันได้ โดยตีความพระ คัมภีร์ตามที่ปรากฏ เราไม่ได้พยายามที่จะปรับหลักคำสอนนี้ให้เข้ากับทฤษฎีเหล่านั้นของมนุษย์ เราเชื่อฝังใจ ในส่วนที่พระคัมภีร์กล่าวด้วยความแน่ใจ

ในที่นี้เรายอมรับว่าเราเห็นต่างกับบางคนที่ยำเกรงพระเจ้าและมีความเป็นนักวิชาการ ไม่ใช่เกี่ยวกับ ข้อเท็จจริงเรื่องการคลอใจ แต่เกี่ยวกับว่าจริงหรือไม่ที่บางครั้งมันไม่รับประกันเรื่องลำดับพงศ์พันธุ์ เรื่องทาง วิทยาศาสตร์ หรือประวัติศาสตร์ หรือความสมบูรณ์แบบด้านศีลธรรมของพระคัมภีร์ เราเห็นต่างเกี่ยวกับว่า จริงหรือไม่ที่พระคัมภีร์มีพัฒนาการในความหมายตามแนวคิดเสรีนิยมเกี่ยวกับว่าส่วนแรกนั้นไม่สมบูรณ์และถูก แชนหน้าโดยการคลอใจในภายหลัง เราหวังใจว่าเราไม่ได้มีความเป็นพี่น้องเช่นนั้นในจุดที่เรายืนกรานเกี่ยวกับสิ่ง ที่พระคัมภีร์อ้างอย่างชัดเจนเกี่ยวกับตัวมันเอง-ความสมบูรณ์แบบในทุกตัวอักษรและทุกขีดในต้นฉบับ

บางคนที่กระวนกระวายใจเกินไปที่จะเอาใจพวกนักวิชาการที่ไม่เชื่อ จึงไม่ได้ประทับใจอย่างที่เราคิด ว่าพวกเขาควรประทับใจกับคำกล่าวอ้างที่ไม่อาจโต้แย้งได้เหล่านั้นของพระคัมภีร์เอง: ที่ว่าทุกถ้อยคำถูกหายใจ ออกมาโดยพระเจ้าเอง บางคน อย่าง Orr ผู้ซึ่งในตอนแรกให้การอนุโลมเยอะเยิ่นไปสำหรับความไม่เชื่อ และ เคยคิดว่าวิวัฒนาการได้รับการพิสูจน์แล้วทางวิทยาศาสตร์ ตามที่เหล่าผู้สนับสนุนของมันเคยอ้างอย่างเทียม เท็จ ต่อมาดูเหมือนจะเริ่มเชื่อแล้วเพราะผลงานของ Hodge, Warfield, Machen ฯลฯ Orr ซึ่งสิบเก้าปีหลัง จากเขียนหนังสือของตน, *Revelation and Inspiration*, เริ่มให้ความนับถืออย่างสูงต่อจุดยืนของ Warfield จนเขาให้ Warfield จัดเตรียมบทความเพิ่มเติมเกี่ยวกับการคลอใจ ซึ่งเข้มข้นมาก ใน *International Standard Bible Encyclopaedia* ซึ่ง Orr เป็นหัวหน้าบรรณาธิการ

เราเกรงว่าหลายคนก็คงแก่เรียนน้อยกว่าได้เขียนเกี่ยวกับการคลอใจผู้ซึ่งควรศึกษา Gaussen, Warfield, Young และ Engelder อย่างแตกฉานเสียก่อน และเหนือสิ่งอื่นใด พวกเขาควรศึกษาให้แตกฉาน เกี่ยวกับสิ่งที่พระคัมภีร์อ้างอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการได้รับการคลอใจของมัน

จุดใหญ่ในเรื่องความแตกต่างเกี่ยวกับการคลอใจในช่วงครึ่งศตวรรษหลังนี้และมากกว่านั้นก็คือปัญหา เกี่ยวกับวิธีการอธิบายความย้อนแย้งในการที่พระคัมภีร์ประกอบด้วยถ้อยคำของพระเจ้าขณะที่ยังเป็นถ้อยคำ ของมนุษย์เช่นกัน เราหวังว่าสองบทในที่นี่เรื่อง “พระวจนะนิรันดร์ของพระเจ้าที่ตั้งมั่นคงในสวรรค์ก่อนที่มันได้ ถูกบันทึกโดยมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้” และ “พระเจ้าทรงใส่สไตล์ของพระองค์ไว้ในผู้พยากรณ์เหล่า นั้น” จะช่วยในเรื่องนั้นซึ่งไม่ถูกสอนอย่างกว้างขวางมากนัก และตัวอย่างของความเกี่ยวข้องแบบพระเจ้า-

มนุษย์ในพระเยซูคริสต์และในการบังเกิดใหม่น่าจะให้ความกระจ่างเกี่ยวกับคำถามนี้เช่นกัน

เพื่อจะได้มุมมองของนักวิชาการที่ตีพิมพ์ที่สุดหลายท่านซึ่งเชื่อพระคัมภีร์ เราได้เขียนจดหมายต่อไปนี้ไปหาพวกเขาบางคน:

เรียน ดร. _____

ผมเขียนมาหาคุณและนักวิชาการที่ตามทางพระเจ้าอีกประมาณสิบสองคนเกี่ยวกับเรื่องที่ผมสนใจมาก ๆ และผมคิดว่าคุณสนใจมาก ๆ ด้วย เพราะผมเชื่อว่าคุณมีความทุ่มเทต่อพระคริสต์และพระคัมภีร์ และผมเคารพความเป็นนักวิชาการของคุณ ผมจึงอยากได้คำปรึกษาของคุณ ผมได้เขียนหนังสือเล่มหนึ่งมานานหลายเดือนแล้วซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการดลใจของพระคัมภีร์ มีหนังสือดี ๆ เล่มอื่น ๆ เกี่ยวกับการดลใจ แต่เพราะบางแง่มุมเกี่ยวกับแหล่งที่มาและการแต่งแต้มของพระคัมภีร์โดยมนุษย์ บางคนที่ดีจึงยืนกรานอยู่ตลอดให้ “ศึกษาใหม่” เกี่ยวกับเรื่องการดลใจ ดูเหมือนมีความยืนยันที่ว่ามนุษย์ได้เขียนพระคัมภีร์ และในพระคัมภีร์พวกเขาแสดงความหวังและความปรารถนาของตน ประวัติศาสตร์ของตน คำพยานของตน และกระนั้นพระคัมภีร์ก็ประกาศอย่างยืนกรานว่าพระเจ้าได้ประทานถ้อยคำเหล่านั้นของพระคัมภีร์ ในการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ มีหลายความคิดที่เข้ามาในสมอง ซึ่งผมจะซาบซึ้งยิ่งนักหากคุณจะให้คำปรึกษาแก่ผมได้

1. พระคัมภีร์มีตัวตนอย่างสมบูรณ์แล้วในพระคัมภีร์และแผนการของพระเจ้าใหม่ก่อนที่พระคัมภีร์ถูกประทานให้แก่มนุษย์เพื่อบันทึกลงไป?

1. พระคำบางตอนดูเหมือนจะสอนเช่นนั้น เพลงสดุดี 119:89 กล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวจนะของพระองค์มั่นคงอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์” พระวจนะทั้งหมดของพระเจ้า ซึ่งรวมถึงส่วนที่ยังไม่ได้เขียนด้วย มันคงอยู่ในสวรรค์แล้วตอนที่เพลงสดุดีบทนี้ถูกเขียนใหม่? ในทำนองเดียวกัน เพลงสดุดี 119:152 กล่าวว่า “เกี่ยวกับบรรดาพระโอวาทของพระองค์นั้น ข้าพระองค์ทราบดีแล้วตั้งแต่สมัยโบราณว่า พระองค์ทรงตั้งพระโอวาทเหล่านั้นไว้เป็นนิรันดร์” ผมหมายเหตุคำกริยารูปอดีต นั่นดูเหมือนจะสอนว่าพระโอวาทเหล่านั้นถูกตั้งไว้แล้วก่อนที่จะพวกมันถูกเขียนลงไป ในกิจการ 15:18 เราอ่านว่า “พระเจ้าทรงทราบกิจการทั้งสิ้นของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว” นั่นถูกบันทึกในฐานะคำกล่าวหนึ่งของยากอบ แต่ผมถือว่ามันเป็นคำกล่าวหนึ่งที่ได้รับการดลใจและมีสิทธิอำนาจ หากเป็นเช่นนั้น นั่นก็หมายความว่าพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ในรายละเอียด เป็นที่ทราบต่อพระเจ้าแล้วตั้งแต่แรกสร้างโลก?

2. จงพิจารณาพระราชนิพนธ์ด้านพิธีการ พลัทธิในถิ่นทุรกันดาร และข้าวของเครื่องใช้และการแต่งตั้งทั้งหลายของมัน เห็นได้ชัดว่าถูกคัดลอกตามแบบพลัทธิแห่งสวรรค์ซึ่งโมเสสได้เห็นในสวรรค์ ฮีบรู 8:2 พูดถึงพระคริสต์ว่าเป็น “ผู้ปรนนิบัติแห่งสถานบริสุทธิ์ และแห่งพลัทธิอันแท้จริง ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ และไม่ใช่มนุษย์” และข้อ 5 กล่าวว่าพวกปุโรหิตบนโลก “...ปรนนิบัติตามแบบและเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์ เหมือนโมเสสได้ถูกพระเจ้าทรงเตือน

สติ ครั้นเมื่อท่านพร้อมที่จะสร้างพลับพลาขึ้น พระองค์ตรัสว่า ‘เพราะ คุณเกิด เจ้าจงทำทุกสิ่งตามแบบอย่างที่ได้สำแดงแก่เจ้าบนภูเขาขึ้น’ นั่นคงหมายความว่าเรื่องทั้งหมดนั้นในทางพิธีการที่เกี่ยวข้อง และความหมายฝ่ายวิญญาณของพวกมัน ได้ถูกวางแผนไว้ก่อนแล้วในทุกรายละเอียด ก่อนที่พระคัมภีร์จะถูกเขียนลงไปมิใช่หรือ?

3. เรื่องทั้งหมดนั้นเกี่ยวกับการตรึงกางเขนพระคริสต์ ภาพเล็งเหล่านั้นที่แสดงภาพมัน การอ้างอิงเหล่านั้นถึงมัน และหลักคำสอนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้อง เห็นได้ชัดว่าถูกวางแผนไว้แล้วก่อนที่พระเจ้าทรงฆ่าพวกสัตว์ที่ไร้ความผิดและทรงทำเสื้อผ้าให้อาติและเอวาทที่เปลือยกายและก่อนที่อาเบลผู้ชอบธรรมได้ถวายเครื่องสัตวบูชาหนึ่งซึ่งแสดงภาพพระคริสต์ ดูเหมือนว่านั่นเกี่ยวข้องกับในการกล่าวถึงพระคริสต์ว่าเป็น “พระเมษโปดก ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก” ในวิวรณ์ 13:8

ผมหวังใย่ยิ่งนักที่จะเห็นความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ และถ้าสิ่งที่ผมกำลังเสนอแนะเป็นความจริง จักรวรรดิของพระเจ้าและการแต่งตั้งสี่สัน คำพยาน ความรู้สึก และประสบการณ์ใดก็ตามของมนุษย์ที่ถูกรวมเข้าในพระวจนะของพระเจ้าก็ถูกพระเจ้าวางแผนไว้แล้วล่วงหน้าและจึงถูกรวมเข้าไว้ในพระคัมภีร์ ถ้าผมไม่ได้กำลังเข้าใจข้อพระคำเหล่านั้นอย่างถูกต้องโดยอาศัยความสว่างของพระคำข้ออื่น ๆ หรือความจริงตามพระคัมภีร์ ผมก็อยากรู้มันจริง ๆ และจะยินดีรับคำปรึกษาหรือคำวิจารณ์ใด ๆ ที่คุณอาจนึกออก

II. เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ถูกปรับสภาพและถูกเตรียมพร้อมล่วงหน้ามากขนาดไหนเพื่อที่พวกเขาจะกล่าวถ้อยคำเหล่านั้นของพระเจ้าจริง ๆ ในคำศัพท์ของพวกเขาเอง และแสดงออกเช่นกันถึงสถานะ ความรู้สึกและคำพยานทั้งหลายของพวกเขาเอง?

1. พระคำบางตอนดูเหมือนจะกล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมผู้คนของพระองค์ล่วงหน้าเพื่อที่บุคลิกภาพของพวกเขา สภาพการณ์แวดล้อมของพวกเขาและการใช้คำเรียกของพวกเขา จะโดดเด่นชัดเจน แต่ก็สอดคล้องกับถ้อยคำของพระคัมภีร์ซึ่งพระองค์จะประทานให้แก่พวกเขา ยกตัวอย่างเช่น อีสยาห์ 49:1 และ 2, “พระเยโฮวาห์ได้ทรงเรียกข้าพเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ ตั้งแต่อยู่ในท้องมารดาของข้าพเจ้าพระองค์ได้ทรงกล่าวถึงชื่อของข้าพเจ้า และพระองค์ได้ทรงทำปากของข้าพเจ้าให้เป็นเหมือนดาบคม ในร่มพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้ และได้ทรงทำข้าพเจ้าให้เป็นลูกธนูขัดเงา ในแล่งของพระองค์ พระองค์ได้ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้” และข้อ 5 กล่าวว่า “และบัดนี้ พระเยโฮวาห์ ผู้ได้ทรงปั้นข้าพเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อจะนำยาโคบกลับมาหาพระองค์อีก...” ผมคงคิดว่าภาษาที่ดังมานั้น สี่สันนั้น ความเป็นศิลปินที่ได้รับการยกชุนั้นแห่งงานเขียนของอีสยาห์ มีส่วนเกี่ยวข้องใน “ลูกธนูขัดเงา” นี้ที่พระเจ้าทรงทำให้เขาเป็นและที่พระเจ้าทรงทำให้ “ปาก (ของเขา) เป็นเหมือนดาบคม” ฉะนั้นถ้าพระเจ้าทรงเตรียมอีสยาห์ด้วยลักษณะเฉพาะตัวของเขา สภาพแวดล้อมของเขา คำ

ศัพท์ของเขา และถ้าพระเจ้าทรงเตรียมพระวจนะของพระเจ้าลวงหน้า นั้นมันก็คงเป็นตัวแทนอิสยาห์และพระเจ้า ทว่าเราสามารถกล่าวได้ว่าพระคัมภีร์เป็น “พระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ. 4:4) และว่าพระคัมภีร์ “ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน” (1 คร. 2:13)

สิ่งหนึ่งที่คล้ายกันถูกกล่าวเกี่ยวกับเยเรมีย์ ในเยเรมีย์ 1:4-9: “แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้า โดยตรัสว่า “ก่อนที่เราได้ก่อร่างตัวเจ้าในครรภ์ เราได้รู้จักเจ้า และก่อนที่เจ้าคลอดออกมาจากครรภ์ เราได้แยกตั้งตัวเจ้าไว้ และเราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้พยากรณ์ให้แก่บรรดาประชาชาติ” แล้วข้าพเจ้าก็กราบทูลว่า “โอ้ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูเถิด ข้าพระองค์พูดไม่เป็น เพราะว่าข้าพระองค์เป็นเด็ก” แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “อย่ากล่าวว่ ‘ข้าพระองค์เป็นเด็ก’ เพราะเจ้าจะไปถึงทุกคนที่เราจะส่งเจ้าไป และสิ่งใดก็ตามที่เราบัญชาเจ้า เจ้าจะต้องพูด อย่างลวงหน้าของเขาทั้งหลายเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เพื่อจะช่วยให้พ้น” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออก และถูกต้องปากของข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “ดูเถิด เราเอาบรรดาถ้อยคำของเราใส่ในปากของเจ้าแล้ว” เยเรมีย์เป็นที่รู้จักและถูกชำระแยกตั้งไว้และถูกเจิมตั้งให้เป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่ง ก่อนที่เขาถูกก่อร่างในครรภ์ พระคำตอนนี้กล่าว และจากนั้นเยเรมีย์ควรพูด “สิ่งใดก็ตามที่เราบัญชาเจ้า” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส และ “เราเอาบรรดาถ้อยคำของเราใส่ในปากของเจ้าแล้ว” ผมเห็นว่าพระวจนะนิรันดร์นั้น ซึ่งตั้งมั่นคงแล้วในสวรรค์ และผู้พยากรณ์ของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่รู้จักและถูกชำระแยกตั้งไว้และถูกเจิมตั้งแล้วก่อนเขาเกิดมา สอดรับเข้าด้วยกันเพื่อให้เรามีพระคัมภีร์ที่เป็นพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมดแต่ก็ผ่านทางถ้อยคำของมนุษย์ (ในสำเนาคัดลอกต้นฉบับ)

เมื่อพิจารณาข้อพระคำเหล่านั้นด้านบน, กาลาเทีย 1:15 และ 16, ซึ่งกล่าวถึงอัครทูตเปาโล, อาจมีความหมายเดียวกัน “แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรสร้างข้าพเจ้าไว้ตั้งแต่ครรภ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศพระองค์ท่ามกลางพวกคนต่างชาติ โดยทันทีที่ทันใดข้าพเจ้าไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย” ทุกรายละเอียดเกี่ยวกับชีวิตของเปาโลถูกกำกับและถูกควบคุมและเป็นที่ทราบลวงหน้าโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วไหม จนเมื่อเขาเขียนพระคัมภีร์ พระคัมภีร์นั้นก็จะถูกใส่ในถ้อยคำและถูกแต่งแต้มสีสันทันโดยคำศัพท์และบุคลิกภาพ และลักษณะเฉพาะตัวซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมและวางแผนไว้แล้ว?

2. โรม 8:29 บอกเราว่าพระเจ้าทรงทราบลวงหน้าแล้วเกี่ยวกับทุกคนเหล่านั้นที่จะรับความรอด และ 1 เปโตร 1:2 กล่าวว่าคริสเตียนบางคน “ถูกเลือกสรรไว้แล้วตามการทรงทราบลวงหน้าของพระเจ้าพระบิดา” ผมคิดว่าการเลือกเกี่ยวกับความรอดนั้นถูกยื่นเสนอให้แก่มนุษย์ทุกคนแต่ว่าพระเจ้าทรงทราบว่าผู้ใดจะรับความรอด หากนี่เป็นความจริง ตามที่ข้อพระคำเหล่านี้ดูเหมือนจะ

กล่าว ว่าพระเจ้าทรงทราบล่วงหน้าเกี่ยวกับมนุษย์ทุกคน มันก็คงหมายความมิใช่หรือว่าเหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์และสภาพการณ์แวดล้อมพวกเขาและลักษณะเฉพาะตัวและบุคลิกภาพของพวกเขาเป็นที่ทราบล่วงหน้าแล้วทั้งหมดจนพระเจ้าจะทรงทำให้เกิดพระวจนะนิรันดร์นั้นเมื่อมันมาในถ้อยคำของมนุษย์ แม้จะด้วยถ้อยคำและการแต่งแต้มและองค์ประกอบของมนุษย์ซึ่งพระองค์เองทรงจัดเตรียมไว้แล้วอย่างระมัดระวัง?

ขออภัยที่ผมเขียนมาเสียยืดยาวเช่นนี้ แต่ผมต้องการความช่วยเหลือของคุณ ผมไม่ได้เขียนมาเพื่อชวนทะเลาะแต่กำลังขอคำปรึกษา

ผมจะซาบซึ้งยิ่งนักหากผมได้ข่าวจากคุณ และหากคุณจะให้ความเห็นแบบตรงไปตรงมาของคุณแก่ผมเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ก่อนที่ผมจะรวมพวกมันเข้าไว้ในหนังสือเล่มนั้น

ขอแสดงความนับถือ ในนามของพระเยซู

จอห์น อาร์. ไรซ์

Dr. R. Laird Harris คณบดีของคณะ, Covenant Theological Seminary, St. Louise, เขียนมาดังต่อไปนี้

เรียน ดร. ไรซ์:

ขอบคุณสำหรับจดหมายของคุณเมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม และคำถามสืบค้นเหล่านั้นที่คุณเสนอ ผมสนใจที่คุณกำลังเขียนการศึกษานี้เกี่ยวกับการดลใจ เพราะแม้ว่าหัวข้อนี้ถูกเขียนมาแล้วบ่อยครั้งก่อนหน้านี้นี้ แต่เราก็คงต้องการวิธีปฏิบัติใหม่ ๆ อยู่เสมอเพื่อพิจารณาและเพื่อขีดขวางแนวคิดใหม่ ๆ เหล่านั้นที่อยู่รอบตัวในทุกแห่งหน ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดอวยพรความอุตสาหะของคุณและให้มันมีประโยชน์อย่างกว้างขวาง

ผมคิดว่าคุณพิจารณาอย่างระมัดระวังมาก ๆ แล้วเกี่ยวกับคำถามเหล่านั้นที่คุณยกมา และจริง ๆ แล้วไม่มีอะไรมากกว่านี้ที่ผมจำเป็นต้องกล่าว เกี่ยวกับคำถามแรกของคุณที่ว่า “พระคัมภีร์มีตัวตนอย่างสมบูรณ์อยู่แล้วในพระดำริและแผนการของพระเจ้าไหมก่อนที่จะพวกมันถูกประทานให้แก่มนุษย์เพื่อเขียนลงไป?” ผมคงกล่าวว่าคุณได้โต้แย้งอย่างน่าเชื่อถือมาก ๆ ว่าพระคัมภีร์มีตัวตนอยู่ก่อนแล้ว ข้อพระคำที่คุณยกมาดูเหมือนจะกล่าวเช่นนั้น และบรรดาภาพเล็งและคำพยากรณ์ในภาคพันธสัญญาเดิมคงจะเกี่ยวข้องกับสิ่งเดียวกัน คุณคิดถูกมากทีเดียวในการปกป้องคำสอนนี้โดยจดจำไว้ว่าไม่เพียงพระวจนะของพระเจ้าถูกกำหนดไว้แล้วในพระดำริของพระเจ้า แต่ว่ามันรวมถึงเครื่องมือเหล่านั้นที่เป็นมนุษย์และคำพยานและความรู้สึกและประสบการณ์ที่จะต้องถูกรวมเข้าไว้ในพระคัมภีร์ด้วย สิ่งเหล่านี้ถูกวางแผนไว้แล้วเช่นกัน และเราต้องยืนยันกันว่าพวกมันถูกวางแผนไว้แล้วในแบบที่สิ่งที่คุณเขียนเหล่านี้จะกล่าวเป็นความจริง เพราะพระเจ้าเองทรงเป็นผู้แต่ง

เกี่ยวกับคำถามที่สองของคุณที่ว่า “ผู้เขียนพระคัมภีร์เหล่านี้ถูกปรับสภาพมากขนาดไหน

“ลา...?” ผมเชื่ออีกว่าคุณให้ข้อโต้แย้งเหล่านั้นอย่างถูกต้องแล้ว พระเจ้าทรงจัดเตรียมเหล่าผู้พยากรณ์และอัครทูตของพระองค์ล่วงหน้าจริง ๆ อิสยาห์เขียนในสัปดาห์ที่สิบสอง หนังสือพงศาวดารมีลักษณะร้อยแก้วมากกว่า แต่แล้วพระเจ้าทรงสนพระทัยในผู้คนทุกชนิตและทรงใช้ผู้คนทุกชนิตเพื่อประทานพระวจนะของพระองค์ ประเด็นเดียวนั้นก็คือว่าเมื่อพระองค์ประทานมัน พระองค์ประทานมันในความจริง

คุณได้เอ่ยถึงอิสยาห์และเยเรมีย์ ผมคงเสริมเอเสเคียลเข้าไปด้วย ผู้ซึ่งได้รับหนังสือม้วนหนึ่งเพื่อจะกินเข้าไป ซึ่งพระเจ้าเองทรงเขียนไว้ ถ้อยคำเหล่านั้นในหนังสือม้วนนี้จะต้องถูกประกาศแก่ประชาชน แต่เห็นได้ชัดว่ามันเป็นถ้อยคำของเอเสเคียลเช่นเดียวกับเป็นถ้อยคำของพระเจ้า ผลลัพธ์จึงเป็นว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าอย่างแท้จริงและทุกคำในมันออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และมันก็เป็นถ้อยคำของมนุษย์เช่นกันผู้ซึ่งพูดสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้พวกเขาพูด และพูดตามน้ำพระทัยของพระองค์ขณะที่พวกเขาเองคงพูดด้วยลักษณะเฉพาะตัวของตนเองด้วยอย่างเป็นธรรมชาติ เพียงแต่ว่าลักษณะเฉพาะตัวเหล่านี้ถูกควบคุมโดยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงถนอมพวกเขาให้พ้นจากความผิดพลาดในเรื่องข้อเท็จจริง หลักคำสอน และคำตัดสิน คุณได้จัดโครงสร้างปัญหาและคำตอบเหล่านั้นดีมาจริง ๆ ผมขอกล่าวเพียงว่า “เอเมน!”

ด้วยความนับถือในพระคริสต์

Laird Harris

/ลายเซ็น/ R. Laird Harris

Dean of Faculty

Dr. Charles Lee Feinberg คณบดีแห่ง Talbot Theological Seminary, La Mirada, California
ได้เขียนถ้อยคำที่กรุณาเหล่านี้:

เรียน ดร. ไรซ์:

ผมขอขอบคุณคุณอย่างอบอุ่นมาก ๆ ที่เขียนมาหาผมเสียยี่สิบขวบหน้านั้น
ไม่บ่อยนักที่คนเราเห็นในรูปหลายลักษณะอักษรสิ่งที่ตนเริ่มเชื่อผ่านเวลาหลายปีเกี่ยวกับพระวจนะ
ของพระเจ้า ผมคงเขียนหนังสือได้เล่มหนึ่งเลยเกี่ยวกับย่อหน้าทั้งหมดของคุณ แต่มันคงเพียงพอแล้วที่จะกล่าวว่าคุณมีความเคารพอย่างสูงต่อพระคัมภีร์ และทุกประเด็นที่คุณกล่าวมานั้นได้รับการพิสูจน์มากพอแล้วโดยพระวจนะของพระเจ้า
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานหลายปีให้แก่คุณเพื่อนำเสนอความจริงเหล่านั้นที่มีค่า
ประเสริฐยิ่งต่อเรา หากทัศนคติของเราเกี่ยวกับพระคัมภีร์มีข้อผิดพลาด นั่นทุกสิ่งที่เหลือก็ต้องผิดพลาดไปด้วย

ด้วยความนับถืออย่างสูง
/ลายเซ็น/ Charles Lee Feinberg
Charles Lee Feinberg
Dean

ไปนี้: Dr. S. Maxwell Coder, คณบดีด้านการศึกษา, Moody Bible Institute, Chicago, เขียนมาดังต่อ

เรียน ดร. ไรซ์:

ขอบคุณสำหรับจดหมายที่กรุณามาก ๆ ของคุณเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม ผมดีใจมากที่ได้ทราบว่า
คุณกำลังเขียนหนังสือเล่มหนึ่งเกี่ยวกับการตลใจของพระคัมภีร์ มันเป็นความเพ็ดเพลินและ
อภิสิทธิ์ในการออกความเห็นเกี่ยวกับประเด็นเหล่านั้นที่คุณยกมา
ผมเชื่อเสมอเหมือนที่คุณเชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นที่ทราบอยู่แล้วทั้งหมดในพระดำริของพระเจ้าก่อน
ทรงสร้างโลก ผมใช้เพลงสดุดี 119:89,152 ตลอดในการสนับสนุนความเชื่อนี้ พระวิญญาน
บริสุทธิ์ได้ตรัสชัดเจนแก่เราทั้งคู่ผ่านทางข้อพระคำเดียวกันเหล่านี้ เนื้อหาของพระคัมภีร์และ
ความมรรณาของพระเมฆโปดกของพระเจ้าในความเข้าใจของผมเป็นสององค์ประกอบในองค์
ประกอบเหล่านั้นในแผนการทั้งหมดของพระเจ้าซึ่งมาก่อนการทรงสร้างโลกเสียอีก
ข้อพระคำเหล่านั้นซึ่งคุณยกมาเพื่อสาธิตให้เห็นว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมชายบริสุทธิ์เหล่านั้นผู้ซึ่ง
ถูกใช้การเพื่อที่จะให้พระคัมภีร์แก่เรานานมาแล้วล่วงหน้าแล้วล่วงหน้าแล้วสิ่งเดียวกันนั้นแก่ผมเหมือนที่
พวกเขากล่าวแก่คุณ ผมดีใจที่ได้รับรายชื่อนี้และความเห็นเหล่านั้นซึ่งคุณได้จัดเตรียม
คุณกับผมต่างรู้ว่าเราถูกมองว่าถือทัศนคติสุดโต่งเพราะเราตีความข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นแบบตรง
ตัว แต่ผมไม่ขอถือทัศนคติอื่น และไม่มีใครจะสันคลอนความเชื่อมั่นของผมเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้หนังสือของคุณอย่างยิ่งใหญ่เมื่อมันถูกตีพิมพ์

ด้วยความนับถือ
/ลายเซ็น/ S. Maxwell Coder
S. Maxwell Coder
Dean of Education

แน่นอนว่าชายเหล่านี้ไม่รับผิดชอบเกี่ยวกับทัศนคติทั้งหลายที่ถูกแสดงออกในหนังสือเล่มนี้ยกเว้นตามที่
พวกเขาได้แสดงความคิดเห็นของตนในจดหมายเหล่านั้นด้านบน เราซาบซึ้งสำหรับคำปรึกษาของพวกเขาและ
ของชายคนอื่น ๆ ที่เขียนมา

เรามีสองคำจริงจิงที่จะกล่าวในการสรุป อันแรกคือในถ้อยคำของอัครทูตผู้ได้รับการตลใจในกาลาเทีย
1:8,9, “แม้ว่าพวกเราเอง หรือทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์ ประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลาย

นอกจากข่าวประเสริฐที่พวกเราได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายแล้ว ก็จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง ตามที่พวกเราได้กล่าวไว้แต่ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวตังนั้นอีกว่า ถ้าคนใดคนหนึ่งประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลายนอกจากข่าวประเสริฐซึ่งท่านทั้งหลายได้รับไว้แล้ว จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง” และการตีความพระคัมภีร์ตอนใดโดยคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้า การประสูติจากหญิงพรหมจารี และการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษบาปของพระเยซูคริสต์เพื่อช่วยมนุษย์ที่ผิดบาปให้รอด ก็ต้องถูกนับว่าถูกสาปแช่ง เราไม่ต้องฟังพวกคนไม่เชื่อให้สอนเราเกี่ยวกับพระคริสต์และพระคัมภีร์

คำจริงจึงถัดไปที่ผมอยากกล่าวก็คือว่าคนเหล่านั้นที่ไม่หวังโยมมากนักเกี่ยวกับการช่วยเหลือคนบาปให้รอด ซึ่งความหวังโยสำคัญของพวกเขาไม่ใช่การเชื่อฟังพระคริสต์ในการชนะจิตวิญญาณมาถึงพระองค์ ก็ไม่ใช่คริสเตียนที่เชื่อฟังและจึงไม่น่าจะมีหลักคำสอนอันสูงส่งเกี่ยวกับพระคัมภีร์ของเหล่านักวิชาการที่ชนะจิตวิญญาณ คนที่เป็นอย่างสเปอร์เจียน, ทัลเมจ, ทอร์เรย์, ไรลีย์, หรือริมเมอร์ ซึ่งคนเหล่านี้ใกล้ชิดกับพระคริสต์เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณของพระองค์มากกว่า ชนะจิตวิญญาณอย่างเชื่อฟัง ก็น่าจะมีความคิดของพระคริสต์เกี่ยวกับพระคัมภีร์มากกว่าพวกชอบเยาะเย้ยที่เป็นนักวิชาการคนใด

คริสเตียนธรรมดาหลายล้านคนที่ทุ่มเทผู้ซึ่งตลอดหลายศตวรรษได้ถือว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ได้รับการดลใจและผิดพลาดไม่ได้ ก็เป็นฝ่ายถูก และความเป็นนักวิชาการที่ซื่อตรงและน่านับถือจะไม่เปลี่ยนแปลงและไม่ตั้งคำถามเกี่ยวกับความจริงนั้นแต่จะสนับสนุนมันต่างหาก

บัดนี้เราขอเสนอหนังสือเล่มนี้อย่างถ่อมใจเพื่อให้พระเจ้าอวยพร อันเป็นผลลัพธ์ของการตรากตรำมากมาย ตั้งแต่เราได้เข้าสู่การแก่งแย่งอย่างแข็งขันเรื่องการดลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ในข้อพิพาทระดับรัฐในรัฐเท็กซัสเมื่อสี่สิบปีก่อน เราได้ศึกษาทุกสิ่งเกี่ยวกับหัวข้อนี้โดยเหล่านักวิชาการที่รับผิดชอบที่เราหาพบได้ และพระเจ้าทรงทราบที่เราได้ศึกษาพระคัมภีร์ด้วยความหลงใหลและความกระตือรือร้นอันบริสุทธิ์เพื่อจะพบทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงกล่าวอ้างสำหรับพระวจนะของพระองค์ เราได้เขียนหมายเหตุด้วยมือเป็นหลายร้อยหน้าจริง ๆ! หลายเดือนของการตรากตรำกับต้นฉบับจริง ๆ! เราขอถ่อมใจมอบหนังสือเล่มนี้ไว้กับพระเจ้าเพื่อให้พระองค์อวยพร

จอห์น อาร์. ไรซ์

เมอร์ฟรีย์สโบโร, เทนเนสซี

1969

บทที่ 1

การตลใจ: พื้นดินบริสุทธิ์:

จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย!

- I. เราทราบแล้วว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า
 1. เราซึ่งนำหนักหลักฐานนั้นแล้ว
 2. เราไม่เปิดรับคำใส่ร้ายและความไม่เชื่อเกี่ยวกับพระวจนะ
 3. เราเห็นฤทธิ์เดชแสนอัศจรรย์แห่งพระวจนะของพระเจ้าแล้ว
- II. แต่เราได้ศึกษา “ข้อพิสูจน์เหล่านั้นที่ผิดพลาดไม่ได้” เหมือนกัน
 1. พระเจ้าได้ทรงนำผมให้เผชิญหน้ากับความขัดแย้งที่ไม่อาจเลี่ยงได้ระหว่างความเชื่อและความไม่เชื่อ
 2. เราได้พบว่าคำพยากรณ์ โบราณคดีและเหตุผลสนับสนุนพระคัมภีร์
- III. เราสามารถทราบได้อย่างแน่นอนว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า
 1. พระเจ้าทรงเสนอที่จะเปิดเผยพระองค์เองแก่เหล่าผู้แสวงหาที่ซื่อตรง
 2. คำพยากรณ์อันยิ่งใหญ่ของ ดร. บี. เอช. แครโรล
 3. หลายพันคนพิสูจน์แล้วว่าใจที่ซื่อตรงสามารถทราบได้ว่าพระคัมภีร์เป็นความจริงหรือไม่

บทที่ 1

การตลใจ: พื้นดินบริสุทธิ์:

จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย!

ในด้านหลังของถิ่นทุรกันดารแห่งแผ่นดินมีเดีย โมเสสได้เห็นพุ่มไม้ที่ลุกไหม้และเข้าไปใกล้ แต่พระเจ้าตรัสแก่โมเสสออกมาจากพุ่มไม้นั้นว่า “อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่ จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสียจากเท้าของเจ้า เพราะว่าสถานที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นพื้นดินบริสุทธิ์” (อพย. 3:5)

พุ่มไม้นั้นที่ลุกไหม้ในถิ่นทุรกันดารนั้นบ่งบอกถึงการสถิตอยู่ด้วยอันแสนอัศจรรย์ของพระเจ้าในการตรัสแก่มนุษย์ พระคัมภีร์ก็แสนอัศจรรย์อย่างแท้จริงพอ ๆ กับพุ่มไม้ที่ลุกไหม้นั้น พุ่มไม้นั้นมีกึ่งก้านธรรมา ๆ แต่พวกมันลุกไหม้ด้วยไฟที่เหนือธรรมชาติ พระคัมภีร์มีภาษาของมนุษย์ แต่มันพูดด้วยเสียงของพระเจ้า พระคัมภีร์มีเหล่าผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ แต่พวกเขาเขียนถ้อยคำของพระเจ้า อัครทูตเปาโลเขียนว่า “ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน” (1 คร. 2:13)

ดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสกับเราออกมาจากพระวจนะที่ลุกไหม้ของพระองค์ในโลกที่กันดารนี้ และเรา

ขอร้อท่านผู้อ่านให้เข้าสู่การศึกษานี้เกี่ยวกับหลักคำสอนของพระคัมภีร์เรื่องการตัดสินใจด้วยความยำเกรงและความถ่อมใจอันบริสุทธิ์ เราไม่ใช่พวกนักวิชาการที่เฉลียวฉลาดพร้อมกับความมั่นใจอันโอหังที่ให้คำตัดสินเกี่ยวกับเอกสารหนึ่งของมนุษย์ที่ผิดพลาดได้ เราเป็นคนบาปที่ไม่ได้เรื่องและอ่อนแอที่แสวงหาที่จะตรวจสอบพระวจนะของพระเจ้าจริง ๆ

1. เราทราบอยู่แล้วว่าพระคัมภีร์เป็น

พระวจนะของพระเจ้า

บางคนกล่าวหรือว่าเรามีความลำเอียง ว่าเราไม่เข้าสู่หัวข้อเกี่ยวกับการตัดสินใจของพระคัมภีร์ด้วยความคิดที่เปิดรับ? แน่แน่นอนว่าเราย่อมมีความชอบและมีความเชื่อมั่นหลายอย่าง แน่แน่นอนว่า ด้วยความคิดที่เปิดรับ เราไม่เต็มใจที่จะปฏิเสธพระคัมภีร์มากเท่ากับที่จะยอมรับมัน ไม่ เรามีความเชื่อมั่นหลายอย่างที่มีมั่นคงแล้ว เรามาพร้อมกับความยำเกรง ยอมรับแล้วว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าจริง ๆ ซึ่งมันอ้างว่าเป็น เรา มาโดยก้มลงต่อสิทธิอำนาจของมันในฐานะสิทธิอำนาจของพระเจ้าและของพระคริสต์ เรามาเพื่อเชื่อคำกล่าวทั้งหมดของมัน เพื่อพยายามอย่างถ่อมใจที่จะปฏิบัติตามบัญญัติทั้งหลายของมัน เพื่ออ้างพระสัญญาหลายประการของมันด้วยใจยินดีมากเท่าที่ความเชื่ออันอ่อนแอของเราจะอ้างได้

1. เราซ้้งน้ำหน้กหลักฐานนั้นแล้ว

แต่เช่นนั้นเรากำลังมาโดยที่ไม่ซ้้งน้ำหน้กหลักฐานเลยหรือ? เราเอาเหตุผลจากบัลลังก์แล้วหรือ? เราไม่มีความเป็นนักวิทยาศาสตร์ในด้านวิธีการหรือเมื่อเรายอมรับพระคัมภีร์แล้วว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า?

ไม่ใช่เลย! เราได้พิจารณาหลักฐานเป็นหมื่นแล้ว เราได้ลองดูบรรดาพระสัญญาของมันแล้วและพบว่าพระสัญญาเหล่านั้นเป็นความจริง เราได้พิจารณาบรรดาคำพยากรณ์ของมันแล้วและพบว่าคำพยากรณ์หลายร้อยเรื่องนั้นสำเร็จจริงแล้ว เราได้เผชิญหน้าคำตัดสินของมันซ้ำแล้วซ้ำเล่าเกี่ยวกับบาปและพบว่าคำตัดสินเหล่านั้นเป็นความจริง บาปให้ผลตามที่พระคัมภีร์เตือนเสมอ และคนบาปทนทุกข์ตามที่พระวจนะบอกไว้ล่วงหน้า เราได้ลองดูพระวจนะนี้ในใจของเราเองแล้วและพบว่ามันเป็นพระวจนะของพระเจ้าซึ่งมีฤทธิ์เดชและสติปัญญาของพระเจ้า ไม่ใช่แค่คำของมนุษย์ที่มีความล้มเหลวเหล่านั้นและทรัพยากรจำกัดของความรู้แบบมนุษย์ และเหตุผลแบบมนุษย์

โอ เราพบแล้วมากกว่านั้นเสียอีก! เราได้พบพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดถูกยื่นเสนอตรงนี้แล้วในพระวจนะ พระองค์ได้ประทานสันติสุขให้แก่ใจที่วุ่นวาย สันติสุขที่ไม่ได้มาจากมนุษย์แต่มาจากพระเจ้า! พระองค์ทรงทำให้ลูกแห่งพระพิโรธกลายเป็นผู้ถูกสร้างใหม่แล้ว ลูกคนหนึ่งของพระเจ้า เรารู้จักพระองค์อย่างสนิทสนม พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ทรงอาศัยอยู่ภายในเรา และผู้คนนับไม่ถ้วนพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วยพระเยซูคริสต์ ที่ทรงกลายเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของผมผ่านทางข่าวสารแห่งพระวจนะของพระองค์ ทรงนำผมมารู้จักพระเจ้าในฐานะพระบิดาของผมแล้ว ผมจึงกลายเป็นทนายและทนายร่วมกับพระคริสต์แล้ว ความจริงเหล่านั้นของพระเจ้าในพระวจนะของพระองค์ถูกเปิดเผยโดยพระวิญญาณของพระองค์ หลายสิ่งทีแสนมห้ศรจรยที่ “นัยน์ตาไม่ได้เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจของมนุษย์” (1 คร. 2:9) ฉะนั้นเราจึงไม่มาโดยปราศจากหลักฐานฝ่ายวิญญาณที่มีความเป็นวิทยาศาสตร์ ที่มีตรรกะและน่าเชื่อถือว่พระคัมภีร์เป็น

พระวณะของพระเจ้าจริง ๆ

2. เราไม่เปิดรับคำใส่ร้ายและความไม่เชื่อ

เกี่ยวกับพระวณะ

สมมติคุณมาบอกเราว่า “ขอให้เราเริ่มคุยกันในหัวข้อที่ว่าแม่ของคุณเป็นหญิงที่ดีและตามทางพระเจ้าหรือไม่ ขอให้เราสมมติว่าเธออาจเป็นคนหน้าซื่อใจคด ไม่มีความรักแท้จริงให้แก่พระเจ้าและไม่มีความรักในชีวิตของเธอแต่เป็นหญิงมลทินและไร้ศีลธรรม สมมติว่าเราพิจารณาข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ว่าเธอไม่มีความรักให้แก่คุณหรือครอบครัวของเธอเลย” คุณคิดหรือว่าผมจะยอมอภิปรายอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับความคิดเห็นที่ใส่ร้ายเช่นนั้นเกี่ยวกับคุณแม่ของผมและว่าผมจะยอมมาโดยปราศจากความเชื่อมั่นหลายอย่างและปราศจากความคิดเห็นที่มีอยู่ก่อนแล้ว? จะมีใครมาได้หรือจะมีใครอยากมาพร้อมกับความคิดที่เปิดรับเพื่อพิจารณาสมมติฐานใส่ร้ายทั้งหลายของพวกคนชั่ว?

ขอให้ผมใช้ตัวเองเป็นคนแรกละกัน ผมคงจะขยับยื่นข้อเสนอแนะนั้น ผมจำบทเพลงแสนไพเราะเหล่านั้นได้ที่ท่านเคยร้องขณะที่ท่านเดินไปรอบบ้าน ผมจำได้ว่าผมร้องไห้อย่างไร ขณะตอนเป็นเด็กห้าขวบ ตอนที่ท่านร้องว่า “ถูกหันไปเสียจากประตูงามนั้น” โอ ถ้าเกิดผมไม่ได้ไปสวรรค์ละ ผมคิดตอนนั้น ผมจำได้ตอนที่ผมบอกคำโกหกแบบเด็ก ๆ แก่ท่านไป ท่านสะท้อนใจมากเสียจนท่านบอกผมว่าพระเจ้าทรงเกลียดคำโกหก ผมจำได้ว่าท่านรักพวกเราทุกคนอย่างไร ว่าท่านตรากตรำและเหนื่อยยากอย่างไรเพื่อดูแลครอบครัวใหญ่โดยปราศจากสิ่งอำนวยความสะดวกที่ทันสมัย ในบ้านชนบทหลังหนึ่ง ผมจำได้ขณะยืนอยู่ใกล้เตียงท่านตอนใกล้ตายเมื่อท่านบังคับทุกคนให้สัญญาว่าจะไปพบกับท่านในสวรรค์ เมื่อท่านขอร้องญาติของผมให้ร้องเพลงว่า “รากฐานที่แสนมั่นคง พวกท่านเหล่าวิสุทธิชนขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอ๋ย ซึ่งถูกวางไว้แล้วเพื่อความเชื่อของพวกท่านในพระวณะอันดีเลิศของพระองค์!” ผมจำได้ตอนนี้ว่าท่านจูมือด้วยความดีใจและกล่าวว่า “แม่เห็นพระเยซูกับลูกน้อยของแม่แล้วตอนนี้!” จากนั้นท่านก็ล่วงหลับในพระเยซู ไม่ต้องเจ็บป่วยหรือยากจนหรือเสียใจอีกต่อไป

ผมทราบแล้วเกี่ยวกับอุปนิสัยของคุณแม่ผู้ตามทางพระเจ้าของผมมากกว่าพวกที่ถึงความเชื่อที่โง่เขลาและชั่วคนใด ฉะนั้นผมจึงไม่เปิดใจรับหัวข้อนั้นและมีแต่คนโง่ที่จะคาดหวังให้ผมเปิดใจรับ

3. เราได้เห็นฤทธิ์เดชแสนอัศจรรย์

แห่งพระวณะของพระเจ้าแล้ว

ฉะนั้นเราจึงไม่มาพร้อมกับความคิดที่ไร้อคติเกี่ยวกับพระคัมภีร์ เมื่อเราพิจารณาเรื่องการดลใจของพระคัมภีร์ เราก็มาหลังจากได้รู้จักพระเยซูคริสต์ห้าสิบเก้าปีในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเราและพระเจ้าในฐานะพระบิดาของเรา เรามาหลังจากเทศนาพระวณะและศึกษามันนานสี่สิบเจ็ดปีของการรับใช้ปวงชน เรามีความเห็นที่เป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับทุกบทในพระคัมภีร์และเกี่ยวกับพระคำทุกข้อที่สำคัญ เราได้กระทำกิจบนความเชื่อในบรรดาพระสัญญาของพระเจ้าในเรื่องต่าง ๆ ที่ตรรกะทั้งปวงคงคาดหวังความพินาศย่อยยับ แต่พระเจ้าแห่งพระคัมภีร์ทรงดูแลเราอย่างบริบูรณ์ ทรงให้การศึกษแก่ครอบครัวของเรา ทรงจัดหาสำหรับความต้องการต่าง ๆ ของเรา ทรงให้เงินหลายล้านดอลลาร์ผ่านเข้ามือของเราเพื่อจะนำข่าว

ประเสริฐออกไปในหนังสือและแผ่นพับหลายล้านฉบับและทางสถานีวิทยุหลายร้อยแห่งและในงานฟื้นฟูทั่วกรุง
ที่แสนมหัศจรรย์ และนานสามสิบสี่ปีในนิตยสารคริสเตียนฉบับหนึ่ง

เราได้เห็นคนบาปหลายหมื่นคนถูกเปลี่ยนแปลงโดยข่าวประเสริฐแห่งพระคัมภีร์นี้ คนบาปที่ถูกทอด
ทิ้งมากที่สุดหลายพันคนได้อ้างว่ารับเชื่อพระคริสต์ผู้ทรงถูกประกาศในที่นี้ โอ คนขี้เมามากมายจริง ๆ ที่เราได้
เห็นว่าหายเมา หลงใหลใฝ่ใฝ่มากมายจริง ๆ ถูกทำให้เป็นคนบริสุทธิ์ คนไม่เชื่อเยอะแยะจริง ๆ ถูกทำให้เป็นผู้
เชื่อที่ถ่อมใจผ่านทางพระวาระของพระเจ้า เมื่อเราเทศนามันออกไป! เราได้เห็นข่าวประเสริฐทำงานแบบ
เดียวกันในท่ามกลางพวกเหลือขอ ท่ามกลางพวกฆาตกรในคุก ท่ามกลางพวกถือลัทธิเทียมเท็จทุกรูปแบบ เรา
ได้เห็นมันทำการมหัศจรรย์หลายอย่างในญี่ปุ่น ในเกาหลี อินเดีย และปาเลสไตน์ เมื่อพวกมุสลิมและพวกดรูส
พวกพาร์ซี คนพุทธ คนฮินดู พวกคาทอลิก และพวกยิวหันมาหาพระคริสต์และได้รับการเปลี่ยนแปลง ฉะนั้น
เราจึงเข้าสู่การศึกษาเรื่องการจิตใจของพระคัมภีร์มิใช่ด้วยความคิดที่ว่างเปล่า และมีใช่ด้วยความคิดเห็นที่ไม่ได้
ก่อตัวขึ้นแล้ว

โอ ฉะนั้น “จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสียจากเท้าของเจ้า เพราะว่าสถานที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นพื้นดิน
บริสุทธิ์”

ดร. อาร์เธอร์ ที. เพียร์สัน ให้หลักฐานที่เฉลียวฉลาดและน่าเชื่อถือมาก ๆ “ข้อพิสูจน์หลายประการที่
ผิดพลาดไม่ได้” เกี่ยวกับการจิตใจของพระคัมภีร์และบรรดาพวกคริสเตียนให้ศึกษาเกี่ยวกับหลักฐานเหล่านี้ แต่
เขากล่าวว่า:

เป็นความจริงที่ว่าสาวกที่ไม่รู้เรื่องราวจำนวนมากทั้งหนักแน่นในความเชื่อและบริบูรณ์ใน
การรับใช้ แต่เขาได้ศึกษาหลักฐานชนิดหนึ่งแล้ว และความรู้ของเขาเกี่ยวกับหลักฐานเหล่านั้น
ทำให้เขาเข้มแข็ง หลักฐานเหล่านั้นที่เขาแตกฉานแล้วเป็นหลักฐานที่เขาเข้าใจโดยประสบการณ์
มากกว่าโดยข้อโต้แย้ง พระเจ้าทรงทำให้แม้แต่พวกที่ไม่รู้ไม่ถึงมากที่สุดทราบได้ว่าพระคัมภีร์เป็น
พระวาระของพระองค์ โดยพบว่ามันเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งนำไปสู่ความรอดและการชำระ
แยกตั้งไว้ของพวกเขา มีผู้เชื่อชื่อ ๆ หลายคนที่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับข้อพิสูจน์เหล่านั้นจากคำ
พยากรณ์และการอัศจรรย์ ผู้ไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อบรรดาพระสัญญาของพระองค์ และ
เห็นการอัศจรรย์นั้นที่เป็นใจดวงใหม่และชีวิตที่ถูกเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นจริง ๆ ในตัวพวกเขาเอง
พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงพระชนม์อยู่โดยข้อพิสูจน์นั้นที่ผิดพลาดไม่ได้มากที่สุด-
สิ่งที่พระองค์ทรงกระทำแล้วและกำลังทำอยู่เพื่อพวกเขา พระองค์ได้ทรงเปิดตาที่มีดบอดของ
พวกเขาแล้วเพื่อให้เห็นบาปและความต้องการของพวกเขา และความมั่งคั่งและความรักของ
พระองค์ พระองค์ทรงชำระโรคเรื้อรังแห่งความผิดของพวกเขาให้สะอาดแล้ว ทรงรักษาโรค
อัมพาตแห่งความอับจนของพวกเขาและไข่มุกแห่งต้นหาอันพลุ่งพล่านของพวกเขาให้หายดีแล้ว
และทรงขับผีนั้นออกจากใจของพวกเขาแล้ว

เจอร์รี่ แม็คคออิลีย์ ซึ่งในพิธีฝังศพของเขาหลายพันคนได้มารวมตัวกันอย่างโศกเศร้า ได้แสดง
หลักฐานแห่งความเป็นคริสเตียนในการกลับใจเชื่อของเขาเอง ราวกับว่าคำตรัสของพระคริสต์ได้

ปลุกเขาให้คืนชีพจากตาย! สิ่งใดเล่านอกจากฤทธิ์เดชของพระเจ้าสามารถทำให้คนชั่วเช่นนั้นกลับใจจากการใช้ชีวิตในอาชญากรรมทุกรูปแบบ และไม่เพียงปลดปล่อยเขาจากโซ่ตรวนแห่งความชั่วช้าของเขาแต่ทำให้เขาเป็นอัครทูตแห่งพระคุณเพื่อไปช่วยจิตวิญญาณที่กำลังจะพินาศดวงอื่น ๆ!

ใช่แล้ว เราชื่นชมยินดีในหลักฐานอันล้นเหลือเหล่านั้นแห่งประสบการณ์

II. แต่เราได้ศึกษา

“ข้อพิสูจน์ที่ผิดพลาดไม่ได้” เหล่านั้นด้วย

แน่นอนว่าในวัยหนุ่มของผมพระเจ้าได้ทรงเริ่มต้นจัดเตรียมผมให้ “ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อนั้น” ตามที่เราได้รับคำบัญชาให้กระทำ (ยูดาส 3) เหมือนกับที่เปาโลได้รับการตลใจให้รับเจ้าเหล่าคริสเตียนชาวฟิลิปปีให้ “ต่อสู้ด้วยกันโดยมีความคิดอย่างเดียวกันเพื่อความเชื่อนั้นแห่งข่าวประเสริฐ” (ฟป. 1:27)

1. พระเจ้าได้ทรงนำผมให้เผชิญหน้าความขัดแย้งที่ไม่อาจเลี่ยงได้

ระหว่างความเชื่อและความไม่เชื่อ

ในมหาวิทยาลัยเบย์เลอร์ ตอนนั้นผมเป็นคริสเตียนหนุ่มที่ร้อร่น แต่ผมได้ถูกสอนและยอมรับคำสอนเรื่องวิวัฒนาการแบบพอเป็นพิธีไม่มากนักน้อย ตอนนั้นผมมั่นใจว่าพระคัมภีร์เป็นความจริง แต่ความเข้าใจอันคลุมเครือของผมเกี่ยวกับพระคัมภีร์ในเรื่องการเนรมิตสร้างและทฤษฎีวิวัฒนาการไม่ได้ตรงข้ามและขัดแย้งกันอย่างชัดเจนจนถึงเวลานั้น อาจารย์ท่านหนึ่งที่สอนวิชาสังคมวิทยาได้สอนในชั้นเรียนว่ามนุษย์เป็นผลผลิตของวิวัฒนาการจากพวกสัตว์เดรัจฉานและว่าพระคัมภีร์ไม่มีทางเป็นความจริงได้ ผมได้คัดค้านเรื่องนี้เป็นอย่างรุนแรงและความขัดแย้งครั้งใหญ่ได้ผุดขึ้นในความคิดของผม

ต่อมา เมื่อผมเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยที่กำลังทำงานบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยชิคาโก ผมได้ยินวิเลียม เจนนิ่งส์ ไบรอัน พูดเรื่อง “พระคัมภีร์และเหล่าศัตรูของมัน” และจากนั้นเหล่าผู้มีอำนาจของมหาวิทยาลัยเพื่อตอบโต้ไบรอัน ได้ให้หัวหน้าแผนกพฤกษศาสตร์ ฆราวาสนิกายเพรสไบทีเรียนคนหนึ่งผู้ซึ่งเคยเป็นผู้ดำเนินรายการของที่ประชุมระดับชาติ ผู้ซึ่งเคยบรรยายเรื่อง “หลักฐานเหล่านั้นที่สนับสนุนวิวัฒนาการ” ผมเชื่อพระคัมภีร์อยู่แล้วตอนนั้น แต่ผมสะท้อนใจที่ไม่ได้พบอะไรเลยนอกจากการเก็งและการคาดเดาและหลายทฤษฎีที่พิสูจน์ไม่ได้เพื่อสนับสนุนคำสอนเรื่องวิวัฒนาการของพวกผู้ไม่เชื่อ

หลังจากที่ผมได้ยินอาจารย์ท่านนั้นในหอประชุมแมนเดล ซึ่งเป็นห้องสวดของมหาวิทยาลัย วันนั้นในปี 1921 ผมก็ไปพูดกับเขาเป็นการส่วนตัว และผมกล้าถามคำถามนั้นว่า “ถ้าบันทึกในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเนรมิตสร้างไม่เป็นความจริง แล้วเรื่องของพระเยซูคริสต์ล่ะ? พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง ๆ พระเจ้าในรูปรูปกายมนุษย์ ตามที่พระคัมภีร์อ้างว่าพระองค์ทรงเป็นไหม?”

ผมถึงกับประหลาดใจและสะท้อนใจที่อาจารย์ท่านนั้นผู้ไม่เชื่อพระคัมภีร์หันไปเสียอย่างเหยียหยัน ไม่ยอมให้คำตอบที่ชัดเจนและกล่าวว่ามันไม่คุ้มค่าที่จะตอบ เมื่ออาจารย์ท่านนั้นไม่ได้ยืนหยัดเพื่อพระคริสต์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้าผู้ประสูติจากหญิงพรหมจารี ผมก็รู้ว่าเขาคิดผิดและว่าคำสอนของเขาก็ผิด แต่ผมพิสูจน์มันไม่ได้ในตอนนั้น

เมื่อผมก้าวออกไปจากหอประชุมแมนเดลหลังจบการบรรยายนั้น เด็กหนุ่มปีหนึ่งสองคน แต่ละคน อายุสิบเจ็ดปี โต้แย้งกันอย่างดุเดือด คนหนึ่งเป็นลูกชายของอาจารย์มหาลัยท่านหนึ่ง อีกคนเป็นลูกชายของคุณพ่อที่เชื่อคนหนึ่งโนโรเบิร์ต คอลเลจ เมืองคอนสแตนติโนเปิล ประเทศตุรกี ด้วยความหวังใยและเกือบน้ำตาไหล เด็กปีหนึ่งคนนั้นที่มีพ่อเป็นมิชชันนารี กล่าวว่า “ฉันอยากให้พ่อของฉันอยู่ที่นี้จริง ๆ ฉันเข้าใจเสมอว่าเขาเชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นความจริงทั้งหมด เป็นพระวจนะของพระเจ้าจริง ๆ”

และเด็กหนุ่มอีกคนนั้นตอบด้วยมุมมองของมหาวิทยาลัยว่า “เอาละ นายต้องยึดถือข้อเท็จจริงทางวิทยาศาสตร์นะเมื่อนายพบข้อเท็จจริงเหล่านั้น นายเชื่อเรื่องหัวโบราณล้าสมัยพวกนี้ไม่ได้หรอก” และผมได้เห็นเด็กหนุ่มที่รื้อนรคนนั้นเดินจากไปอย่างเศร้า ๆ ความเชื่อของเขาถูกสั่นคลอนในพระคัมภีร์

วันนั้นผมตั้งใจแน่วแน่ว่าผมจะเรียนรู้หลักฐานทั้งหมดที่ใครสักคนต้องรู้เพื่อพิสูจน์อย่างเด็ดขาดว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าจริง ๆ และว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และคุณแน่ใจได้ว่าผมได้ตรากตรำกับเรื่องนั้นมาตลอดหลายปี โอ ผมได้พิสูจน์พระคัมภีร์และบรรดาพระสัญญาของมันแล้วจริง ๆ! ผมได้เสาะหาหลักฐานทางวิทยาศาสตร์และประวัติศาสตร์แล้ว

และผมได้ค้นพบจริง ๆ

2. เราได้พบว่าคำพยากรณ์ โบราณคดี

และเหตุผลสนับสนุนพระคัมภีร์

ผมทราบว่าคำพยากรณ์หลายเรื่องของพระคัมภีร์ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว ซึ่งพิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่าคำพยากรณ์เหล่านั้นได้ถูกบันทึกไว้โดยความรู้ของพระเจ้าและแผนการสำหรับอนาคต ผมรู้ว่าข้อเท็จจริงทางวิทยาศาสตร์เหล่านั้น ซึ่งถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์นานแล้วก่อนผู้คนในแวดวงวิทยาศาสตร์ได้ค้นพบพวกมันเสียอีก พิสูจน์ว่าข้อเท็จจริงเหล่านั้นได้ถูกบันทึกไว้โดยพระเจ้า ผมรู้ว่าคำกล่าวอ้างอันโง่เขลาและชั่วช้าของพวกคนไม่เชื่อที่อ้างว่าโมเสสไม่มีทางเขียนหนังสือห้าเล่มแรกในพระคัมภีร์ได้ ถูกหักล้างแล้วโดยรหัสของฮัมมูราบีและหลักฐานทางโบราณคดีอื่น ๆ ผมรู้ว่าการค้นพบทางโบราณคดีทั้งหลายสนับสนุนพระคัมภีร์แล้ว เคยมีประชาชนชาติของคนฮิตไทต์ที่ยิ่งใหญ่ตามที่พระคัมภีร์กล่าว แม้ว่าเป็นเรื่องที่พวกคนไม่เชื่อโต้แย้งกันมานานแล้ว ผมทราบเกี่ยวกับแผ่นดินจารึกเทล เอล-อะมารนา

ผมรู้จักหลักฐานเหล่านั้นจาก ดร. โรเบิร์ต ดิค วิลสันและศาสตราจารย์แอลลิสและคนอื่น ๆ ที่ได้หักล้างความน่าเชื่อถือของทฤษฎีกราฟฟี-เวลล์เฮาเช่นอย่างถี่ถ้วนยิ่งนัก

โอ ใช่แล้ว ผมมีหนังสือเหล่านั้นของพวกคนไม่เชื่อเช่นกัน ในฐานะบรรณาธิการและผู้แก้ไขให้ความเชื่อนั้น ผมมีหนังสือหลายเล่มซึ่งผมไม่แนะนำเหล่านั้นเทศน์ให้มิไว้ ซึ่งรวมถึงอรรถาธิบาย *Interpreter's Bible* ซึ่งชื่อกระฉ่อนและใหญ่โตและมีราคาแพงนั้น เต็มไปด้วยความไม่เชื่อที่ชั่วช้ามากที่สุดเท่าที่เคยตีพิมพ์มา ผมมีหนังสือเหล่านั้นของ Nels Ferre แห่งอ็อกซ์แนม ของ Buttrick ของ Fosdick ของ Georgia Harkness และอีกหลายคน ผมมีการบรรยายเหล่านั้นของ Robert Ingersoll; *The Age of Reason* โดย Tom Paine ผมเคยอ่าน *Origin of Species* ของดาร์วิน ในหนังสือกล่าวหาพันเล่มบนชั้นวางหนังสือของผม ผมได้ตรวจสอบคำกล่าวอ้างทั้งหมดนั้นที่แสดงถึงความไม่เชื่อและพบว่าพวกมันเป็นความเท็จ

ผมขอกล่าวอีกทีว่าใคร ๆ ก็ทราบได้ว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าหรือไม่และคนพวกเดียวที่ไม่รู้คือคนเหล่านั้นที่ไม่เต็มใจที่จะทดสอบพระคัมภีร์อย่างซื่อตรงด้วยใจที่สำนึกผิด โดยแสวงหาที่จะรู้จักพระเจ้าและทำให้พระเจ้าพอพระทัย

ฉะนั้นเราจึงไม่มาสู่การศึกษาเรื่องการ دلใจของพระคัมภีร์ด้วยความคิดที่เปิดรับ นานมาแล้วข้อเท็จจริงทั้งหลายที่ไม่อาจโต้แย้งได้ “ข้อพิสูจน์ที่ผิดพลาดไม่ได้” หลายประการตามที่พระคัมภีร์เรียกพวกมัน (กิจการ 1:3) พิสูจน์แล้วว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าพระบุตรนั้น พระผู้ช่วยให้รอดนั้น และพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า พระวจนะที่เชื่อถือได้ของพระเจ้า

III. เราทราบได้อย่างแน่นอนว่า

พระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า

เรากล่าวไปแล้วอย่างชัดเจนว่าเราทราบจนหมดข้อสงสัยว่าพระคัมภีร์พิสูจน์ตัวมันเองแล้วว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า และบัดนี้เราขอกล่าวว่าทุกคนที่อยากทราบก็ทราบเรื่องนี้ได้

1. พระเจ้าทรงเสนอที่จะเปิดเผยพระองค์เองแก่เหล่าผู้แสวงหาที่ซื่อตรง

มีหลักคำสอนหนึ่งที่ชัดเจนในพระคัมภีร์ว่าพระเจ้าทรงรักโลก ทรงรักมนุษย์ ทรงอยากเปิดเผยพระองค์เอง ทรงอยากให้มนุษย์รู้จักพระองค์ รักพระองค์และมีสามัคคีธรรมกับพระองค์ นั่นเป็นสิ่งที่มียู่แล้วเป็นพื้นฐานแก่เรื่องทั้งหมดนั้นเกี่ยวกับการเปิดเผยของพระเจ้า เกี่ยวกับพระเจ้าที่กระทำกิจกับมนุษย์ พระเจ้าได้ทรงเสาะหาอาดัมในสวนเอเดน อาดัมวิงหนี พระเจ้าทรงรักชนชาติอิสราเอลและเสาะหานางซำแล้วซำอีกในการบัพการบัพ การกบฏและบาปของนาง พระเจ้าที่ทรงสำแดงพระองค์ในฐานะปัญญาทรงร้องถามว่า:

“คนเขลาเอ๋ย พวกเจ้าจะรักความเขลาไปนานสักเท่าใด และบรรดาคนมักเยาะเย้ยจะขึ้นชมยินดีในการเยาะเย้ยของตนนานเท่าใด และคนโง่ทั้งหลายจะเกลียดความรู้านานเท่าใด เจ้าทั้งหลายจงหันกลับเพราะคำตักเตือนของเรา ดูเถิด เราจะเทวิญญูณของเราให้แก่พวกเจ้า เราจะทำให้พวกเจ้ารู้จักบรรดาถ้อยคำของเรา เพราะเราได้เรียกแล้วและพวกเจ้าได้ปฏิเสธ เราได้เหยียดมือของเราออกและไม่มีมนุษย์คนใดเอาใจใส่ แต่พวกเจ้าได้ปฏิเสธคำแนะนำทุกอย่างของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย”- สภษ. 1:22-25

ในที่นี้พระเจ้าทรงเสนอว่าถ้ามนุษย์ยอมหันจากบาป “เราจะเทวิญญูณของเราให้แก่พวกเจ้า เราจะทำให้พวกเจ้ารู้จักบรรดาถ้อยคำของเรา” ปัญญาของพระเจ้าถูกเสนอให้แก่คนบาปทรงนี้ ข้อ 25 ด้านบนกล่าวว่า “แต่พวกเจ้าได้ปฏิเสธคำแนะนำทุกอย่างของเรา...” มนุษย์สามารถหาพระเจ้าจนเจอได้ มนุษย์สามารถทราบได้เกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้า

ในยากอบ 4:6-8 เราได้รับคำสัญญาว่า “พระเจ้าทรงต่อต้านคนที่หยิ่งทะนง แต่ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมตัวลง” เราได้รับคำสัญญาว่า “จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะทรงเข้าใกล้พวกท่าน” แต่เงื่อนไขนั้นชัดเจนเพราะพระองค์ตรัสว่า “จงชำระมือของพวกท่านให้สะอาด พวกท่าน คนบาปทั้งหลายเอ๋ย และจงชำระใจของพวกท่านให้บริสุทธิ์ พวกท่าน คนสองจิตสองใจเอ๋ย” คนที่หันใจของตนเสียจากบาปอย่างซื่อตรง และแสวงหาพระเจาก็สามารถพบพระเจ้าได้ คนที่เข้ามาใกล้พระเจาก็จะพบพระเจ้าทรงเข้ามาใกล้เขา พระเจ้าเสด็จมายังความคิดที่มีตบอดซึ่งแสวงหาความสว่างและมายังใจที่ถ่อมลงที่อยากได้ความจริงและความชอบ

ธรรม

เราจำได้ว่าพระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 6:37 ว่า “...และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย” พระเจ้าทรงเปิดประตูต้อนรับใจทุกดวงที่ชอกช้ำและถ่อมลง

ฉะนั้น เกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้า เรามีพระสัญญาอันของยอห์น 7:17, “ถ้าผู้ใดตั้งใจกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็ทราบถึงหลักคำสอนนั้นว่า หลักคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเรากล่าวตามใจของเราเอง” คนที่ประสงค์และเลือกที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าจะทราบว่าหลักคำสอนในพระคัมภีร์เป็นมาจากพระเจ้าหรือไม่

2. คำพยานอันยิ่งใหญ่ของ ดร. บี. เอช. แครีโรล

ในบทความชิ้นหนึ่งที่โดดเด่นและน่าประทับใจที่สุด, “My Infidelity and What Became of It” โดย B. H. Carroll, นักศาสนศาสตร์แบปติสต์ที่ยิ่งใหญ่ผู้นั้น, ผู้ก่อตั้ง Southwestern Baptist Theological Seminary, เล่าว่าเมื่อเขาเผชิญหน้ากับพระคำข้อนี้ มันได้นำเขาให้ไต่สวนพระเจ้าอย่างซื่อตรง ดร. แครีโรลเล่าว่าเขาได้ยืมคำท้าทายโดยนักเทศน์ชนบทที่ถ่อมใจคนหนึ่งผู้ซึ่งยื่นกรานให้เขาพิสูจน์พระสัญญาของพระเจ้า โดยเต็มใจที่จะทราบความจริง ดร. แครีโรลกล่าวว่า:

ผมได้สาบานไว้ว่าจะไม่เหยียบเข้าในคริสตจักรอีกแห่งเลย คุณพ่อของผมตายไปโดยเชื่อว่าผมหลงหาย คุณแม่ของผม-แม่ถอดใจกับลูกของตอนเมื่อไรกันเล่า?-มาหาผมวันหนึ่งและอ่อนวอนเพราะเห็นแก่ท่าน ให้ผมไปเข้าร่วมการประชุมอีกหนเดียว มันเป็นการประชุมค่ายของนิกายเมโธดิสต์ ซึ่งจัดในฤดูใบไม้ร่วงของปี 1865 ตอนนั้นผมไม่สนใจมันเลยสักนิด ผมชอบการร้องเพลงนะ แต่การเทศนาตอนนั้นไม่ได้แตะต้องใจผมเลย

แต่วันหนึ่งผมจะไม่มีวันลืมเลย มันเป็นวันอาทิตย์ตอนสิบเอ็ดโมงตรง เพิ่งไม้หลังใหญ่ๆนั้นมีคนแน่นขนัด ผมยืนอยู่ริมขอบนอก โดยฟังไม้เท้าค้ายันของผม สู้ทนอย่างอ่อนล้าและออกจะเขี่ยหยัน นักเทศน์ผู้นั้นสร้างความล้มเหลวสำหรับตัวเขาเองด้วยซ้ำ ไม่มีอะไรเลยในคำเทศนาของเขา แต่เมื่อเขาลงมา ตามที่ผมคิดว่าเพื่อเตือนสติตามปกติ เขาก็ทำให้ผมตกใจไม่เพียงโดยการไม่เตือนสติ แต่โดยการถามคำถามบางคำถามที่ดูเหมือนตั้งใจไว้สำหรับผม เขากล่าวว่า: “เธอยืนห่างจากความเป็นคริสเตียนและเขี่ยหยันพวกเราที่เป็นคนที่มี ๑ แล้วเธอมีอะไรล่ะ? ตอบมาตรง ๆ ต่อหน้าพระเจ้าสิว่าเธอพบอะไรที่ควรค่าที่จะมีในที่ ๑ เธออยู่?”

ใจของผมตอบในทันที: “ไม่มีอะไรเลยภายใต้ฟ้าสวรรค์ทั้งหมด ไม่มีอะไรเลยสักอย่าง” รวากับว่าเขาได้ยืมคำตอบที่ผมไม่ได้พูดออกมา เขากล่าวต่อไปว่า: “มีอะไรอื่นอีกข้างนอกนั้นที่ควรค่าให้ลองดู ที่มีคำสัญญาใด ๆ ในมัน?” ใจของผมตอบอีกว่า: “ไม่มีเลย ไม่มีอะไรเลยสักอย่าง ฉันทเคยไปจุดกระโจนบนถนนเหล่านี้ทั้งหมดแล้ว พวกมันล้วนนำไปสู่หุบเหวไม่มีกั้น”

“เอาล่ะ จัน” เขากล่าวต่อ “เมื่อยอมรับว่าไม่มีสิ่งใดเลยที่นั่น ถ้ามีพระเจ้าองค์หนึ่ง ก็ต้องมีอะไรสักอย่างอยู่ที่ไหนสักแห่งมิใช่หรือ? ถ้าเป็นอย่างนั้น เธอรู้ได้ยังไงว่ามันไม่อยู่ที่นี้? เธอเต็มใจที่จะทดสอบมันไหม? เธอมีใจเป็นกลางและความกล้าที่จะพิสูจน์มันไหม? ฉันทไม่ได้ขอรับรองเธอให้

อ่านหนังสือเล่มใด หรือศึกษาหลักฐานใด ๆ หรือต้องเดินทางจาริกแสวงบุญที่ยากลำบากและ
แสนเหน็ดเหนื่อยใด ๆ วิธีนั้นยาวนานเกินไปและเวลาก็สั้นเกินไป เธอเต็มใจไหมที่จะพิสูจน์มัน
ตอนนี้ ที่จะทำการทดสอบเชิงปฏิบัติและเป็นการทดลอง โดยตัวเธอเป็นผู้ตัดสินผลลัพธ์นั่นเอง?”

คำถามที่เยือกเย็น สงบและเกี่ยวข้องกับเหล่านี้ฟาดผมด้วยพลังมหาศาล แต่ตอนนั้นผมไม่เข้าใจ
การทดสอบนั้น เขากล่าวต่อไปว่า: “ฉันให้การทดสอบของฉันตั้งอยู่บนพระคำสองข้อนี้: ‘ถ้าผู้ใด
อยากทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ เขาก็จะทราบเกี่ยวกับหลักคำสอนนั้น ว่ามันมาจากพระเจ้า
หรือไม่’ ‘แล้วพวกเราจะรู้จัก ถ้าพวกเรติดตามต่อไปเพื่อจะรู้จักพระเยซูฮิวาห์’”

เป็นครั้งแรกที่ผมได้เข้าใจความหมายของข้อพระคำเหล่านี้ ผมไม่เคยได้ยินการตีความเช่นนั้น
มาก่อนสำหรับพระคำข้อแรกนั้น และไม่เคยตรวจสอบข้อพระคำต้นฉบับ ในเวอร์ชันของเรา มัน
กล่าวว่า: “ถ้าผู้ใดประสงค์จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ เขาก็จะทราบเกี่ยวกับหลักคำสอน
นั้น ว่ามันมาจากพระเจ้าหรือไม่” แต่นักเทศน์ท่านนั้นยกมาว่า: “ผู้ใดก็ตามที่อยากทำตามน้ำ
พระทัยของพระเจ้า” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความรู้นั้นเกี่ยวกับว่าหลักคำสอนนั้นมาจากพระเจ้าหรือ
ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการกระทำภายนอกและไม่ได้ขึ้นอยู่กับการคล้อยตามแบบเปะ ๆ กับน้ำพระทัย
ของพระเจ้า แต่ขึ้นอยู่กับสภาพอารมณ์ภายใน- “ผู้ใดก็ตามที่อยาก (หรือปรารถนาที่จะ) ทำตาม
น้ำพระทัยของพระเจ้า” ฉบับแปลเก่านั้นดูเหมือนทำให้ความรู้เป็นไปไม่ได้; ส่วนฉบับแปลใหม่
นั้น ทำให้มันปฏิบัติจริงได้

ในพระคำข้อที่สองนั้นก็มีความสว่างใหม่เช่นกัน: “แล้วพวกเราจะรู้จัก ถ้าพวกเรติดตามต่อ
ไปเพื่อจะรู้จักพระเยซูฮิวาห์” ซึ่งหมายความว่าความรู้ที่แท้จริงตามหลังความไม่ลดละในการไขว่
คว้าหามัน นั่นคือ มันไม่มาสู่การสืบค้นแบบชั่วคราวและเป็นพัก ๆ

ฉะนั้นเมื่อเขาเชิญชวนทุกคนที่เต็มใจที่จะทำการทดสอบเชิงทดลองในทันทีให้ออกมาข้างหน้า
และยื่นมือของตนให้แก่เขา ผมก็ออกไปข้างหน้าทันที ผมไม่ได้เตรียมพร้อมสำหรับความปั่นป่วน
ซึ่งการกระทำนี้ก่อให้เกิดขึ้น ความเป็นผู้ไม่เชื่อของผมและทัศนคติแบบศัตรูของผมที่มีต่อความ
เป็นคริสเตียนเป็นเรื่องที่ผู้คนในชุมชนทราบกันดีจนการกระทำของผมก่อให้เกิดความสับสน
อลหม่านมากพอๆ บางคนถึงกับเริ่มตะโกน ทันใดนั้น เพื่อป้องกันความเข้าใจผิดใด ๆ ผมลุกขึ้น
และแถลงว่าผมไม่ได้กลับใจเชื่อ ว่าพวกเขาอาจเข้าใจผิดเจตนาของผมในการออกมาข้างหน้า ว่า
ใจของผมตอนนั้นเย็นชาดุจน้ำแข็ง การกระทำของผมไม่ได้เจตนามากไปกว่าการที่ผมเต็มใจที่จะ
ทำการทดสอบเชิงทดลองเกี่ยวกับความจริงและฤทธิ์เดชของศาสนาคริสเตียน และว่าผมเต็มใจที่
จะไม่ลดละในการตอบสนองต่อการทดสอบนั้นจนกว่าจะพบทางแก้ปัญหาที่แท้จริง นี่ทำให้ผู้คน
สงบ

การประชุมนั้นสิ้นสุดลงโดยที่ผมไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรเลย คำเทศนาสุดท้ายถูกเทศนาออก
ไปแล้ว มีการกล่าวคำถวายสารทุกข์และผู้คนเริ่มแยกย้าย สุภาพสตรีเหลืออยู่แค่สองสามคน ซึ่ง
นั่งอยู่ใกล้ธรรมาสน์และมีส่วนร่วมในการร้องเพลง ด้วยรู้สึกว่าการทดลองนั้นสิ้นสุดลงแล้วและไม่

พบทางแก้ปัญหา ผมจึงอยู่ต่อเพื่อฟังพวกเธอร้องเพลง ในเพลงสุดท้ายของพวกเธอ ๆ ขับร้องว่า:

โอ ดินแดนแห่งการหยุดพัก ข้าถอนใจหาเจ้า

วินาทีนั้นจะมาเมื่อไรหนอ

เมื่อข้าจะถอดชุดเกราะของข้าวาง

และอาศัยอย่างสงบสุขที่บ้าน

การร้องเพลงนั้นทำให้ผมประทับใจอย่างมาก ท่วงทำนองของบทเพลงนั้นนุ่มนวลดุจเสียงกระพือปีกของเหล่าทูตสวรรค์ ทันใดนั้นพระเจ้าข้าก็แว็บเข้ามา เหมือนลำแสงจากสวรรค์: “จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย” ผมไม่ได้เห็นพระเยซูด้วยตาตัวเอง แต่ดูเหมือนผมได้เห็นพระองค์ยืนอยู่ตรงหน้าผม ทรงจ้องมองผมอย่างตำหนิและอย่างอ่อนโยนและวิงวอน ดูเหมือนจะทรงตำหนิผมที่ไปหาแหล่งอื่นทั้งหมดเพื่อขอการหยุดพักยกเว้นแหล่งเดียวในที่ไซ และบัดนี้ทรงเชิญชวนผมให้มาหาพระองค์ ในวินาทีเดียวผมได้ออกไป หนเดียวและตลอดไป ทั้งตัวลงโดยไม่หวังไว้และตลอดไปที่พระบาทของพระคริสต์ และในช่วงขณะเดียวการหยุดพักนั้นก็มา ซึ่งไม่อาจพรรณนาได้และไม่อาจเอ่ยเป็นคำพูดได้ และมันยังอยู่ตั้งแต่วันนั้นจนถึงตอนนี้

ความไม่เชื่อจึงแตกหน่อออกมาจากความดีรั้นของเจตจำนง แต่ผู้ที่เลือกที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าและถ่อมใจลงเพื่อจะแสวงหาพระเจ้ายกย่องได้ว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าจริง ๆ หรือไม่ และทราบว่าเป็นพระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

ความจริงนี้ถูกบอกเล่าในโยเซยา 6:1-3 เหมือนที่ ดร. แครีโรล ได้พบ:

“มาเถิด จงให้พวกเรากลับไปหาพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงฉีก และพระองค์จะทรงรักษาพวกเราให้หาย พระองค์ได้ทรงโยยตี และพระองค์จะทรงฟื้นพวกเราไว้ อีกสองวันพระองค์จะทรงฟื้นฟูพวกเราขึ้นใหม่ ในวันที่สามพระองค์จะทรงยกพวกเราขึ้น และพวกเราจะดำรงชีวิตอยู่ในสายพระเนตรของพระองค์ แล้วพวกเราจะรู้จัก ถ้าพวกเราติดตามต่อไปเพื่อจะรู้จักพระเยโฮวาห์ การเสด็จออกไปของพระองค์ก็ถูกเตรียมไว้อย่างยามเช้า และพระองค์จะเสด็จมาหาพวกเราอย่างท่าฝน เหมือนฝนชุกปลายฤดูกับต้นฤดูที่รดพื้นแผ่นดินโลก”

โอ อิสราเอลเอ๋ย! อิสราเอลที่กลับสัตย์ พ่ายแพ้และถูกลงโทษ จงกลับมาหาพระเยโฮวาห์และเจ้าจะรู้จักการรักษาและการยกโทษและการฟื้นฟูของพระองค์! “แล้วพวกเราจะรู้จัก ถ้าพวกเราติดตามต่อไปเพื่อจะรู้จักพระเยโฮวาห์”

3. หลายพันคนพิสูจน์แล้วว่าใจที่ซื่อตรง

ทราบได้ว่าพระคัมภีร์เป็นความจริงหรือไม่

ใคร ๆ ที่อยากทราบจริง ๆ ว่าพระคัมภีร์เป็นความจริงหรือไม่ ว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า ประสูติจากหญิงพรหมจารี ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ไถ่โทษจริงหรือไม่ ก็ทราบได้

Dr. A. T. Pierson กล่าวว่:

มีผู้สงสัยที่จริงใจจำนวนมาก แต่ไม่มีสักคนที่ได้ตั้งใจศึกษาหลักฐานเหล่านั้นแห่งความเป็นคริสเตียน Mr. Hume ได้สารภาพว่าตัวเขาเองเป็นเจ้าของพวกจับผิด เหมือนที่โวลแตร์เป็นเจ้าของพวกเยาะเย้ย และการคาดเดาหลายอย่างของเขาได้ทำให้เขาจมดิ่งในก้นบึ้งแห่งความสงสัยที่ดำมืดจริง ๆ เขาได้กล่าวเกี่ยวกับการคาดเดาเหล่านั้นว่า: “พวกมันฝังหัวข้าพเจ้ามากเสียจนข้าพเจ้าพร้อมแล้วที่จะปฏิเสธความเชื่อและการยกเหตุผลทั้งปวง และไม่สามารถมองดูความคิดเห็นใดเลยว่าจะจะเป็นหรือเป็นไปได้มากกว่า” และกระนั้น แม้เสแสร้งว่าสืบหาความจริงอย่างขมิขมันยี่งนัก และใช้อำนาจและวัฒนธรรมทั้งหมดของตนเพื่อที่จะทำลายความเชื่อในข่าวประเสริฐ เขาก็รับสารภาพ เหมือนที่ ดร. จอห์นสันบอกเราว่าเขาไม่เคยใส่ใจอ่านภาคพันธสัญญาใหม่เลยด้วยซ้ำ

เมื่อใดก็ตามที่ผู้สงสัยที่ชื่อตรงคนใดมาหาผม ผมก็รู้สึกปลอดภัยอย่างสมบูรณ์ในการกล่าวอย่างใจเย็นต่อหน้าเขาว่า “คุณไม่เคยศึกษาหลักฐานเหล่านั้นเลย และคุณน่าจะไม่เคยตรวจสอบพระคัมภีร์อย่างใส่ใจเลย” และลูกธนูนั้นไม่เคยพลาดเป้าของมันเลย

ประมาณห้าปีหลังจากนั้น ผมได้ติดต่อกับชายคนหนึ่งผู้ซึ่งภาคภูมิใจในความคิดเห็นที่กังขาของตนและโอ้อวดว่าตนไม่ถูกชักนำให้หลงผิดโดยความน่าเชื่อถือของพวกคริสเตียน ผมลองหยิบลูกธนูดอกเดิมนั้นออกจากกล่องของผม ผมกล่าวว่า “คุณไม่เคยศึกษาพระคัมภีร์อย่างถี่ถ้วนเลยนะครับ” เขาปิดลูกธนูของผมออก โดยกล่าวอย่างมั่นใจมาก ๆ ว่า “คุณเข้าใจผิดแล้วครับ เพราะผมคุ้นเคยดีกับพระคัมภีร์ตั้งแต่ผมเป็นเด็ก” และกระนั้นภายในสิบนาทีเขาได้แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ทราบความแตกต่างระหว่างโยบกับโลท แต่คิดว่าโยบเป็นผู้ที่เคยอาศัยในเมืองโสโดม และเคยอยู่ในถ้ำกับลูกสาวสองคนของตน!

หากมีผู้สงสัยด้วยใจที่ชื่อตรงคนใดมีชีวิตอยู่ผู้ซึ่งได้ศึกษาพระคัมภีร์และหลักฐานเหล่านั้นเกี่ยวกับความเป็นคริสเตียนอย่างสัตย์ซื่อแล้ว ก็ยังไม่เคยพบตัวเขาเลย ก่อนที่จะสรุปข้อโต้แย้งนี้เราขอให้คุณพิจารณาชายชาวอังกฤษที่โด่งดังสองคนผู้ซึ่งได้ตกลงที่จะโจมตีความเป็นคริสเตียน แต่เพื่อที่จะทำการโจมตีนั้นอย่างประสบผลสำเร็จและซ้ำซ้อนมากขึ้น พวกเขาได้ตกลงที่จะตรวจสอบมันอย่างถี่ถ้วนเสียก่อน แต่เมื่อพวกเขาได้เริ่มต้นอย่างชื่อตรงที่จะค้นดูพระคัมภีร์ พวกเขาก็ไม่อาจสงสัยได้อีกต่อไปว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า และฉะนั้น Gilbert West และ Lord Lyttleton จึงได้กลายเป็นผู้กลับใจเชื่อและผู้แก้ต่างแห่งความเชื่อเดิมนั้นที่พวกเขาเคยเกือบจะโจมตี

เหมือนอย่าง Gilbert West และ Lord Lyttleton ได้ตั้งต้นที่จะศึกษาพระคัมภีร์เพื่อจะตอบคำถามว่าอ้างเหล่านั้นเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระคริสต์และเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของอัครทูตเปาโล และผ่านทางพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาเกิดความเชื่อมั่นและเขียนหนังสือหลายเล่มเพื่อจะประกาศความจริงนั้นที่พวกเขาเคยเย้ยหยัน ฉะนั้นคนชื่อตรงคนใดก็มีใจเชื่อมั่นได้ผู้ซึ่งเข้าหาพระคัมภีร์ด้วยใจที่เปิดรับ

Dr. R. A. Torrey เผชิญหน้าพวกคนไม่เชื่อและพวกกังขาซ้ำแล้วซ้ำอีกด้วยคำทำที่ว่าเขาสามารถ

แสดงให้พวกเขาเห็นวิธีที่จะทราบได้แน่นอนว่าพระคัมภีร์เป็นความจริงและว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดนั้น คนเหล่านั้นที่ได้ตอบรับคำทำของเขา ก็ได้รับความรอดแล้วอย่างมีความสุข คนเหล่านั้นที่ไม่รับคำทำ แน่ใจว่าเป็นพวกที่ไม่อยากรู้ความจริงนั้น เพราะว่าพวกเขาไม่อยากหันจากบาปทั้งหลายของตน

D. L. Moody, Sam Jones, Dr. Bob Jones, Sr. ผู้ล่วงลับ, Billy Sunday ตลอดจนผู้เขียนคนนี้ ได้เผชิญหน้ากับความไม่เชื่อ และได้ทำผู้กังขาให้เผชิญหน้าพระวาทะของพระเจ้าและหันจากบาปด้วยใจที่สำนึกผิดและให้ดูว่าพระคัมภีร์เป็นความจริงหรือไม่ และใจที่ตรงที่แสวงหาความสว่างก็มาถึงพระคริสต์เสมอ

อย่านับว่าผู้ไม่เชื่อที่เป็นนักวิชาการถูกบังคับโดยหลักฐานจริง ๆ ไม่ให้เชื่อพระคัมภีร์และปฏิเสธคำกล่าวอ้างของพระคริสต์ ไม่ใช่ ปัญหาของเขาเป็นปัญหาที่หัวใจ ไม่ใช่ปัญหาที่หัวสมอง ทัศนคติแห่งหัวใจที่เลือกความมืดแทนความสว่าง และโดยคำพูดตลบตะแลงเสสร้างว่ามีความสุจริตและความเป็นนักวิชาการและศีลธรรม

บทที่ 2

จรรยาวั “พวกนักวิชาการ” ที่ไม่เชื่อว่า พระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า

- I. มีความผิดทางศีลธรรมในความไม่เชื่อเกี่ยวกับพระคริสต์และพระคัมภีร์
 1. อคติต่อพระคัมภีร์บังตาผู้ไม่เชื่อ
 2. พวกเขาเหยียดที่ไม่เชื่อพระคัมภีร์ถูกพยากรณ์ไว้แล้ว
 3. ดร. ฟอสติก ตัวอย่างของ “ถ้อยคำเสแสร้ง” ของเหล่าศัตรูของพระคัมภีร์
 4. มีแต่พระวิญญาณของพระเจ้าที่สามารถทำให้ใจชั่วเปิดรับพระคัมภีร์ได้
- II. เหล่าศัตรูของพระคัมภีร์เป็นพวกคนชั่วและหลอกลวง
 1. พระเยซูทรงเตือนให้ระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ พวกสุนัขป่าที่เข้ามาในคราบแกะ
 2. พวกครูสอนเท็จเป็น “เหล่าคนงานที่หลอกลวง แปลงร่างเป็นพวกอัครทูตของพระคริสต์”
 3. เปาโลเตือนทิโมธีเกี่ยวกับความไม่เชื่อที่ชั่วเช่นนั้น
 4. พวกสมัยใหม่นิยม พวกเสรีนิยม “นำคำสอนผิดที่เป็นเหตุให้ถูกลงพระอาชญาเข้ามา” แบบลับ ๆ เพราะความโลภ
 5. พวกที่ไม่ยอมรับพระคัมภีร์เป็น “เหล่าคนอธรรม” ที่ไม่ยอมรับพระเยซูเจ้า
 6. พวกไม่เชื่อในคริสตจักรและนอกคริสตจักรเป็นคนชั่วเหมือน ๆ กัน
- III. พวกคนที่ไม่กลับใจเชื่อไม่สามารถเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณได้
 1. มนุษย์ธรรมดาไม่สามารถรับสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณของพระเจ้าได้
 2. การให้น้ำหนักและความนับถือแก่ความคิดเห็นต่าง ๆ ของพวกศัตรูเป็นสิ่งผิด
 3. พวกที่ไม่ยอมเชื่อในพระคัมภีร์เป็นคนที่ยังไม่กลับใจเชื่อ

บทที่ 2

จรรยาวั “พวกนักวิชาการ” ที่ไม่เชื่อว่า พระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า

มันเป็นส่วนหนึ่งของการละทิ้งความเชื่อในยุคสมัยนี้ที่ผู้คนที่ไม่กลับใจเชื่อ ไม่เป็นคริสเตียนโดยประสพการณ์ พวกคนที่ไม่เชื่อ ไม่เป็นคริสเตียนในความเชื่อแบบคริสเตียนนั้นตามประวัติศาสตร์ “ซึ่งครั้งหนึ่งได้โปรดมอบไว้” คนเหล่านี้ถูกรับไว้ในหลายแควดวงคริสเตียน นั่นเป็นการทำผิดในด้านศีลธรรมและโง่เขลาจากมุมมองของนักวิชาการ คนเหล่านั้นที่ไม่เคารพยำเกรงพระคัมภีร์ในฐานะพระวจนะของพระเจาก็ไม่ใช่คนดีและไม่เป็นนักวิชาการที่เชื่อถือได้

I. มีความผิดฝ่ายศีลธรรมในความไม่เชื่อ

เกี่ยวกับพระคริสต์และพระคัมภีร์

เป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเชิญชวนคนบาปให้มาและว่าพระเจ้าทรงพบกับทุกคนที่เข้ามาใกล้ พระเจ้าทรงถูกพบโดยทุกคนที่แสวงหาพระองค์อย่างจริงจังด้วยสิ้นสุดใจของตน เนื่องจากคนที่เลือกที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าและติดตามต่อไปเพื่อจะรู้จักพระเจ้ายกย่องพระองคืได้ มีความผิดฝ่ายศีลธรรมสำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อพระคัมภีร์ ใจที่ผิดบาปบดบังความคิดที่ผิดบาป เจตจำนงวิปลาสที่เลือกความมืดจะไม่พบความสว่างที่แท้จริงของพระเจ้า

พระเยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่ที่ยิ่งใหญ่ในยอห์น 3:18-21:

“ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า และนี่คือการปรับโทษนั้น คือว่าความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว และมนุษย์ได้รับรู้ความมืดแทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำทั้งหลายของพวกเขาชั่วร้าย เพราะทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายก็เกลียดชังความสว่างนั้น และไม่มาถึงความสว่างนั้น เกรงว่าการกระทำทั้งหลายของตนจะถูกตำหนิ แต่ผู้ที่กระทำความจริงก็มาสู่ความสว่างนั้น เพื่อการกระทำทั้งหลายของตนจะปรากฏว่าการกระทำเหล่านั้นถูกกระทำในพระเจ้า”

คนที่ไม่เชื่อในพระคริสต์ ที่ไม่วางใจพระองค์ด้วยใจรักเพื่อรับความรอด “ก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า” พระเจ้าทรงประกาศการปรับโทษฝ่ายศีลธรรมแก่ความไม่เชื่อในพระคริสต์และความไม่เชื่อในพระคัมภีร์

เราเห็นว่าใจนั้นที่ไม่เชื่อวางใจพระเยซูคริสต์ก็ถูกปรับโทษแล้วเพราะมันเลือกที่จะไม่เชื่อ การกระทำเหล่านั้นของผู้ที่เป็นเช่นนั้นก็ชั่วร้ายเขาจึงไม่แสวงหาความสว่าง ไม่มีทางที่จะแยกขาดทัศนคติของใจที่เลือกบาป ออกจากความคิดที่ไม่เข้าหาพระคริสต์ในความรักที่เชื่อวางใจ และฉะนั้นความรักที่มีต่อบาปและการเลือกบาปจึงบังตาผู้นั้นไม่ให้เห็นความจริงเกี่ยวกับพระคัมภีร์

มีคนพูดมากมายเกี่ยวกับ “เหล่าผู้สงสัยที่สุจริตใจ” ผู้สงสัยที่สุจริตใจไม่สามารถเป็นผู้สงสัยต่อไปได้ เขาทราบได้ หากเขาเลือกพระคริสต์และความชอบธรรม การเลือกพระคริสต์และการเลือกความชอบธรรมเป็นตัวเลือกเดียวกัน และการเลือกพระคริสต์และความชอบธรรมคือ การมาถึงความสว่างนั้นเพื่อที่ความคิดของผู้นั้นจะได้เห็นความจริงฝ่ายวิญญาณอย่างชัดเจน

1. อคติต่อพระคัมภีร์บังตาผู้ไม่เชื่อ

ทัศนคติของใจมักจะบงการการเลือกของสมอง มีภาพประกอบมากมายที่แสดงให้เห็นว่าความชอบของคน ๆ หนึ่งมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของคน ๆ นั้น

ยกตัวอย่างเช่น สมาคมโรคมะเร็งอเมริกันและสมาคมแพทยอเมริกันได้พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยใด ๆ แล้วว่าบุหรี่ยี่มีแนวโน้มทำให้เกิดมะเร็งปอดและว่าหลายครั้งผู้ที่สูบบุหรี่จัดเป็นมะเร็งปอดมากพอ ๆ กับผู้ที่ไม่สูบบุหรี่ พวกเขาเชื่อว่าการศึกษาทางวิทยาศาสตร์เชื่อมโยงการสูบบุหรี่กับการเป็นโรคหัวใจเพิ่มขึ้นและสาเหตุอื่น ๆ ของการเสียชีวิตอย่างชัดเจน

แต่เหล่าบริษัทยาสูบได้ก่อตั้งมูลนิธิหนึ่งเพื่อศึกษาปัญหาเดียวกันนี้โดยเสียค่าใช้จ่ายมากมาย และพวกเขารายงานอยู่ตลอดเวลาว่าความสัมพันธ์ในเชิงสาเหตุระหว่างการสูบบุหรี่กับมะเร็งปอดยังไม่ได้รับการพิสูจน์! เพราะอะไร? เพราะว่าเหล่าบริษัทยาสูบและคนเหล่านั้นที่หากินกับการขายวชิพที่มีพิษไม่อยากจะเห็นว่าตนกำลังช่วยฆ่าเหยื่อทั้งหลายของตน ผมไม่ได้หมายความว่าพวกค้ายาสูบเหล่านี้กำลังโกหกทั้งหมดด้วยมีใจมุ่งร้าย ตรงกันข้าม พวกเขาหลอกตัวเองและจากนั้นพวกเขาก็หวังว่าจะหลอกหลวงผู้อื่น มนุษย์ไม่เต็มใจเชื่อว่าตนควรเลิกวิธีหากินแบบเดิม ยอมสละผลกำไรของตน ยอมสละสิ่งที่ตนอยากได้ พวกเขาเลือกที่จะเชื่อสิ่งที่ตนอยากเชื่อมากกว่า มนุษย์ที่ทำบาปต่อไปและชอบบาปมากกว่าก็ไม่เต็มใจพิจารณาว่าบาปของตนเลวร้ายขนาดไหน

ฉะนั้นพวกนักวิทยาศาสตร์ ซึ่งได้รับเงินจากอุตสาหกรรมสุรา จึงไม่พบว่ากว่าครึ่งของอุบัติเหตุบนท้องถนนซึ่งมีคนเสียชีวิตเกิดจากการดื่มสุราหรือว่าอาชญากรรมส่วนใหญ่มีเหล่าเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้อง แต่พวกตำรวจและหลายหน่วยงานของรัฐที่ไม่มีอคติกลับพบเช่นนั้นจริง ๆ

ข้อเท็จจริงที่ว่าใจมนุษย์ ซึ่งต่อสู้กับความสว่าง ก็ไม่ได้รับความสว่างนั้น เป็นเหตุผลที่พระเยซูประทานสำหรับการสอนเป็นคำอุปมาหลายเรื่อง

ในมัทธิว 13:9-15 เราอ่านว่า:

“ผู้ที่มีหูที่จะฟัง จงให้ผู้เหล่านั้นฟังเถิด” และพวกเขาจะมาและทูลพระองค์ว่า “ทำไมพระองค์ตรัสกับพวกเขาเป็นคำอุปมา” พระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “เพราะว่าข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์โปรดให้ท่านทั้งหลายทราบได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้ทราบ ด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่มีหูอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้น และคนนั้นจะมีเหลือเฟือมากขึ้น แต่ผู้ใดก็ตามที่ไม่มีนั้น แม้แต่ซึ่งเขามีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวแก่พวกเขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงพวกเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น และถึงพวกเขาได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยิน และพวกเขาไม่เข้าใจ และในคนเหล่านี้คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จจริง ซึ่งกล่าวว่า ‘พวกเขาจะได้ยินก็จริง และจะไม่เข้าใจ และพวกเขาจะดูก็จริง และจะไม่รับรู้ เพราะว่าใจของชนชาตินี้หยาบหนา และหูของพวกเขาที่ตึง และตาของพวกเขา พวกเขาก็ปิดเสียแล้ว เกรงว่าในเวลาใดพวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขา และได้ยินด้วยหูของพวกเขา และจะเข้าใจด้วยใจของพวกเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย’”

พระเยซูตรัสว่ามันเคยเป็นจริงในสมัยของอิสยาห์และมันเป็นความจริงในงานรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเช่นกันที่ว่า “ใจของชนชาตินี้หยาบหนา และหูของพวกเขาที่ตึง และตาของพวกเขา พวกเขาก็ปิดเสียแล้ว เกรงว่าในเวลาใดพวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขา และได้ยินด้วยหูของพวกเขา และจะเข้าใจด้วยใจของพวกเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย” คุณเห็นแล้วว่าคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระคริสต์และความจริงของพระองค์ในตอนนั้น ก็ทำเช่นนั้นเพราะพวกเขาเลือกที่จะทำเป็นหูตึงและปิดตาของตน พวกเขาไม่อยากจะกลับใจเชื่อ พวกเขาจึงไม่ได้กลับใจเชื่อ หลายครั้งหลายหนจริง ๆ ที่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ผู้ที่มีหูที่จะฟัง จงให้ผู้เหล่านั้นฟังเถิด” เป็นที่เข้าใจชัดเจนว่าเฉพาะคนเหล่านั้นที่รับหูของตนเพื่อจะได้ยินพระเจ้า ก็ได้ยินพระองค์ เฉพาะคนเหล่านั้นที่เจตจำนงของตนเลือกที่จะรู้จักพระเจ้า ก็รู้จักพระองค์ เฉพาะคนเหล่านั้นที่เปิดรับเพื่อจะเชื่อพระคัมภีร์ก็มาเชื่อพระคัมภีร์

2. พวกเยาะเย้ยเหล่านั้นที่ไม่เชื่อ

พระคัมภีร์ถูกพยากรณ์ไว้แล้ว

เราถูกบอกใน 2 เปโตร 3:3-7 ว่าพวกเยาะเย้ยจะปรากฏตัวขึ้นผู้ซึ่ง “เต็มใจโหดเขลา” เกี่ยวกับการเนรมิตสร้างโดยตรงและเกี่ยวกับการทำลายโลกโดยน้ำท่วมในสมัยของโนอาห์ พระคำตอนนั้นกล่าวว่า:

“โดยทราบสิ่งนี้ก่อน คือว่าจะมีบรรดาผู้เยาะเย้ยมาในยุคสุดท้าย โดยดำเนินตามบรรดาราคะตัมหาของตน และกล่าวว่า “พระสัญญาแห่งการเสด็จมาของพระองค์นั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษล่วงล้าไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนอย่างที่เราเคยเป็นมาตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก” เพราะว่าพวกเขาเต็มใจโหดเขลาในเรื่องที่ว่าโดยคำตรัสของพระเจ้า ฟาสะวรรคทั้งหลายได้บังเกิดมีขึ้นในครั้งโบราณ และแผ่นดินโลกที่ได้ปรากฏขึ้นจากน้ำและในน้ำ ซึ่งโดยคำตรัสนั้นโลกที่เป็นอยู่ในเวลานั้น ซึ่งถูกท่วมด้วยน้ำ ก็พินาศไป แต่ท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกซึ่งเป็นอยู่เดี่ยวนี้นี้ โดยคำตรัสเดียวกันนั้นทรงเก็บไว้ คือสงวนไว้สำหรับไฟจนถึงวันแห่งการพิพากษาและความหายนะของบรรดาคนอธรรม”

ฉะนั้นผู้คนจึงฉวยความคิดเพื่อฝันที่พิสูจน์ไม่ได้เกี่ยวกับวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิตแทนที่จะเชื่อเรื่องการเนรมิตสร้างโลกนี้โดยตรงตามที่พระคัมภีร์รายงานมัน ฉะนั้นผู้คนจึงเลือกที่จะเชื่อว่าชีวิตบนโลกที่อยู่มาหลายล้านหรือถึงกับหลายพันล้านปีเป็นต้นเหตุของซากฟอสซิลแทนที่จะเชื่อสิ่งที่พระคัมภีร์บอกเล่าเกี่ยวกับน้ำท่วมโลกซึ่งทำให้เกิดฟอสซิลเหล่านั้นและทำให้เกิดชั้นดินหลายชั้นในพื้นที่ผิวโลกของเรา เหตุใดพวกเขาถึงเชื่อสิ่งซึ่งพิสูจน์ไม่ได้เช่นนั้น? เพราะว่าพวกเขา “เต็มใจโหดเขลา” เกี่ยวกับความจริงที่ถูกเปิดเผยแล้วของพระเจ้าในพระคัมภีร์

มีสุภาชิตเก่าอยู่คนหนึ่ง ซึ่งไม่ได้อยู่ในพระคัมภีร์แต่ซึ่งสรุปรวมสติปัญญาแห่งหลายยุคสมัยตามที่ถูกพบโดยหลายล้านคน: “ชักจูงคนให้เชื่อโดยที่เขาไม่ยอมเชื่อ เขาก็ยังเชื่อเหมือนเดิมอยู่ดี”

ฉะนั้นหลายคนจึงยืนยันอย่างมีชีวิตชีวาว่าตนไม่เชื่อพระคัมภีร์ ว่ามันไม่มีทางเป็นพระวจนะที่ผิดพลาดไม่ได้ของพระเจ้า กระนั้นคนกลุ่มเดียวกันนี้ก็ไม่เคยอ่านและไม่ยอมอ่านผลงานเหล่านั้นของ Robert Dick Wilson ของ Machen ของ Allis ซึ่งทำลายทฤษฎี Graff-Wellhausen และทฤษฎีอื่น ๆ ที่แสดงความไม่เชื่อเกี่ยวกับพระคัมภีร์จนป่านนี้ พวกเขาเลือกอยู่ฝ่ายที่ไม่เชื่อต่อไปเพราะว่าพวกเขาเลือกที่จะอยู่ตรงนั้น

ตัวอย่างหนึ่งของอคตินี้ที่ต่อต้านพระคัมภีร์และข้อสำคัญเหล่านั้นแห่งความเชื่อคริสเตียนมักปรากฏในเหล่าผู้สนับสนุนแนวคิดวิวัฒนาการ ผู้ซึ่งแม้ว่าขาดข้อพิสูจน์อยู่ต่อไป ยังยืนยันกรานว่าสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและมนุษย์มีพัฒนาการมาจากสัตว์เดรัจฉาน แทนที่จะเชื่อเรื่องการเนรมิตสร้างโดยตรงตามที่สอนไว้ในพระคัมภีร์ ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างเหล่านั้นของความเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคัมภีร์ ตามที่ให้ไว้โดย Byron Nelson:

ความไม่ชอบนั้นที่มีต่อแนวคิดเรื่องการเนรมิตสร้างจริง ๆ แล้วเป็นเหตุผลที่แฝงอยู่ของความเชื่อในวิวัฒนาการโดยนักวิวัฒนาการชั้นนำหลายคน และปรากฏชัดจากคำกล่าวดังต่อไปนี้ของพวกนักวิวัฒนาการ Prof. Louise T. More แห่ง University of Cincinnati กล่าวว่า “เมื่อเราตรวจสอบสาเหตุเหล่านั้นแห่งความเชื่อของเรา [ในวิวัฒนาการ] เราก็คพบว่า นอกเหนือจากความ

ปรารถนาของเราที่จะกำจัดการเนรมิตสร้างพิเศษและโดยรวม ๆ สิ่งที่เราเรียกว่าเป็นการ
อศรรย์ พวกมันส่วนใหญ่ถือได้ว่าเป็นข้อพิสูจน์รอง ๆ เพื่อยืนยันทฤษฎีหนึ่งที่ได้เสนอไปแล้ว”
เขากล่าวอีกว่า “ความเชื่อของเราในแนวคิดเกี่ยวกับวิวัฒนาการขึ้นอยู่กับความลึกลับใจของเราที่
จะยอมรับหลักคำสอนที่เป็นปฏิปักษ์นั้นแห่งการเนรมิตสร้างพิเศษ”

Prof. Bateson ผู้ซึ่งได้รับการนับหน้าถือตาอย่างมากในลोकนักวิทยาศาสตร์ บ่อยครั้งทำให้
เหล่าเพื่อนนักวิทยาศาสตร์โมโหโกรธาเพราะคำสารภาพแบบตรงไปตรงมาของเขาเกี่ยวกับจุด
อ่อนเหล่านั้นของทฤษฎีนั้น กล่าวว่ “ทฤษฎีวิวัฒนาการพบการสนับสนุนของมัน ไม่ใช่ในการ
เผ่าสังเกตโดยตรง แต่ในความยุ่งยากของการสร้างสมมติฐานที่เป็นทางเลือกอื่น” มีอยู่วาระหนึ่ง
ที่โดดเด่น Bateson ในตอนท้ายของคำปราศรัยในหัวข้อ “Evolutionary Faith and Modern
Doubts” ซึ่งในคำปราศรัยนั้นเขาได้กล่าวยอมรับอย่างน่าประหลาดใจหลายหนเกี่ยวกับจุด
อ่อนของทฤษฎีนั้น แสดงให้เห็นว่าตนเหยียดหยามแนวคิดตามพระคัมภีร์เรื่องการเนรมิตสร้างใน
ถ้อยคำเหล่านี้, “เมื่อมีการกล่าวคำสารภาพเช่นนั้น ศัตรูเหล่านั้นของวิทยาศาสตร์ [เหล่าผู้เชื่อใน
พระคัมภีร์ไม่ใช่พวกศัตรูของวิทยาศาสตร์ แต่เป็นศัตรูของศาสตร์ ‘ที่เรียกกันอย่างผิด ๆ’] ก็เห็น
โอกาสของพวกเขา ถ้าเราไม่สามารถประกาศตรงนี้และตอนนี้ได้ว่าสิ่งมีชีวิตต่าง ๆ ปรากฏขึ้นมา
ได้อย่างไร พวกเขาก็จะเสนอทางออกเหล่านั้นให้แก่เราอย่างมดมือชกซึ่งตอบสนองความพึง
พอใจของแนวคิดที่คลุมเครือ (นั่นคือ การเนรมิตสร้าง) ฉะนั้นขอให้เราประกาศในภาษาที่ชัดเจน
และเข้าใจผิดไม่ได้ว่าความเชื่อของเราในวิวัฒนาการยังไม่สิ้นคลอนเหมือนเดิม...ผู้ที่ถือแนวคิด
คลุมเครือ [คำเรียกหนึ่งที่แสดงความเหยียดหยามต่อผู้ที่เชื่อเรื่องการเนรมิตสร้าง] ไม่มีสิ่งใด
มาเสนอแนะซึ่งควรค่ากับความใส่ใจแม้สักชั่วขณะเลย”

คำกล่าวนั้นของ Dr. More อยู่ในคำบรรยายหนึ่งที่ Princeton University, เดือนมกราคม ปี 1925,
หน้า 117

Dr. William Bateson ที่ถูกเอ่ยชื่อด้านบน เคยเป็นอาจารย์สอนใน Cambridge University
ประเทศอังกฤษ เคยเป็นคณบดีแห่ง British Association for the Advancement of Science เคยได้รับ
การยอมรับทั่วโลกในฐานะผู้รู้ชั้นนำในด้านวิวัฒนาการ คำกล่าวเหล่านั้นที่ยกมาด้านบนมาจาก *Materials for
the Study of Variation*, หน้า 4, และจากคำปราศรัยต่อหน้า American Association for the
Advancement of Science ในเมืองโตรอนโต ในปี 1922 ซึ่งตีพิมพ์ใน *Science* ฉบับวันที่ 20 มกราคม
1922

เห็นได้ชัดว่าเหล่าผู้ไม่ยอมรับพระคัมภีร์ซึ่งถือแนวคิดเสรีนิยมเหล่านี้เกลียดชังแนวคิดเกี่ยวกับการ
เนรมิตสร้างและจึงเกลียดชังพระคัมภีร์ซึ่งเรียกมนุษย์ให้การต่อพระเจ้า และฉะนั้นพวกเขาจึงไม่แสวงหาความ
จริงด้วยความคิดที่เปิดรับ พวกเขาเป็นคนบาปที่ไม่ยอมกลับใจใหม่และต่อต้านความจริงนั้นเพราะว่ามันไม่เป็น
ที่นิยมในฝูงชนของพวกเขาและไม่นำลี้มรสสำหรับใจฝ่ายเนื้อหนัง

3. Dr. Fosdick ตัวอย่างหนึ่งของ “ถ้อยคำเสแสร้ง”

ของเหล่าศัตรูของพระคัมภีร์

เนื่องจาก Dr. Harry Emerson Fosdick น่าจะเป็นคนไปโบสถ์ผู้ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคนหนึ่งในเรื่องความไม่เชื่อสมัยใหม่ในหมู่พวกศัตรูของพระคัมภีร์ตลอดชั่วอายุหนึ่ง ต่อไปนี้จึงเป็นการอ้างอิงถึงเขา Dr. Wilbur M. Smith กล่าวว่า:

ความขัดแย้งกันเหล่านั้นตามที่เขาเรียกกันในเรื่องเล่าทั้งหลายเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ วิธีหนึ่งที่อ่อนแอแบบแก้ตัวไม่ได้และฟังไม่ขึ้นที่พวกเหตุผลนิยมสมัยใหม่มีในการกำจัดปัญหาทั้งหมดนั้นเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และหลักฐานนั้นที่สนับสนุนมัน คือการพูดแบบฟังไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาเรียกว่า “ความขัดแย้งกัน” เหล่านั้นในเรื่องเล่าเหล่านี้ ราวกับว่าแค่การใช้คำว่า “ความขัดแย้งกัน” ก็เพียงพอแล้วที่จะทำลายโครงสร้างมที่มาที่ยิ่งใหญ่ทั้งหมดซึ่งถูกสร้างขึ้นโดยหลักฐานแห่งข่าวประเสริฐทั้งสิ้น

นี่เป็นวิธีที่ Dr. Harry Emerson Fosdick รับมือกับหัวข้อนี้ ในผลงานที่ผู้คนยกย่องเกินจริงและใช้แพร่หลายอย่างน่าประหลาดของเขา, **A Guide to Understanding the Bible:** “แน่นอนว่าถ้าแนวคิดเรื่องชีวิตที่เป็นขึ้นของพระเยซูเริ่มต้นด้วยองค์ประกอบใด ๆ ที่เป็นข้อเท็จจริงซึ่งเชื่อมโยงกับอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่า องค์ประกอบนั้นก็ไม่เคยถูกแสดงภาพอย่างชัดเจนเลยแม้กระทั่งในจินตนาการของสาวกพวกแรก ๆ นั้น และบัดนี้ถูกทำให้สับสนสำหรับเราในเรื่องเล่าทั้งหลายที่ขัดแย้งกันเองในทุกรายละเอียดที่สำคัญ” บัดนี้เรื่องเล่าเหล่านี้ไม่ได้ขัดแย้งกันเอง “ในทุกรายละเอียดที่สำคัญ” ความจริงก็คือว่าในทุกรายละเอียดที่สำคัญพวกมันเห็นพ้องตรงกันหมดและเมื่อ ทั้ง ๆ ที่เป็นเช่นนี้ Dr. Fosdick ก็กล้าเสนอคำกล่าวนั้นที่เราเพียงยกมา เขากำลังกล่าวอะไรบางอย่างที่ไม่เป็นความจริง และเพราะ Dr. Fosdick อ่านและศึกษาพระคัมภีร์มานานหลายปีแล้วจริง ๆ- เอาละ ผมขอทิ้งประโยคนี้ไว้แบบกล่าวไม่จบละกัน

“ถ้อยคำเสแสร้ง”, “ถ้อยคำหลอกลวง”, “พวกสุนัขป่าในคราบของแกะ” พระคัมภีร์กล่าวถึงผู้คนเช่นนั้น เหล่าศัตรูของพระคัมภีร์เป็นพวกที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ เหล่าคนชั่วที่จิตใจปฏิเสธความสว่างนั้น ความคิดเห็นของพวกเขาเกี่ยวกับพระคัมภีร์ไม่ควรได้รับความไว้วางใจ พวกเขาไม่มีใจที่ซื่อตรงและความคิดที่ถ่อมใจในการเข้าหาความจริงฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นด้วยมุมมองที่เป็นกลางทางวิทยาศาสตร์ใด ๆ เกี่ยวกับพระคัมภีร์และพระคริสต์และศาสนาของคริสเตียน

ในหนังสือเล่มนั้นที่ถูกกล่าวถึงด้านบนโดย Dr. Wilbur M. Smith มีบทหนึ่งที่ทรงพลังมากเป็นพิเศษ ยาวสี่สิบหกหน้าในหัวข้อ “Some Reasons for the Unbelief of Men and Their Antagonism to God” จงหมายเหตุหัวเรื่องย่อต่อไปนี้ในบทที่ยิ่งใหญ่นี้โดย Dr. Smith:

Man Fallen Away From God Has A Bias Against God (มนุษย์ที่หลงหายไปจากพระเจ้าก็มีอคติต่อต้านพระเจ้า)

The Darkness of the Mind of Natural Man (ความคิดที่มีดบอดของมนุษย์ธรรมดา)

Early Manifestations of Hatred to God (การเผยให้ประจักษ์แรก ๆ ของความเกลียดชังที่มีต่อพระเจ้า)

Educational Influences That by Their Character Must Create an Attitude of Skepticism (อิทธิพลทางการศึกษาทั้งหลายที่โดยลักษณะเฉพาะตัวของพวกมันก่อให้เกิดทัศนคติที่กังขา)

หัวเรื่องย่อยของเนื้อหาอีกตอนหนึ่งคือ “The Will Not to Believe” (เจตจำนงที่ไม่ยอมเชื่อ) ไข้แล้วพวกคนที่ไม่ได้รับความรอดมี “เจตจำนงที่ไม่ยอมเชื่อ”

4. มีแต่พระวิญญาณของพระเจ้าที่สามารถทำให้

ใจชั่วเปิดรับพระคัมภีร์ได้

Bettex กล่าวว่า: “ทฤษฎีทั้งหมดนั้นที่ว่าวิทยาศาสตร์ปลดความคิดที่มีอยู่ก่อนแล้วตั้งอยู่บนความคิดที่มีอยู่ก่อนแล้วซึ่งเป็นเท็จและยิ่งใหญ่ขึ้นที่ว่ามนุษย์สามารถอยู่ได้โดยปราศจากความคิดที่มีอยู่ก่อนแล้ว มีแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่สามารถทำให้มนุษย์ปลดความคิดที่มีอยู่ก่อนแล้วทั้งหลายของตนได้”

Saint Augustine บิชอปแห่งฮิปโป กล่าวไว้ว่า “ที่มีเดเหล่านั้นในพระคัมภีร์มาจากที่มีเดเหล่านั้นในใจของเรา” ใจที่ยอมจำนนต่อพระเจ้าและด้วยความสำนึกผิด แสวงหาอย่างจริงจังที่จะทำให้พระองค์พอพระทัย ก็เป็นสิ่งที่ต้องมีหากผู้ใดอยากเข้าใจพระคัมภีร์ Bettex กล่าวว่า:

และลูเธอร์ได้เขียนไปถึงสปลาติน ผู้ได้ถามเขาเกี่ยวกับวิธีที่ดีที่สุดในการศึกษาพระคัมภีร์: “เหนือสิ่งสารพัดมันเป็นเรื่องแน่นอนมากที่สุด (primum id certissimum est) ที่คนเราไม่อาจสืบค้นในพระคัมภีร์บริสุทธิ์ผ่านทางการศึกษาค้นคว้า หรือผ่านทางความเฉลียวฉลาด (ingenium) ด้วยเหตุนี้จึงเริ่มต้นด้วยการอธิษฐานขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระวจนะของพระองค์ให้แก่คุณ ไม่มีผู้ตีความพระวจนะของพระเจ้า นอกจากพระองค์ผู้ทรงแต่งพระวจนะนั้น คือพระเจ้าเอง (L. Ep. I, หน้า 88) ในอีกแห่งเขากล่าวว่า “พระคัมภีร์ที่ปราศจากอรรถาธิบายใด ๆ เป็นดวงอาทิตย์ซึ่งอาจารย์ทุกคนได้รับแสงสว่างจากมัน”

คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อพระคัมภีร์ก็มีความผิดในการมีอคติ การเลือกที่รักมักที่ชัง ความชอบส่วนตัวที่ต่อต้านพระคัมภีร์และต่อต้านพระเจ้า

II. พวกศัตรูของพระคัมภีร์เป็น

คนชั่วชอบหลอกลวง

เราเผชิญหน้าข้อเท็จจริงอันน่าเศร้าด้านบน เมื่อเราพิจารณาคำประกาศเหล่านั้นของพวกผู้ไม่เชื่อในพระคัมภีร์ พวกไม่เชื่อในการประสูติจากหญิงพรหมจารีนั่น การคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายนั้น ความเป็นพระเจ้าที่ไร้บาปของพระคริสต์และการไถ่โทษด้วยพระโลหิตของพระองค์ แม้มันอาจดูเหมือนน่าสะเทือนใจ นี่เป็นหนึ่งในคำสอนที่ชัดเจนที่สุดเหล่านั้นของพระคัมภีร์ และผู้คนที่เชื่อตรงซึ่งหวังใยเกี่ยวกับสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวและเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูคริสต์ตรัสต้องพิจารณาข้อเท็จจริงนี้

1. พระเยซูทรงเตือนเกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์เท็จ

พวกสุนัขป่าที่มาในคราบของแกะ

ในมัทธิว 7:15 พระเยซูตรัสว่า “จงระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งมาหาพวกท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม” พระองค์ตรัสว่าเราสามารถทราบผู้พยากรณ์เท็จเหล่านี้ได้โดยผลของพวกเขา นั่นคือ โดยคำสอนของพวกเขา และในข้อ 21 ถึง 23 ที่ตามมาพระองค์ตรัสชัดเจนว่าหลายคนเหล่านี้ที่อ้างว่าพยากรณ์ในพระนามของพระคริสต์ ขับพวกฟิออกและทำการดีหลายประการ จะได้ยินคำตรัสสอนนำเศร้ายของพระเยซูว่า “เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย จงไปเสียให้พ้นจากเรา พวกเจ้าที่กระทำความชั่วช้า” พระเยซูตรัสว่าพวกครูสอนเท็จเกี่ยวกับข้อสำคัญที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้แห่งความเชื่อคริสเตียนนั้นเป็นพวกสุนัขป่า แม้พวกเขาอ้างตัวว่าเป็นแกะ และพวกเขาสวมคราบของแกะอย่างหลอกลวงเพื่อหลอกลวงผู้อื่น

2. พวกครูสอนเท็จเป็น “บรรดาคนงานที่หลอกลวง ที่แปลงร่าง

เป็นเหล่าอัครทูตของพระคริสต์”

ใน 2 โครินธ์ 11:13-15 อัครทูตเปาโลกล่าวว่า: “เพราะคนเช่นนั้นเป็นพวกอัครทูตเทียมเท็จ เป็นบรรดาคนงานที่หลอกลวง ที่แปลงร่างเป็นเหล่าอัครทูตของพระคริสต์ และไม่มีอะไรแปลกประหลาดเลย เพราะซาตานเองก็แปลงร่างเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นเรื่องใหญ่โตอะไรถ้าบรรดาผู้รับใช้ของซาตานจะแปลงร่างเป็นบรรดาผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม ผู้ซึ่งปลายทางของพวกเขาจะเป็นไปตามบรรดาการงานของพวกเขา”

จงหมายเหตุความผิดฝ่ายศีลธรรมที่เกี่ยวข้องตรงนี้ คนพวกนี้เป็น “บรรดาคนงานที่หลอกลวง” ผู้อ้างตัวว่าเป็นอัครทูตของพระคริสต์เมื่อพวกเขาไม่เป็น เหมือนกับที่พวกเขาเป็นเหล่าผู้รับใช้ของซาตานในตอนนั้น ฉะนั้นคนเหล่านั้นที่เป็นพวกศัตรูของพระคัมภีร์ในฐานะพระวาทะของพระเจ้าจริง ๆ ก็เป็นคนชั่วที่ชอบหลอกลวง

3. เปาโลเตือนทิโมธีเกี่ยวกับความไม่เชื่อที่ชั่วเขานั้น

ใน 1 ทิโมธี 4:1 และ 2 คือถ้อยคำที่ชัดเจนเหล่านี้: “บัดนี้ พระวิญญาณตรัสอย่างชัดเจนว่า ในกาลภายหลังบางคนจะออกไปจากความเชื่อนั้น โดยตั้งใจฟังพวกวิญญาณที่ล่อหลอก และบรรดาหลักคำสอนของพวกผีปีศาจ โดยพูดคำโกหกต่าง ๆ ในความหน้าซื่อใจคด โดยจิตสำนึกของพวกเขาถูกนาบจนใหม่เกรียมด้วยเหล็กที่ร้อนจัด” จงสังเกตคำกล่าวโทษอันรุนแรงนี้เกี่ยวกับคนเหล่านี้ที่ “ตั้งใจฟังพวกวิญญาณที่ล่อหลอก และบรรดาหลักคำสอนของพวกผีปีศาจ โดยพูดคำโกหกต่าง ๆ ในความหน้าซื่อใจคด” จิตสำนึกของพวกเขาถูกนาบจนใหม่เกรียมแล้ว นี่เป็นสภาพของคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อพระคัมภีร์และสอนขัดกับสิทธิอำนาจที่ผิดพลาดไม่ได้แห่งพระวาทะของพระเจ้า

และใน 2 ทิโมธี 3:5 เปาโลเตือนทิโมธีอีกเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ “มีรูปแบบแห่งทางของพระเจ้า แต่ปฏิเสธฤทธิ์อำนาจของทางนั้นเสีย”

4. พวกสมัยใหม่นิยม พวกเสรีนิยม “แอบนำคำสอน

นอกรีตอันถูกสาปแช่งเข้ามา” เพราะความโลภ

อัครทูตเปโตรได้รับการตลใจให้เขียนเกี่ยวกับผู้พยากรณ์เท็จเหล่านั้นเช่นกัน

“แต่มีพวกผู้พยากรณ์เท็จอยู่ท่ามกลางประชากรด้วย เช่นเดียวกับที่จะมีอาจารย์เท็จอยู่ท่ามกลางพวกท่าน ผู้ซึ่งจะแอบนำคำสอนนอกรีตอันถูกสาปแช่งเข้ามา โดยถึงกับปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่พวกเขาไว้ และจะนำความพินาศอย่างฉับพลันมาถึงตนเอง และหลายคนจะติดตามบรรดาทางแห่งการสาปแช่งของพวกเขา ด้วยเหตุคนเหล่านี้ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย และเพราะความโลภ พวกเขาจะกล่าวคำตลบตะแลงเพื่อคำกำไรจากพวกท่าน ซึ่งการพิพากษาของพวกเขาเมื่อนานมาแล้ว บัดนี้ไม่เนินช้า และพระอาชญาของพวกเขาก็ไม่หลับใหลไป” - 2 ปต. 2:1-3

จงตรวจสอบพระคำต่อนั้นอีกที พวกเขา “แอบนำคำสอนนอกรีตอันถูกสาปแช่งเข้ามา” พวกเขาไม่ประกาศตัวอย่างเปิดเผยต่อสาธารณชนว่าเป็นศัตรูต่อพระคริสต์และพระคัมภีร์ แต่พวกเขาหลอกลวงผู้คน “โดยถึงกับปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่พวกเขาไว้” ทำไมพวกเขาทำแบบนั้น? พวกเขาทำแบบนั้น “เพราะความโลภ” และด้วยวิธีใด? “พวกเขาจะกล่าวคำตลบตะแลง” เพื่อคำกำไรจากผู้คน ฉะนั้นพวกเสรีนิยมในคริสตจักรเหล่านั้น ที่อ้างตัวเป็นคริสเตียนในเมื่อพวกเขาไม่เป็น อ้างตัวว่าพูดในฐานะเหล่าผู้พยากรณ์ของพระเจ้าในเมื่อพวกเขาเป็นตัวแทนชาตานและไม่ใช่พระเจ้า เป็นเหล่าศัตรูของพระคัมภีร์และเป็นคนชั่วชอบหลอกลวง

5. พวกที่ไม่ยอมรับพระคัมภีร์เป็น “คนอธรรม”

ที่ไม่ยอมรับพระเยซูเจ้า

ความชั่วของพวกคนที่ไม่เชื่อถูกตำหนิในยูดาส 3 และ 4:

“พวกท่านที่รัก เมื่อข้าพเจ้าได้กระตือรือร้นอย่างยิ่งที่จะเขียนถึงพวกท่านเกี่ยวกับความรอดที่เรามีร่วมกันนั้น ก็เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับข้าพเจ้าที่จะเขียนถึงพวกท่าน และเตือนสติพวกท่านว่า พวกท่านควรต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งได้โปรดมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว เพราะว่ามีบางคนได้เล็ดลอดเข้ามาโดยที่เราไม่รู้ตัวมาก่อน ผู้ซึ่งตั้งแต่สมัยโบราณ ได้ถูกตั้งไว้สำหรับการพิพากษา นี้เป็น คนอธรรม ซึ่งบิดเบือนพระคุณของพระเจ้าของเราไปเป็นความลามก และปฏิเสธพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

จงหมายเหตุสิ่งที่พระเจ้าตรัสตรงนี้ให้ตี: “ความเชื่อนั้น” คือ “ความเชื่อนั้นแห่งข่าวประเสริฐ” ของฟิลิปปี 1:27 หลักคำสอนสำคัญเหล่านั้นซึ่งอยู่ในข่าวประเสริฐนั้นและหลักคำสอนหลักเหล่านั้นแห่งความเป็นคริสเตียน เราต้องต่อสู้เพื่อความเชื่อนั้น เพราะอะไร? คนเหล่านี้ที่ขัดขวางความเชื่อนั้นเป็น “คนอธรรม ซึ่งบิดเบือนพระคุณของพระเจ้าของเราไปเป็นความลามก และปฏิเสธพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” พวกเขาอาจกล่าวคำพูดเพราะ ๆ เกี่ยวกับพระเยซู แต่พวกเขาไม่เชื่อความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พวกเขาไม่มีสการพระองค์ในฐานะพระเจ้า พวกเขาไม่เชื่อวางใจพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด

หลายหนในพระคัมภีร์มีการอ้างอิงต่าง ๆ ถึงพวกศัตรูของพระคัมภีร์ที่ไม่เชื่อผู้ซึ่งอ้างตัวว่าเป็น คริสเตียน ทิตัสได้รับคำบัญชาให้ ‘ยึดมั่นในถ้อยคำอันสัตย์ซื่อ’ ให้หุบปากของพวกเขาพูดไร้สาระและพวกหลอกลวงที่สอนเท็จ “เพราะเห็นแก่ทรัพย์สินของอันเป็นมลทิน” (ทิตัส 1:9-11) ใน 2 ยอห์น 9-11 เราอ่านว่า “ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดและไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่มีพระเจ้า” จงสังเกตว่า พวกเขาละเมิดในการไม่ยอมรับหลักคำสอนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระคริสต์ในพระคัมภีร์และผู้คนเช่นนั้นไม่ควรได้รับการต้อนรับในบ้านเรือนของเรา ไม่ควรได้รับการขอให้พระเจ้าอวยพรและไม่ควรถูกนับว่าเป็นคริสเตียน พวกเขา ‘ไม่มีพระเจ้า’

ฉะนั้นคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อพระคัมภีร์จึงเป็นพวกศัตรูของพระคัมภีร์และมีแนวโน้มที่จะหลอกลวง พวกเขาอยากดำรงตำแหน่งผู้นำและได้กำไรในคริสตจักรเหล่านั้น พวกเขาสวมคราบของแกะ แต่พวกเขาเป็นพวกสุนัขป่า พวกเขาเจตนาหลอกลวงเพราะเห็นแก่ทรัพย์สินของอันเป็นมลทิน พวกเขาค้ากำไรจากผู้คนเพราะความโลภ

ด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่นับความคิดเห็นของเหล่าคนชั่ว พวกที่ไม่กลับใจเชื่อ พวกที่ไม่ยอมรับพระคัมภีร์ว่ามีความสำคัญเมื่อเราศึกษาเรื่องการตลใจของพระคัมภีร์

6. พวกคนไม่เชื่อในคริสตจักรและนอกคริสตจักร

เป็นคนชั่วเหมือน ๆ กัน

Tom Paine เขียนฉบับแรกของ *The Age of Reason* ขณะที่เขาติดคุกอยู่ในประเทศฝรั่งเศส เขายอมรับตรง ๆ ว่าเขาเขียนมันโดยที่ไม่มีพระคัมภีร์สักเล่มหรือแม้แต่ภาคพันธสัญญาใหม่สักเล่มอยู่ใกล้มือ แต่เขากล่าวอย่างโง่เขลาว่าเขาพิสูจน์แล้วว่าพระคัมภีร์เชื่อถือไม่ได้ ไม่ใช่พระวจนะของพระเจ้า-ช่างเป็นคำโอ้อวดที่โง่เขลาและไม่รู้เรื่องรู้ราวจริง ๆ! ใจชั่วที่ถูกหลอกลวง! ทำไมคนที่มีความคิดเห็นเหล่านั้นของชายขี้เมาที่หยาบคายคนหนึ่งอย่าง Paine มีความสำคัญในเมื่อเขาไม่ได้ศึกษาพระคัมภีร์เอง ไม่ได้มีพระคัมภีร์สักเล่มให้อ่านด้วยซ้ำตอนที่เขาดังต้นพิสูจน์ว่าพระคัมภีร์ไม่เป็นความจริง! และพวกเขาสรีนียมในคริสตจักรเหล่านั้น ซึ่งไม่เชื่อตรงเท่ากับ Paine แม้ว่าพวกเขาเป็นคนไม่เชื่อแบบเดียวกันอย่างลับ ๆ ต้องไม่ถูกนับว่าเป็นคนดีและถ้อยคำของพวกเขาต้องไม่ถูกนับว่ามีปัญญา ความคิดเห็นของพวกเขาต้องไม่ได้รับความนับถือ เพราะอะไร? เพราะว่าพวกเขาเป็นคนชั่ว ที่มีเจตนาหลอกลวง ที่มีเจตนาปฏิเสธความสว่างนั้น และพยายามที่จะบังตาคนอื่นไม่ให้เห็นความสว่างนั้น

ในจดหมายฉบับหนึ่งที่ตีพิมพ์อย่างแพร่หลาย Dr. Harry Emerson Fosdick กล่าวไว้ว่า: “ไม่ ผมไม่เชื่อเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระคริสต์ และผมไม่รู้จักคนที่เฉลียวฉลาดสักคนที่เชื่อ”

Dr. Fosdick ได้สืบสวนเรื่องนี้อย่างซื่อตรงจริง ๆ แล้วหรือ และพบแล้วหรือว่าไม่มีผู้เฉลียวฉลาดคนใดเชื่อเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีและข้อสำคัญอื่น ๆ แห่งความเชื่อคริสเตียนนั้น? เขาเชื่อจริง ๆ หรือว่าเหล่านักวิชาการอย่าง Robert Dick Wilson, Machen, Hodge, Warfield, และผู้คนที่สมัยใหม่กว่าอย่าง Allis แห่ง Princeton ทุกคนที่อยู่ร่วมสมัยกับเขา ไม่ใช่ผู้คนที่เฉลียวฉลาด? เขาตรวจสอบและพบแล้วจริง ๆ หรือว่า R. A. Torrey, C.I. Scofield, William Jennings Bryan และ W.B. Riley ซึ่งทุกคนเคยมีชีวิตอยู่ใน

สมัยของเขา และบุรุษคริสเตียนที่ยิ่งใหญ่และเป็นนักวิชาการอีกหลายคน-เขาเชื่อจริง ๆ หรือว่าคนเหล่านี้ไม่ใช่ผู้ที่เฉลียวฉลาด? Winston Churchill ประกาศตัวอย่างเปิดเผยและเป็นลายลักษณ์อักษรว่าตนเชื่อในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม แต่ Dr. Fosdick กล่าวจริง ๆ หรือว่า Churchill ไม่ใช่คนที่เฉลียวฉลาด? คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว Fosdick กล่าวสิ่งที่ไม่เป็นความจริงและกล่าวมั่นด้วยเจตนาอันจงใจที่จะหลอกลวง คน ๆ หนึ่งที่ปฏิเสธพระคริสต์และไม่กลับใจเชื่อก็เป็นศัตรูผู้หนึ่งของพระคัมภีร์และชอบหลอกลวงผู้อื่น

III. พวกคนที่ไม่กลับใจเชื่อไม่สามารถ

เข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณได้

เราจะให้คุณค่าความคิดเห็นของใครดี เมื่อเราไปศึกษาความจริงฝ่ายวิญญาณ ยกตัวอย่างเช่น เกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่องการดลใจของพระคัมภีร์?

1. มนุษย์ธรรมดาไม่สามารถรับสิ่งเหล่านั้น

แห่งพระวิญญาณของพระเจ้าได้

ใน 1 โครินธ์ บทที่ 2 เรามีการเปิดเผยที่แสนวิเศษเกี่ยวกับการดลใจจากพระเจ้าของพระคัมภีร์ นั่นคือการดลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ ในข้อ 14 เป็นคำกล่าวที่ทรงพลังนี้: “แต่มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ”

Dr. Carl Henry กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ในการเข้าหาพระคัมภีร์ด้วยอคติชั่วที่ต่อสู้อาจารย์ว่า:

การเข้าหาพระคัมภีร์ ไม่ว่าจะทุกตอนและบางตอน ต้องทำจากมุมมองใดมุมมองหนึ่งในสองมุมมองเท่านั้น นั่นคือมุมมองแห่งความเชื่อหรือมุมมองแห่งการไม่ยอมตัดสินใจ เรามีความนับถือหรือความไม่นับถือต่อสิทธิอำนาจของมัน ในกรณีหนึ่ง ความน่าเชื่อถือของมันถูกถือว่ามีนอกละเลยจากว่าหลักฐานอันครอบคลุมในทางตรงข้ามปรากฏ ในอีกกรณีที่เหลือ พระคำตอนใดและทุกตอนในพระคัมภีร์ถูกตั้งคำถาม และความน่าเชื่อถือของมันเป็นที่ยอมรับก็เพราะเหตุผลอื่นนอกเหนือจากว่ามันเป็นของบันทึกที่ศักดิ์สิทธิ์นั้น

ต่อมาในหน้าเดียวกันนั้นเขากล่าวว่า:

มุมมองของคริสเตียนเกี่ยวกับการดลใจเป็นส่วนประกอบและทั้งหมดของมุมมองของคริสเตียนเกี่ยวกับพระเจ้าและเกี่ยวกับโลก คำตอบต่อคำถามที่ว่า “ผลดีของความสงสัยนั้นจะตกที่ไหนเล่า ในเรื่องหนึ่งซึ่งเป็นที่ถกเถียงได้?” จะสะท้อนให้เห็นรูปแบบที่คนเราเข้าหาปัญหานั้น ผลดีนั้นตกแก่ทัศนคติสมัยใหม่นิยมหรือ พร้อมกับอคติของมันที่มีต่อความผิดพลาดได้ของพระคัมภีร์? มันตกแก่ปากของสิทธิอำนาจและความเชื่อถือได้ของพระคัมภีร์มากกว่าไหม?

2. การให้น้ำหนักและความนับถือต่อความคิดเห็น

ของพวกศัตรูของพระคัมภีร์เป็นสิ่งที่ผิด

Dr. Edward J. Young ถู้อุดยั้งอันดีที่สนับสนุนการดลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม เขากล่าวอะไรบางอย่างในบทนำซึ่งผมไม่เห็นพ้องด้วยอย่างจริงจัง

แม้ว่าผมยินดีมากในการปฏิเสธทัศนคติใหม่เหล่านั้นเกี่ยวกับพระคัมภีร์ ผมก็มีความนับถืออย่างมากที่สุดให้กับบางคนเหล่านั้นที่ยึดถือทัศนคติเหล่านี้ การอ้างอิงบ่อยครั้งถึงงานเขียนเหล่านั้นของ Otto A. Piper และ Alan Richardson แม้จะเป็นในแง่ของการไม่เห็นด้วยบ่อยครั้งเช่นนั้น ผมก็หวังใจว่าจะถูกถือว่เป็นหลักฐานที่แสดงถึงความนับถือที่มีต่อผู้เขียนเหล่านี้

ผมไม่ยกความคิดเห็นเหล่านั้นของพวกที่ไม่กลับใจเชื่อ พวกศัตรูของพระคัมภีร์ ยกเว้นว่ามันเริ่มจำเป็นในการหักล้างความคิดเห็นเหล่านั้น ผมไม่เชื่อว่าคน ๆ หนึ่งที่ไม่ต้องรับพระคริสต์และรักพระองค์เป็นการส่วนตัว และไม่เคารพยำเกรงพระคัมภีร์ในฐานะพระวจนะของพระเจ้า มีความจริงใจและความถ่อมใจในการเข้าหาแบบเป็นกลางที่ไร้อคติ พร้อมกับจิตใจที่ดีซึ่งจำเป็นในการเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณ ผมเชื่อว่าถ้า Tom Paine ต้องถูกเรียกว่าผู้ไม่เชื่อและถ้า Robert Ingersoll ต้องถูกเรียกว่าผู้ไม่เชื่อ จันหลายคนในคริสตจักรที่ถือทัศนคติแบบเดียวกันเปียบต่อพระคริสต์และพระคัมภีร์ก็ควรถูกเรียกว่าผู้ไม่เชื่อเช่นกัน เพราะว่าพวกเขาเป็นเช่นนั้นเปียบ ผมเชื่อว่าพวกเขาควรถูกถือว่เป็นพวกศัตรูของพระคริสต์และของพระคัมภีร์ เพราะว่าถ้าพวกเขาเป็นมิตรของพระคริสต์และของพระคัมภีร์จริง ๆ พวกเขาก็คงมารู้จักความจริงซึ่งพระเจ้าทรงยินดีเหลือเกินที่จะเปิดเผยแก่คนเหล่านั้นผู้แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์อย่างถ่อมใจและด้วยใจรัก มีที่ว่างให้กับความเห็นต่างของเหล่าคริสเตียนในเรื่องที่สำคัญน้อยกว่าแต่ไม่ใช่เกี่ยวกับพระภาคของพระคริสต์และสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ ผู้คนที่รู้จักพระคริสต์ในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและรักพระองค์และที่อ่านและยำเกรงและพยายามอย่างจริงใจที่จะปฏิบัติตามพระคัมภีร์ก็มีแนวโน้มที่จะเข้าใจพระคัมภีร์มากกว่าคนอื่น ๆ บางคนที่ไม่เชื่อผู้ซึ่งมีใจต่อต้านพระคริสต์และพระคัมภีร์ ไม่ว่าพวกเขาจะมีใบปริญญาก็ไปก็ตาม

3. พวกไม่ยอมเชื่อพระคัมภีร์เป็นคนที่ไม่กลับใจเชื่อ

ใน 2 ยอห์น ข้อ 9 และ 10 เราพบว่าผู้ที่ไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ก็ “ไม่มีพระเจ้า” นั่นคือ เขาไม่ได้กลับใจเชื่อ เราพบว่าพระเยซูตรัสว่าพวกครูสอนเท็จจะกล่าวในวันพิพากษาว่าพวกเขาได้ขับพวกผีออก พวกเขาได้พยากรณ์ในพระนามของพระคริสต์ และพระองค์จะตรัสแก่พวกเขาว่า “เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย จงไปเสียให้พ้นจากเรา พวกเจ้าที่กระทำความชั่วช้า” และใน 2 เปโตร บทที่ 2 และในยูดาส เรามีคำบรรยายหนึ่งเกี่ยวกับความชั่วแสนเลวร้ายของคนเหล่านี้ที่ไม่รับความรอด

ฉะนั้นเนื่องจากพวกศัตรูของพระคัมภีร์ เหล่าผู้ไม่เชื่อในพระคริสต์แห่งพระคัมภีร์ เป็นพวกที่ไม่กลับใจเชื่อและเป็นมนุษย์ธรรมดา เราจึงเรียนรู้ว่า “มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ” ผู้ที่ไม่กลับใจเชื่อไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าที่ถูกเปิดเผยในพระคัมภีร์ได้

โอ ถ้าผู้ใดอยากทราบว่พระคัมภีร์เป็นความจริงหรือไม่ เขาก็ต้องเชื่อวางใจในพระคริสต์และให้ใจซื่อที่ไม่ได้เรื่องของตนรับการเปลี่ยนแปลงและรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้ามาสถิตอยู่ภายใน เมื่อนั้นเขาจะสามารถรับความช่วยเหลือและความเข้าใจเกี่ยวกับพระคัมภีร์ได้

ไม่ควรอนุญาตให้ผู้ที่ไม่กลับใจเชื่อคนใดสอนชั้นเรียนรวีหรือเทศนาบนธรรมาสน์หรือสอนในวิทยาลัย

คริสเตียนหรือสอนในพระคริสตธรรมศาสนศาสตร์ เราไม่ควรอ่านหรือให้ความนับถือผู้ที่ไม่กลับใจเชื่อคนใดที่เขียนเกี่ยวกับศาสนา เขาไม่รู้และไม่มีทางรู้สิ่งดีที่สุดในที่พระเจ้าของเขาเองได้รับการยกโทษและรับการเปลี่ยนแปลง

เราไม่ปฏิเสธความเป็นนักวิชาการ เราปฏิเสธความเป็นนักวิชาการแบบเทียมเท็จที่มีอคติของพวกคนไม่เชื่อ เราเปิดรับความจริงทั้งหมดแต่ไม่เปิดรับคำกล่าวอ้างที่ลำเอียงของผู้คนที่มีใจปิดไม่รับความจริงของพระเจ้า

ความจริงของพระคัมภีร์มีไว้สำหรับผู้ที่รับความรอดแล้วและทุกคนที่รับความรอดแล้วควรแสวงหาความจริงของพระเจ้ามากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ผู้ที่ไม่กลับใจเชื่อต้องมาพร้อมกับใจที่ขอกช้าและสำนึกผิดก่อนเป็นอันดับแรกเพื่อรับการบังเกิดใหม่

ในเมืองเล็ก ๆ ที่เลี้ยงวัวในเวสต์เท็กซัสซึ่งเป็นที ๆ ผมเคยอาศัยอยู่ตอนเป็นเด็ก เคยมีผู้ไม่เชื่อประจำเมือง เขาเป็นชายที่หยาบกระด้างและไร้การศึกษา ชายขี้เมาผู้หยาบคายซึ่งมีประวัติเป็นอาชญากร แม้มีบุคลิกภาพที่เข้มแข็ง เขาพูดเสียงดังและยาวนานในคำวิจารณ์ของเขาเกี่ยวกับพระคัมภีร์แก่ทุกคนที่ยอมฟัง เขาใช้ข้อโต้แย้งชนิดเดียวกันกับที่ Paine และ Voltaire และ Ingersoll เคยใช้ ข้อโต้แย้งชนิดเดียวกันกับที่พวกผู้ไม่เชื่อในคริสตจักรวันนี้ใช้กัน เขาใช้ข้อโต้แย้งชนิดเดียวกันกับที่ Fosdick และ Buttrick และ Oxnam เคยใช้ต่อต้านการตัดสินใจของพระคัมภีร์ การประสูติจากหญิงพรหมจารีและความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ และเขามีใจชั่วแบบเดียวกัน เขาไม่ได้เฉลียวฉลาดมากกว่าคนอื่นเลย ไม่ได้มีการฝึกฝนในทางวิทยาศาสตร์มากกว่า เขาแค่มีใจชั่วที่ปฏิเสธพระคริสต์มากกว่าหลายคนและเขาจึงพ้นความไม่เชื่อของตนออกมา

พวกคนที่ไม่กลับใจเชื่อไม่สามารถเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณได้ พวกเขาไม่ใช่คนดี พวกเขาไม่มีใจที่ดี พวกเขาไม่ควรได้รับความไว้วางใจ และพวกเขาต้องไม่ถูกถือว่าเป็นนักวิชาการในเรื่องเหล่านั้นเกี่ยวกับพระคัมภีร์

นี่เป็นพื้นดินบริสุทธิ์ ที่ต้องถูกเข้าหาอย่างถ่อมใจและด้วยความยำเกรงพร้อมกับใจที่เชื่อและสำนึกผิด และหูที่เปิดรับเพื่อจะฟังสิ่งที่พระเจ้าตรัส

โอ คุณผู้อ่านพระคัมภีร์เอ๋ย ผมขอรับรองคุณ จงถอดรองเท้าออกจากเท้าแห่งใจของคุณขณะที่คุณอ่าน Dyson Hague มีถ้อยคำน่าชื่นใจนี้ตรงนี้:

ผมขอกล่าวคำเตือนนี้อีก โอ อย่าคิดและอย่าพูด เมื่อคุณได้ยินผู้คนพูดว่าพวกเขาคิดว่าเราควรอ่านพระคัมภีร์เหมือนที่เราอ่านหนังสือเล่มอื่นใด เราควรศึกษามันและวิเคราะห์มันแบบเดียวกับที่เราทำกับตำราเล่มใดในวรรณกรรมหรือวิทยาศาสตร์ ไม่ ไม่เลย! เมื่อคุณมาถึงพระคัมภีร์ จงมาหามันด้วยความตะลึงพรึงเพริด จงอ่านมันด้วยความเคารพยำเกรง จงให้ความใส่ใจอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดแก่มัน “จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสียจากเท้าของเจ้า เพราะว่าสถานที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นพื้นดินบริสุทธิ์” อย่าเปรียบเทียบพระคัมภีร์กับหนังสือเล่มอื่น ๆ ในแง่ของการเปรียบเทียบแบบมนุษย์ การเปรียบเทียบเป็นเรื่องอันตราย หนังสือเล่มอื่น ๆ เป็นของโลก พระคัมภีร์มาจากสวรรค์ และอย่าคิดและอย่าพูดเด็ดขาดว่าพระคัมภีร์แค่มีถ้อยคำของพระเจ้า มันเป็นพระ

วจนะของพระเจ้า การกล่าวว่าพระคัมภีร์มีพระวจนะของพระเจ้า แทนที่จะกล่าวว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า ก็ไม่ดีพอและชวนเข้าใจผิดเหมือนที่ Saphir ประกาศ ทุกสิ่งที่อยู่ในพระคัมภีร์จะรับรองตัวมันเองแก่เราว่ามันเป็นพระวจนะของพระเจ้าจริง ๆ ถ้าเราเข้าใจมันในการเชื่อมโยงที่ถูกต้องของมันกับศูนย์กลางนั้น ด้วยเหตุนี้ อย่าคิดถึงมันว่าเป็นหนังสือที่ดีเล่มหนึ่ง หรือแม้กระทั่งว่ามันเป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่ดีกว่า แต่จงยกชูมันในใจและความคิดและความเชื่อและความรักเหนือสิ่งสารพัด และจงถือว่ามันไม่ได้เป็นถ้อยคำของมนุษย์ แต่ตามที่มันเป็นในความจริง คือพระวจนะของพระเจ้า ไม่ใช่หรือรอก มากยิ่งกว่านั้นอีก ในฐานะพระวจนะที่มีชีวิตของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ มีที่มาเหนือธรรมชาติ คงอยู่ชั่วนิรันดร์ มีคุณค่าที่ไม่อาจบรรยายได้ มีขอบเขตที่ไร้ขีดจำกัด มีผู้แต่งเป็นพระเจ้า มีมนุษย์เป็นผู้เขียน มีฤทธิ์เดชที่ทำให้บังเกิดใหม่ มีสิทธิอำนาจที่ผิดพลาดไม่ได้ มีเนื้อหาเป็นสากล มีการประยุกต์ใช้เป็นส่วนตัว และเหมือนที่อัครทูตเปาโลประกาศ เนื้อหาทุกตอนได้รับการดลใจ”

บทที่ 3

พระคัมภีร์อ้างว่าเป็นพระวจนะที่

ได้รับการดลใจของพระเจ้า

I. พระคำพื้นฐานบางตอนที่อ้างการดลใจจากพระเจ้า

1. พระคัมภีร์ถูกหายใจออกมาโดยพระเจ้า
2. “ทุกคำ” ของพระคัมภีร์ “ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”
3. เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ได้เขียน “ตามที่พวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”
4. อ้างซ้ำ ๆ ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสผ่านผู้เขียนเหล่านั้น
5. พระคัมภีร์ซึ่งถูกเปิดเผยโดยพระวิญญาณของพระเจ้าอย่างอัศจรรย์ “ในถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสอน”
6. ข่าวประเสริฐของเปาโลได้รับมิใช่จากมนุษย์แต่จากพระเจ้า

II. แต่หลายร้อยหนพระคัมภีร์อ้างว่าพูดแทนพระเจ้า

1. หลายร้อยหนจริง ๆ พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังอิสยาห์” หรือหลายคำกล่าวที่เหมือนกัน
2. พระคัมภีร์อ้างว่าพรรณนาอย่างละเอียดหลายเหตุการณ์ซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดที่ไม่ได้รับการแจ้งให้ทราบโดยตรงจากพระเจ้าจะทราบได้
3. พระคัมภีร์ให้คำพยากรณ์แสนอัศจรรย์บางเรื่องเกี่ยวกับอนาคต
4. พระสัญญาและคำเตือนเหล่านั้นของพระคัมภีร์เข้าสู่เขตแดนแห่งความชอบธรรมฝ่ายศีลธรรมของพระเจ้า
5. เหล่าผู้พยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมไม่ได้เข้าใจสิ่งที่พวกเขาเขียน

III. พระคัมภีร์มีคำกล่าวอ้างหลายประการที่สนับสนุนความสมบูรณ์แบบและความถาวรของมันซึ่งมีแต่หนังสือเล่มหนึ่งที่พระเจ้าประทานให้เท่านั้นจะมีได้

1. คำกล่าวอ้างอันน่าทึ่งเกี่ยวกับพระวจนะที่ไม่อาจถูกทำลายได้อยู่ในอิสยาห์ 40:6-8:
2. พระเยซูทรงสอนเน้นเรื่องคุณภาพอันสมบูรณ์แบบชั่วนิรันดร์ของพระคัมภีร์
3. พระคัมภีร์อ้างเรื่องความสมบูรณ์แบบ
4. พระคัมภีร์อ้างว่าคงอยู่ชั่วนิรันดร์

บทที่ 3

พระคัมภีร์อ้างว่าเป็นพระวจนะ

ที่ได้รับการดลใจของพระเจ้า

ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์คนใดสามารถกล่าวหรือคิดได้เกี่ยวกับพระคัมภีร์จะสำคัญเท่ากับสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับตัวมันเอง มีเหตุผลมากมายในการเชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นสารพัดที่มันอ้างว่าเป็น แต่พระคัมภีร์เองเป็นพยานที่ดีที่สุดของมัน และพระคัมภีร์ก็อ้างว่าเป็นพระวจนะที่ได้รับการดลใจของพระเจ้าจริง ๆ อย่างชัดเจน ซ้ำแล้วซ้ำอีก และปราศจากคำถามหรือข้อจำกัดใด ๆ

I. พระคัมภีร์พื้นฐานบางตอนที่อ้าง

การดลใจจากพระเจ้า

จงพิจารณาก่อนอื่นเลยว่ามีคำกล่าวที่ชัดเจนหลายตอนว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจหรือเป็นพระวจนะของพระเจ้าหรือออกมาจากพระเจ้า จากนั้นในหลายร้อยกรณีจริง ๆ มันอ้างว่าพูดแทนพระเจ้า ยิ่งกว่านั้นพระคัมภีร์อ้างความสมบูรณ์แบบหลายประการที่เป็นความจริงได้เฉพาะกับหนังสือเล่มหนึ่งที่พระเจ้าประทานให้เท่านั้น และคำกล่าวอ้างเรื่องการดลใจรวมถึงทุกส่วนของพระคัมภีร์

1. พระคัมภีร์ถูกหยาใจออกมาโดยพระเจ้า

คำกล่าวพื้นฐานตอนหนึ่งของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการดลใจอยู่ใน 2 ทิโมธี 3:15,16 พระคัมภีร์ถูกหยาใจออกมาโดยพระเจ้า เราอ่านว่า:

“และตั้งแต่เด็กมา ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ซึ่งมีฤทธิ์สามารถทำให้ท่านมีสติปัญญาไปสู่ความรอดโดยทางความเชื่อซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการดลใจของพระเจ้า และเป็นประโยชน์สำหรับหลักคำสอน สำหรับการตักเตือน สำหรับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น สำหรับการสอนในความชอบธรรม”

จงหมายเหตุว่าพระคำตอนนี้พูดถึง “พระคัมภีร์บริสุทธิ์” และงานเขียนเหล่านี้ “สามารถทำให้ท่านมีสติปัญญาไปสู่ความรอดโดยทางความเชื่อซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์”

แต่คำกล่าวที่ชัดเจนนั้นในข้อ 16 ยิ่งทรงพลังมากกว่า: “พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการดลใจของพระเจ้า” และนั่นเป็นเหตุว่าทำไมมันถึงเป็นประโยชน์และเตรียมคนของพระเจ้าอย่างครบถ้วน เช่นนั้น เราถูกบอก แม้หากว่าคุณเปลี่ยนลำดับของถ้อยคำเหล่านั้นตามที่พวกมันอยู่ในฉบับ American Standard Version ของปี 1901, “พระคัมภีร์ทุกตอนที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าเป็นประโยชน์เช่นกัน สำหรับการสอน สำหรับการตักเตือน สำหรับการปรับปรุงแก้ไข สำหรับการอบรมซึ่งอยู่ในความชอบธรรม...” มันก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงความหมายนั้น งานเขียนกลุ่มหนึ่ง พวกมันทั้งหมด ถูกประทานให้โดยการดลใจของพระเจ้า

Webster's New International Dictionary นิยามคำว่า การดลใจ (inspiration) ดังนี้:

inspiration. 2. ศาสนศาสตร์. อิทธิพลที่เหนือธรรมชาติของพระเจ้าที่มีต่อพวกผู้พยากรณ์

พวกอัครทูต หรือเหล่าผู้เขียนที่ถูกแยกตั้งไว้ ซึ่งทำให้พวกเขามีคุณสมบัติในการสื่อสารความจริง โดยปราศจากข้อผิดพลาด; อิทธิพลเหนือธรรมชาติซึ่งทำให้มนุษย์สามารถรับและสื่อสารความจริงจากพระเจ้าได้ มีผู้ยึดถือหลากหลายทฤษฎีเกี่ยวกับระดับ ขอบเขต และวิธีการของการดลใจของพระคัมภีร์ ทฤษฎีเกี่ยวกับการดลใจแบบครบถ้วนถือว่าการดลใจขยายออกไปยังทุกหัวข้อที่พูดถึง; ทฤษฎีเกี่ยวกับการดลใจด้านถ้อยคำขยายการดลใจออกไปถึงทุกถ้อยคำ ผู้เขียนบางคนถือทฤษฎีทั้งสองนี้ ทฤษฎีเกี่ยวกับการดลใจด้านศีลธรรมจำกัดการดลใจนั้นและควมมีสิทธิอำนาจที่ตามมาไว้ที่คำสั่งสอนทางศีลธรรมและทางศาสนาที่งานเขียนเหล่านั้นบรรจุ ในส่วนของวิธีการของมัน บางคนเชื่อว่าการดลใจเป็นในทางกลไก และผู้เขียนเหล่านั้นเป็นเพียงผู้จัดบันทึกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และคนอื่น ๆ เชื่อว่าการดลใจเป็นในทางพลวัต และผู้เขียนเหล่านั้นได้รับการนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงกระทำกิจบนและผ่านทางความสามารถโดยธรรมชาติของพวกเขา

แต่คำว่า “การดลใจ” ในที่นี้หมายความมากกว่าคำเรียกภาษาอังกฤษนั้นจะบอกเป็นนัยตามปกติ คำภาษาอังกฤษของเรา inspiration มาจากคำภาษาลาติน “inspire” ซึ่งมีความหมายว่า “หายใจเข้า” มันเป็นคำตรงข้ามของคำว่า “expire” หรือ “หายใจออก” ฉะนั้นบางคนจึงชอบให้มันหมายความว่าพระเจ้าทรงหายใจเข้าในงานเขียนต่าง ๆ ของมนุษย์และทำให้พวกมันเป็นพระวจนะของพระเจ้า หรือพระองค์ทรงหายใจบนงานเขียนเหล่านั้นในแบบที่กำกับดูแลและป้องกันพวกมันจากความผิดพลาด

แต่ความหมายในคำกรีกเดิมนั้น, *เรอฮ็อพนยูสตอส*, ก็ซับซ้อนมากกว่า มันมีความหมายตรงตัวว่า ที่ถูกพระเจ้าหายใจ พระคัมภีร์ทุกตอน “ถูกพระเจ้าหายใจ” นั่นคือ พระคัมภีร์เองถูกหายใจออกมาจากพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นต้นกำเนิดของมัน ความอัศจรรย์นั้นของพระคัมภีร์มาจากพระเจ้าโดยตรง คำเรียกที่คล้ายกันคือคำที่ถูกใช้เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างอาดัม “และทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในรูจมูกของเขา และมนุษย์ได้กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่” (ปฐมก. 2:7) นี่เป็นคำกล่าวที่ทรงพลังมากเท่าที่ภาษามนุษย์จะกล่าวได้เกี่ยวกับการดลใจของพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ได้ถูกหายใจออกมาโดยพระเจ้าแล้ว นี่เป็นเรื่องที่สำคัญยิ่ง และไม่เป็นที่เข้าใจบ่อยเหลือเกิน จนเราเน้นประเด็นนี้

Edward J. Young อธิบายความหมายของ 2 ทิโมธี 3:16, “พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการดลใจของพระเจ้า...” เขาเขียนไว้ว่า:

คำนั้นซึ่งเพื่อจุดประสงค์ของเรามีความสำคัญอย่างยิ่งคือคำว่า *เรอฮ็อพนยูสตอส* ซึ่งแปลในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษว่า “ได้รับการดลใจจากพระเจ้า” มันเป็นคำประสม ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบเหล่านั้นคือ *เรอฮ็อ* (พระเจ้า) และ *พนยูสตอส* (ถูกหายใจ) คราวนี้ เราควรหมายเหตุว่า คำนี้ลงท้ายด้วยสามตัวอักษรนั้น -ตอส ในภาษากรีก คำทั้งหลายซึ่ง 1) ลงท้ายด้วย -ตอส และ 2) เป็นคำประสมกับ *เรอฮ็อ* (พระเจ้า) โดยทั่วไปแล้วมีความหมายเชิงถูกกระทำ ตัวอย่างหนึ่งจะทำให้เรื่องนี้ชัดเจน มีคำกรีกหนึ่งคือ *เรอฮ็อติดัคตอส* (อีกหลายคำอาจถูกนำเสนอเช่นกัน) ซึ่งมีความหมายว่า “ถูกสอนโดยพระเจ้า” เหมือนกับที่เห็นได้อย่างชัดเจน มันลงท้ายด้วย -ตอส และ

มีองค์ประกอบนั้นคือ เระออ (พระเจ้า) เช่นกัน

ที่คล้ายกันอย่างเด่นชัดคือคำสำคัญนั้นซึ่งตอนนี้เรากำลังพิจารณา นั่นคือ เระออพนยูสตอส มันมีการใช้เชิงถูกกระทำในทำนองเดียวกัน และเราควรแปลอย่างเหมาะสมว่า “ถูกหยาใจออกโดยพระเจ้า” ประเด็นนี้ถูกมองข้ามบ่อย ๆ และมีคนเหล่านั้นที่ยืนกรานอย่างแข็งขันว่าความหมายเป็นเชิงผู้กระทำ พวกเขาจึงชอบแปลโดยวลีนั้น “ที่หยาใจพระเจ้าออกมา” ในความหมายที่ว่าพระคัมภีร์หยาใจออกหรือถูกดูหมิ่นด้วยพระวิญญูณของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เหมือนที่หมายเหตุไว้ข้างบน นั้นไม่ใช่ความหมายที่แท้จริง ความหมายที่แท้จริงเป็นเชิงถูกกระทำ “สิ่งซึ่งถูกหยาใจออกโดยพระเจ้า” และมันเป็นการใช้คำที่แปลกประหลาดนี้ที่อัครทูตท่านนี้ใช้กับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

อย่างไรก็ตาม คำเรียกที่แปลกประหลาดนี้หมายความว่าอะไร? เหตุใดเปาโลพูดถึงพระคัมภีร์เช่นนั้น? เราเชื่อว่า เขาพูดเช่นนั้น เพราะเขาปรารถนาที่จะกล่าวให้ชัดเจนที่สุดเท่าที่จะทำได้ข้อเท็จจริงที่ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้พบบันทึกกำเนิดของมันในมนุษย์แต่ในพระเจ้า พระเจ้าพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ที่หยาใจมันออกมา มันมีต้นกำเนิดมาจากพระองค์ มันเป็นผลผลิตแห่งลมหายใจที่เนรมิตสร้างของพระเจ้าเอง มันเป็นภาพเปรียบอันทรงพลัง สำนวนนี้ที่ว่า “ถูกหยาใจออกมาโดยพระเจ้า” อย่างไรก็ตาม ต้องใช้ภาพเปรียบที่ทรงพลังเพื่อที่ที่ไม่จริงจะตระหนักว่าเขากำลังถูกขอให้เชื่อวางใจ มิใช่ในงานเขียนทั้งหลายซึ่งแค่แสดงออกถึงความหวังและความใฝ่ฝันของมนุษย์ที่ดีที่สุด แต่ในงานเขียนทั้งหลายซึ่งตัวพวกมันเองถูกหยาใจออกมาจริง ๆ โดยพระเจ้า และด้วยเหตุนี้จึงมีสิทธิอำนาจอันเด็ดขาด

Dr. Young กล่าวเพิ่มเติมว่า:

พระคัมภีร์จึงเป็นงานเขียนซึ่งพบบันทึกกำเนิดของมันในพระเจ้า มันเป็นผลผลิตแห่งลมหายใจที่เนรมิตสร้างของพระองค์จริง ๆ เราจึงหมายความว่าเช่นนั้นเมื่อเราพูดถึงการดลใจของพระคัมภีร์ คราวนี้คำเรียกการดลใจ ในความคิดเห็นอันถ่อมใจของผู้เขียนตอนนี้ จึงไม่ใช่คำเรียกที่เป็นสุข คำว่าการดลใจหมายถึงสิ่งซึ่งถูกหยาใจเข้าไป มันมาถึงเราจากภาษาลาติน และในฉบับแปลภาษาลาตินของพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นที่รู้จักโดยทั่วกันในชื่ออัลเกต ถูกใช้เป็นคำแปลของคำกรีกเระออพนยูสตอส (ถูกหยาใจโดยพระเจ้า) เราไม่พึงพอใจกับคำแปลนี้ เพราะคำภาษาอังกฤษ inspiration เหมือนที่เพิ่งหมายเหตุไป หมายถึง “การหยาใจเข้า” และตามที่เราเห็นแล้ว นั้นไม่ใช่สิ่งที่เปาโลเจตนาจะกล่าวเลยสักนิด เราต้องชัดเจนมาก ๆ เกี่ยวกับประเด็นนี้

ในการเขียนถึงทิโมธี เปาโลไม่ประสงค์ให้ทิโมธีเข้าใจว่าพระคัมภีร์เป็นงานเขียนกลุ่มหนึ่งของมนุษย์ซึ่งบางสิ่งทีมาจากพระเจ้าถูกหยาใจเข้าไปแล้ว นั่นเป็นสิ่งที่เขาไม่ปรารถนาให้ทิโมธีเข้าใจตามที่เปาโลกล่าว พระคัมภีร์ไม่ใช่งานเขียนซึ่งบางสิ่งจากพระเจ้าถูกหยาใจเข้าไปแล้ว มันไม่ใช่งานเขียนซึ่งถูกซึมซับด้วยพระวิญญูณของพระเจ้าด้วยซ้ำ (อย่างน้อยนั่นก็ไม่ใช่การเน้นของเขาในพระคำตอนนี้) เปาโลยืนยันอย่างแข็งขันว่าพระคัมภีร์เป็นงานเขียนซึ่งมีตัวตนขึ้นมาได้เพราะ

มันถูกหยาใจออกมาโดยพระเจ้าเอง และนั่นเป็นบางสิ่งที่แตกต่างมากที่เดียวจากสิ่งที่ถูกเสนอ
แนะโดยทั่วไปโดยคำว่า “การคลใจ”

Benjamin B. Warfield นักวิชาการผู้โด่งดังอย่างที่เขาคือ มีบทหนึ่งที่ยาวถึงห้าสิบสองหน้าใหญ่
เกี่ยวกับ “God-Inspired Scripture” ซึ่งพูดถึงคำกรีกนั้นที่ถูกใช้ใน 2 ทิโมธี 3:16, เรอื่อพณยูสตอส, โดยยก
นักวิชาการหลายท่าน และปิดเปาพวกนักวิจารณ์ไปให้พ้น เขากล่าวว่า “เพราะแน่นอนว่าไม่มีแนวคิดที่ยัง
รากอย่างน้อยก็ในความคิดของคนฮีบรูอย่างล้าลึกมากไปกว่าแนวคิดเรื่อง ‘ลมหายใจของพระเจ้า’...” และเขา
อนุมานว่าเมื่อพระเจ้าทรงหยาใจพระคัมภีร์ออกมา มันก็เป็นการกระทำกิจเชิงเนรมิตสร้างอันสมบูรณ์แบบชนิด
เดียวกันกับตอนที่พระองค์ได้ทรงเนรมิตสร้างโลกหรือตอนที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์-ทรงหยาใจเข้าไปในรูจุมก
ของเขาและเขาได้กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่

และเขาสรุปย่อข้อสรุปของเขาดังนี้:

สิ่งที่เรอื่อพณยูสตอสเป็นคือ “ถูกหยาใจโดยพระเจ้า” ซึ่งถูกสร้างขึ้นโดยลมหายใจที่เนรมิต
สร้างของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และพระคัมภีร์ถูกเรียกว่าเรอื่อพณยูสตอสเพื่อที่จะให้ความหมายมัน
ว่า “ถูกหยาใจโดยพระเจ้า” เป็นผลผลิตของการทรงหยาใจของพระเจ้า การทรงสร้างของพระ
วิญญาณนั้นผู้ทรงเป็นผู้กระทำกิจของพระเจ้าตรีเอกานุภาพในเขตแดนทั้งหมดแห่งกิจกรรมของ
พระเจ้า

W. H. Griffith Thomas เข้าใจผิดคำกล่าวที่ว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการคลใจของ
พระเจ้า...” ใน 2 ทิโมธี 3:16 เขากล่าวว่า “...งานเขียนทุกอย่างถูกหยาใจโดยพระเจ้า’ พระเจ้าทรงใช้วิธีใดวิธี
หนึ่งหยาใจเข้าไปในงานเขียนเหล่านี้ และด้วยเหตุนี้เราจึงสนใจเกี่ยวกับถ้อยคำเหล่านั้น” แต่ในที่นี้คนดีผู้นี้ ใน
หนังสือที่ดีเยี่ยมเล่มหนึ่ง เข้าใจผิด

ไม่ใช่ งานเขียนเหล่านั้นไม่ได้มีต้นกำเนิดมาจากมนุษย์และจึง “พระเจ้าทรงหยาใจบนงานเขียนเหล่านี้นั้น” ตรงกันข้าม พระเจ้าทรงหยาใจถ้อยคำเหล่านั้นออกมาและทรงให้มนุษย์เขียนพวกมันลงไป!

ในบทความของเขาเกี่ยวกับการคลใจ Warfield กล่าวว่า:

แนวคิดของพระคัมภีร์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพระวิญญาณของพระเจ้ากับเหล่าผู้แต่งที่
เป็นมนุษย์ในการผลิตพระคัมภีร์ถูกแสดงออกโดยภาพเปรียบเทียบของ “การถือ” มากกว่าโดยภาพ
เปรียบเทียบของ “การหยาใจเข้าไป” และเมื่อเหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ของเราพูดถึงการกระทำกิจของ
พระวิญญาณของพระเจ้าในความสัมพันธ์นี้ในฐานะการหยาใจ พวกเขาก็นำเสนอในในฐานะ
“การหยาใจ (พระคัมภีร์) ออกมา” โดยพระวิญญาณ และไม่ใช่ “การหยาใจเข้าไป” พระคัมภีร์
โดยพระองค์

ขอให้เราแน่ใจว่าเราไม่เจือจางคำกล่าวที่ชัดเจนนี้ของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการคลใจ มันไม่ใช่พระเจ้า
ทรงหยาใจบนคนบางคนหรือว่าพวกเขาได้เขียนและพระเจ้าทรงหยาใจบนงานเขียนเหล่านั้น ตรงกันข้าม
ถ้อยคำเหล่านั้นของพระคัมภีร์เองถูกหยาใจออกมาจากพระเจ้าต่างหาก

นักศาสนศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ Charles Hodge แห่ง Princeton กล่าวว่า:

การดลใจจึงต้องไม่ถูกสับสนกับการให้ความสว่างฝ่ายวิญญาณ ประการแรก ทั้งสองอย่างต่างกันในเรื่องของผู้รับ ผู้รับการดลใจคือไม่ก่อกวนที่ถูเลือก ผู้รับการให้ความสว่างฝ่ายวิญญาณคือผู้เชื่อแท้ทุกคน และประการที่สอง ทั้งสองต่างกันในเรื่องของจุดประสงค์ จุดประสงค์ของอย่างแรกคือ เพื่อให้บางคนผิดพลาดไม่ได้ในฐานะผู้สอน จุดประสงค์ของอย่างหลังคือ เพื่อให้ผู้คนบริสุทธิ์ และแน่นอนว่าทั้งสองต่างกันในเรื่องผลกระทบ การดลใจในตัวเองไม่มีอิทธิพลที่ชำระให้บริสุทธิ์ บาลาอัมได้รับการดลใจ ซาอูลเคยอยู่ในหมู่พวกผู้พยากรณ์ คายาฟาสกล่าวคำทำนายหนึ่งซึ่ง “เรามีได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ” (ยอห์น 11:51)

จงหมายเหตุให้ตีว่า “การดลใจในตัวเองไม่มีอิทธิพลที่ชำระให้บริสุทธิ์” พระเจ้าประทานการให้ความสว่างในระดับใดก็ตามแก่เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ มันก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเลยกับการดลใจเอง พวกเขาแค่มมรดกร่วมกันบางอย่างของเหล่าคริสเตียน นั่นคือการให้ความสว่าง, แต่การดลใจเป็นการแทรกแซงแบบอัศจรรย์ของพระเจ้าซึ่งไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับการชำระให้บริสุทธิ์ฝ่ายวิญญาณใด ๆ การเพิ่มสูงขึ้นใด ๆ ของความสามารถและสัมผัสรับรู้ตามธรรมชาติ ความเป็นอัจฉริยะใด ๆ มันก็เกี่ยวข้องกับการเขียนลงไปสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ในถ้อยคำของพระเจ้า ซึ่งประทานให้อย่างอัศจรรย์

2. “ทุกคำ” ของพระคัมภีร์ “ออกมาจาก

พระโอษฐ์ของพระเจ้า”

ความหมายเดียวกันอยู่ในคำตรัสของพระเยซูในมัทธิว 4:4, “มีเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวนั้นไม่ได้ แต่โดยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’” ในที่นี้พระเยซูทรงยกข้อความจากพระราชบัญญัติ 8:3 และข้อความเดียวกันนี้ถูกบันทึกไว้เช่นกันในลูกา 4:4 ฉะนั้นคำกล่าวของภาคพันธสัญญาเดิมจึงถูกต่อยอดโดยพระเยซูเจ้าผู้ทรงยกมันว่ามีสิทธิอำนาจ พระคัมภีร์มาจากไหน? ทุกถ้อยคำของพระคัมภีร์ “ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” ในที่นี้พระวิญญาณของพระเจ้าทรงกระโจนข้ามรายละเอียดเหล่านั้นขององค์ประกอบแบบมนุษย์ใด ๆ ในพระคัมภีร์ ทรงไปไกลเกินปากกาและผู้เขียน และส่วนใดที่เขาอาจมีในการเขียนพระคัมภีร์ และทรงไปถึงแหล่งที่มาต้นกำเนิดนั้น ถ้อยคำเหล่านั้นของพระคัมภีร์มาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า แน่แน่นอนว่านั่นหมายถึงงานเขียนต้นฉบับ

3. เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ได้เขียน “ตามที่พวกเขา

ได้ถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

2 เปโตร 1:16-21 ให้คำยืนยันที่หนักแน่นมาก ๆ เกี่ยวกับงานเขียนเหล่านั้นของพวกผู้พยากรณ์:

“เพราะว่าพวกเราไม่ได้ติดตามนิทานต่าง ๆ ที่บรรจงแต่งขึ้นมาอย่างเจ้าเล่ห์ เมื่อพวกเราได้แจ้งให้พวกท่านทราบถึงฤทธิ์เดชและการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ได้เป็นพวกสักขีพยานแห่งอำนาจของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงรับเกียรติและสง่าราศีจากพระเจ้าพระบิดา เมื่อมีพระสุรเสียงมาถึงพระองค์จากสง่าราศีอันดีเลิศนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราโปรดปรานท่านผู้นี้มาก” และพวกเราก็ได้ยินพระสุรเสียงนี้ซึ่งมาจากสวรรค์ เมื่อพวกเราได้อยู่กับพระองค์ในภูเขาอันบริสุทธิ์นั้น พวกเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีกด้วย ซึ่งพวกท่านกระทำดีที่พวกท่านเอาใจใส่คำนั้น ดุจดวงสว่าง

ดวงหนึ่งที่ส่องแสงในที่มืด จนกระทั่งแสงอรุณขึ้น และดาวประจำรุ่งผุดขึ้นในใจของพวกเขา โดยทราบสิ่งนี้ก่อน คือว่าไม่มีคำพยากรณ์ใด ๆ ของพระคัมภีร์ที่ควรถูกต้องตามลำพังใจของตนเอง ด้วยว่าคำพยากรณ์ไม่ได้มาในกาลก่อนโดยความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ในที่นี้เปโตรใช้ข้อสนับสนุนสองประการเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระคัมภีร์ที่ตนเชื่อและเทศนาไม่ใช่จินตนาการต่าง ๆ ที่บรรจงแต่งขึ้นมาอย่างเจ้าเล่ห์ คำสอนของเขาเกี่ยวกับฤทธิ์เดชและการเสด็จมาของพระคริสต์เป็นสิ่งที่เชื่อวางใจได้ ประการแรก เพราะเหตุผลอันรองนั้นที่ว่าเปโตรและอัครทูตคนอื่น ๆ “ได้เป็นพวกสักขีพยานแห่งอำนาจของพระองค์” บัญชีแห่งการจำแลงพระกายนั้น พวกเขาได้เห็นพระเยซูจำแลงพระกายพร้อมกับพระพักตร์ที่ทอแสงเหมือนดวงอาทิตย์และเสื้อผ้าของพระองค์ขาวดุจแสงสว่าง พวกเขาได้ยินเสียงของพระเจ้าที่รับรองว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราโปรดปรานท่านผู้นี้มาก” บันทึกของสักขีพยานนั้นเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์และจึงเป็นบันทึกเกี่ยวกับความเป็นของแท้ของพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระองค์ เป็นสิ่งที่ดี แต่มีหลักฐานที่ดีกว่านั้นอีก! มันคือหลักฐานของพระคัมภีร์เอง

ฉะนั้นเปโตรจึงได้รับการตลใจให้เขียนว่า “พวกเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีกด้วย...” นั่นคือคำพยากรณ์ที่ถูกเขียนลงไปใพระคัมภีร์มีความแน่นอนมากกว่าคำพยานของสักขีพยานคนใดที่ไม่ได้รับการตลใจ เปโตรรู้จักพระเยซูเจ้า ได้เห็นบรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์ ได้เห็นพระองค์จำแลงพระกาย ได้ยินเสียงของพระเจ้าจากสวรรค์ที่ให้การเห็นชอบพระองค์ แต่คำพยานของเปโตรคงเป็นคำพยานของมนุษย์ที่อ่อนแอคนหนึ่งผู้ซึ่งอาจเข้าใจผิดความหมายโดยนัยบางประการเหล่านั้นหรืออาจผิดพลาดในบางรายละเอียดในเรื่องความทรงจำหรือการเฝ้าสังเกต แต่พระคัมภีร์หาเป็นเช่นนั้นไม่ พระคัมภีร์เป็น “คำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีกด้วย” เขากล่าว และเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? เพราะว่า “...ไม่มีคำพยากรณ์ใด ๆ ของพระคัมภีร์ที่ควรถูกต้องตามลำพังใจของตนเอง ด้วยว่าคำพยากรณ์ไม่ได้มาในกาลก่อนโดยความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ในที่นี้เราไม่พูดถึงความแตกต่างระหว่างการเปิดเผยและการตลใจ สิ่งที่ถูกเปิดเผยนั้นได้ถูกเขียนลงไปแล้ว และมีหลักฐานอันดี ตามที่ Warfield แสดงให้เห็นและตามที่เราจะกล่าวถึงในภายหลัง ว่าในที่นี้แผนการทั้งหมดของการตลใจของพระคัมภีร์เข้ามาเกี่ยวข้องเมื่อพระเจ้าตรัสว่า “คำพยากรณ์” ตรงนี้ พระคัมภีร์จึงไม่ได้มา “โดยความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

พระคำตอนนี้กำลังกล่าวว่าหลักฐานของพระคัมภีร์เองแน่นอนมากกว่าคำพยานใดของมนุษย์ แม้กระทั่งของเหล่าสักขีพยานที่ถูกเตรียมเป็นพิเศษและได้รับความโปรดปรานเป็นพิเศษซึ่งเคยอยู่ใกล้ชิดกับพระเยซูมากที่สุดและเข้าใจพระองค์ดีที่สุดในบันทึกโดยสักขีพยานเหล่านั้นของมนุษย์คนใดก็ตามที่อยู่ภายใต้ขีดจำกัดของความรู้ ความทรงจำ ความเข้าใจและการใช้ภาษาของมนุษย์ แต่พระเจ้าเองไม่ทรงมีขีดจำกัดเหล่านั้น เมื่อพระองค์ทรงนำพามนุษย์ให้เขียนคำพยากรณ์ของพระเจ้าลงไป นี่เป็นคำกล่าวอ้างที่ชัดเจนเกี่ยวกับการตลใจของพระคัมภีร์

“...พวกผู้บริสุทธ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธ์” คำที่แปลเป็น “ถูกนำพา” ตรงนี้คือ เฟอร์ “แบก, ถือ” ฉะนั้นจริง ๆ แล้วเราต้องอ่านว่าในการเขียนพระคัมภีร์ “พวกผู้บริสุทธ์ของพระเจ้าได้ถูกหอบไปด้วยโดยพระวิญญาณบริสุทธ์” ฉะนั้นผู้เขียนเหล่านั้นจึงถูกหอบไปด้วยแบบมีสติและเต็มใจขณะที่พระเจ้าประทานถ้อยคำเหล่านั้นที่พวกเขาจะต้องเขียน พระคัมภีร์เป็นผลลัพธ์ของการกระทำกิจของพระเจ้าในการทรงนำพาผู้คนที่เขียนสิ่งที่พระองค์ประทานให้พวกเขาเขียน พระเจ้าไม่ได้แค่ทรงตามหลังพวกผู้พยากรณ์เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดใด ๆ หรือเพื่อแทรกแซงหากจำเป็น พระองค์ทรงหอบผู้พยากรณ์นั้นไปด้วย พระเจ้าทรงเป็นแหล่งที่มาผู้กระทำกิจของพระคัมภีร์ทุกตอน พระเจ้าประทานให้ มนุษย์รับไว้

4. อ่างข้ำ ๆ ว่าพระวิญญาณบริสุทธ์

ได้ตรัสโดยผู้เขียนเหล่านั้น

เราอ่านด้านบนใน 1 เปโตร 1:21 ถึงการที่ “พวกผู้บริสุทธ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธ์” พระคัมภีร์กล่าวข้ำ ๆ อย่างแน่ชัดมากยิ่งขึ้นว่าพระวิญญาณบริสุทธ์เองกำลังตรัสในถ้อยคำเหล่านั้นซึ่งเหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ได้เขียนลงไป

ผู้แต่งเพลงสดุดีดาวิดกล่าวไว้ว่า “พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสโดยข้าพเจ้า และพระวจนะของพระองค์อยู่ในลิ้นของข้าพเจ้า” (2 ซามูเอล 23:2) ดาวิดเขียนถ้อยคำเหล่านั้น แต่พระวิญญาณบริสุทธ์ทรงเป็นผู้ตรัส

และมาระโก 12:36 ยกคำพูดดาวิด โดยกล่าวว่า “ด้วยว่าดาวิดเองได้กล่าวโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธ์ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า ท่านจงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’” ดาวิด “กล่าวโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธ์”

เปโตรกล่าวในกิจการ 1:16 ว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ข้อพระคัมภีร์นี้จำเป็นจะต้องสำเร็จจริงแล้ว ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธ์ได้ตรัสไว้ก่อนโดยปากของดาวิด เกี่ยวกับยูดาส ซึ่งเป็นผู้นำทางของคนเหล่านั้นที่จับพระเยซู”

มันเป็นปากของดาวิด แต่พระวิญญาณบริสุทธ์ทรงเป็นผู้ตรัสในเพลงสดุดี 41:9

คำกล่าวที่ชัดเจนเดียวกันนี้ถูกให้ไว้เกี่ยวกับคำพยากรณ์ของอิสยาห์: ในกิจการ 28:25 เปาโลกล่าวว่า “พระวิญญาณบริสุทธ์ได้ตรัสโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์กับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย ถูกต้องดีแล้ว...”

หลายคนได้รับการดลใจให้เขียนหลายส่วนของพระคัมภีร์ จริง ๆ แล้วพระวิญญาณบริสุทธ์ทรงเป็นผู้ที่ตรัส ฉะนั้นพระวจนะของพระเจ้าจึงกล่าวอ้างการดลใจจากพระเจ้าอย่างชัดเจน

5. พระคัมภีร์ถูกเปิดเผยโดยพระวิญญาณของพระเจ้าอย่างอัศจรรย์

“ในถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธ์ทรงสอน”

คำสอนที่มีรายละเอียดมากที่สุดเกี่ยวกับการดลใจในพระคำตอนเดียวในพระคัมภีร์ เราคิดว่าถูกให้ไว้ใน 1 โครินธ์ 2:9-14:

“แต่ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ নয়น์ตาไม่ได้เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจของมนุษย์ สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์’ แต่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้น

แก่พวกเราโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงตรวจค้นสิ่งสารพัด ไขแล้ว สิ่งล้ำลึก
เหล่านั้นของพระเจ้า ด้วยว่าผู้ใดเล่าหยั่งรู้สิ่งต่าง ๆ ของมนุษย์นั้นได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ซึ่งอยู่ในผู้นั้น
เองฉันใด สิ่งทั้งหลายของพระเจ้านี้ก็ไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น บัดนี้ พวกเราได้รับ
แล้ว ไม่ใช่วิญญาณของโลก แต่เป็นพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อพวกเราจะได้ทราบสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้า
ได้โปรดประทานโดยไม่คิดค่าแก่พวกเรา ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่ง
ปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิต
วิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ แต่มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า
เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้อง
สังเกตโดยจิตวิญญาณ”

Dr. Hodge กล่าวว่า: “ไม่มีคำกล่าวใด ไม่ว่าจะในพระคัมภีร์หรือในงานเขียนทั้งหลายของมนุษย์เกี่ยวกับ
กับหลักคำสอนเหล่านั้นเรื่องการเปิดเผยและการดลใจ ที่เรียบง่ายและชัดเจน” มากไปกว่านี้แล้ว

ในที่นี้เราถูกบอกว่าการเปิดเผยจากพระเจ้าซึ่งเปาโลได้เขียนลงไปโดยเจตนาหลายฉบับของตน
(เหมือนที่พระคัมภีร์ตอนอื่น ๆ ได้ถูกเขียน ไม่ได้มาจากสิ่งที่ดวงตาของเขาได้เห็นหรือสิ่งที่หูของเขาได้ยินหรือ
สิ่งที่เขาเริ่มเข้าใจโดยใช้ตรรกะ โดยการศึกษาค้นคว้าและการสืบสวน ในใจของเขา แต่มันได้ถูกเปิดเผยโดย
พระวิญญาณของพระเจ้า และเราถูกบอกชัดเจนตรงนั้นว่าสิ่งที่แสนวิเศษเหล่านี้ที่มาโดยการเปิดเผยจาก
พระเจ้าไม่สามารถถูกทราบได้โดยมนุษย์นอกเสียจากว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้น
ฉะนั้นอัครทูตท่านนี้จึงกล่าวว่าเขาได้รับ “ไม่ใช่วิญญาณของโลก แต่เป็นพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อ
พวกเราจะได้ทราบสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดประทานโดยไม่คิดค่าแก่พวกเรา” และสิ่งเหล่านั้นถูกประทาน
ให้ “ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบ
เทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” นั่นคือ แนวคิดหรือความคิดทั้งหลายซึ่งพระ
วิญญาณประทานให้ ในถ้อยคำที่พระวิญญาณประทานให้

และจากนั้นข้อ 14 บอกเราอย่างชัดเจนว่าพระคัมภีร์ไม่สามารถมีต้นกำเนิดมาจากมนุษย์ธรรมดาได้
ถ้ามีพระคัมภีร์ตอนใดที่ไม่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าอย่างชัดเจน ถ้าพระคัมภีร์ตอนนั้นไม่ได้ถูกประทานให้
จากพระเจ้าโดยตรงแต่แค่มีต้นกำเนิดจากมนุษย์ในสภาพที่สูงสุดและดีที่สุดของเขา มันก็ยังคงมีความเปราะบาง
ความอ่อนแอและขัดจำกัดต่าง ๆ แบบมนุษย์อยู่ดี แต่ในที่นี้เราถูกบอกว่าทั้งเนื้อหาและถ้อยคำของพระคัมภีร์
ถูกประทานให้โดยพระวิญญาณของพระเจ้า

เช่นเคย เราไม่ขออภิปรายในที่นี้เกี่ยวกับความแตกต่างอันเล็กน้อยในบางครั้งระหว่างการเปิดเผยและ
การดลใจ แต่สิ่งซึ่งถูกเปิดเผยแก่เปาโลใน “ถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน” เป็นสิ่งที่เขาได้เขียนลง
ไปในภาคพันธสัญญาใหม่ที่ได้รับการดลใจนั้นและมันไม่ใช่แค่ในใจของเปาโลที่ชาวสวรรค์นั้นถูกประทานให้ แต่
มันถูกให้ไว้เป็นถ้อยคำ ถ้อยคำที่เขาจะมอบให้แก่ผู้อื่น

เราไม่กล้าละเลยสิ่งที่พระเจ้าทรงให้เปาโลเขียนลงไปอย่างระมัดระวังขนาดนั้นเพื่อเราตระหนักเกี่ยวกับ
ต้นกำเนิดของพระคัมภีร์ เราไม่เพียงมีคำกล่าวเชิงบวกที่ว่า การเปิดเผยของพระเจ้าถูกประทานให้ในถ้อยคำ

“ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน” เนื้อหาที่พระวิญญาณประทานให้และถ้อยคำที่พระวิญญาณประทานให้ แต่เรายังถูกบอกร้อยชัดเจนเช่นกันว่าพระคัมภีร์ “ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน” พระคัมภีร์ไม่ได้ถูกเขียนเหมือนหนังสือเล่มอื่น ๆ ถูกเขียนและองค์พระผู้เป็นเจ้าประทานรายละเอียดมากยิ่งขึ้นอีก ในคำกล่าวเชิงลบนี้เกี่ยวกับสิ่งที่พระคัมภีร์ไม่ใช่ พระคัมภีร์ไม่ใช่ “ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน” นั่นคือ “นัยน์ตาไม่ได้เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยมิได้เข้าไปในใจของมนุษย์ สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์”

พระคัมภีร์ไม่ประกอบด้วยสิ่งที่มนุษย์เคยเห็น มันไม่ใช่รายงานของเหล่าพยาน พระคัมภีร์ไม่ใช่สิ่งที่ผู้คนได้ยินมาตามที่คนอื่นบอกพวกเขา ลูคาไม่ได้เรียนรู้เรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีจากมารีย์ มาระโกไม่ได้เรียนรู้ข้อเท็จจริงเหล่านั้นเกี่ยวกับข่าวประเสริฐของตนจากเปโตร มัทธีวและลูคาไม่ได้คัดลอกจากมาระโก หรือจากสำเนาคัดลอก “Q” ที่ถูกแต่งขึ้นนั้น ลูคาไม่ได้สืบค้นข้อเท็จจริงเหล่านั้นเพื่อทำให้ข่าวประเสริฐของตน “แน่นอน” และลูคาไม่ได้รับรายละเอียดเหล่านั้นสำหรับหนังสือกิจการมาจากเปาโล เหล่าผู้พยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมไม่ได้เจอและคัดลอกบันทึกด้านพงศัพธ์ทั้งหลาย

ไม่ใช่ พระคัมภีร์ถูกประทานให้โดยพระเจ้า “โดยรวมสิ่งทั้งหลายฝ่ายวิญญาณเข้ากับถ้อยคำทั้งหลายฝ่ายวิญญาณ” (ฉบับ American Standard Version)

พระคัมภีร์ไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ใช้เหตุผลคิดออกมาในใจของพวกเขา และไม่อยู่ในประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณของคนใด ๆ ด้วย มันไม่ใช่การเปิดเผยของสิ่งที่ “เข้าไปในใจของมนุษย์” ดังนั้นเราจึงเข้าใจว่าพระคัมภีร์ไม่ใช่ “ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยรวมสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณเข้ากับถ้อยคำฝ่ายจิตวิญญาณ” เหมือนที่ฉบับ American Standard Version มีเขียนไว้ ฉะนั้นสิ่งที่เรามีในพระคัมภีร์จึงไม่ได้มาจากสิ่งที่มนุษย์ได้เห็น และไม่ได้มาจากสิ่งที่มนุษย์ได้มาจากเหล่าพยาน และไม่ได้มาจากสิ่งที่มนุษย์ได้สืบค้นหรือสืบสวน หรือคิดออกมาเอง ทั้งเนื้อหาและถ้อยคำของพระคัมภีร์มาจากพระเจ้าโดยตรง พระคำตอนนี้กล่าว

6. ข่าวประเสริฐของเปาโลได้รับมิใช่จากมนุษย์แต่จากพระเจ้า

เปาโลยืนยันในกาลาเทีย 1:11 และ 12 ว่าข่าวประเสริฐที่เขาประกาศนั้น เขาไม่ได้รับมาจากมนุษย์ เขาไม่ได้ถูกสอนมันโดยอัครทูตคนอื่น ๆ แต่เขาได้รับการดลใจให้เขียนว่า:

“พี่น้องทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าขอรับรองแก่พวกท่านว่า ข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้น ไม่ใช่ของมนุษย์ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ และข้าพเจ้าไม่ได้รับคำสอนเรื่องข่าวประเสริฐนั้น แต่โดยการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์”

จากนั้นที่ตามมา มันบอกว่าเขาไม่ได้ปรึกษากับอัครทูตคนใดหรือผู้อื่นที่รู้จักพระเยซู เกี่ยวกับข่าวประเสริฐที่เขาประกาศ จนกระทั่งหลายปีหลังจากที่เขาได้เทศนาและเขาได้พบหลังจากนั้นว่าพระเจ้าได้ประทานให้แก่เขาโดยตรงจากสวรรค์ข่าวประเสริฐเดียวกันนั้นซึ่งอัครทูตคนอื่น ๆ ที่เคยอยู่กับพระเยซูได้ประกาศ

เขา “ไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์” เขากล่าว “และข้าพเจ้าไม่ได้รับคำสอนเรื่องข่าวประเสริฐ

นั่น แต่โดยการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์” ฉะนั้นเราจึงเรียนรู้อย่างชัดเจนว่าชาวประเสริฐ และพระคัมภีร์เช่นกัน ได้มีต้นกำเนิดจากพระเจ้าและไม่ใช่มนุษย์ มันเป็นพระวจนะของพระเจ้า

พวกคริสเตียนชาวเฮสโลนิกาและคนอื่น ๆ ที่ได้รับความรอดในการเดินทางแบบมิชชันนารีของเปาโล ถูกสอนโดยเปาโล และจากนั้นได้รับจดหมายฝากเหล่านั้นจากเปาโล และคำเทศนาและคำสอนของเปาโลและจดหมายฝากเหล่านั้นที่เขาเขียนบัดนี้เป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ของเรา ฉะนั้นใน 1 เธสะโลนิกา 2:13 เปาโลจึงเขียนถึงคริสเตียนเหล่านั้นว่า:

“เพราะเหตุนี้ พวกเราจึงขอบพระคุณพระเจ้าไม่หยุดหย่อน เพราะว่าเมื่อพวกท่านได้รับพระวจนะของพระเจ้าซึ่งพวกท่านได้ยินจากพวกเรา พวกท่านไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริงเป็นพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งทำงานโดยได้ผลตามที่ตั้งใจภายในพวกท่านที่เชื่อด้วย”

สิ่งที่เปาโลได้ประกาศแก่พวกเขาและสิ่งที่เขาเขียนในจดหมายฝากเหล่านั้น “พวกท่านไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง เป็นพระวจนะของพระเจ้า” และผลลัพธ์เหล่านั้นของการสั่งสอนและการเทศนาพระวจนะก็เป็นผลลัพธ์ของชาวประเสริฐที่เหนือธรรมชาติ พระคัมภีร์อ้างอิงอย่างชัดเจนจริง ๆ ว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า

Charles H. Spurgeon ในคำเทศนาของเขาเรื่อง “The Bible” กล่าวว่า:

ฉันเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้ก่อนอื่นเลย ใครเป็นผู้แต่ง? ข้อความนั้นกล่าวว่าผู้แต่งคือพระเจ้า “เราได้เขียนบรรดาสิ่งยิ่งใหญ่แห่งพระราชบัญญัติของเราให้แก่เขา” นี่คือพระคัมภีร์ของผม-ใครเขียนมัน? ผมเปิดมัน และพบว่ามันประกอบด้วยไบเบิลหนึ่งชุด ไบเบิลห้าแผ่นแรกถูกเขียนโดยชายคนหนึ่งชื่อโมเสส ผมเปิดต่อไป และผมพบไบเบิลอื่น ๆ อีก บางครั้งผมเห็นดาวิดเป็นผู้เขียน บางครั้งก็ซาโลมอน ตรงนี้ผมอ่านมีคาห์ จากนั้นอาโมส แล้วก็โยเซยา เมื่อผมเปิดต่อไปยังหน้ากระดาษที่เปล่งแสงมากขึ้นของภาคพันธสัญญาใหม่ ผมก็เห็นมัทธิว มาร์โก ลูคา และยอห์น เปาโล เปโตร ยากอบ และคนอื่น ๆ แต่เมื่อผมปิดหนังสือเล่มนี้ ผมก็ถามตัวเองว่า ใครเป็นผู้แต่งของมัน? ชายเหล่านี้ร่วมกันอ้างตัวว่าเป็นผู้แต่งหรือ? พวกเขาเป็นผู้แต่งหนังสือเล่มใหญ่ยักษ์นี้หรือ? พวกเขาแบ่งเกียรติระหว่างกันเองหรือ? ศาสนาอันบริสุทธิ์ของเราตอบว่า ไม่!

หนังสือนี้เป็นงานเขียนของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่: แต่ละตัวอักษรถูกเขียนด้วยนิ้วมือของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่ละคำในพระคัมภีร์หยาดมาจากกริมฝีพระโอษฐ์ที่ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ แต่ละประโยคถูกบอกให้เขียนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แม้ว่าโมเสสถูกใช้การเพื่อเขียนเรื่องราวในอดีตเหล่านั้นด้วยปากกาอันร้อนแรงของเขา พระเจ้าก็ทรงนำพาปากกานั้น ดาวิดอาจบรรเลงพิณของตนและปล่อยให้ท่วงทำนองเสนาะหยาดมาจากนิ้วมือของเขา แต่พระเจ้าทรงขยับมือของเขาเหนือสายพิณเหล่านั้นแห่งพิณทองคำของเขา ซาโลมอนอาจขับร้องบทเพลงรักหลายบท หรือกล่าวถ้อยคำที่แสดงสติปัญญาอันสุดยอด แต่พระเจ้าทรงนำริมฝีปากของเขาและทรงทำให้ผู้ประกาศนั้นมีโวหาร ถ้าผมติดตามนาฮูมที่ประกาศก้อง เมื่อเหล่าม้าของเขาไถไปบนน้ำ หรือฮาบาคูก เมื่อเขาเห็นเต็นท์แห่งคูชั้นในความทุกข์ใจ ถ้าผมอ่านมาลาคีย์ เมื่อแผ่นดินโลกลุกไหม้ดุจเตา

อบ ถ้าผมเปิดไปยังหน้ากระดาษอันเรียบสิ้นของยอห์น ผู้บอกเล่าเกี่ยวกับความรัก หรือบทที่ร้อนแรงและขรุขระเหล่านั้นของเปโตร ผู้กล่าวถึงไฟที่กลืนกินเหล่าศัตรูของพระเจ้า ถ้าผมเปิดไปที่ยูดาส ผู้กล่าวคำสาปแช่งให้ตกแก่เหล่าป้าจามิตรของพระเจ้า-ทุกแห่งหนผมพบพระเจ้าตรัส มัน เป็นเสียงของพระเจ้า ไม่ใช่ของมนุษย์ ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นถ้อยคำของพระเจ้า ถ้อยคำของผู้ทรงเป็นนิรันดร์ ผู้ทรงไม่ปรากฏแก่ตา ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเยโฮวาห์แห่งแผ่นดินโลกนี้

พระคัมภีร์นี้เป็นพระคัมภีร์ของพระเจ้า และเมื่อผมเห็นมัน ผมก็ดูเหมือนจะได้ยินเสียง ๆ หนึ่งที่ผุดขึ้นมาจากมัน ซึ่งกล่าวว่า “ฉันเป็นหนังสือของพระเจ้า มนุษย์เอ๋ย จงอ่านฉันเถิด ฉัน เป็นงานเขียนของพระเจ้า จงเปิดหน้ากระดาษของฉัน เพราะฉันถูกเขียนขึ้นโดยพระเจ้า จงอ่าน มัน เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้แต่งของฉัน และท่านจะเห็นพระองค์ปรากฏแก่ตาและถูกเผยให้ ประจักษ์ในทุกแห่ง เราได้เขียนบรรดาสิ่งยิ่งใหญ่แห่งพระราชบัญญัติของเราให้แก่เขา”

II. แต่หลายร้อยหนพระคัมภีร์

อ้างว่าพูดแทนพระเจ้า

นอกเหนือจากคำกล่าวพื้นฐานเหล่านั้นเช่นที่ไว้ด้านบนแล้ว เช่น “พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้ โดยการดลใจของพระเจ้า” นั้น มีการสันนิษฐานที่ประกอบด้วยสิทธิอำนาจและกล้าหาญทุกแห่งทั่วพระคัมภีร์ ว่ามันกำลังพูดแทนพระเจ้าและเป็นพระวจนะของพระเจ้า

1. หลายร้อยหนจริง ๆ พระคัมภีร์กล่าวว่า

“พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังอิสยาห์...”

หรือคำกล่าวที่คล้ายกัน

คำกล่าวเช่นนั้นเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก โดยเฉพาะตลอดทั่วภาคพันธสัญญาเดิม ในอาจ 1800 กรณีนี่ พวกมันอ้างว่าให้คำพูดที่ยกมาจากพระเจ้าแบบคำต่อคำ ในการอ่านคำตรัสเหล่านั้น ไม่มีคนใจซื่อตรงคนใดสามารถ หลีกเสียงคำกล่าวอ้างที่ชัดเจนนั้นได้ว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้าที่พูดแทนพระเจ้า

2. พระคัมภีร์อ้างว่าพรรณนาอย่างละเอียดถึง

เหตุการณ์หลายอย่างซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดจะทราบได้

หากพระเจ้าไม่ทรงแจ้งให้ทราบโดยตรง

เรื่องราวอันแสนยิ่งใหญ่ขึ้นเกี่ยวกับการนมิตสร้างในปฐมกาลเป็นกรณีหนึ่งที่ตรงประเด็น รายงานเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านั้นก่อนน้ำท่วมโลกซึ่งไม่มีบันทึกของมนุษย์หลงเหลืออยู่เลยและรายงานทั้งหลายเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าตรัสและสิ่งที่ซาตานกล่าวและสิ่งที่อยู่ในใจของมนุษย์บางคน-เรื่องราวเหล่านี้ถูกกล่าวอย่างชัดเจนเหลือเกินจนเราทราบว่าพระคัมภีร์อ้างว่าพูดอย่างผิดพลาดไม่ได้แทนพระเจ้า

3. พระคัมภีร์ให้คำพยากรณ์ที่แสนอัศจรรย์

บางเรื่องเกี่ยวกับอนาคต

ที่ว่าพระคัมภีร์ให้คำพยากรณ์เช่นนั้น คงไม่มีใครปฏิเสธได้อย่างแน่นอน และมีแต่คนที่ไม่รู้เรื่องราวมากที่สุดเท่านั้นจะปฏิเสธว่าคำพยากรณ์หลายเรื่องเหล่านี้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว

ยกตัวอย่างเช่น มีบอกรไว้ล่วงหน้าหลายร้อยปีแล้วว่าพระเยซูเจ้าจะประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่งว่าพระองค์จะทรงเป็นคนที่ในเผ่ายูดาห์และในวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด ว่าพระองค์จะทรงประสูติในบ้านเบธเลเฮมแห่งแคว้นยูเดีย ดาเนียลได้รับการบอกด้วยซ้ำว่าจะเป็นเวลาอนานขนาดไหนตั้งแต่มีกฤษฎีกาให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่จนถึงการมาของพระเมสสิยาห์ ประมุขของคัมภีร์ (ดนล. 9:25) จากนั้นรายละเอียดหลายร้อยอย่างเกี่ยวกับชีวิตและงานรับใช้และความมรณาและการคืนพระชนม์ของพระเยซูถูกบอกรไว้ล่วงหน้า วันนั้นของเดือนนั้น ซึ่งเป็นวันแห่งลูกแกะปัสกา ถูกบอกรไว้ล่วงหน้าแล้วว่าเป็นวันแห่งการตรึงกางเขนของพระองค์ ความคิดและคำตรัสเหล่านั้นของพระเยซูบนกางเขนถูกบอกรไว้ล่วงหน้าแล้วในเพลงสดุดี 22 และในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม

ผมกำลังกล่าวว่าพระคัมภีร์กล่าวคำพยากรณ์บางเรื่องซึ่งพูดถึงอนาคตเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์และเกี่ยวกับประชาชาติทั้งหลายและอวสานของยุคนี้ อย่างชัดเจนพอ ๆ กับเกี่ยวกับการมาครั้งแรกของพระองค์ คำทำนายที่กล้าเหล่านี้หมายความว่าพระคัมภีร์กำลังอ้างว่าพูดอย่างผิดพลาดไม่ได้แทนพระเจ้าเกี่ยวกับหลายสิ่งซึ่งมนุษย์คงไม่ทราบโดยวิธีอื่น

บางครั้งหมอดูหรือผู้ทำนายที่ตมตุนก็เสแสร้งว่าบอกรล่วงหน้าในถ้อยคำที่คลุมเครือบางสิ่งซึ่งอาจเกิดขึ้นในอนาคต แต่คำพยากรณ์เหล่านั้นในพระคัมภีร์ไม่มีลักษณะที่คลุมเครือและไม่ชี้ชัด พวกมันอ้างว่าพูดแทนพระเจ้า

4. พระสัญญาและคำเตือนเหล่านั้นของพระคัมภีร์เข้าสู่

เขตแดนแห่งความชอบธรรมฝ่ายศีลธรรมของพระเจ้า

ฉะนั้นเราจึงมีพระสัญญาหลายประการเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าเองจะทรงกระทำหากเราเชื่อวางใจพระองค์ หากเรานำของถวายทั้งหลายของเรามา หากเรารักษาพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ พระคัมภีร์ให้คำสัญญาหลายเรื่องซึ่งพระเจ้าเท่านั้นคงมีสิทธิ์ที่จะให้ได้และพระสัญญาหลายเรื่องซึ่งพระเจ้าเท่านั้นจะทรงทำให้สำเร็จจริงได้

ในทำนองเดียวกัน พระคัมภีร์ให้คำเตือนหลายประการเกี่ยวกับผลของบาป เกี่ยวกับพระพิโรธของพระเจ้า เกี่ยวกับจุดจบของคนบาป เกี่ยวกับค่าจ้างของบาป ว่าพระเจ้าเองเท่านั้นทรงสามารถทำให้เกิดขึ้นได้ และพระเจ้าเท่านั้น หรือใครสักคนที่พูดด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้า มีสิทธิ์ที่จะกล่าว ผมกำลังกล่าวว่าพระคัมภีร์จึงอ้างว่าพูดแทนพระเจ้า

5. เหล่าผู้พยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมไม่ได้

เข้าใจสิ่งที่พวกเขาเขียน

ใน 1 เปโตร 1:10-12 เป็นพระคำตอนหนึ่งที่มีเสน่ห์และให้ความกระจ่างเกี่ยวกับการที่พระคัมภีร์อ้างว่าพูดแทนพระเจ้าจนถึงขนาดที่แม้กระทั่งคนเหล่านั้นที่เขียนก็ไม่เข้าใจสิ่งที่ตนได้เขียนลงไป

“เกี่ยวกับความรอดนั้นพวกศาสดาพยากรณ์ก็ได้ไต่ถามและสืบค้นอย่างขยันขันแข็ง ผู้ซึ่งได้พยากรณ์เกี่ยวกับพระคุณซึ่งจะมายังพวกท่าน โดยสืบค้นสิ่งที่หรือลักษณะแห่งเวลาที่พระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกเขา ได้ทรงสำแดงไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้ทรงเป็นพยานล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานต่าง ๆ

ของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะตามมา ก็โปรดเปิดเผยแก่คนเหล่านั้นว่า ไม่ใช่สำหรับพวกเขาเอง แต่สำหรับพวกเรา พวกเขาจึงได้ปรนนิบัติในสิ่งเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ถูกรายงานแก่พวกท่านโดยคนเหล่านั้นที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านแล้ว ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่โปรดประทานจากสวรรค์ ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกทูตสวรรค์ปรารถนาที่จะพินิจดู”

เราเห็นภาพที่น่าอัศจรรย์ตรงนี้: เหล่าผู้พยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมผู้ซึ่งได้เขียนพระคัมภีร์บางตอนเกี่ยวกับการเสด็จมาในอนาคตของพระผู้ช่วยให้รอด บัดนี้นั่งลงและศึกษาสิ่งที่ตนได้เขียนไว้และใคร่ครวญและอธิษฐาน คำพยากรณ์เหล่านี้มีความหมายว่าอะไรหนอ คำพยากรณ์เหล่านี้ซึ่งถูกเขียนโดยปากกาของพวกเขาเอง? และเพราะเหตุใด? เพราะว่ามันเป็น “พระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกเขา” ผู้ได้ประทานถ้อยคำเหล่านั้นซึ่งบอกล่วงหน้าถึงการทบทวนทุกขีในอนาคตของพระคริสต์และสง่าราศีนั้นที่จะตามมา และพวกเขาเข้าใจว่าสิ่งที่พระเจ้าได้ประทานให้พวกเขาเขียนลงไปในนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับพวกเขาโดยเฉพาะทั้งหมดแต่ “สำหรับพวกเรา” เปโตรเขียน ผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่ตอนนี้หลังจากที่พระคริสต์ทรงมาแล้ว

ในที่นี้เราเห็นชัดเจนว่าพระคัมภีร์ไม่ได้มีต้นกำเนิดในแผนการและความคิดของคนเหล่านี้ แต่มันมีต้นกำเนิดมาจากพระเจ้า และพระวิญญาณของพระคริสต์ในตัวพวกเขาทรงให้พวกเขาเขียนหลายสิ่งลงไปที่พวกเขาไม่อาจเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ ฉะนั้นข่าวสารนั้นจึงเป็นข่าวสารของพระเจ้า และเป็นข่าวสารของมนุษย์แบบรองลงมาและบางส่วนของมันไม่ว่าจะในกรณีใด การตั้งใจไม่ได้กำหนดว่าพวกเขาต้องเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงบอกพวกเขาให้เขียน

Dr. A. J. Gordon กล่าวว่า:

หากเราเห็นนักเรียนคนหนึ่งผู้ซึ่งหลังจากที่ได้จดคำบรรยายของนักปรัชญาที่ล้าลึกคนหนึ่ง บัดนี้กำลังศึกษาอย่างขมิ้มมันเพื่อจะเข้าใจความหมายของคำปราศรัยนั้นที่ตนได้จดไว้ เราก็จะเข้าใจได้ว่าเขาเป็นนักเรียนและไม่ใช่อาจารย์ว่าเขาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเลยกับการให้กำเนิดไม่ว่าความคิดเหล่านั้นหรือถ้อยคำเหล่านั้นของคำบรรยายนั้น แต่เป็นสาวกคนหนึ่งซึ่งขอบเขตของเขา คือ เข้าใจสิ่งที่ตนได้บันทึกไว้ และจึงสามารถที่จะสื่อสารมันกับผู้อื่นได้

และใครเล่าจะปฏิเสธได้ว่าเป็นภาพเดียวกันเป็ยของสิ่งที่เรามีในพระคำตอนนี้จากเปโตร? ในที่นี้คือเหล่าผู้เขียนที่ได้รับการตั้งใจซึ่งกำลังศึกษาความหมายของสิ่งที่พวกเขาเองได้เขียนไว้ แม้จะอนุโลมได้สำหรับลักษณะเฉพาะตัวทั้งหมดของผู้เขียนเหล่านั้น พวกเขาก็น่าจะเป็นผู้รายงานเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาได้ยิน มากกว่าที่จะเป็นผู้สร้างเรื่องเหล่านั้นที่พวกเขาถูกทำให้เข้าใจแล้ว

เกี่ยวกับคำพยากรณ์ของคยาฟาส Dr. James M. Gray กล่าวไว้ดี:

และคยาฟาสเช่นกัน (ยอห์น 11:49-52) ซึ่งมีกล่าวถึงเขาอย่างชัดเจนว่าเมื่อเขาพยากรณ์ว่าคนหนึ่งควรตายเพื่อประชาชนเหล่านั้น “เขามีได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ” ใครเล่าเชื่อว่าคยาฟาสหมายความว่าหรือทราบจริง ๆ ถึงความหมายของสิ่งที่ตนกล่าว?

III. พระคัมภีร์มีคำกล่าวอ้างหลายประการ เกี่ยวกับความสมบูรณ์แบบและความถาวร ซึ่งมีแต่หนังสือที่พระเจ้าประทานให้เท่านั้นจะมีได้

1. คำกล่าวที่เด่นชัดเกี่ยวกับพระวจนะที่

ไม่อาจถูกทำลายได้ในอิสยาห์ 40:6-8:

“เสียงหนึ่งกล่าวว่า “ร้องซิ” และเขากล่าวว่า “ข้าจะร้องว่าอะไร” บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเหมือนต้นหญ้า และความงามทั้งสิ้นของมันก็เป็นเหมือนดอกไม้แห่งทุ่งนา ต้นหญ้าก็เหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป เพราะพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เป่ามาถูกมัน ประชากรเป็นหญ้าแน่ทีเดียว ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป แต่พระวจนะของพระเจ้าของเราจะยั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์”

เนื้อหนังทั้งปวงเป็นหญ้า มนุษย์ผิดพลาดได้ ไม่อยู่ถาวร และมีขีดจำกัด และฉะนั้นแหล่งที่มาทั้งหมดที่เป็นมนุษย์จึงเหี่ยวเฉาไป “แต่พระวจนะของพระเจ้าของเราจะยั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์” นั่นถูกยกคำพูดมาใน 1 เปโตร 1:23-25 ซึ่งกล่าวว่า:

“โดยได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากเมล็ดที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากเมล็ดอันไม่รู้เปื่อยเน่า โดยพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งมีชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ เพราะว่า ‘บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเหมือนต้นหญ้า และบรรดาสง่าราศีของมนุษย์ก็เป็นเหมือนดอกไม้แห่งทุ่งหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป แต่พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าคงทนอยู่เป็นนิรันดร์’ และนี่คือพระวจนะซึ่งโดยข่าวประเสริฐได้ถูกประกาศแก่พวกท่าน”

คำชนิดใด? คำที่ ‘ไม่รู้เปื่อยเน่า’ “ซึ่งมีชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์...พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าคงทนอยู่เป็นนิรันดร์” นั่นเลยพ้นความดิ่งมใด ๆ แบบมนุษย์ไปไกล

2. พระเยซูทรงสอนเน้นเรื่องคุณสมบัติที่

เป็นนิรันดร์และสมบูรณ์แบบของพระคัมภีร์

เราจะอภิปรายที่อื่นอย่างถี่ถ้วนมากขึ้นเกี่ยวกับทัศนคติของพระเยซูที่ทรงมีต่อพระคัมภีร์ ในที่นี้เราแค่กล่าวถึงว่าพระองค์ทรงยกชูมันอยู่เสมอว่าเป็นพระวจนะที่สมบูรณ์แบบและเป็นนิรันดร์ของพระเจ้า

ในคำสอนบนภูเขาเมกอกเทศนั้นพระเยซูตรัสว่า “ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงไป แต่บรรดาคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย” (มธ. 24:35; มก. 13:31; ลก. 21:33)

พระเยซูตรัสว่าไม่มีสักตัวอักษรและไม่มีสักจุดของพระราชาบัญญัติจะสูญไปจนกว่าจะถูกทำให้สำเร็จจริงทั้งสิ้น (มธ. 5:17,18)

พระเยซูเจ้าตรัสว่า “จะผิดพระคัมภีร์ไม่ได้” (ยอห์น 10:35)

ในลูกา 9:26 และมาระโก 8:38 พระเยซูตรัสว่า “เพราะผู้ใดก็ตามที่จะมีความละเอียดเพราะเรา และเพราะบรรดาถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมี ความละเอียดเพราะผู้ นั้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์เอง และของพระบิดาของพระองค์ และของเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ์”

แน่นอนว่านี่ให้ศักดิ์ศรีและสิทธิอำนาจและความถาวรแก่พระคัมภีร์ซึ่งไม่มีทางเป็นความจริงได้เกี่ยวกับมนุษย์คนใด คือมนุษย์ที่ผิดพลาดได้ และเราต้องจดจำไว้ว่าทัศนคติของพระเยซูคริสต์ที่ถูกแสดงออกตรงนี้

ในพระคำข้อนี้เป็นวิธีที่พระคัมภีร์มองตัวเองตลอดทั้งเล่ม

พระคัมภีร์บางเล่มพิมพ์คำตรัสของพระคริสต์เป็นสีแดง แต่นั่นชวนให้เข้าใจผิด ทุกถ้อยคำของพระคัมภีร์เป็นคำตรัสของพระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงนำพาผู้พยากรณ์เหล่านั้นที่เขียนทรงเป็น “พระวิญญาณของพระคริสต์” (รม. 8:9; 1 ปต. 1:11) พระองค์ประทานพระคัมภีร์ให้แล้ว

และฉะนั้นเปาโลจึงรับการตลใจให้เขียนได้ว่า “จงให้พระวาทะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในพวกท่านอย่างบริบูรณ์” (คส. 3:16) พระเยซูทรงระบุพระองค์เองว่าเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระวาทะของพระเจ้าเช่นเดียวกันในลูกา 9:26 และข้อพระคำที่คล้ายกันในมาระโก 8:38 พระองค์ตรัสว่า “เพราะผู้ใดก็ตามที่จะมีความละเอียดเพราะเรา และเพราะบรรดาถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมีรายละเอียดเพราะผู้นั้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์เอง และของพระบิดาของพระองค์ และของเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ์” แต่ที่นี่เป็นการให้ศักดิ์ศรีและสิทธิอำนาจ ความถาวร แก่พระวาทะของพระเจ้าซึ่งไม่อาจเป็นความจริงได้เกี่ยวกับถ้อยคำหรือหนังสือใด ๆ ของมนุษย์

3. พระคัมภีร์อ้างความสมบูรณ์แบบ

เพลงสดุดี 19:7 กล่าวว่า “พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นดีพร้อม พื้นฟูจิตใจ” “พระราชบัญญัติ” เดิมทีนั้นหมายถึงหนังสือห้าเล่มแรก นั่นคือ พระราชบัญญัติของโมเสส สุดท้ายแล้วคำเรียกนี้ดูเหมือนจะหมายถึงพระคัมภีร์ทั้งเล่ม และในที่นี่คำกล่าวอ้างนั้นไม่ใช่แค่ว่าพระราชบัญญัตินั้นดีแต่ว่ามันสมบูรณ์แบบและว่ามันทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแสนอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ในใจที่เชื่อ

ความบริสุทธิ์และความสมบูรณ์แบบแห่งพระวาทะของพระเจ้าถูกแถลงอย่างแสนวิเศษในเพลงสดุดี 12:6: “ถ้อยคำเหล่านั้นของพระเยโฮวาห์เป็นถ้อยคำบริสุทธิ์ ดุจเงินที่ถูกหลอมให้บริสุทธิ์ในเตาไฟที่ทำจากดินคือถูกทำให้บริสุทธิ์แล้วเจ็ดครั้ง”

ในที่นี่คุณภาพของพระคัมภีร์ไม่ได้ถูกพรรณาน่าจะมีขีดจำกัดแต่ว่าไร้ขีดจำกัด ความสมบูรณ์แบบในที่นี่ไม่ได้ถูกกล่าวอ้างสำหรับแค่ความคิดนั้น เนื้อหานั้นจากพระเจ้า ในถ้อยคำของมนุษย์ ไม่ใช่เลย ความสมบูรณ์แบบนั้นอยู่ในถ้อยคำเหล่านั้น “ถ้อยคำอันบริสุทธิ์” ในที่นี้พระคัมภีร์กำลังกล่าวอ้างสำหรับตัวมันเองความสมบูรณ์แบบซึ่งมีอยู่จริงได้ในพระวาทะของพระเจ้าเท่านั้น

4. พระคัมภีร์อ้างว่าเป็นนิรันดร์

เพลงสดุดี 119 มีคำกล่าวแสนวิเศษหลายตอนเกี่ยวกับพระคัมภีร์

ข้อ 89 กล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวาทะของพระองค์มั่นคงอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์”

และข้อ 144: “ความชอบธรรมแห่งบรรดาพระโอวาทของพระองค์จะคงอยู่เป็นนิรันดร์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะมีชีวิต”

ข้อ 152 กล่าวว่า “เกี่ยวกับบรรดาพระโอวาทของพระองค์นั้น ข้าพระองค์ทราบแล้วตั้งแต่สมัยโบราณว่า พระองค์ทรงตั้งพระโอวาทเหล่านั้นไว้เป็นนิรันดร์”

ข้อ 160 กล่าวว่า “พระวาทะของพระองค์เป็นความจริงตั้งแต่แรกเริ่ม และคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ทุกข้อดำรงอยู่เป็นนิรันดร์”

คำกล่าวอ้างที่แสนมหัศจรรย์เหล่านี้เป็นคำกล่าวอ้างในเรื่องความสมบูรณ์แบบ เหมือนความสมบูรณ์แบบเหล่านั้นของพระเจ้า ว่าพระคัมภีร์ถูกตั้งมั่นคงอยู่ในสวรรค์ตลอดไป ว่าพระคัมภีร์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ว่าทุกคำตัดสินอันชอบธรรมของพระเจ้าที่ถูกบันทึกไว้ที่นั่นคงอยู่ชั่วนิรันดร์-นั่นเป็นคำกล่าวอ้างที่ไม่ได้มีไว้สำหรับหนังสือของมนุษย์ แต่สำหรับพระคัมภีร์ในฐานะพระวาระของพระเจ้าจริง ๆ

บทที่ 4

พระคัมภีร์ที่สมบูรณ์แบบและที่ถูก พระเจ้าหายใจเกี่ยวข้องกับอะไร

I. เรานิยามคำว่า การดลใจ

1. การดลใจถูกอ้างสำหรับงานเขียนต้นฉบับทั้งหลาย ไม่ใช่สำหรับการแปลหรือการคัดลอก
2. บันทึกที่ไร้ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับดีและเลว
3. พระคัมภีร์ได้รับการดลใจ ไม่ใช่คนเหล่านั้น
4. เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ยังเป็นมนุษย์ที่อ่อนแอและทำบาปเหมือนเดิม
5. เราพูดถึง “พระคัมภีร์ ไม่ใช่มนุษย์”
6. Warfield กล่าวว่าพวกผู้พยากรณ์ “ไม่ใช่ผู้นำพาแต่เป็นผู้ถูกนำพา”
7. Gausson, Brooks, และ Gray แสดงให้เห็นว่าไม่ใช่ผู้เขียนเหล่านั้นแต่เป็นงานเขียนเหล่านั้นที่ได้รับการดลใจ

รับการดลใจ

8. ชาวประเสริฐที่ได้รับการดลใจทั้งสี่เล่มนั้นแตกต่างกัน แต่ทั้งหมดถูกต้อง

II. พระคัมภีร์จึงมีลักษณะเหนือธรรมชาติ ถูกประทานให้อย่างอัศจรรย์

1. ความเป็นคริสเตียนจึงต้องเป็นศาสนาหนึ่งแห่งการอัศจรรย์
2. ความสมบูรณ์แบบต้องเหนือธรรมชาติและมีความอัศจรรย์
3. พระวาทะที่สมบูรณ์แบบเช่นนั้นของพระเจ้าต้องมาจากพระเจ้าถึงมนุษย์ ไม่ใช่มีต้นกำเนิดมาจากมนุษย์

มนุษย์

4. นั่นก่อให้เกิดปัญหาที่จริงจังหลายประการเกี่ยวกับแหล่งที่มาและวิธีการเหล่านั้นของคนเหล่านั้นที่ถูกใช้เพื่อเขียนพระคัมภีร์

ถูกใช้เพื่อเขียนพระคัมภีร์

III. ฉะนั้นจึงไม่มีข้อผิดพลาดเลยในพระวาทะดั้งเดิมนั้นของพระเจ้า

1. Dr. Orr ซึ่งถูกพวกนักวิจารณ์ทำให้แปดเปื้อน ยืนยันว่ามีข้อผิดพลาดหลายประการ ความไม่ถูกต้องแม่นยำหลายประการในพระคัมภีร์
2. Hodge กล่าวว่า “การดลใจไม่ถูกจำกัดอยู่ที่ความจริงทั้งหลายทางศีลธรรมและทางศาสนา แต่ขยายออกไปถึงคำกล่าวเหล่านั้นที่เป็นข้อเท็จจริง ไม่ว่าจะในทางวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ หรือภูมิศาสตร์
3. พระคัมภีร์ยังคงอ้างว่าไร้ข้อผิดพลาดเหมือนเดิม

บทที่ 4

สิ่งที่พระคัมภีร์ที่สมบูรณ์แบบและที่ถูก

พระเจ้าหายใจนั้นเกี่ยวข้อง

พระคัมภีร์เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์และมหัศจรรย์ เราต้องเข้าหาพระคัมภีร์ในลักษณะเช่นนั้น เราถูกบอกว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวาทะของพระองค์มั่นคงอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์...บรรดาพระโอวาทของพระองค์นั้น...พระองค์ทรงตั้งพระโอวาทเหล่านั้นไว้เป็นนิรันดร์...พระวาทะของพระองค์เป็นความจริงตั้งแต่แรกเริ่ม และคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ทุกข้อดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (สดด. 119:89, 152, 160) เราถูกบอกว่าพระวาทะของพระเจ้าไม่รู้ว่ามันมีชีวิตและดำรงอยู่ตลอดไป (อสย. 40:7,8; 1 ปต. 1:23-25) เราถูกบอกว่า “ทุกคำ...ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (อพย. 8:3; มธ. 4:4; ลก. 4:4) เราถูกบอกว่าพระคัมภีร์นั้น เระอื้อพวยสต่อส (ถูกพระเจ้าหายใจ) พร้อมกับพระคัมภีร์ที่ได้รับการดูแลเช่นนั้น ความจริงอันยิ่งใหญ่บางประการจึงจำเป็นต้องตามมา

I. เรานิยามคำว่า การดูแลใจ

1. การดูแลใจถูกอ้างสำหรับงานเขียนต้นฉบับทั้งหลาย

ไม่ใช่สำหรับการแปลหรือการคัดลอก

เมื่อเรากล่าวว่าพระคัมภีร์ได้รับการดูแลใจ เราไม่ได้หมายถึงฉบับแปลเหล่านั้นหรือสำเนาเหล่านั้นแต่หมายถึงงานเขียนต้นฉบับเหล่านั้น ซึ่งถูกเขียนลงไปภายใต้การทรงนำของพระเจ้า เป็นความจริงที่ว่าเรามีสำเนาเยอะแยะมากจริง ๆ ของพระคัมภีร์ต้นฉบับจนสามารถเปรียบเทียบพวกมันได้และฉะนั้นการใช้คำจริง ๆ ของฉบับแปลเหล่านั้นจึงสามารถถูกตรวจสอบได้ตอนนี้ และเราแน่ใจได้ว่าในทุกเรื่องที่สำคัญเรามีพระวาทะของพระเจ้าจริง ๆ และเนื่องจากพระคัมภีร์อ้างอิงชัดเจนว่ามันถูกตั้งมั่นคงตลอดไปในสวรรค์ ว่ามันดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ และพระเยซูตรัสว่า “พระคัมภีร์ไม่อาจถูกทำลายได้” (ยอห์น 10:35) เราจึงแน่ใจได้ว่าพระเจ้าในทรงจัดเตรียมด้วยความรักทรงรับประกันว่าเราจะไม่สูญเสียข้อพระคำเหล่านี้ พระวาทะของพระเจ้า แต่เราไม่อ้างอิงสำหรับสำเนาหรือฉบับแปลใด ๆ ว่ามีความสมบูรณ์แบบอันเด็ดขาดของพระเจ้าที่เคยอยู่ในงานเขียนต้นฉบับเหล่านั้น การดูแลใจอ้างอิงถึงงานเขียนต้นฉบับเหล่านั้น

2. บันทึกที่ไร้ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับตีและเลว

เช่นเคย เมื่อเรากล่าวว่าพระคัมภีร์ได้รับการดูแลใจ เราไม่ได้หมายความว่ามันไม่เคยยกถ้อยคำที่ไม่ได้รับการดูแลใจเลย ยกตัวอย่างเช่น ซาดานบอกเอวว่า “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่” (ปฐมก. 3:4) สิ่งซึ่งซาดานกล่าวนั้นเป็นความจริง แต่บันทึกของพระคัมภีร์เกี่ยวกับคำกล่าวนั้นได้รับการดูแลใจและแม่นยำอย่างแน่นอน พระคัมภีร์รายงานบางสิ่งที่เพื่อน ๆ ของโยบกล่าวแก่เขา และสิ่งที่พวกเขาเหล่านั้นไม่เป็นความจริงเสมอไป แต่บันทึกนั้นถูกต้องทุกอย่าง

ผู้คนยกคำพูดกามาลีเอลและคิดว่าตนกำลังยกพระคัมภีร์ที่ได้รับการดูแลใจจากพระเจ้า จริง ๆ แล้วพวกเขาแค่กำลังยกสิ่งที่พระคัมภีร์ที่ได้รับการดูแลใจจากพระเจ้ากล่าวว่าการกามาลีเอลได้กล่าวไว้ เขากล่าวว่า “ จง

เว้นเสียจากคนเหล่านี้ [เปโตรและยอห์น] และเลิกยุ่งกับพวกเขาเถิด เพราะว่าถ้าความคิดนี้หรืองานนี้เป็นของมนุษย์ มันก็จะสูญสิ้นไป แต่ถ้าเป็นของพระเจ้า ท่านทั้งหลายก็ไม่สามารถโค่นล้มมันได้ เกรงว่าพวกท่านจะถูกพบว่าต่อสู้กับพระเจ้า” (กิจการ 5:38,39) พระเจ้าทรงใช้คำพยานของกามาลิเอลเพื่อช่วยเปโตรและยอห์นไม่ให้ถูกฆ่าตาย แต่ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่าการไม่ยุ่งเกี่ยวกับคำสอนผิดไม่ได้หมายความว่ามันจะสูญสิ้นไป นิกายโรมันและลัทธิเทียมเท็จทั้งหมดวันนี้พิสูจน์ว่านั่นไม่เป็นความจริง พระคัมภีร์ได้รับการดูแลและถูกต้องแม่นยำอย่างแน่นอนเมื่อมันยกคำพูดกามาลิเอล แต่มันไม่รับประกันว่าสิ่งที่กามาลิเอลกล่าวนั้นเป็นความจริง ฉะนั้นบันทึกของพระคัมภีร์จึงได้รับการดูแลและถูกต้องอย่างผิดพลาดไม่ได้

3. พระคัมภีร์ได้รับการดูแล ไม่ใช่คนเหล่านั้น

ขอให้เราจดจำไว้ว่าเรากำลังพูดถึงพระคัมภีร์ที่ได้รับการดูแล ไม่ใช่มนุษย์ที่ได้รับการดูแล พระเจ้าตรัสผ่านบาลาอัม ชายชู้คนหนึ่งผู้ซึ่งพูดแบบไม่เต็มใจในการอวยพรชนชาติอิสราเอล (กตว. บทที่ 23 และ 24) พระเจ้าถึงขั้นตรัสผ่านลาของบาลาอัมด้วยซ้ำ (กตว. 22:28-30) พระเจ้าตรัสผ่านคายาฟาส ปุโรหิตที่ไม่กลับใจเชื่อผู้ซึ่งนำในการตรึงกางเขนพระเยซู (ยอห์น 11:49-52) พระคัมภีร์ถูกเขียนโดยโมเสสและเปโตร แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าโมเสสเป็นคนสมบูรณ์แบบหรือว่าเขาคงไม่อารมณ์เสียและทำผิดในการตีหินครั้งที่สองนั้น (กตว. 20:8-13) และเปโตรอ้อมขอมและต้องถูกตำหนิต่อหน้าคนอื่นโดยอัครทูตเปาโล เนื่องจากเปโตรได้นำบาร์นาบัสและคนอื่น ๆ ให้ทำบาปโดยการอ้อมขอมของเขา (กท. 2:11-14) เราไม่พูดถึงมนุษย์ที่ผิดพลาดไม่ได้แต่พูดถึงพระวาระที่ผิดพลาดไม่ได้ของพระเจ้าซึ่งพระองค์ประทานให้อย่างอัศจรรย์ผ่านทางมนุษย์

Professor James Orr คิดผิดอย่างร้ายแรงตรงนี้ เราเชื่อว่า James Orr ผู้ซึ่งเคยเป็นอาจารย์สอนเรื่องการปกป้องความเชื่อและศาสนศาสตร์เชิงระบบใน United Free Church College ในกลาสโกว น่าจะเป็นนักศาสนศาสตร์ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในช่วงเปลี่ยนผ่านศตวรรษ หนังสือของเขา *A Christian View of God and the World* ถูกใช้อย่างแพร่หลายเป็นตำราเรียนเล่มหนึ่งในวิทยาลัยคริสเตียนหลายแห่งและสำนักพิมพ์หลายแห่งเรียกเขาว่า “หนึ่งในนักวิชาการพระคัมภีร์ที่ล้าลึกที่สุดแห่งปลายศตวรรษที่สิบเก้า และต้นศตวรรษที่ยี่สิบ ความรอบรู้อันมหาศาลของเขา ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ของเขา และของประทานหลายอย่างของเขาทางปรัชญาทั้งร่องรอยของพวกมันไว้บนวิถีคิดของยุคสมัยนี้และหลายชั่วอายุที่ตามมา” เขาเคยเป็นหัวหน้า บ.ก. ของ *International Standard Bible Encyclopaedia* ผลงานชิ้นหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ แต่ในหนังสือของเขา, *Revelation and Inspiration*, เขาเปิดช่องให้มีการนำประเพณีทุกอย่างเข้ามาในพระคัมภีร์ นำลำดับพงศ์พันธุ์และตารางอื่น ๆ ที่มีข้อผิดพลาดเข้ามาในพระวาระของพระเจ้า เขายินยอมว่าพระคัมภีร์บางตอนซึ่งประกาศว่าเป็นประวัติศาสตร์อาจเป็นเรื่องเล่าเปรียบเทียบและเป็นนิทาน แม้ว่าพระคัมภีร์หลายตอนนั้นสอนความจริง

ก่อนอื่นเลย เราต้องทราบว่า Dr. Orr ได้ยอมรับวิวัฒนาการว่าเป็นข้อเท็จจริงอย่างหนึ่ง เขาได้รับอิทธิพลมหาศาลจากคำกล่าวยอมรับและคำกล่าวอ้างเหล่านั้นของพวกนักวิทยาศาสตร์ เขาถือแนวคิดหลังพันปีและเชื่อว่าโลกจะดีขึ้นเรื่อย ๆ และมนุษยชาติกำลังพัฒนามากขึ้นเรื่อย ๆ เขาเชื่อว่าภาคพันธสัญญาเดิมถูกเขียนไว้ “ในวัยเด็กของเผ่าพันธุ์มนุษย์” และว่าการดูแลใจมีลักษณะ “ค่อยเป็นค่อยไป” นั่นคือ ดีขึ้นเรื่อย ๆ

ตามยุคสมัยที่ผ่านพ้นไป ฉะนั้นจึงอาจมีอคติบางอย่างที่เข้าข้างพวกเสรีนิยมและเหล่าผู้ไม่เชื่อในส่วนของ คริสเตียนที่ตีคนนี้

Orr กล่าวว่า:

คำถามแรกปรากฏขึ้นซึ่งเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ได้รับการคลไคลกับบันทึก นั้น พระคัมภีร์ถูกกล่าวถึงว่า “ได้รับการคลไคลจากพระเจ้า” แต่เราต้องสังเกตว่าการคลไคลโดยหลักแล้วเกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น ๆ และเกี่ยวข้องกับหนังสือนั้น ๆ เฉพาะเมื่อมันเป็นผลผลิตของ บุคคลที่ได้รับการคลไคลนั้น ไม่มีการคลไคลแฝงอยู่จริง ๆ เลยในกระดาษ น้ำหมึก หรือการพิมพ์ หนังสือศักดิ์สิทธิ์นั้น การคลไคลนั้นมีอยู่ในจิตวิญญาณของผู้เขียนนั้น คุณสมบัติเหล่านั้นที่ถูก สื่อสารสู่งานเขียนนั้นมีที่มาจากอันดับแรกในความคิดหรือใจของคน ๆ นั้นผู้ซึ่งได้เขียน พระวิญญาณ ทรงกระทำกิจบนความคิด ใจ ความรู้สึกนึกคิดของคน ๆ นั้น: ผลงานนั้นได้รับการคลไคลในการที่ มันมาจากความคิดและปากกาของเขา และในการที่มันมีฤทธิ์เดชในการทำให้มีชีวิตและปลุกให้ ตื่นต่อจิตวิญญาณของคนเหล่านั้นที่อ่านเช่นกัน นี่ถูกเห็นอย่างชัดเจนมาก ๆ ในการพิจารณาแรงบันดาลใจของอัครดริเย เหมือนที่มันปรากฏ ต.ย. ในผลงานเหล่านั้นของคนอย่างเชคสเปียร์ มิลตัน เกอเธ่ แรงบันดาลใจในกรณีเหล่านี้มีอยู่ในจิตวิญญาณของคนเหล่านั้น และเฉพาะแต่ยกย่อง ต่อไปในงานเขียนของพวกเขา

มันเป็นความผิดพลาดที่จะยกภาพประกอบการคลไคลของพระคัมภีร์ที่ถูกหายใจโดยพระเจ้าโดยใช้ อัครดริเยแบบมนุษย์อย่าง “คนอย่างเชคสเปียร์ มิลตัน หรือเกอเธ่” แบบที่ Orr ทำ งานเขียนของเชคสเปียร์มาจากความเป็นอัครดริเยของเชคสเปียร์; ส่วนของโมเสส ของดาวิด และของเปโตรในพระคัมภีร์ไม่ได้มาจาก ภายในตัวโมเสสหรือดาวิดหรือเปโตร แต่มาจากพระเจ้า ขณะที่เขียนพระคัมภีร์ พวกเขาถูก “นำพา [หรือถูก หอบหิ้วไปด้วย] โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” พวกเขาไม่ได้กลายเป็นยอดมนุษย์

4. เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ยังเป็นมนุษย์ที่อ่อนแอและทำบาปเหมือนเดิม

เวลาที่เขียนบางสิ่งนอกเหนือจากพระคัมภีร์ พวกเขามีโอกาสที่จะผิดพลาดหรือทำบาปได้เหมือน มนุษย์คนอื่น ๆ โมเสสอาจไม่เชื่อฟังพระเจ้าและตีหินนั้นซึ่งเขาได้รับคำบัญชาให้พูดกับมัน และจึงอดเข้าคานา อัน (กตว. 20:12) เวลาที่ไม่เขียนพระคัมภีร์ ดาวิดอาจล่อลวงนางบัทเชบา ซ่าอูริยาห์สามีของนาง ด้วยดาบ ของคนอัมโมน (2 ซมอ. บทที่ 11) เปโตร ซึ่งถูกหอบหิ้วไปด้วยอย่างสมบูรณ์แบบขณะที่เขียนพระคัมภีร์ อาจ สบถและสาบานในคราวอื่น ๆ ปฏิเสธพระเยซูและเลิกงานรับใช้ หลังจากฟื้นเทคอสต์นานแล้ว เขาอาจ ออมชอมอย่างผิดบาปและถูกเปาโลตำหนิ (กท. 2:11-14) แม้แต่ชาวเมืองโครินธ์ก็อาจเห็นว่าจดหมายเหล่านั้น ที่ได้รับการคลไคลของเปาโล “มีน้ำหนักและมีอำนาจก็จริง แต่ตัวเขาเองดูอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็ว่า เหยียดหยาม” (2 คร. 10:10)

ไม่ใช่ มันไม่ใช่มนุษย์ที่ได้รับการคลไคล แต่เป็นถ้อยคำที่ได้รับการคลไคล หรือที่ถูกหายใจออกมาโดย พระเจ้า

มันเป็นข้อพิสูจน์ที่ครอบคลุมเกี่ยวกับเรื่องนี้ที่เราอ่านใน 1 เปโตร 1:10-12 เกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์

ภาคพันธสัญญาเดิมที่สืบค้นงานเขียนที่ได้รับการดูแลของพวกเขาก็โดยพยายามที่จะเข้าใจบางสิ่งที่พวกเขาไม่อาจเข้าใจได้ เนื่องจากงานเขียนบางส่วนถูกเจตนาไว้สำหรับเราผู้จะมีชีวิตอยู่ในภายหลัง พระเจ้าประทานถ้อยคำเหล่านั้น ไม่ใช่ความหมายนั้นเสมอไป ของคำพยากรณ์เหล่านั้นที่พวกเขาเขียน

คำพยากรณ์ของคยาฟาสนายอห์น 11:49-51 ออกมาจากใจที่ได้รับการดูแลของเขาไหม? มันไม่ใช่! บาลาอัมพยากรณ์ออกมาจากใจที่ได้รับการดูแลและที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์ใหม่เมื่อเขาอวยพรชนชาติอิสราเอลแบบจิตใจตัวเอง? เขาไม่ได้ทำเช่นนั้น! การดูแลใจให้ข่าวสารของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษร ความเข้าใจของคนเหล่านั้นที่เขียนก็ไม่สมบูรณ์แบบ เมื่อคนอย่างโมเสสหรือเปาโลหรือยอห์นศึกษาพระคัมภีร์ที่ตนได้เขียน พวกเขาก็สามารถมีแสงสว่างแบบเดียวกับที่เราได้เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงช่วยให้เข้าใจพระคัมภีร์ แต่การส่องสว่างไม่ใช่การดูแล การส่องสว่างนั้นมีลักษณะจำกัด แตกต่างกันไปและไม่เคยสมบูรณ์แบบ พระคัมภีร์ได้รับการดูแล ผู้พยากรณ์เหล่านั้นที่ถูกหอบหิ้วไปด้วยในการเขียนถ้อยคำที่ถูกหายใจโดยพระเจ้า พวกเขาก็ได้รับการส่องสว่างในระดับที่ไม่มากนักน้อย มันคือพระคัมภีร์บริสุทธิ์ที่ถูกหายใจออกมาโดยพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบ คนเหล่านั้นยังเป็นมนุษย์ที่อ่อนแอและมีขีดจำกัดเหมือนเดิม

ฉะนั้น James Orr จึงคิดผิดในทัศนะของเขาเกี่ยวกับการดูแล และคิดผิดมากเป็นพิเศษในการกล่าวหาว่าพระคัมภีร์เป็นเพียงการออกมาของสิ่งที่อยู่ในคน ๆ นั้น มันไม่ได้เป็นแบบนี้เลย

5. “มันคือพระคัมภีร์ ไม่ใช่มนุษย์” ที่เราพูดถึง

Orr กล่าวว่า การดูแล “ต้องถูกเชื่อว่าจะรวมถึงความเข้าใจที่พระวิญญาณของพระเจ้าประทานให้ เพื่อที่จะเข้าใจความหมายของเรื่องราวเหล่านั้น ๆ ซึ่งโดยทางความเข้าใจนั้นเหล่ามนุษย์ผู้บริสุทธิ์ได้รับความสามารถในการเขียนมันเพื่อการสั่งสอนผู้คนทุกยุคสมัย” แต่นั่นไม่เคยถูกสอนในพระคัมภีร์เลย

Dr. Edward Young นักวิชาการผู้ที่มีระดับสูงและทุ่มเทมากที่สุดคนหนึ่งในเรื่องเกี่ยวกับการดูแลของพระคัมภีร์ ทำผิดพลาดตรงนี้ เราเชื่อเช่นนั้น เขาสอนอย่างหนักแน่นเรื่องการดูแลด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์แต่กล่าวว่า:

ตามที่พระคัมภีร์กล่าว การดูแลเป็นการกำกับดูแลของพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์เหนือผู้เขียนเหล่านั้นที่เขียนพระคัมภีร์ ซึ่งผลที่ตามมาคือพระคัมภีร์เหล่านี้มีสิทธิอำนาจของพระเจ้าและความน่าเชื่อถือ และมีสิทธิอำนาจของพระเจ้าและความน่าเชื่อถือในแบบที่ปลอดภัยผิดพลาด

เขาพูดถูกที่ว่าพระคัมภีร์มีสิทธิอำนาจของพระเจ้าและปลอดภัยผิดพลาด อย่างไรก็ตาม ผมไม่คิดว่าคำเรียก “การกำกับดูแล” เป็นคำที่เหมาะสมสำหรับพระราชกิจนั้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระคัมภีร์ไม่เคยบ่งบอกเลยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงหายใจบนผู้คนหรือกำกับดูแลผู้คนขณะที่พวกเขาเขียน ตรงกันข้าม ดาวิดกล่าวว่า “พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสโดยข้าพเจ้า” (2 ซมอ. 23:2) และ “พระเจ้า ผู้ได้ตรัส...ในสมัยก่อนแก่บรรพบุรุษโดยพวกศาสดาพยากรณ์” (ฮบ. 1:1) และคนเหล่านั้นของพระเจ้าผู้ได้เขียนก็เป็น “พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (2 ปต. 1:21) หรือแบบตรงตัวคือ “ตามที่พวกเขาถูกหอบหิ้วไปด้วยโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” การกำกับดูแลเป็นคำที่อ่อนด้อยเกินไปและเปิดช่องสำหรับความคิดริเริ่มของมนุษย์ โดยที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ใกล้ ๆ ที่ไหนสักแห่งและกำกับดูแล

หรือคอยตรวจสอบไม่มากนักน้อย แต่ตามที่พระคัมภีร์กล่าว ความคิดริเริ่มนั้นมาจากพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์และมนุษย์เป็นเครื่องมือของพระองค์ในการเขียนพระคัมภีร์

Dr. Lindsell และ Dr. Woodbridge กล่าวเกี่ยวกับเหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ว่า:

พวกเขาคงไว้ซึ่งลีลาการเขียนของตัวเอง บุคลิกภาพและการสั่งการตัวเอง พลังส่วนตัวของพวกเขาไม่ได้ถูกระงับแต่ถูกทำให้คมชัด พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบัญชาการปฏิบัติงานนั้น แต่โมเสส ยอห์น และเปโตรยังคงเป็นโมเสส ยอห์นและเปโตรเหมือนเดิมขณะที่เขียนอยู่ เพราะการกำกับดูแลแบบใกล้ชิด ยั่งยืน ต่อเนื่องและสัมฤทธิ์ผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระคัมภีร์จึงเป็นพระวจนะที่ได้รับการใส่ใจของพระเจ้า

คราวนี้ ตอนจบที่เหล่าต่อคอเตอร์คนตีประกาศนั้นถูกต้อง พระคัมภีร์เป็นพระวจนะที่ได้รับการใส่ใจของพระเจ้า มันเป็นความจริงที่ว่าผู้เขียนเหล่านั้นไม่ได้เป็นหุ่นยนต์ ในบางนัยพวกเขาคงไว้ซึ่งลีลาการเขียนของตัวเองและบุคลิกภาพและการสั่งการตัวเองจริง ๆ แต่พระคัมภีร์ไม่เคยกล่าวว่า “พลังส่วนตัวของพวกเขา... ถูกทำให้คมชัด” เราไม่ทราบว่พลังของพวกเขาถูกทำให้คมชัดหรือไม่ การบอกเป็นนัยแบบนี้ไม่ตั้งใจไว้ก็คือว่าในที่นี้ ถ้ามนุษย์ได้รับการส่องสว่างมากพอ การกำกับดูแลโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์มากพอ พวกเขาก็อาจเขียนพระวจนะอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าได้ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์สอนและแน่นอนว่าไม่ใช่สิ่งที่ Lindsell และ Woodbridge เจตนาที่จะสื่อ

แต่ Lindsell และ Woodbridge ได้แก้ไขตัวเองแล้วในหน้ากระดาษก่อนหน้า:

“การใส่ใจ” ไม่ใช่แค่ “การส่องสว่าง” พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงส่องสว่างจิตวิญญาณของคน ๆ หนึ่งก่อนที่เขาสามารถเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณได้ (ดู 1 คร. 2:10-12) แต่เมื่อเราพูดถึงการใส่ใจของพระคัมภีร์ เราก็ไม่ได้หมายถึงการรับรู้ฝ่ายวิญญาณชนิดนี้ เราไม่ได้หมายความว่าความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนเหล่านั้นถูกทำให้เฉียบคม หรือความเข้าใจฝ่ายวิญญาณของพวกเขาถูกทำให้กระจ่างแจ้ง “การใส่ใจ” ของพวกเขาเหล่านั้นแตกต่าง ไม่เพียงในระดับแต่ในชนิดเช่นกัน จากพลังที่ถูกเพิ่มสูงขึ้นของมนุษย์ธรรมดา แม้กระทั่งของมนุษย์ทั้งหลายที่ขึ้นชื่อในเรื่องความเป็นอัจฉริยะฝ่ายวิญญาณของพวกเขา การใส่ใจของเหล่าผู้แต่งพระคัมภีร์นั้นมีเอกลักษณ์: มันพิเศษ โดยตรง เชื่อถือได้ ให้ชีวิต ไม่ผิดพลาด

นั่นก็ดีขึ้น พระคัมภีร์ไม่ได้มาจาก “พลังที่ถูกเพิ่มสูงขึ้นของมนุษย์ธรรมดา แม้กระทั่งของมนุษย์ทั้งหลายที่ขึ้นชื่อในเรื่องความเป็นอัจฉริยะฝ่ายวิญญาณของพวกเขา” ถ้า “ความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนเหล่านั้นถูกทำให้เฉียบคม” พระคัมภีร์ก็ไม่ได้กล่าวอะไรเกี่ยวกับมัน และมันไม่จำเป็นอย่างเห็นได้ชัดต่อชนิดของการใส่ใจที่พระคัมภีร์สอน ไม่มีหลักฐานเลยว่า “ความรู้สึกนึกคิด” ของคายาฟาสมหาปุโรหิตนั้นถูกทำให้เฉียบคมเมื่อเขาพยากรณ์ว่าพระคริสต์จะต้องตายเพื่อชนชาตินั้น โดยหมายถึงสิ่งอื่น เมื่อพระเจ้าทรงหาใจถ้อยคำเหล่านั้นของพระคัมภีร์ออกมา และพระคัมภีร์พูดถึงมัน มันก็ไม่เคยพูดถึง “ความรู้สึกนึกคิด” ของมนุษย์ว่าถูกทำให้เฉียบคมหรือพูดถึง “พลังที่ถูกเพิ่มสูงขึ้น” ของพวกเขาหรือว่า “พลังส่วนตัวของพวกเขาถูกทำให้เฉียบคม” ผมแน่ใจว่า โดยไม่ได้เจตนาที่จะทำเช่นนั้นและพยายามที่จะหาวิธีอธิบายการแต่งแต้มสีสันทันและร่องรอย

ของมนุษย์ในพระคัมภีร์ เหล่าคนดี ๆ กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้มากกว่าที่พระคัมภีร์เองกล่าวตรงนี้

ขอให้เรากล่าวมันอีกที: พระคัมภีร์ไม่ได้มาจากพลังที่ถูกเพิ่มสูงขึ้นหรือประสาทสัมผัสที่เฉียบคมหรือโดยการส่องสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพียงเท่านั้น พระเจ้าเองได้ประทานพระคัมภีร์และการเฉลียวใจอยู่ไกลเกินกว่าการกำกับดูแลหรือการควบคุมผู้คนที่ได้รับการส่องสว่างฝ่ายวิญญาณซึ่งมีความรู้สึกนึกคิดที่ถูกเพิ่มสูงขึ้น

6. Warfield กล่าวว่าพวกผู้พยากรณ์

“ไม่ได้เป็นผู้นำพาแต่เป็นผู้ที่ถูกนำพา”

Dr. Warfield กล่าวเรื่องนี้อย่างชัดเจนและถูกต้องตามพระคัมภีร์จริง ๆ เขากล่าวเกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์ว่า:

...พวกเขาอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า การควบคุมนี้มีลักษณะสมบูรณ์และบังคับมาก เสียจนภายใต้การควบคุมนั้นผู้พยากรณ์ไม่ได้กลายเป็น “ผู้นำพา” แต่เป็น “ผู้ถูกนำพา” ในการทำให้ข่าวสารของตนเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา อัครทูตเปโตรสะท้อนให้เห็นความมีสติของผู้พยากรณ์ในคำประกาศซึ่งเป็นที่รู้จักดีของเขา: “ไม่มีคำพยากรณ์ใดของพระคัมภีร์มาจากการตีความส่วนตัว เพราะว่าคำพยากรณ์ไม่เคยถูกนำมาโดยความประสงค์ของมนุษย์ แต่มันเป็นตามที่ถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มนุษย์พุดจากพระเจ้า” (2 ปต. 1:20,21)

สิ่งที่ภาษานี้ของเปโตรขบเน้น-และสิ่งที่ถูกขบเน้นในบันทึกทั้งหมดนั้นซึ่งพวกผู้พยากรณ์ให้เกี่ยวกับความมีสติของตัวเอง-คือ หากจะกล่าวง่าย ๆ ความเป็นฝ่ายรับของพวกผู้พยากรณ์ในส่วนของ การเปิดเผยนั้นที่ประทานให้ผ่านทางพวกเขา นี่เป็นความหมายของวลีนั้น: “มันเป็นตามที่ถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มนุษย์พุดจากพระเจ้า” การ “ถูกนำพา” (เพะระเออิน) ไม่ใช่คำเดียวกันกับการถูกนำ (อาเกะอิน) ยิ่งไม่ใช่การถูกนำทางหรือถูกกำกับ (ฮอเดเกะอิน): ผู้ที่ถูก “นำพา” นั้นไม่มีส่วนอะไรเลยในความเคลื่อนไหวนั้นที่เกิดขึ้น แต่เป็นวัตถุนั้นที่ถูกเคลื่อนไปอย่างไรก็ตามคำเรียก “ความเป็นฝ่ายรับ” อาจถูกเข้าใจผิดได้ และไม่ควรถูกเน้นมากเกินไป มันไม่ได้มีไว้เพื่อปฏิเสธว่าความเฉลียวฉลาดของผู้พยากรณ์เหล่านั้นทำงานอยู่ในตอนที่รับข่าวสารของพวกเขา มันคือผ่านทางความเฉลียวฉลาดที่ทำงานอยู่ของพวกเขาที่ข่าวสารของพวกเขาถูกรับไว้: ความเฉลียวฉลาดของพวกเขาเป็นเครื่องมือของการเปิดเผย มันมีไว้เพื่อปฏิเสธแค่ความเฉลียวฉลาดของพวกเขาทำงานอยู่ในการสร้างข่าวสารของพวกเขา: ว่ามันแตกต่างในเชิงการสร้างจากการทำงานอยู่ในเชิงการรับ เพราะว่าการรับนั้นเองเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่ง สิ่งที่ผู้พยากรณ์เหล่านั้นอยากให้เหล่าผู้อ่านของพวกเขาเข้าใจก็คือว่า พวกเขาไม่ได้เป็นผู้แต่งร่วมกับพระเจ้าเลยในข่าวสารเหล่านั้นของพวกเขา ข่าวสารเหล่านั้นของพวกเขาถูกประทานให้แก่พวกเขา ถูกประทานให้แก่พวกเขาอย่างสมบูรณ์ครบถ้วน และถูกประทานให้แก่พวกเขาในแบบที่พวกเขาให้แก่ผู้อื่นต่อ พระเจ้าตรัสผ่านพวกเขา: พวกเขาไม่ได้เป็นเพียงผู้สื่อสารของพระองค์ แต่เป็น “ปากของพระองค์” แต่ในขณะเดียวกันความเฉลียวฉลาดของพวกเขาทำงานอยู่ในการรับ

นั่น การคงไว้และการประกาศข่าวสารต่าง ๆ ของพวกเขา โดยไม่ได้มีส่วนเพิ่มอะไรเข้ากับข่าวสารเหล่านั้นเลย แต่นำเสนอเครื่องมือทั้งหลายที่เหมาะสมสำหรับการสื่อสารข่าวสารเหล่านั้น-เครื่องมือทั้งหลายที่สามารถเข้าใจ ตอบสนองอย่างลึกซึ้งต่อและประกาศข่าวสารเหล่านั้นอย่างกระตือรือร้น

ฉะนั้นขอให้เรากล่าวอย่างชัดเจนว่าพระคัมภีร์ไม่ได้มา (ในระดับใดทั้งนั้น) จากการเพิ่มสูงขึ้นของความรู้สึกนึกคิดโดยธรรมชาติของมนุษย์และไม่ได้มาจากการส่องสว่างร่วมกันเพื่อจะเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณ ขอให้เราจดจำไว้ว่าการตั้งใจอ้างอิงถึงพระคัมภีร์ ไม่ใช่อ้างอิงถึงเหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์

7. Gausson, Brookes, และ Gray แสดงให้เห็นว่า

ไม่ใช่ผู้เขียนเหล่านั้นแต่เป็นงานเขียนเหล่านั้นที่ได้รับการตั้งใจ

เกี่ยวกับเรื่องนี้ Gausson กล่าวว่า:

และหากเราถูกเรียกให้กล่าวเพิ่มเติมเป็นอย่างน้อยสิ่งทีคนเหล่านั้นของพระเจ้าประสบในอวัยวะร่างกายของพวกเขา ในเจตจำนงของพวกเขา หรือในความเข้าใจของพวกเขา ขณะมีส่วนร่วมในการเขียนพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์นั้น เราก็ขอตอบกลับว่าอำนาจเหล่านั้นแห่งการตั้งใจไม่ได้ถูกรู้สึกโดยทุกคนในระดับเดียวกัน และว่าประสบการณ์ทั้งหลายของพวกเขาไม่ได้เหมือนกันทั้งหมด แต่เราอาจเสริมว่าความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงเช่นนั้นมีส่วนน้อยมากต่อผลประโยชน์แห่งความเชื่อของเรา เมื่อเห็นว่าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อนั้น เราต้องพูดถึงพระคัมภีร์ และไม่ใช่มนุษย์ พระคัมภีร์คือสิ่งที่ได้รับการตั้งใจ และได้รับการตั้งใจหมดทุกตอน การแน่ใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ น่าจะทำให้เราพึงพอใจแล้ว

ในหน้า 116 อีก Gausson กล่าวว่า:

เช่นนั้นแล้ว เราจะต้องสรุปว่าอะไรจากความแตกต่างแรกนี้ซึ่งเราตระหนักว่ามีอยู่จริงระหว่างการส่องสว่างกับการตั้งใจ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความยาวนานของของประทานเหล่านั้น?

เราต้องสรุปจากมัน

1. ว่าสองปฏิบัติการนี้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์แตกต่างกันในสาระสำคัญของพวกมัน และไม่ใช่ในระดับของพวกมันเท่านั้น
2. ว่าความผิดพลาดไม่ได้ของเหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับ การส่องสว่างของพวกเขา (ซึ่งแม้ว่าถูกยกชูจนถึงขนาดที่เหนือธรรมดาในกรณีของบางคน พวกเขาก็ชื่นชมยินดีร่วมกับวิสุทธิชนทุกคนเหมือนกัน) แต่ขึ้นอยู่กับ การตั้งใจจากพระเจ้าของพวกเขาเท่านั้น
3. ว่าถ้อยคำที่ได้รับการตั้งใจจากพระเจ้า ซึ่งมีลักษณะอัศจรรย์ ล้วนเป็นถ้อยคำของพระเจ้าทั้งหมดเช่นกัน
4. ว่าขณะที่ความเชื่อของเราในทุกส่วนของพระคัมภีร์ไม่ได้ตั้งอยู่บนการส่องสว่างของเหล่าผู้เขียนอีกต่อไปแล้ว แต่อยู่บนการตั้งใจแห่งงานเขียนของพวกเขา ตั้งแต่นี้ไปเราจึงไม่ต้องยุ่งยาก

ในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับสภาวะภายในของพวกเขา เกี่ยวกับระดับที่พวกเขาได้รับการส่องสว่าง หรือเกี่ยวกับระดับของความบริสุทธิ์ของพวกเขา แต่ต้องพองตัวมันเองในสิ่งสารพัดบนพระเจ้า ไม่ใช่ในสิ่งใดเลยบนมนุษย์

W. H. Griffith Thomas เขียนไว้ว่า:

ตามที่ Dr. J. H. Brookes เคยกล่าวไว้เกี่ยวกับอพยพ 4:10-12 มันไม่ใช่ว่า “เราจะอยู่กับความคิดของเจ้าและสอนเจ้าถึงสิ่งที่เจ้าจะต้องคิด” แต่เป็น “เราจะอยู่กับปากของเจ้า และจะสอนเจ้าว่าเจ้าควรจะทำอะไร” เพราะว่าขณะที่มันไม่สำคัญมากนักว่าโมเสสคิดอะไร มันก็สำคัญจริง ๆ ว่าเขากล่าวอะไร

พระเจ้าทรงดลใจพระคัมภีร์ ไม่ใช่เหล่าผู้เขียน

Dr. James M. Gray ไม่ได้ทำผิดพลาดเหมือน Dr. Orr เขากล่าวว่า:

เมื่อเราพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เสด็จมาบนคนเหล่านั้นเพื่อที่จะแต่งหนังสือเหล่านั้น เราควรเข้าใจเพิ่มเติมว่าวัตถุประสงค์นั้นไม่ใช่การดลใจของผู้คนเหล่านั้นแต่หนังสือเหล่านั้น-ไม่ใช่ผู้เขียนเหล่านั้นแต่งงานเขียนเหล่านั้น มันสิ้นสุดลงที่การบันทึกนั้น กล่าวอีกนัยหนึ่ง และไม่ใช่ที่มนุษย์ผู้ซึ่งเป็นเครื่องมือในการเขียนบันทึกนั้น

เพื่อยกภาพประกอบ: โมเสส ดาวิด เปาโล ยอห์น ไม่ได้รับการดลใจเสมอไปและทุกแห่งหน เพราะว่ามิฉะนั้นพวกเขาก็คงผิดพลาดไม่ได้และไม่พลังผิดพลาดเสมอไปและทุกแห่งหน ซึ่งหาเป็นเช่นนั้นไม่ บางครั้งพวกเขาทำผิดพลาดในเรื่องความคิดและพลังผิดในการประพาด แต่ไม่ว่าพวกเขาจะผิดพลาดได้และพลังผิดมากขนาดไหนเหมือนมนุษย์อย่างเรา ๆ ที่ถูกห้อมล้อมด้วยความอ่อนกำลัง ความผิดพลาดได้หรือความพลังผิดเช่นนั้นก็ไม่เคยถูกสื่อสารไปยังงานเขียนศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาเลยไม่ว่าจะภายใต้สถานการณ์ใด

8. ข่าวประเสริฐที่ได้รับการดลใจทั้งสี่เล่มแตกต่างกันแต่ทั้งหมดนั้นถูกต้อง

การดลใจของพระคัมภีร์ไม่ได้หมายความว่าบันทึกเหตุการณ์แบบขนานกันเกี่ยวกับชีวิตและงานรับใช้ของพระคริสต์ในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มนั้นต้องเหมือนกันทุกอย่าง ความจริงก็คือว่าไม่มีข่าวประเสริฐสักเล่มบอกเล่าทุกสิ่งที่พระเยซูตรัสหรือทุกเรื่องที่เกิดขึ้น ผู้เขียนแต่ละคนใช้ส่วนนั้นที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเลือกสำหรับบันทึกเหตุการณ์นั้น ๆ โดยเฉพาะ และบันทึกทั้งหมดนั้นเป็นความจริง บางคนเล่าสิ่งที่คนอื่นไม่เล่า มันเป็นแบบนั้นเช่นกันเกี่ยวกับบันทึกเหตุการณ์ที่ขนานกันของประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลและประชาชาติที่ถูกแบ่งแยกนั้นในหนังสือเหล่านั้นของซามูเอล ฟงศ์ซัดรีย์ และพงศาวดาร ไม่มีบันทึกเหตุการณ์ใดบอกเล่าทุกสิ่งที่จะบอกเล่าได้แต่เฉพาะสิ่งที่พระเจ้าทรงเลือกที่จะบอกเล่าในข้อพระคำตอนนั้น ๆ โดยเฉพาะ

เช่นเคย พระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจนั้นคงจะไม่ขัดขวางพระเยซูไม่ให้ยกคำพูดจากภาคพันธสัญญาเดิมในถ้อยคำของพระองค์เอง และในการแปลจากภาษาฮีบรูเป็นภาษากรีกของภาคพันธสัญญาใหม่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าสามารถยกคำตรัสของพระองค์เองในถ้อยคำที่แตกต่างกันเล็กน้อยได้และกล่าวตรงตาม

ความหมายที่พระองค์ต้องการจะสื่อและถูกต้อง การยกพระคัมภีร์แบบถอดความของมนุษย์ไม่ได้รับการดลใจ การตรัสซ้ำพระคัมภีร์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นได้รับการดลใจ เจ้านายสามารถกล่าวคำสิ่งต่าง ๆ ของตนในอีกคำพูดได้ ฉะนั้นพระเจ้าจึงสามารถกล่าวพระคัมภีร์ของพระองค์เองในอีกคำพูดได้ แต่ไม่เคยแก้ไขมันและไม่ตัดขาดมัน

II. ฉะนั้นพระคัมภีร์จึงมีลักษณะเหนือธรรมชาติ

ถูกประทานให้อย่างอัศจรรย์

พระคัมภีร์ซึ่งถูกหายใจโดยพระเจ้าต้องมาจากพระเจ้า พระคัมภีร์ที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งถูกตั้งมั่นคงเป็นนิยายในสวรรค์ (สดด. 119:89) มีความสมบูรณ์แบบอย่างหนึ่งที่ไม่ได้มาจากมนุษย์

1. ความเป็นคริสเตียนจำเป็นต้องเป็นศาสนาหนึ่งแห่งการอัศจรรย์

ใช่แล้ว ความเป็นคริสเตียนต้องมีพระคัมภีร์จากพระเจ้าซึ่งถูกประทานให้อย่างอัศจรรย์เพราะว่ามันเป็นศาสนาแห่งการอัศจรรย์

การเนรมิตสร้างจักรวาลนี้เป็นมาโดยคำสั่งที่แสนอัศจรรย์ของพระเจ้า “พระเจ้าตรัส...” และมันก็สำเร็จ สสารไม่ได้มีต้นกำเนิดมาจากตัวเอง กาแล็กซี่เหล่านั้น ดวงอาทิตย์และดาวเคราะห์และดวงจันทร์เหล่านั้น ไม่ได้เรียงตัวพวกมันเอง เริ่มการโคจรของพวกมัน สถาปนาสมดุลที่ซับซ้อนและแสนอัศจรรย์ของพวกมัน พืชและสัตว์ในความหลากหลายอันไร้ที่สิ้นสุดของพวกมันไม่ได้วิวัฒนาการโดยพลังที่แฝงอยู่ในไปสู่สิ่งทีพวกมันเป็น มนุษย์ไม่ได้ไต่ขึ้นมาจากอามีบาผ่านทางปลาและสัตว์เลื้อยคลานและนกและสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมจนเป็นมนุษย์ ไม่ใช่ การเนรมิตสร้างเป็นการกระทำกิจที่แสนอัศจรรย์อย่างหนึ่งของพระเจ้า และทฤษฎีอื่น ๆ เกี่ยวกับต้นกำเนิดทั้งหลายมีลักษณะโง่เขลา ไม่ได้รับการพิสูจน์ต่อต้านคริสเตียน

การมาของพระเยซูคริสต์เจ้าจากพระเจ้าสู่มนุษย์ การรับสภาพเนื้อหนังของพระองค์ เป็นการอัศจรรย์หนึ่ง มันเป็นการอัศจรรย์นั้นของการประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่งเมื่อพระเจ้าองค์นิรันดรนั้น พระผู้สร้างนั้น ได้เข้ามาในครรภ์ของหญิงสาวพรหมจารีคนหนึ่งและพระคริสต์ได้ประสูติ การอัศจรรย์ทั้งหลายเป็นจุดเด่นของงานรับใช้ของพระองค์ การคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์อย่างอัศจรรย์และอย่างมหัศจรรย์ถูกรับประกัน ไม่อาจมีพระคริสต์ได้โดยปราศจากการแทรกแซงอย่างอัศจรรย์ของพระเจ้า

การบังเกิดใหม่ของจิตวิญญาณสักดวงเป็นการอัศจรรย์หนึ่ง มันไม่ใช่เรื่องธรรมชาติแต่เหนือธรรมชาติ มันไม่ใช่การงานของมนุษย์แต่เป็นพระราชกิจของพระเจ้า มันไม่ใช่กระบวนการหนึ่งแต่เป็นการกระทำเชิงทรงสร้างแบบฉับพลันซึ่งทำให้คน ๆ หนึ่งกลายเป็นลูกของพระเจ้า ผู้เข้าส่วนในสภาพของพระเจ้า ผู้ถูกสร้างใหม่ ถ้าคุณตัดเรื่องการอัศจรรย์เหล่านั้นออกไป คุณก็ตัดความเป็นคริสเตียนทั้งหมดออกไป

และมันเป็นเช่นนั้นด้วยกับพระคัมภีร์ มันเป็นหนังสือแห่งการอัศจรรย์ หนังสือเล่มหนึ่งที่สมบูรณ์แบบ และถูกพระเจ้าหายใจออกมา

2. ความสมบูรณ์แบบต้องเหนือธรรมชาติและแสนอัศจรรย์

ถ้า “พระราชาบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นดีพร้อม” เหมือนที่เพลงสดุดี 19:7 กล่าว ถ้าพระวจนะ

“มันคงอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์” เหมือนที่เพลงสดุดี 119:89 กล่าว และถ้าพระวจนะของพระเจ้าไม่รู้เปื่อยเน่า และไม่อาจสูญสลายไปได้ เหมือนที่อิสยาห์ 40:8 และ 1 เปโตร 1:23-25 บอกเรา จันพระคัมภีร์ก็อ้างสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถให้ได้

เมื่อลูกาได้รับการดลใจให้เขียนข่าวประเสริฐของตน เขาก็เขียนโดยลดทอนข่าวประเสริฐเหล่านั้นที่ไม่ได้รับการดลใจและบันทึกเหตุการณ์ทั้งหลายที่ถูกเขียนไว้แล้ว “...โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบ” อาโนเธ็น “จากเบื้องบน” เขาเขียนถึงเธโอฟิลัส “เพื่อท่านจะได้ทราบถึงความแน่นอนของเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งในสิ่งเหล่านั้นท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว” (ลูกา 1:3,4) แต่ความแน่นอนมา “จากเบื้องบน”

พระคัมภีร์ “ไม่อาจถูกทำลายได้” แต่สิ่งใดที่ถูกมนุษย์ทำขึ้นมาสามารถถูกทำลายได้ คนที่ปฏิรูปโดยปราศจากการบังเกิดใหม่ที่เหนือธรรมชาติอาจพบว่าพวกฝักกลับมายังเรือนั้นเพื่อพบว่ามันว่างเปล่า ถูกปิดกวดและถูกตกแต่ง และเข้าไปพร้อมกับพวกฝักมากกว่าเดิม ไม่มีจดหมายฉบับใด ไม่มีหนังสือเล่มใดที่ถูกแต่งโดยมนุษย์ล้วน ๆ คงทนอยู่ตลอดไป พวกคนดีที่สุจริตที่เคยมีชีวิตอยู่ ก็เหมือนอัครทูตเปาโล มีความขัดแย้งและขีดจำกัดเหล่านั้นของธรรมชาติเก่าและพวกเขาต้องกล่าวร่วมกับเขาว่า “ด้วยว่าสิ่งซึ่งข้าพเจ้ากระทำ ข้าพเจ้าก็ไม่อนุญาต เพราะว่าสิ่งใดที่ข้าพเจ้าประสงค์ สิ่งนั้นข้าพเจ้าก็ไม่กระทำ แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชัง สิ่งนั้นข้าพเจ้ากระทำ” และอีกที “ด้วยว่าข้าพเจ้าทราบว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอาศัยอยู่เลย เพราะว่าความประสงค์ก็อยู่กับข้าพเจ้า แต่จะกระทำการดีนั้นอย่างไร ข้าพเจ้าหาพบไม่ ด้วยว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้าประสงค์กระทำ ข้าพเจ้าก็ไม่ได้กระทำ แต่การชั่วร้ายซึ่งข้าพเจ้าไม่ประสงค์กระทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่” (รม. 7:15,18,19) คริสเตียนที่ดีเยี่ยมที่สุดในโลกต้องจดจำไว้ว่า “...เนื้อหนังมีต้นเหตุต่อสู้อุบายพระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง และทั้งสองฝ่ายนี้อยู่ตรงกันข้ามกัน ดังนั้นพวกท่านจึงกระทำการบรรดาสิ่งที่พวกท่านปรารถนากระทำไม่ได้” (กท. 5:17) คนของพระเจ้าผู้ใดก็ตามที่เป็นวิสุทธิชนและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณต้องจดจำไว้เหมือนเดิมว่า “ถ้าพวกเรากล่าวไว้ว่า พวกเราไม่มีบาป พวกเราก็หลอกลวงตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในพวกเราเลย” (1 ยอห์น 1:8) เหมือนกับที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่เป็นมนุษย์ที่อ่อนแอบาปหนาคนหนึ่งคงจะไม่เพียงพอ หนังสือเล่มหนึ่งที่ผลิตผลได้ซึ่งแต่งโดยมนุษย์ก็คงไม่เพียงพอสำหรับการเปิดเผยที่สมบูรณ์แบบจากพระเจ้า

3. พระวจนะที่สมบูรณ์แบบเช่นนั้นของพระเจ้าต้องมาจาก

พระเจ้าถึงมนุษย์ ไม่ใช่มีต้นกำเนิดจากมนุษย์

นั่นดูเหมือนเป็นการกล่าวซ้ำในอีกรูปแบบใหม่? มันเป็นแค่อีกแง่มุมหนึ่งของหลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเปิดเผยที่เหนือธรรมชาติซึ่งถูกบันทึกในถ้อยคำของมนุษย์ พระคัมภีร์เล่มหนึ่งที่ได้รับการดลใจ

คำว่าสมบูรณ์แบบก็แฝงอยู่ในตัวแล้วว่ามันต้องมาจากพระเจ้า ไม่ใช่จากมนุษย์ที่ผิดบาป

พระคำข้อนี้กล่าวชัดเจนว่าพระคัมภีร์มาจากพระเจ้า ไม่ใช่จากมนุษย์

2 เปโตร 1:21 บอกเรา: “ด้วยว่าคำพยากรณ์ไม่ได้มาในกาลก่อนโดยความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ในพระคำตอนเดียวกันนั้นเปโตรบอกว่าเขาและยากอบและยอห์นได้เป็น “พวกสักขีพยานแห่งอาณาจักรของพระองค์” เมื่อพระคริสต์ทรง

จำแลงพระกายต่อหน้าพวกเขาบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้นและเมื่อพระเจ้าพระบิดาตรัสจากสวรรค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราโปรดปรานท่านผู้นี้มาก” ฉะนั้นเปโตรจึงกล่าวว่ามันไม่ใช่ “นิทานต่าง ๆ ที่บรรจงแต่งขึ้นมาอย่างเจ้าเล่ห์” เมื่อพวกเขาเทศนาเกี่ยวกับฤทธิ์เดชและการเสด็จมาของพระคริสต์ มีสักขีพยานหลายคนที่ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ ที่ปรากฏเหมือนที่พระองค์จะทรงปรากฏในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์

แต่เปโตรบอกเราว่ามีข้อพิสูจน์ที่ดียิ่งกว่า “พวกเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีกด้วย ซึ่งพวกท่านกระทำดีที่พวกท่านเอาใจใส่คำนั้น...” เขากล่าวในข้อ 19 คำพยากรณ์เหล่านั้นที่ได้รับการคล้อยใจในพระคัมภีร์ “แน่นอนกว่า” คำพยานใดของมนุษย์ แม้กระทั่งคำพยานของพวกสักขีพยาน และแน่นอนกว่าพวกอัครทูตเองที่ถูกเลือก!

ฉะนั้นการฟังของเราจึงไม่ได้ตั้งอยู่บนพวกสักขีพยานเป็นหลักแต่อยู่บนการเปิดเผยโดยตรงในพระคัมภีร์ “ด้วยว่าคำพยากรณ์ไม่ได้มาในกาลก่อนโดยความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” เปาโลจึงเขียนถึงพวกคริสเตียนแห่งเมืองเธสะโลนิกาว่า “เพราะเหตุนี้ พวกเราจึงขอบพระคุณพระเจ้าไม่หยุดหย่อน เพราะว่าเมื่อพวกท่านได้รับพระวาทะของพระเจ้า ซึ่งพวกท่านได้ยินจากพวกเรา พวกท่านไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง เป็นพระวาทะของพระเจ้า ซึ่งทำงานโดยได้ผลตามที่ตั้งใจภายในพวกท่านที่เชื่อด้วย” (1 ธส. 2:13)

พวกเขาได้ยินข่าวประเสริฐในถ้อยคำของมนุษย์ แต่ถ้อยคำเหล่านั้นไม่ได้มีต้นกำเนิดจากมนุษย์ พวกมันมาจากพระเจ้า เหมือนกับที่พวกเขาได้รับพระวาทะนั้นที่ถูกกล่าวหรือถูกเขียนโดยอัครทูตเปาโล พวกเขาก็ต้องเข้าใจว่ามันไม่ได้มีต้นกำเนิดมาจากเปาโลแต่จากพระเจ้า “...ไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง เป็นพระวาทะของพระเจ้า...”

ในพระคำตอนที่แสนวิเศษนั้นของ 1 โครินธ์ 2:9-13 เปาโลได้รับการคล้อยใจให้กล่าวอย่างชัดเจนว่า มนุษย์ไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้าได้ยกเว้นตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยพวกมัน เขากล่าวว่า “แต่ตามที่มิเขียนไว้แล้วว่า ‘นัยน์ตาไม่ได้เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยมิได้เข้าไปในใจของมนุษย์ สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์’ แต่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเราโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงตรวจค้นสิ่งสารพัด ไขแล้ว สิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้า” (ข้อ 9,10)

เมื่อเปาโลหรือคนอื่น ๆ เขียนบางส่วนของพระคัมภีร์ พวกเขาก็ไม่ได้เขียนสิ่งที่ “นัยน์ตาได้เห็น...” พวกเขาไม่ได้กำลังเขียนแค่จากสิ่งที่พวกเขาได้เห็นหรือทราบด้วยตัวเอง พวกเขาไม่ได้เขียนสิ่งที่หูได้ยินมา ไม่ว่าจะพวกเขาได้สัมภาษณ์คนอื่นและได้ยินคำพยานของผู้อื่นหรือไม่ก็ตาม สิ่งใดก็ตามที่พวกเขาได้ยินด้วยหู พวกเขาก็ไม่ได้บันทึกไว้ มันไม่ใช่พื้นฐานของการเปิดเผย พวกเขาได้เขียนสิ่งที่พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงเปิดเผย พวกเขาไม่ได้เขียนสิ่งที่ได้ “เข้าไปในใจของมนุษย์...” นั่นคือ สิ่งที่พวกเขาได้ศึกษาค้นคว้าและเข้าใจ

ในบทนำของเขาสู่หนังสือฮีบรู Dr. Scofield ที่รักกล่าวว่า “ในที่นี่เรามีวิธีการปราศรัยของเปาโลในธรรมศาลาอย่างไม่ต้องสงสัย” เราคิดว่านั่นเป็นความคิดที่ผิดพลาด เปาโลอาจเทศนาจากหนังสือฮีบรูก็ได้ หาก

เป็นเช่นนั้น เขาก็คงศึกษาหนังสือฮีบรู และการอ้างอิงถึงภาคพันธสัญญาเดิมเหล่านั้น เพื่ออธิบายเท่าที่เขาจะอธิบายได้เกี่ยวกับเนื้อหาที่พระเจ้าประทานไว้ในหนังสือฮีบรู จำไว้ว่า ตรงนี้เราไม่ได้พูดถึงคน ๆ หนึ่งที่ได้รับการคล้อยใจแต่พูดถึงงานเขียนที่ได้รับการคล้อยใจ หนังสือฮีบรูไม่ใช่สิ่งที่เปาโลรู้แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงให้เปาโลเขียนลงไป หากเปาโลได้เขียนหนังสือนั้น โดยการส่องสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า เปาโลคงเข้าใจพระคัมภีร์หลายตอน มากกว่าคนส่วนใหญ่แต่ไม่เคยอย่างสมบูรณ์แบบ พระคัมภีร์ส่วนที่เปาโลได้รับการคล้อยใจให้เขียนนั้นมีความสมบูรณ์แบบและไร้ขีดจำกัด เปาโลนั้นมีขีดจำกัด ในการส่องสว่างมีแค่พระเยซูเจ้าเท่านั้นที่ได้รับพระวิญญาณอย่างไม่จำกัด (ยอห์น 3:34)

เปาโลไม่ได้คิดออกเองเกี่ยวกับความจริงอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นของหนังสือฮีบรู พวกมันได้ถูกเปิดเผยแก่เขาจากพระเจ้า และ 1 โครินธ์ 2:13 กล่าวว่าพวกมันมา “...ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน...” ฉะนั้นเรื่องราวและเนื้อหานั้นจึงมาจากพระเจ้า

4. นั่นทำให้เกิดปัญหาร้ายแรงหลายประการเกี่ยวกับแหล่งที่มา

และวิธีการเหล่านั้นของผู้คนที่ถูกใช้เพื่อ

เขียนพระคัมภีร์

ถูกต้องอย่างแน่นอนที่การอัศจรรย์หนึ่งทำให้เกิดปัญหาหลายอย่างเสมอเมื่อคุณพยายามที่จะอธิบายมัน ผู้คนที่โง่เขลาและไม่เชื่อพยายามที่จะอธิบายการถูกทำลายของเมืองโสโดมและโกโมราห์โดยภูเขาไฟระเบิด พวกเขาพยายามอธิบายเรื่องการคืนพระชนม์ของพระเยซูโดยกล่าวว่าพระองค์ไม่ได้ตายจริง ๆ แต่เพียงแค่สลบไปเท่านั้น พวกเขาไม่สามารถอธิบายเรื่องที่โยนาห์ถูกกลืนเข้าไปโดยวาฬตัวหนึ่ง (ปลาใหญ่ตัวหนึ่งหรือสัตว์ประหลาดในทะเล) พวกเขาจึงอธิบายเรื่องนั้นว่าเป็นนิทานหรือเรื่องเล่าหรือคำอุปมา

ใช่แล้ว การอธิบายการอัศจรรย์หนึ่งเป็นปัญหาหนึ่งเสมอ แต่ไม่ว่าปัญหานั้นจะเป็นอะไรก็ตาม มันก็ยังเป็นความจริงเหมือนเดิมที่พระคัมภีร์อ้างอิงอย่างชัดเจนและซ้ำ ๆ ว่ามาจากพระเจ้าและไม่ใช่มนุษย์ มันอ้างความสมบูรณ์แบบที่แสนอัศจรรย์ ซึ่งถูกหายใจออกมาจากพระเจ้า ซึ่งมนุษย์ไม่สามารถทำขึ้นได้

บางครั้งในจดหมายต่าง ๆ ของเปาโลเขาแสดงออกถึงความชอบหลายอย่างของเขาเอง ภาระของเขาเอง ความชื่นบานของเขาเองอย่างไม่ต้องสงสัย แต่เราต้องเข้าใจว่าสิ่งเหล่านั้นอยู่ในพระดำริของพระเจ้าก่อนที่พวกมันได้อยู่ในความคิดของเปาโล มันเป็นความจริงที่ว่าในการเขียนข่าวประเสริฐของตนถึงเอโอฟีลัส ลูกากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการดีเช่นกัน” ที่จะเขียนข่าวประเสริฐ แต่เราต้องเข้าใจว่าพระเจ้าทรงเห็นว่าเป็นการดีก่อนแล้ว และ “ความเข้าใจอย่างสมบูรณ์” ซึ่งลูกามีนั้นเป็น อาโนเอ็น, “จากเบื้องบน”, ก่อนที่เขาเขียน พระเจ้าทรงเห็นว่าเป็นการดีก่อนที่ลูกาเห็นว่าเป็นการดีที่ตนจะเขียน

Warfield กล่าวว่า:

และแม้ว่าตลอดระยะเวลาทั้งหมดของมัน พระเจ้าในการทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จจริง (พบยู. 18:18) ทรงใส่ถ้อยคำของพระองค์ในปากของเหล่าผู้พยากรณ์ของพระองค์และประทานพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ให้พวกเขาแล้ว กระนั้นมันก็สื่อว่าการใช้มนุษย์เป็นเครื่องมือในการเปิดเผย ถ้อยคำของพระเจ้าที่ประทานให้ผ่านทางพวกเขาจึงถูกกล่าวโดยปาก

มนุษย์ และความบริสุทธิ์แห่งความเหนือธรรมชาติของพวกเขาที่ดูเหมือนถูกดบังเยาะเหลือเกิน และเมื่อมันไม่ใช่แค่ปากของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงใช้ในการนำส่งข่าวสารทั้งหลายของพระองค์ แต่ความคิดและจิตใจของพวกเขาด้วย-การเล่นกับความรู้อีกทางศาสนาของพวกเขา หรือ กระบวนการเหล่านั้นแห่งการใช้เหตุผลอันมีตรรกะของพวกเขา หรือความเหนียวแน่นแห่งความทรงจำต่าง ๆ ของพวกเขา เช่นในเพลงสดุดีบทหนึ่งหรือในจดหมายฝากฉบับหนึ่ง หรือประวัติหนึ่ง-องค์ประกอบที่เหนือธรรมชาติในการสื่อสารนั้นอาจดูเหมือนถอยไปอยู่ฉากหลังไกลยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้มันจึงแทบไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจเลยที่คำถามนั้นถูกยกขึ้นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของสิ่งที่เป็นธรรมชาติกับสิ่งที่เหนือธรรมชาติในการเปิดเผยเช่นนั้น และในหลากหลายวิธี ปัจจุบันในการคิดและพูดสิ่งเหล่านั้น ความสมบูรณ์ครบถ้วนแห่งความเหนือธรรมชาติของมันได้ถูกจำกัดและถูกลดทอนเพราะเครื่องมือโดยธรรมชาติที่ถูกใช้เหล่านั้น ความเป็นไปได้ของการยกเหตุผลเช่นนั้นทำให้มันยิ่งจำเป็นที่เราควรเฝ้าสังเกตการณ์แบบคงที่นั่นซึ่งพระคัมภีร์มิได้แก้ความเหนือธรรมชาติอันเด็ดขาดของการเปิดเผยในทุกสื่อกลางของมันเหมือน ๆ กัน เมื่อพิจารณาพระคัมภีร์ ลักษณะเฉพาะตัวที่เหนือธรรมชาติอย่างสมบูรณ์ของการเปิดเผยไม่ถูกลดทอนแต่อย่างใดเลยโดยสภาพการณ์แวดล้อมนั้นที่มันถูกประทานให้ผ่านทางการใช้มนุษย์เป็นเครื่องมือ พวกเขายืนยันอย่างแท้จริงพร้อมกับการเน้นมากที่สุดที่คิดว่าพระวาระของพระเจ้าที่ถูกส่งมอบให้ผ่านทางมนุษย์เป็นพระวาระบริสุทธิ์ของพระเจ้า ซึ่งไม่ถูกเจือจางด้วยการเจือปนใดก็ตามของมนุษย์

พระคัมภีร์มีลักษณะเหนือธรรมชาติ ถูกประทานให้อย่างอัศจรรย์ สมบูรณ์แบบ

Bettex กล่าวว่:

คนที่ไม่เชื่อเรื่องการอัศจรรย์ต่าง ๆ ก็ไม่เชื่อในพระเจ้า แต่มีความเชื่อที่ไม่เป็นจริง บางสิ่งที่เราสามารถพบและไม่แน่นอนซึ่งมันเป็นเรื่องไร้ความหมายและไร้ประโยชน์ที่จะอธิษฐาน และซึ่งไร้ฤทธิ์เดชมากยิ่งขึ้นกว่ารูปเคารพทั้งสิ้นของพวกนอกศาสนาเสียอีก เพราะว่าพวกนอกศาสนารู้สึกว่าพระเจ้าองค์หนึ่งที่ปราศจากการอัศจรรย์คงจะเป็นโรคระบาดที่ไม่ทำประโยชน์อันใดเลย พระเจ้าเช่นนั้นมนุษย์ไม่สามารถเกรงกลัวหรือรักได้ แต่มนุษย์ไม่ยอมเชื่อเรื่องการอัศจรรย์เพราะว่าพวกเขาไม่ยอมเชื่อในพระเจ้า อันหนึ่งเกิดขึ้นตามหลังอีกอย่าง

Dr. R. Laird Harris มีเรื่องนี้จะกล่าว:

แน่นอนว่า มันไม่ใช่วิทยาศาสตร์ที่จะเชื่อว่าวันของโยชูว้ายาวสี่สิบแปดชั่วโมง แต่มันก็เหลวไหลพอ ๆ กันที่จะเชื่อว่าห้วงอวกาศที่เป็นเหล็กจะลอยน้ำได้ หรือว่าหญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะคลอดลูกได้ หรือว่าพระคริสต์ทรงเดินบนน้ำได้ การอัศจรรย์ทุกอย่าง ไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็ก เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์และเป็นการขัดจังหวะกฎประจำเหล่านั้นของธรรมชาติซึ่งก่อร่างพื้นฐานของวิทยาศาสตร์ นั่นเป็นเหตุว่าทำไมพวกมันถึงเป็นการอัศจรรย์ และนั่นเป็นเหตุว่าทำไมพระเจ้าถึงได้ประทานพวกมันให้แก่มนุษย์: เพื่อพิสูจน์ว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่งในสวรรค์ซึ่งทรงฤทธิ์มากกว่า

พระองค์ใดที่ถูกฝึกฝนขึ้นมาในปรัชญามากมายของโฮราซิโอ แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ความขัดแย้งระหว่างวิทยาศาสตร์กับพระคัมภีร์ ในสาขาของการแทรกแซงโดยตรงของพระเจ้า วิทยาศาสตร์ไม่สามารถนำเสนอข้อโต้แย้งใดได้อย่างเหมาะสม

ไม่มีทางที่จะมีแนวคิดที่แท้จริงใด ๆ เกี่ยวกับพระคัมภีร์ในฐานะพระวจนะของพระเจ้าได้นอกจากโดยการยอมรับแหล่งที่มาแสนอัศจรรย์ของมันและความสมบูรณ์แบบที่แสนอัศจรรย์ของมัน พระคัมภีร์เป็นหนังสือแสนอัศจรรย์เล่มหนึ่งซึ่งถูกหายใจออกมาจากพระเจ้า

ในกิจการ 15 เรามีบันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับการประชุมใหญ่ครั้งแรกนั้นของพวกอัครทูตและคนอื่น ๆ ในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อตัดสินใจว่าพวกต่างชาติต้องถือพระราชาบัญญัติของโมเสสหรือไม่ พวกเขาตัดสินใจ และส่งข่าวสารไปถึงพวกคริสเตียนใหม่ว่า “เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์และพวกเราเห็นแล้วว่าเป็นการดีที่จะไม่วางภาระบนพวกท่านมากไปกว่าสิ่งจำเป็นเหล่านี้...” (ข้อ 28) “พระวิญญาณบริสุทธิ์และพวกเรา” เห็นแล้วว่าเป็นการดี นั่นเป็นวิธีที่การเปิดเผยของพระเจ้ามา วิธีที่พระคัมภีร์ได้รับการดลใจ ตอนแรก “พระวิญญาณบริสุทธิ์” ทรงเห็นว่าเป็นการดีและจากนั้น เมื่อพระองค์ประทานให้มนุษย์เขียนหรือพูด พระเจ้าก็ทรงทำให้พวกเขาเห็นว่าเป็นการดีเช่นกัน

III. ฉะนั้นจึงไม่มีความปลั่งผิตใด ๆ ใน

พระวจนะดั้งเดิมของพระเจ้า

ตอนนี้เราไม่คิดถึงข้อแย้งและสำเนาคัดลอกทั้งหลาย แต่คิดถึงงานเขียนต้นฉบับเหล่านั้น เราถูกบอกเกี่ยวกับพวกมันว่า “...ทุกคำ...ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ. 4:4) ฉะนั้นทั้งหมดจึงต้องเป็นความจริง ถ้าพระคัมภีร์ถูกหายใจโดยพระเจ้า, เอะอ้อพญูสตอส, ตามที่ 2 ทิโมธี 3:16 กล่าว ฉะนั้นพระเจ้าก็ไม่ได้หายใจความปลั่งผิตและความผิดพลาดทั้งหลายออกมา

มันดูเหมือนน่าแปลกและน่าเศร้าที่เราจะต้องโต้แย้งว่าไม่มีความปลั่งผิตเลยในพระวจนะของพระเจ้า แต่น่าเศร้าที่มีข้อเขียนมากมายโดยเหล่านักวิชาการและกระทั่งโดยคนเหล่านั้นที่รักองค์พระผู้เป็นเจ้าและอ้างว่าเชื่อพระคัมภีร์ ผู้ซึ่งเคลือบแคลงเกี่ยวกับความถูกต้องแม่นยำเด็ดขาดของพระวจนะของพระเจ้า

1. Dr. Orr ซึ่งถูกทำให้แปดเปื้อนโดยพวกนักวิจารณ์

ยืนยันว่ามีความปลั่งผิต ความไม่ถูกต้องหลายอย่างในพระคัมภีร์

Orr กล่าวว่า:

ความเห็นเดียวกันใช้ได้กับแนวโน้มที่จะทำ “ความไม่ปลั่งผิต” -นั่นคือ ความถูกต้องแม่นยำในทุกรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์และวิทยาศาสตร์-ประเด็นหนึ่งในสาระสำคัญของหลักคำสอนเรื่องการดลใจ หัวข้อนั้นจะปรากฏในภายหลัง แต่ ณ ตอนนี้เราอาจสังเกตเห็นได้ว่า “ความไม่ปลั่งผิต” เช่นนั้นอย่างดีที่สุดก็ไม่สามารถถูกแสดงออกพร้อมกับการโน้มน้าวซึ่งทำให้มันมีสิทธิ์ได้เป็นรากฐานของความเชื่อหนึ่งในการดลใจ

Orr ไม่เชื่อ (ร่วมกับพวกเสรีนิยม) ว่าบทแรก ๆ ในปฐมกาล “มีพื้นฐานอยู่บนตำนานต่าง ๆ ของบาบิโลน” แต่เขากล่าวว่า:

มันเป็นเรื่องจริงมากกว่าที่จะถือว่าพวกมันเป็นการเป็นรูปเป็นร่างของประเพณียุคต้นที่สุด และมีค่ามากที่สุดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ ในรูปแบบที่บริสุทธิ์มากกว่าซึ่งในรูปแบบนั้นพวกมัน สืบทอดต่อกันมาทางบรรพบุรุษเหล่านั้นของชนชาติฮีบรู อย่างไรก็ตาม พวกมันอาจโบราณและ แสดงร่องรอยของการส่งต่อในรูปแบบที่เป็นเชิงเปรียบเทียบหรือสัญลักษณ์ไม่มากนักน้อย ยก ตัวอย่างเช่น คงมีน้อยคนที่จะพร้อมใจเชื่อตามตัวอักษรเกี่ยวกับการทรงสร้างเอวาจากกระดูก ชีโครงที่ชักออกมาจากซี่ข้างของอาดัมตอนที่เขาหลับ เรื่องราวเกี่ยวกับความตกต่ำนั้นอาจเป็น บันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับหายนะตามประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในตอนต้นของเผ่าพันธุ์มนุษย์ ในต้นกำเนิดของมันในภูมิภาคของแม่น้ำไทกริสและยูเฟรติส เชื่อกันว่าความจริงต่าง ๆ แห่งช่วง เวลาอันเป็นนิรันดร์อาจถูกยกหูให้ศักดิ์สิทธิ์ในการเล่าเรื่องอันเรียบง่ายของมัน กระนั้นร่วมกับ เหล่าผู้อธิบายเรื่องราวเหล่านั้นอย่างยำเกรงพระเจ้ามากที่สุด เราแทบจะพลั้งผิดไม่ได้เลยในการเห็น องค์ประกอบเชิงสัญลักษณ์ทั้งหลาย หรือการตกแต่งในเชิงอุปไมย ในจุดเด่นเหล่านั้นที่เป็นจุดนี้ ต้นไม้ทั้งสองนั้น เคารพเหล่านั้น

Orr คิดว่าส่วนเดียวที่พระเจ้าทรงมี เวลาที่ผู้เขียนพระคัมภีร์คนหนึ่งยกคำพูดจาก “ประเพณีต่าง ๆ อนุสาวรีย์ทั้งหลาย บันทึกทั้งหลายของรัฐ ลำดับพงศัพธ์ต่าง ๆ ฯลฯ เช่นเดียวกับเรื่องเล่าทั้งหลายที่เป็นลายลักษณ์อักษร” คือสภาพการณ์แวดล้อมบางตอนที่เป็นการทรงจัดเตรียม เขากล่าวว่า “การขยายออกที่สำคัญ” ของแนวคิดเกี่ยวกับการเปิดเผยต้องถูกทำให้มีขึ้น นั่นคือ ว่าการคล้อยใจอาจรวมถึงหลายสิ่งที่ถูกเปิดเผยจาก พระเจ้าและอาจรวมถึงสิ่งอื่น ๆ ที่ไม่ได้ถูกเปิดเผยจากพระเจ้าแต่ถูกจัดเตรียมไว้โดยการทรงจัดเตรียม โดยที่ไม่ แก้ไขความพลั้งผิดเหล่านั้นที่เกี่ยวข้อง เขากล่าวว่า:

เช่นเคยที่นี่คือหลักการแห่งการทำงานร่วมกันของการทรงจัดเตรียมของพระเจ้ากับการเปิดเผย เพราะว่าการรับใช้ปลายทางเหล่านั้นของอย่างหลังพบการประยุกต์ใช้ การทรงจัดเตรียมต้อง รับฝากการเก็บรักษาและการถนอมรักษาเนื้อหาเหล่านั้นตามที่จำเป็นเพื่อการนำเสนอ ประวัติศาสตร์อย่างเหมาะสม เนื้อหาเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องเป็นผลงานของมนุษย์ที่ได้รับการคล้อยใจ แต่อาจมาได้ผ่านทางช่องทางปกติทั้งหลายของข้อมูล-อาจประกอบด้วยประเพณีต่าง ๆ อนุสาวรีย์ทั้งหลาย บันทึกทั้งหลายของรัฐ ลำดับพงศัพธ์ต่าง ๆ ฯลฯ เช่นเดียวกับเรื่องเล่าทั้งหลายที่เป็นลายลักษณ์อักษร การคล้อยใจถูกพบเห็นในการใช้เนื้อหาเหล่านี้ มิใช่ในการจัดเตรียม พวกมัน”

Orr กล่าวว่า:

มีการโต้แย้งอย่างแพร่หลายมากจริง ๆ โดยเหล่าผู้สนับสนุนหลักคำสอนนี้ที่ว่า “ความไม่พลั้งผิด” ในทุกรายละเอียดปลีกย่อยมีส่วนเกี่ยวข้องในแนวคิดนั้นจริง ๆ ของหนังสือเล่มหนึ่งที่ถูก ประทานให้โดยการคล้อยใจของพระเจ้า นี่อาจถูกถือว่าเป็นความจริงเกี่ยวกับทฤษฎีหนึ่งเรื่องการให้ เขียนตามคำบอก แต่เราแทบจะเชื่อทศนะเช่นนั้นไม่ได้เลยเกี่ยวกับต้นกำเนิดทางประวัติศาสตร์ จริง ๆ ของพระคัมภีร์

Orr กล่าวอีกว่า:

ทฤษฎีทั้งหลายเกี่ยวกับการเขียนเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ตามคำบอก หรือเกี่ยวกับการสื่อสารข้อเท็จจริงหลายประการที่สามารถถูกยืนยันความถูกต้องได้โดยวิธีการปกติทั้งหลาย บัดนี้ยอมจำนนแล้วอย่างเป็นสากล

แน่นอนว่าเราทราบตอนนี้ว่า Orr เข้าใจผิดตรงนี้

Orr กล่าวเพิ่มเติมอีก: “ความไม่สมบูรณ์แบบในด้านสมัยประทานเหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิมเป็นที่ยอมรับกันอย่างเต็มที่” เขาจึงกล่าวว่าพระเยซู “ในฐานะบุตรมนุษย์ จึงถือทัศนคติแบบเจ้านายและแบบระมัดระวังต่อตัวอักษร กฎหมาย และสถาบันทั้งหลายของมัน” เราถูกเตือนใจตรงนี้เกี่ยวกับคำกล่าวหาเหล่านั้นของผู้ไม่เชื่อ คือ Buttrick และ Georgia Harkness อันที่จริง Orr กล่าวสิ่งที่น่าแปลกและชวนสะทือนใจนั้น: “การดลใจไม่ก่อให้เกิดเนื้อหาข้อเท็จจริงเหล่านั้นที่มันทำงานด้วยในกรณีใด ๆ มันทำงานร่วมกับเนื้อหาเหล่านั้นที่มันได้รับมา” นั่นคือ ประเพณีทั้งหลาย ลำดับพงศัพัตน์ บันทึกทั้งหลายโดยมนุษย์ที่ผิดพลาดได้

Bernard Ramm ซึ่งไม่ได้เน้นข้อเชื่อเดิมมากกว่า Orr และนำเชื่อถือในทางศาสนศาสตร์น้อยกว่า กล่าวว่พระคัมภีร์มีความพลั้งผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ในด้านข้อเท็จจริง หนังสือของเขาถูกวิจารณ์อย่างละเอียดมาก ๆ ในหนังสือของเรา, *Earnestly Contending for the Faith*, บทที่ 9, “Shall We Appease Unbelieving Scholars?” Ramm กล่าวว่า “ในการดลใจนั้นมาโดยทางแม่พิมพ์ของวัฒนธรรมฮีบรู พวกเน้นข้อเชื่อเดิมแบบสุดโต่งนั้นผิด” โดยผู้คนที่เน้นข้อเชื่อเดิมแบบสุดโต่งนั้น เขาหมายถึงเราทั้งหลายที่เชื่อเรื่องการดลใจด้านถ้อยคำหรือการดลใจแบบครบถ้วน

“ถ้าพระเจ้าตรัสผ่านภาษาฮีบรูและภาษากรีก พระองค์ก็ตรัสเช่นกันในแง่ของวัฒนธรรมเหล่านั้นซึ่งภาษาเหล่านี้ถูกฝังอยู่ในพวกมัน ความจริงนิรันดร์เหล่านั้นของศาสนาฮีบรู-คริสเตียนถูกห่อหุ้มและถูกตกแต่งไม่เพียงในภาษาฮีบรูและภาษากรีกแต่ในแม่พิมพ์ทางวัฒนธรรมเหล่านั้นแห่งยุคสมัยที่แต่งพระคัมภีร์ด้วย” เขากล่าวว่า “เพราะได้รับการดลใจจากพระเจ้า ผู้เขียนเหล่านั้นจึงถูกเหนี่ยวรั้งไว้จากความพลั้งผิด” แต่เขาคิดว่าการเหนี่ยวรั้งของผู้เขียนเหล่านั้น “จากความพลั้งผิด” นั้นถูกจำกัด โดยกล่าวว่า “เพราะพระคัมภีร์ได้รับการดลใจ ความจริงของพระเจ้าจึงอยู่ในนั้นในด้านวัฒนธรรม แต่หาเป็นเช่นนั้นอย่างชัดเจนไม่ ความจริงที่อยู่ภายใต้ด้านวัฒนธรรมนั้นมีส่วนในลักษณะเฉพาะตัวที่ผูกมัดนั้นของการดลใจ ไม่ใช่ในสื่อกลางด้านวัฒนธรรมนั้น ด้วยเหตุนี้ผู้นำทางของเราในเรื่องเช่นนั้นจึงเป็นพระคัมภีร์หลายตอนเหล่านั้นซึ่งมีลักษณะเป็นคำสั่งสอนศาสนศาสตร์ และด้วยเหตุนี้จึงก้าวข้ามวัฒนธรรมอย่างชัดเจน”

ฉะนั้น Ramm จึงกล่าวยอมรับว่าเขาสามารถเมินความพลั้งผิดทั้งหลายที่เขาพบเจอในหลายเรื่องที่ว่าวัฒนธรรมฮีบรูนั้นไม่ทราบในตอนนั้น และอ้างว่าความคิดโดยทั่วไปนั้นได้รับการดลใจ และฉะนั้นคน ๆ หนึ่งจึงได้คำสอนของตนจากพระคำตอนอื่น ๆ

Ramm กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่าท่วมโลกในปฐมกาล:

ทัศนคติสาม และเป็นทัศนคติที่เรายึดถือ ก็คือว่าบันทึกทั้งหมดนั้นต้องถูกตีความในเชิงปรากฏการณ์ ถ้าน้ำท่วมนั้นเกิดขึ้นเฉพาะพื้นที่แม้ถูกกล่าวว่ครอบคลุมทั้งโลก นั้นการทำลาย

มนุษย์นั้นก็เกิดขึ้นเฉพาะพื้นที่แม้อีกกล่าวว่าครอบคลุมทั้งโลก บันทึกนั้นไม่รับรองและไม่ปฏิเสธว่ามนุษย์เคยมีอยู่จริงพันทุเขาเมโสโปเตเมียไปแน่นอนว่าโนอาห์ไม่ใช่ผู้ประกาศแห่งความชอบธรรมแก่ผู้คนเหล่านั้นแห่งแอฟริกา แห่งอินเดีย แห่งจีน หรือแห่งอเมริกา-สถานที่หลายแห่งที่มีหลักฐานสนับสนุนว่ามีมนุษย์อาศัยอยู่หลายพันปีก่อนน้ำท่วมนั้น (10,000 ถึง 15,000 ปีในอเมริกา) การเน้นนั้นในปฐมกาลอยู่ที่วัฒนธรรมกลุ่มนั้นซึ่งอับราฮัมออกมาในที่สุด

Ramm ให้เหตุผลหลายประการโดยบอกว่าทำไมเขาถึงคิดว่าไม่น่าจะมีน้ำท่วมโลกแบบที่พระคัมภีร์พรรณนาได้

แน่นอนว่า Ramm เขียนโดยมีอคติต่อต้านเหล่าผู้เชื่อพระคัมภีร์ที่เน้นรากฐานผู้ซึ่งเขาเรียกว่า “พวกเน้นข้อเชื่อเดิมแบบสุดโต่ง” และเขามีอคติเข้าข้างพวกนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อและกระตือรือร้นที่จะเอาใจพวกเขา แต่ทัศนคติของเขาที่ว่าพระคัมภีร์มีความพลั้งผิดหลายประการนั้นก็มิผู้ยึดถือเป็นจำนวนมาก

2. Hodge กล่าวว่า “การดลใจ” ไม่ถูกจำกัดอยู่ที่ความจริง

ทั้งหลายทางศีลธรรมและทางศาสนา แต่ขยายออกไปถึงคำกล่าวเหล่านั้น

ที่เป็นข้อเท็จจริงทางวิทยาศาสตร์ ทางประวัติศาสตร์ หรือทางภูมิศาสตร์

Charles Hodge แห่ง Princeton นักศาสนศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดผู้ถือแนวคิดของคาลวิน มีหัวเรื่องย่อหนึ่งซึ่งกล่าวว่า “การดลใจขยายออกไปยังทุกส่วนของพระคัมภีร์อย่างเท่าเทียมกัน” จากนั้นเขากล่าวว่า:

นี่เป็นองค์ประกอบที่สี่ของหลักคำสอนคริสตจักรเกี่ยวกับหัวข้อนี้ ประการแรก มันหมายความว่าหนังสือทุกเล่มของพระคัมภีร์ได้รับการดลใจอย่างเท่าเทียมกัน ทุกตอนผิดพลาดไม่ได้เหมือน ๆ กันในสิ่งที่พวกมันสอน และประการที่สอง ว่าการดลใจขยายออกไปยังเนื้อหาทั้งหมดของหนังสือหลายเล่มเหล่านี้ มันไม่ถูกจำกัดอยู่ที่ความจริงทั้งหลายทางศีลธรรมและทางศาสนา แต่ขยายออกไปถึงคำกล่าวเหล่านั้นที่เป็นข้อเท็จจริงทางวิทยาศาสตร์ ทางประวัติศาสตร์ หรือทางภูมิศาสตร์ มันไม่ถูกจำกัดอยู่ที่ข้อเท็จจริงเหล่านั้นซึ่งความสำคัญของพวกมันชัดเจนอยู่แล้ว หรือซึ่งเกี่ยวข้องในเรื่องต่าง ๆ ของหลักคำสอน มันขยายออกไปยังทุกสิ่งที่คุณเขียนพระคัมภีร์ ศักดิ์สิทธิ์คนใดรับรองว่าเป็นความจริง

ถ้าพระคัมภีร์เป็นความจริง มันก็เป็นความจริงทั้งหมด ถ้าพระเจ้าทรงเป็นผู้ตรัสจริง ๆ จังสิ่งทีพระเจ้าตรัสเกี่ยวกับหลายเรื่องที่ไม่สำคัญหรือเรื่องทางภูมิศาสตร์หรือประวัติศาสตร์หรือวิทยาศาสตร์ก็เป็นความจริงพอ ๆ กับสิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับสิ่งอื่นใด

3. พระคัมภีร์ยังอ้างว่าไร้ความพลั้งผิดเหมือนเดิม

เราเผชิญหน้ากับคำกล่าวที่ชัดเจนหลายตอนในพระวจนะของพระเจ้าอย่าง: “พระวจนะทุกคำของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์” (สภษ. 30:5) และ “มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวไม่ได้ แต่โดยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (จากพระเยซูเจ้าในมัทธิว 4:4) และ “พระคัมภีร์ทุกตอนถูกหายใจโดยพระเจ้า” (คำแปลตรงตัวของ 2 ทธ. 3:16) เราต้องเผชิญหน้าข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูตรัสว่า “พระคัมภีร์ไม่อาจถูกทำลายได้” (ยอห์น 10:35); ว่า “พระวจนะของพระเจ้าตั้งมั่นคงเป็นนิตย์ในสวรรค์” (สดด. 119:89);

ว่าพระวจนะนั้นเป็น “ความจริงตั้งแต่แรกเริ่ม” (สดด. 119:160) ฉะนั้นเราจึงต้องไม่รับถ้อยคำของมนุษย์ที่มีอคติต่อต้านพระคัมภีร์และอคติที่เข้าข้างพวกนักวิจารณ์ที่ไม่เชื่อ แต่ต้องรับคำกล่าวที่ชัดเจนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระคัมภีร์เอง งานเขียนต้นฉบับเหล่านั้นของพระคัมภีร์ถูกต้องแบบผิดพลาดไม่ได้ “พระวจนะทุกคำของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์” (สภษ. 30:5) ถ้าคน ๆ หนึ่งมีปัญหาหลายอย่างในการอธิบายทุกสิ่งในพระคัมภีร์ เขาก็คงมีปัญหามากกว่าเดิมเยอะในการอธิบายพระคริสต์และความเป็นคริสเตียนและพระวจนะของพระเจ้าเองซึ่งเจือปนด้วยความพลั้งผิดทั้งหลายของมนุษย์และคำกล่าวทั้งหลายที่เชื่อถือไม่ได้ ไม่ใช่ พระคัมภีร์ไม่ใช่แค่ “บรรจุพระวจนะของพระเจ้า” ในบางแห่ง พระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า

พงศาวดารของ Ussher มีความพลั้งผิดบางประการ เหมือนหนังสืออธิบายพระคัมภีร์เล่มอื่นใดที่มนุษย์ทำขึ้น แต่ที่ใดที่พระคัมภีร์กล่าว มันก็บอกความจริง และลำดับพงศัพัตเหล่านั้นอาจมีช่องว่างบางแห่ง แต่พวกมันเป็นช่องว่างโดยเจตนาและเพื่อจุดประสงค์ของพระเจ้า และลำดับพงศัพัตทั้งหลายในพระคัมภีร์ต้องถูกเชื่อวางใจแบบโดยนัย เหมือนพระคัมภีร์ตอนอื่น ๆ

พระคัมภีร์ไม่จำเป็นต้องเป็นหนังสือเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์เล่มหนึ่งในความหมายตามคำเรียกสมัยใหม่ และทฤษฎีสมัยใหม่ทั้งหลาย อย่างไรก็ตาม มันก็ถูกต้องอย่างสมบูรณ์เมื่อมันพูดถึงเรื่องต่าง ๆ ทางประวัติศาสตร์หรือภูมิศาสตร์

เหมือนอย่างที่พระเยซูคริสต์ “พระวาหะ” ทรงไว้บาป พระคัมภีร์ พระวจนะที่เป็นลายลักษณ์อักษรก็ต้องการความพลั้งผิด และมันเป็นแบบนี้จริง ๆ

เสมอไป ถ้าเขาเสาะหา มัน เขาก็อาจพบอคติบางอย่าง ความชอบบางอย่าง อิทธิพลที่ตรงข้ามบางอย่างในทุกคนที่ตั้งต้นที่จะหาข้อพลั้งผิดทั้งหลายในพระคัมภีร์ให้เจอ

บทที่ 5

การตลใจของพระคัมภีร์ถูกกล่าวอ้าง สำหรับทุกส่วนของมันเหมือน ๆ กัน

I. พระคัมภีร์เองรับรองเรื่องการตลใจสำหรับพระคัมภีร์ทุกตอน

1. คำกล่าวอ้างของ 2 ทิโมธี 3:16 คือ “พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการตลใจของพระเจ้า”
2. พระเยซูเจ้าทรงถือว่าพระราชบัญญัติของโมเสส, ห้าเล่มแรกนั้น, ได้รับการตลใจอย่างแน่นอน
3. เมื่อพระเจ้าช่วยให้อัครทูตที่ทรงคืนพระชนม์ทรงพบกับสองคนนั้นบนถนนไปหมู่บ้านเอมมาอูส พระองค์ก็ทรง “อธิบาย...พระคัมภีร์ทุกข้อ”
4. อัครทูตเปโตรได้รับการตลใจให้บอกว่างานเขียนเหล่านั้นของอัครทูตเปาโลอยู่ร่วมกับพระคัมภีร์ตอนอื่น ๆ
5. ข่าวประเสริฐของลูกาถูกยกให้เป็นพระคัมภีร์เช่นกันโดยอัครทูตเปาโล

II. Gaussen และ Warfield แสดงให้เห็นว่าการตลใจเพียงบางส่วนนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์และไร้ตรรกะขนาดไหน

1. บางคนเสนอว่าแค่บางส่วนของพระคัมภีร์เท่านั้นที่ได้รับการตลใจอย่างครบถ้วน
2. คำสอนเช่นนั้น “เป็นเรื่องเพ้อฝัน” ไม่ได้รับสิทธิอำนาจจากพระคัมภีร์ เป็นสิ่งที่พวกคริสเตียนยุคต้นไม่รู้จักเลย

3. พระคัมภีร์เล่มหนึ่งที่ได้รับการตลใจเพียงบางส่วนไม่เป็นที่ยอมรับโดยหลักข้อเชื่อหรือผู้คน

III. ไม่มีการตลใจหลายระดับ

1. Orr สืบสนระดับของความรู้ของผู้เขียนพระคัมภีร์กับระดับของการตลใจ-ความพลังผิดที่ร้ายแรง
2. คำสอนที่ผิดพลาดเกี่ยวกับ “การตลใจแบบไต่ระดับ”
3. Dr. Carl Henry ตอบข้อผิดพลาดของ Orr

IV. บางคนชอบอ้างว่าหลายส่วนของพระคัมภีร์ไม่ได้รับการตลใจ

1. มีผู้อ้างว่าเปาโลยอมรับว่างานเขียนบางส่วนของเขาไม่ได้มาจากพระเจ้า
2. Orr, Carnell และคนอื่น ๆ กล่าวว่ามาตรฐานทางศีลธรรมของภาคพันธสัญญาเดิมไม่ได้รับการตลใจอย่างเท่าเทียมกันกับคำสอนแห่งมาตรฐานของภาคพันธสัญญาใหม่
3. พวกนักวิจารณ์ชอบกังขาเกี่ยวกับการอัศจรรย์บางอย่างของพระคัมภีร์

บทที่ 5

การตลใจของพระคัมภีร์ถูกกล่าวอ้าง สำหรับทุกส่วนของมันเหมือน ๆ กัน

เราจะไม่ลงลึกรายละเอียดในที่นี้เกี่ยวกับคำถามเรื่องสารบบของพระคัมภีร์ เรายอมรับหนังสือเหล่านั้นของพระคัมภีร์ตามที่เรามีพวกมัน ว่าทั้งหมดนั้นเป็นพระวจนะของพระเจ้าจริง ๆ และเราเชื่อว่าคำกล่าวอ้างเรื่องการตลใจครอบคลุมพระคัมภีร์ทุกตอน

I. พระคัมภีร์เองรับรองเรื่องการตลใจ

สำหรับพระคำทุกตอน

พระคัมภีร์อ้างเรื่องการตลใจสำหรับหลากหลายส่วนด้วยความละเอียดจริง ๆ!

1. คำกล่าวอ้างของ 2 ทิโมธี 3:16 คือ

“พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการตลใจของพระเจ้า”

แน่นอนว่านั่นหมายความว่างานเขียนทั้งหมด ซึ่งในตอนนั้นได้รับการยอมรับจากพวกยิวว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้าและซึ่งบัดนี้รวมกันเป็นภาคพันธสัญญาเดิมของเรา ถูกนับว่าได้รับการตลใจจากพระเจ้า

2. พระเยซูเจ้าทรงถือว่าพระราชบัญญัติของโมเสส

ห้าเล่มแรกนั้น ได้รับการตลใจ

พระองค์ตรัสในมัทธิว 5:17 และ 18 ว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือพวก ศาสดาพยากรณ์เสีย เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่เพื่อจะทำให้สำเร็จจริง เพราะเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จนกว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่องไป แม้แต่อักษรหนึ่งหรือจุด ๆ หนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าสิ่งสารพัดจะถูกทำให้สำเร็จจริง”

3. เมื่อพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงคืนพระชนม์ได้พบกับชายสองคนนั้นบน

ถนนไปหมู่บ้านเอมมาอุส พระองค์ทรง “อธิบาย...พระคัมภีร์ทุกข้อ”

“แล้วพระองค์ตรัสแก่คนทั้งสองนั้นว่า “โอ พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวก ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ นั้น จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์สิ่งเหล่านี้ และเข้าไปในสง่าราศีของพระองค์ มิใช่หรือ” และเริ่มต้นที่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์ พระองค์ทรงอธิบายให้เขาทั้งสองฟังในพระคัมภีร์ทุกข้อถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวกับพระองค์เอง”-ลูกา 24:25-27

พระผู้ช่วยให้รอดกำลังตรัสว่าสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกพยากรณ์ไว้ในภาคพันธสัญญาเดิมควรที่จะถูกคาดหวัง เป็นธรรมดาให้เกิดขึ้นจริงเนื่องจากนั้นเป็นพระวจนะของพระเจ้า และ “เริ่มต้นที่โมเสสและบรรดาศาสดา พยากรณ์ พระองค์ทรงอธิบายให้เขาทั้งสองฟังในพระคัมภีร์ทุกข้อถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวกับพระองค์เอง” ช่าง เป็นบทเรียนเกี่ยวกับพระคริสต์จริง ๆ ในภาคพันธสัญญาเดิม ซึ่งรวมถึงโมเสส ศาสดาพยากรณ์ทุกคนนั้น พระ คัมภีร์ทุกตอน และเมื่อพวกเขาถูกบอกเกี่ยวกับมัน พวกเขาก็ก้าวว่า “ใจของพวกเราเราร้อนภายในพวกเรา ขณะที่เราฟังพระคัมภีร์กับพวกเราตามทาง และขณะที่พระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้พวกเราฟังมิใช่หรือ” เห็น

ได้ชี้ว่าพระองค์ทรงรวมภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด

จากนั้นในบทเดียวกันพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกสาวกที่เหลือในกรุงเยรูซาเล็มและพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “นี่เป็นบรรดาถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวไว้แก่ท่านทั้งหลายขณะที่เรายังอยู่กับท่านทั้งหลายว่า สิ่งสารพัดจะต้องสำเร็จ ซึ่งถูกเขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในพวกศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดี เกี่ยวกับเรานั้น” (ลูกา 24:44) ในที่นี้พระองค์ทรงรวมเพลงสดุดีเข้าไว้ด้วยอย่างชัดเจนกับพระราชบัญญัติของโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ พระองค์ทรงรวมภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมดนั้นเข้าไว้ด้วยในฐานะพระคัมภีร์ที่เราควรเชื่อเพราะว่าพวกมันบอกล่วงหน้าด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้าเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ การทนทุกข์และการคืนพระชนม์ของพระองค์

4. อัครทูตเปโตรได้รับการตลใจให้ระบุงานเขียนของอัครทูตเปาโลร่วมกับพระคัมภีร์ตอนอื่น ๆ

ใน 2 เปโตร 3:15,16 เราอ่านว่า:

“และจงถือว่า การอดกลั้นพระทัยไว้นานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรานั้นเป็นการช่วยให้รอดเหมือนที่เปาโลน้องที่รักของพวกเรา ตามสติปัญญาซึ่งได้โปรดประทานแก่ท่านนั้น ได้เขียนถึงพวกท่านด้วยเหมือนในจดหมายทุกฉบับของท่านด้วย โดยกล่าวในจดหมายเหล่านั้นถึงสิ่งเหล่านี้ ในจดหมายเหล่านั้นมีบางสิ่งที่เข้าใจยาก ซึ่งคนทั้งหลายที่ไม่ได้เรียนรู้และไม่มั่นคงนั้นได้เปลี่ยนแปลงเสีย เหมือนที่พวกเขาได้กระทำต่อข้อพระคัมภีร์อื่น ๆ ด้วย อันนำไปสู่ความพินาศของพวกเขาสอง”

และบางคนชอบบิดเบือนงานเขียนของเปาโล “เหมือนที่พวกเขาได้กระทำต่อข้อพระคัมภีร์อื่น ๆ ด้วย”

และคำกล่าวอ้างของเปาโลใน 1 โครินธ์ 2:9-13 และในกาลาเทีย 1:11 และ 12 หมายความว่าเขายืนยันว่างานเขียนของเขามีความสมบูรณ์แบบและการตลใจแบบเดียวกันที่ถูกกล่าวอ้างสำหรับภาคพันธสัญญาเดิม และเหมือนที่หลายคนได้กล่าวไปแล้ว แทบจะไม่มีใครเลยที่ยอมรับการตลใจของภาคพันธสัญญาเดิมจะปฏิเสธการตลใจของภาคพันธสัญญาใหม่เช่นกัน พระคัมภีร์ทุกตอนเป็นพระวจนะที่ได้รับการตลใจของพระเจ้า

5. ข่าวประเสริฐของลูกาถูกยกคำพูดในฐานะพระคัมภีร์เช่นกันโดยอัครทูตเปาโล

เขากล่าวว่า “เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า ‘เจ้าอย่าเอาตะกร้อครอบปากวัวตัวผู้ที่กำลังนวดข้าวอยู่’ และ ‘ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน’” (1 ทธ. 5:18) ส่วนแรกของพระคำตอนนั้นซึ่งเปาโลยกคำพูดมาจากพระราชบัญญัติ 25:4 แต่ส่วนที่สองนั้นมาจากลูกา 10:7, “ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” ฉะนั้นเมื่อเปาโลกล่าวว่า “พระคัมภีร์กล่าวว่า” เขาก็อ้างถึงข่าวประเสริฐของลูกา และเปาโลก็เรียกคำสอนของตนที่มีไปถึงชาวเธสะโลนิกาว่าเป็น “พระวจนะของพระเจ้า” ไม่ใช่คำของมนุษย์ (1 ธส. 2:13)

เราจึงแน่ใจได้ว่าเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ถือว่าภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมดนั้นเป็นพระ

วณะของพระเจ้าเหมือนที่พวกยิวได้กระทำก่อนหน้านั้น และพวกเขาถือว่าภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดเป็นพระวณะของพระเจ้าเช่นกัน ตามที่มันกล่าวอย่างชัดเจนว่าเป็น

ฉะนั้นเราจึงยึดถือจุดยืนที่มั่นคงของเหล่าคริสเตียนเน้นรากฐานที่เชื่อพระคัมภีร์มาตลอดทุกยุคสมัยว่าพระคัมภีร์ทุกตอนตามที่เรารู้จักพวกมันเป็นพระวณะของพระเจ้าจริง ๆ และได้รับการดลใจเหมือน ๆ กัน

II. Gausen และ Warfield แสดงให้เห็นว่า

การดลใจเพียงบางส่วนเป็นเรื่องที่

ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์และไร้ตรรกะจริง ๆ

Gausen อภิปรายอย่างละเอียดเกี่ยวกับเรื่องของการดลใจทั้งหมดของพระคัมภีร์ในทุกส่วนเหมือนกัน เขากล่าวว่ามี “คำพรรณนาสามแบบเกี่ยวกับผู้คน ในสมัยหลัง ๆ นี้ ซึ่งไม่ได้ปฏิเสธการมาจากพระเจ้าของความเป็นคริสเตียน และที่ไม่กล้าปฏิเสธสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ คิดว่าตัวพวกเขาเองได้รับสิทธิอำนาจที่จะปฏิเสธหลักคำสอนนี้” นั่นคือ หลักคำสอนเรื่องการดลใจแบบครบถ้วนและสมบูรณ์ของพระคัมภีร์ทุกตอน

1. บางคนเสนอว่าแค่บางส่วนของพระคัมภีร์ได้รับการดลใจอย่างเต็มเปี่ยม

เขากล่าวว่า “บางคนเหล่านี้ไม่ยอมรับการมีอยู่จริงของการกระทำนี้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ คนอื่น ๆ ไม่ยอมรับความเป็นสากลของมัน และมีคนอื่น ๆ ที่ไม่ยอมรับความครบสมบูรณ์ของมัน”

บางคนกล่าวว่าไม่มีส่วนใดของพระคัมภีร์เลยที่ได้รับการดลใจอย่างเหนือธรรมชาติและอย่างอัศจรรย์ แม้พวกเขาคิดว่ามันเป็นข่าวสารหนึ่งจากพระเจ้า บางคนกล่าวว่าบางส่วนของพระคัมภีร์ได้รับการดลใจและบางส่วนของมันไม่ได้รับการดลใจ และคนอื่น ๆ คิดว่าการดลใจนั้นแตกต่างกันในหลายระดับ เกี่ยวกับเรื่องนั้น เขากล่าวว่า

หลายคนเหล่านี้ โดยเฉพาะในประเทศอังกฤษ ไปไกลถึงขั้นแบ่งแยกการดลใจของพระเจ้าออกเป็นสี่ระดับ: การดลใจที่เป็นการกำกับดูแล ซึ่งพวกเขาเชื่อว่าทำให้เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ถูกพิทักษ์รักษาไว้อยู่ตลอดจากความพลั้งผิดร้ายแรงในทุกส่วนที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อและชีวิต; การดลใจที่เป็นการยกระดับ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ยกชูความคิดของคนของพระเจ้าเหล่านั้นขึ้นสู่เขตแดนอันบริสุทธิ์ที่สุดของความจริง พระองค์จึงน่าจะทรงประทับตรารับรองถ้อยคำของบุคคลเหล่านั้นโดยอ้อมว่ามีความบริสุทธิ์และความยิ่งใหญ่; การดลใจที่เป็นการทรงนำ ซึ่งภายใต้การกระทำกิจที่ทรงฤทธิ์มากกว่า ผู้เขียนพระคัมภีร์เหล่านั้นอยู่ภายใต้การทรงนำของพระเจ้าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่พวกเขาได้กล่าวและละเว้นที่จะกล่าว; สุดท้าย การดลใจที่เป็นการเสนอแนะ ในที่นี้พวกเขาถือว่าความคิดทั้งหมด และแม้แต่ถ้อยคำเหล่านั้น ถูกพระเจ้าประทานให้ผ่านทางกรกระทำกิจที่มีพลังและโดยตรงมากยิ่งขึ้นกว่าของพระวิญญาณของพระองค์

“งานเขียนระอ้อพนยุสตอสเหล่านั้น” M. Twisten กล่าว “ขยายออกอย่างไม่ต้องสงสัยไปถึงถ้อยคำ แต่เฉพาะเมื่อการตัดสินใจเลือกหรือการเลือกใช้พวกมันเชื่อมโยงกับชีวิตทางศาสนาของจิตวิญญาณ เพราะว่าในเรื่องนี้” เขาเสริม “เราควรแบ่งแยกระหว่างภาคพันธสัญญาเดิมกับภาคพันธสัญญาใหม่ ระหว่างพระราชบัญญัติกับข่าวประเสริฐ ระหว่างประวัติศาสตร์กับคำ

พยากรณ์ ระหว่างเรื่องเล่ากับหลักคำสอน ระหว่างพวกอัครทูตกับเหล่าผู้ช่วยอัครทูตของพวกเขา”

2. คำสอนเช่นนั้น “เป็นเรื่องเพื่อฝัน” ไม่ได้รับสิทธิอำนาจ จากพระคัมภีร์ เป็นเรื่องที่พวกคริสเตียนยุคต้นไม่รู้จักเลย

Gausson ตอบแนวคิดที่โง่เขลาเหล่านี้ดังต่อไปนี้:

สำหรับความคิดของเรา การแบ่งแยกทั้งหมดนี้เป็นเรื่องเพื่อฝัน พระคัมภีร์ไม่ได้มอบสิทธิอำนาจให้การแบ่งแยกเหล่านั้นเลย คริสตจักรในช่วงแปดร้อยปีแรกของยุคสมัยคริสเตียนไม่รู้จักการแบ่งแยกเหล่านั้นเลย และเราเชื่อว่าพวกมันเป็นความพลั้งผิดในตัวพวกมันเอง และมีผลลัพธ์อันน่าเศร้า

ฉะนั้นจุดประสงค์ของเราในหนังสือเล่มนี้ ในการต่อต้านระบบทั้งสามนี้ ก็คือเพื่อพิสูจน์การมีอยู่จริง ความเป็นสากล และความครบสมบูรณ์ของการดลใจจากพระเจ้าของพระคัมภีร์

ประการแรก เราต้องทราบว่ามี การดลใจจากพระเจ้าอย่างแสนอัศจรรย์สำหรับพระคัมภีร์หรือไม่ เรากล่าวว่ามี ถัดไป เราต้องทราบเป็นส่วนเหล่านั้นของพระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าเป็นเช่นนั้นอย่างเท่าเทียมกันทั้งหมดหรือไม่; หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ว่าพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียม ในลักษณะที่แน่นอนแม้กลับ ให้ถ้อยคำทั้งหมดนั้นแห่งหนังสือบริสุทธิ์ของพระองค์เป็น อย่างที่พวกมันควรเป็นเสมอ และให้มันไม่มีความพลั้งผิดเลยหรือไม่ เรารับรองเรื่องนี้ว่าเป็นแบบ นั้นเช่นกัน สุดท้าย เราต้องทราบว่าสิ่งที่ได้รับการดลใจเช่นนั้นจากพระเจ้าในพระคัมภีร์ เป็นส่วน หนึ่งของพระคัมภีร์ หรือเป็นทั้งหมดของพระคัมภีร์ เรากล่าวว่ามันเป็นพระคัมภีร์ทุกตอน;- หนังสือเหล่านั้นที่กล่าวถึงประวัติศาสตร์เช่นเดียวกับคำพยากรณ์เหล่านั้น; ข่าวประเสริฐเหล่านั้น เช่นเดียวกับเพลงซาโลมอ; ข่าวประเสริฐของมาระโกและลูกา เช่นเดียวกับของยอห์นและมัทธิว; เรื่องราวเกี่ยวกับเรืออับปางของอัครทูตเปาโลในทะเลเอเดรียติก เช่นเดียวกับเรื่องราวเกี่ยวกับ เรืออับปางของโลกเก่าในน้ำท่วมโลก; ภาพเหตุการณ์ที่มัมเรภายใต้เต็นท์ของอับราฮัม เช่นเดียวกับภาพเหตุการณ์ในสมัยของพระคริสต์ในพลับพลาในรันดร์เหล่านั้น; คำอธิษฐานที่เป็นคำ พยากรณ์เหล่านั้นซึ่งพระเมสสิยาห์ หนึ่งในพันปีก่อนการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ ทรงร้องทูล ในเพลงสดุดีว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้า พระองค์เสีย?-พวกเขาแทงมือแทงเท้าของข้าพระองค์-พวกเขาจับสลากเอาเสื้อผ้าวของข้า พระองค์-พวกเขาฆ้องและจ้องมาที่ข้าพระองค์”-เช่นเดียวกับเรื่องเล่าเหล่านั้นโดยยอห์น มาระโก ลูกา หรือมัทธิว

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เรามีวัตถุประสงค์ที่จะสถาปนาโดยพระวาทะของพระเจ้าว่าพระคัมภีร์มา จากพระเจ้า ว่าพระคัมภีร์เป็นมาจากพระเจ้าทุกตอน และว่าพระคัมภีร์ทุกตอนเป็นมาจาก พระเจ้าทั้งหมด

นั่นเป็นจุดยืนของคริสเตียนตามประวัติศาสตร์และจุดยืนที่ชัดเจนซึ่งพระคัมภีร์เองกล่าวอ้าง พระ

คัมภีร์ทุกตอนได้รับการคล้อยใจเหมือน ๆ กัน และถูกหายใจออกมาโดยพระเจ้า ถูกต้องอย่างผิดพลาดไม่ได้ ทุกส่วนเหมือน ๆ กัน

3. พระคัมภีร์ที่ได้รับการคล้อยใจเพียงบางส่วน

ไม่เคยถูกยอมรับโดยข้อเชื่อหรือผู้คน

Warfield กล่าวว่าแม้จะมีอิทธิพลที่ชั่วร้ายของแนวคิดเหตุผลนิยม “...มันก็ไม่สามารถเข้าแทนที่ในข้อเชื่อเหล่านั้นของคริสตจักรหรือในใจของผู้คน หลักคำสอนของคริสตจักรเกี่ยวกับการคล้อยใจอันครบถ้วนของพระคัมภีร์ นั่นคือ หลักคำสอนที่ว่าพระคัมภีร์ได้รับการคล้อยใจไม่ใช่ในบางส่วนแต่อย่างเต็มเปี่ยมในทุกองค์ประกอบของมันเหมือน ๆ กัน-หลายสิ่งที่ค้นพบได้โดยเหตุผลเช่นเดียวกับเรื่องลึกลับทั้งหลาย หลายสิ่งในด้านประวัติศาสตร์และวิทยาศาสตร์เช่นเดียวกับในด้านความเชื่อและการปฏิบัติ ถ้อยคำเช่นเดียวกับความคิด” และเราเห็นพ้องตามนั้น

III. ไม่มีการคล้อยใจหลายระดับ

พระวจนะอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าสมบูรณ์แบบทั้งหมด มันเป็นพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมด ทั้งหมดของมันตั้งมั่นคงอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์ (สดด. 119:89) ทั้งหมดของมันไม่รู้เบื่อหน่ายและไม่สามารถถูกทำลายได้ (1 ปต. 1:23; ยอห์น 10:35)

นั่นไม่ได้หมายความว่าพระคัมภีร์ทุกตอนมีความสำคัญในบางสถานการณ์โดยเฉพาะพอ ๆ กับบางส่วนโดยเฉพาะ ยกตัวอย่างเช่น มันไม่ได้หมายความว่า ยอห์น 3:16 ต้องไม่ถูกให้คุณค่ามากกว่าพระคัมภีร์ตอนที่เป็นเรื่องเล่าในผู้พยากรณ์น้อยคนหนึ่ง แต่มันหมายความว่าทุกส่วนของพระวจนะของพระเจ้าได้รับการคล้อยใจอย่างสมบูรณ์แบบและเหมือน ๆ กัน ไม่มีการคล้อยใจหลายระดับ กลุ่มอิวานเจลิคัลจำนวนมากถูกชักจูงให้หลงผิดเกี่ยวกับเรื่องนี้

1. Orr สืบสนระดับของความรู้ของผู้เขียนพระคัมภีร์กับ

ระดับของการคล้อยใจ-ความพลังผิดที่ร้ายแรง

James Orr กล่าวว่า “...มันอาจช่วยได้ในการเข้าใจรูปแบบสั้น ๆ ที่รูปแบบเหล่านั้นที่สูงส่งที่สุดและสมบูรณ์แบบที่สุดซึ่งในรูปแบบเหล่านั้นการเปิดเผยถูกนำเสนอในพระคัมภีร์-รูปแบบเหล่านั้น เช่นในโมเสสและในพระคริสต์” จงสังเกตคำเรียกเหล่านั้น “รูปแบบเหล่านั้นที่สูงส่งที่สุดและสมบูรณ์แบบที่สุด” Orr คิดว่าการเปิดเผยเป็นเรื่องเชิงสัมพันธ์และผิดแผกกันไปในเรื่องที่แตกต่างกันในพระคัมภีร์ Orr กล่าวอีกว่า “คราวนี้มันควรค่าแก่การเฝ้าสังเกตว่ามันเป็นวิธีเข้าหาอย่างหนึ่งสู่รูปแบบที่สูงส่งกว่านี้ของการเปิดเผย [เขาหมายถึงการเปิดเผยของพระคริสต์เอง]-แม้ต้องอยู่บนระดับหนึ่งที่ต่ำกว่าเยอะ-ซึ่งถูกยกให้เป็นของโมเสส ผู้ก่อตั้งสมัยประทานเดิมนั้น เหมือนที่พระคริสต์ทรงเป็นของสมัยประทานใหม่” Orr คิดว่าสิ่งที่โมเสสได้เขียนในพระคัมภีร์อยู่ “บนระดับหนึ่งที่ต่ำกว่าเยอะ” ต่ำกว่าการเปิดเผยโดยทางพระคริสต์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขากล่าวว่า การเปิดเผยนั้น (และพระวจนะที่ได้รับการคล้อยใจซึ่งถูกเขียนโดยโมเสส) ไม่สมบูรณ์แบบ!

จากนั้น Orr กล่าวว่า “เราควรหมายเหตุไว้ว่าความมีสติของผู้พยากรณ์ในระดับที่สูงกว่าของยุคสมัยหลังไม่เคยได้บรรลุถึงความสูงตรงนี้ที่ถูกมอบให้แก่โมเสส...ในด้านนี้ความเหนือกว่าของการเปิดเผยภาคพันธ

สัญญาใหม่โดดเด่นอย่างชัดเจน” แต่ Orr ผู้เป็นนักวิชาการสับสนสองสิ่งที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงตรงนี้ เหล่าผู้พยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงดลใจพวกเขาให้เขียนมากขนาดไหนนั้นเมื่อเทียบกับว่าโมเสสเข้าใจสิ่งที่ตนได้รับการดลใจให้เขียนมากขนาดไหน ก็ไม่ใช่ประเด็น พวกอัครทูตเข้าใจการเปิดเผยจากพระเจ้าที่พวกเขาถูกเรียกให้พูดและเขียนมากขนาดไหนเมื่อเทียบกับน้อยกว่าขนาดไหนที่โมเสสเข้าใจ ก็ไม่ใช่ประเด็นเลยสักนิด เมื่อเราพูดถึงการดลใจ เราก็ไม่พูดถึงการส่องสว่างมากขนาดไหนที่ผู้คนได้รับจากพระเจ้าในการเข้าใจพระคัมภีร์ เราพูดถึงสิ่งที่พระเจ้าเองได้ทรงฝากไว้กับมนุษย์ ซึ่งถูกหายใจออกมาจากพระเจ้า และทรงให้มนุษย์เขียนลงไป

2. คำสอนที่ผิดพลาดของ “การดลใจแบบไต่ระดับ”

ในบทที่พูดถึง “Inspiration-the Scriptural Claims” Orr กล่าวว่า “ข้อกำหนดเหล่านั้นที่ผูกติดกับการดลใจเกิดขึ้นมาจากสาเหตุเหล่านั้นที่ถูกชี้เฉพาะไปแล้ว-ความไต่ระดับของการเปิดเผย, หลายระดับของการดลใจ และความเป็นเศษเสี้ยวหรือข้อบกพร่องอื่น ๆ ของเนื้อหาเหล่านั้นที่การดลใจเกี่ยวข้องกับ” จงดูข้อจำกัดทั้งสามนั้นซึ่ง Orr กำหนดให้การดลใจ แต่ความไต่ระดับในที่นี้จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับหลายระดับในการดลใจ เขากล่าวว่างานเขียนเหล่านั้นของโมเสสอยู่บนระนาบที่ต่ำกว่างานเขียนเหล่านั้นของภาคพันธสัญญาใหม่ และงานเขียนเหล่านั้นของผู้พยากรณ์คนอื่น ๆ ของภาคพันธสัญญาเดิมอยู่บนระนาบที่ต่ำกว่างานเขียนของโมเสส Dr. Orr กล่าว

Orr กล่าวอีกว่า “มีบอกเป็นนัย ตามที่กล่าวไปแล้ว ในหลักคำสอนเรื่องการดลใจ ว่าบันทึกของการเปิดเผยนั้นต้องแผ่ออกมาจากคน ๆ หนึ่งที่ถูกรอรับรองในระดับหนึ่งที่พิเศษโดยพระวิญญาณแห่งการเปิดเผยที่ทำให้เขามีคุณสมบัติสำหรับงานของเขา แต่มันไม่จำเป็นว่าทุกคนที่ได้รับการดลใจถือครองพระวิญญาณในระดับที่โดดเด่นเหมือนกัน การดลใจในพระคัมภีร์มีหลายชนิดที่แตกต่างกัน และเพื่อจุดประสงค์หลายอย่างที่แตกต่างกัน” แต่ความผิดพลาดหลายอย่างของ Dr. Orr ในที่นี้ก็มากกว่าหนึ่ง เขาบอกเป็นนัยว่าคนบางคนมีคุณสมบัติในฝ่ายวิญญาณเพื่อจะเขียนพระคัมภีร์ และบางคนก็มีคุณสมบัติมากกว่าคนอื่น ๆ และว่าการดลใจนั้นอยู่ในคน ๆ นั้นเอง แต่แน่นอนว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์สอน

Orr ให้รายการ: “ระยะแห่งการเปิดเผยของโมเสส” ซึ่งเขากล่าวว่า “ไม่ได้กล่าวโทษการมีภรรยาหลายคนหรือการมีทาสอย่างชัดเจน...” เขากล่าวว่า “บทเพลงของเดโบราห์เป็นผลงานหนึ่งที่ได้รับการดลใจ... แต่บางส่วนอยู่บนระดับที่ต่ำกว่าแห่งยุคสมัยอันหยาดคายแห่งพวกผู้วินิจฉัย” เขากล่าวว่า “มีบางส่วนของหนังสือเพลงสดุดี-คำอธิษฐานต่าง ๆ ที่ทูลขอการทำลายพวกศัตรูและเพลงสดุดีหลายบทที่สาปแช่งผู้อื่น ซึ่งตอนนี้ไม่มีที่ประชุมใดของคริสเตียนสามารถขับร้องได้ หรือใช้การได้ในรูปแบบใดโดยปราศจากการตีความให้เป็นฝ่ายวิญญาณแบบเกินพอดี” และ Orr แสดงให้เห็นแนวคิดที่ผิดของตนอีกเกี่ยวกับการดลใจเมื่อเขากล่าวว่า “เราพบในภาคพันธสัญญาใหม่ว่าพวกอัครทูตที่ได้รับการดลใจมีความรู้ที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับการเข้าสู่หนัด และการผูกมัดของพระราชบัญญัติที่มีต่อพวกต่างชาติ และเพื่อจุดประสงค์นั้นบางคนมีทัศนคติที่กว้างกว่าและบางคนมีทัศนคติที่แคบกว่า”

แต่มุมมองที่แตกต่างกันเกี่ยวกับความจริงฝ่ายวิญญาณโดยพวกอัครทูตหรือคนอื่น ๆ ไม่ใช่ปัญหา

เดียวกันกับปัญหาเรื่องการคล้อยใจ เมื่อยอห์นเขียนบางสิ่ง เราก็ไม่อาจพบได้ว่ายอห์นทราบมากขนาดไหน เขาเขียนสิ่งที่พระเจ้าทรงให้เขาเขียน ไซ้แล้ว เปโตรขัดขึ้นพระบัญชาอยู่สักพักหนึ่งที่ให้ไปประกาศแก่พวกต่างชาติ และเขาอ้อมซอมเพื่อจะเอาใจพวกผู้นำที่นับถือศาสนาในกรุงเยรูซาเล็ม แต่นั่นก็ไม่ปรากฏชัดเจนในงานเขียนที่ได้รับการคล้อยใจจากพระเจ้าของเปโตร สิ่งที่เปโตรอาจรู้สึกหรือกล่าวนั้นเป็นเรื่องหนึ่ง สิ่งที่พระเจ้าเองตรัสในถ้อยคำที่ได้รับการคล้อยใจ ที่ถูกหยาใจโดยพระเจ้าซึ่งพระองค์ทรงให้เปโตรเขียนลงไปนั้นก็เป็นอีกเรื่อง เมื่อเราพูดถึงการคล้อยใจ เราไม่ได้กำลังพูดถึงความเป็นอัจฉริยะหรืออุปนิสัยแบบคริสเตียนหรือการเติบโตในพระคุณ เรากำลังพูดถึงการเปิดเผยของพระเจ้าซึ่งถูกประทานให้อย่างแสนวิเศษและแสนอัศจรรย์ซึ่งถูกบันทึกลงในพระคัมภีร์ของเราโดยการคล้อยใจจากพระเจ้า

เราเขียนกันว่าเพลงสดุดีที่สาปแช่งเหล่านั้นได้รับการคล้อยใจเหมือนกันกับเพลงสดุดีที่อื่น ๆ มนุษย์วิพากษ์วิจารณ์พระเจ้าเมื่อพวกเขาออกคำตัดสินเกี่ยวกับศีลธรรมของตน พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้รับการคล้อยใจเหมือนกันกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ไม่มีหลายระดับ ไม่มีการไต่ระดับในธรรมชาติของการคล้อยใจ

ความคับหน้าเดียวในการคล้อยใจของพระเจ้าคือว่าพระเจ้าทรงเพิ่มเข้ากับสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้ก่อนหน้านั้นแล้ว พระองค์ไม่เคยตั้งมาตรฐานศีลธรรมที่แตกต่างไปจากเดิม และไม่ได้ประทานการตีความที่แตกต่างไปจากเดิมเกี่ยวกับข้อเท็จจริงทั้งหลาย ไม่เคยเปลี่ยนแปลงภาพของพระผู้ช่วยให้รอดที่จะมานั้นและไม่เคยประกาศแผนการแห่งความรอดที่แตกต่างไปจากเดิม! ไม่แปลกที่เปโตรได้รับการคล้อยใจให้กล่าวเกี่ยวกับพระเยซูในกิจการ 10:43 ว่า “บรรดาศาสนาพยากรณ์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” ใจความหลักนี้ไม่เคยผันแปรเลยในท่ามกลางศาสนาพยากรณ์เหล่านั้น

ไม่เลย พระคัมภีร์ไม่กล่าวอ้างว่ามีการคล้อยใจหลายระดับที่แตกต่างกัน มันไม่อนุญาตให้พระคัมภีร์ในภาคพันธสัญญาเดิมไม่สมบูรณ์แบบหรือว่าส่วนใดของพระคัมภีร์เป็นความจริงแค่บางส่วน เป็นพระวจนะของพระเจ้าแค่บางส่วน

3. Dr. Carl Henry ตอบข้อผิดพลาดของ Orr

Dr. Carl F. H. Henry กล่าวว่า “ไม่มีความแตกต่างของการคล้อยใจนี้อยู่ระหว่างหลายส่วนของพระคัมภีร์เลย ทุกตอนได้รับการคล้อยใจ แม้ว่าไม่ใช่เพื่อจุดประสงค์โดยตรงในแบบเดียวกัน” Dr. Henry กล่าวอีกว่า “การตรวจสอบข้อเขียนต่าง ๆ ของพระคัมภีร์ซึ่งเราได้รับหลักคำสอนของพระคัมภีร์เรื่องการคล้อยใจบ่งชี้ซึ่งประกอบพร้อมกันนั้น นั่นคือ การยอมรับเรื่องการมีพระเจ้าเป็นผู้แต่งและคุณสมบัติของพระคัมภีร์ ไม่มีการบ่งบอกตรงไหนเลยเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันได้ของการคล้อยใจกับความพลังผิดหรือว่าบางส่วนของพระคัมภีร์ต้องถูกแบ่งแยกออกจากส่วนอื่น ๆ ว่ามีความน่าเชื่อถือมากกว่าหรือน้อยกว่า” เขากล่าวเพิ่มเติม โดยโต้แย้งกับ Orr ตามที่ยกคำพูดมาข้างบน “การเน้นของพระคัมภีร์อยู่ที่ความน่าเชื่อถือของผลผลิตปลายทาง ของพระวจนะที่ถูกเขียน และไม่ได้อยู่ที่ รูปแบบปฏิบัติการ ของการคล้อยใจ”

คนเหล่านั้นที่รับพระวจนะของพระเจ้าตามที่ปรากฏ และเชื่อมั่น ก็ยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระคัมภีร์

ซึ่งถูกหายใจโดยพระเจ้า พระคัมภีร์อันสมบูรณ์แบบ ตั้งมั่นคงอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์ หนังสือเล่มหนึ่งที่ “พระ
วณะทุกคำของเจ้านั้นบริสุทธิ์...” (สภษ. 30:5) เรายอมรับพระคัมภีร์ซึ่งอ้างว่า: “ถ้อยคำเหล่านั้นของพระ
เยโฮวาห์เป็นถ้อยคำบริสุทธิ์ ดุจเงินที่ถูกหลอมให้บริสุทธิ์ในเตาไฟที่ทำจากดิน คือถูกทำให้บริสุทธิ์แล้วเจ็ดครั้ง”
(สดด. 12:6) เราอ้างว่าพระคัมภีร์บริสุทธิ์นี้ได้รับการดูแลในทุกส่วนและผิดพลาดไม่ได้ทั้งหมด ไม่มีการดัดใจ
หลายระดับ ไม่มีการไต่ระดับจากระดับที่น้อยกว่าไประดับที่มากกว่าของการดูแลและความถูกต้องแม่นยำ
มันแฝงอยู่ในพระคัมภีร์ที่ถูกหายใจโดยพระเจ้าว่าไม่มีหลายระดับและไม่มีหลายส่วนของพระคัมภีร์
ต้นฉบับที่มีความถูกต้องน้อยกว่าหรือสิทธิอำนาจน้อยกว่า

IV. บางคนชอบอ้างว่าหลายส่วนของ

พระคัมภีร์ไม่ได้รับการดูแล

บางคนอ้างว่าพระคัมภีร์มีข้อผิดพลาดหลายอย่างและด้วยเหตุนี้ในส่วนเหล่านั้นจึงไม่สามารถได้รับการ
ดูแลจากพระเจ้าอย่างผิดพลาดไม่ได้ มีการกล่าวว่าเหล่าผู้เขียนของพระคัมภีร์พูดแย้งกัน เกี่ยวกับข้อแตกต่าง
เหล่านี้ที่เขาว่า มี Charles Hodge กล่าว (*Systematic Theology*, Vol. 1, หน้า 169):

ทั้งหมดที่คาดหวังได้ตรงนี้คือความเห็นโดยรวมสองสามประการ: (1) ข้อแตกต่างที่ชัดเจน
เหล่านี้ แม้ว่ามีอยู่มากมาย ส่วนใหญ่แล้วเป็นเรื่องไม่สำคัญ; ส่วนใหญ่แล้วเกี่ยวข้องกับเรื่อง
ตัวเลขและวันที่ทั้งหลาย (2) พวกมันส่วนใหญ่ปรากฏชัดเจนมากจริง ๆ และควรได้รับการตรวจ
สอบอย่างระมัดระวัง (3) หลายอันอาจถูกยกให้เป็นความพลั้งเผลอของเหล่าผู้คัดลอก (4) ความ
มหัศจรรย์และการอัศจรรย์นั้นก็คือว่ามีอยู่น้อยจริง ๆ ที่มีความสำคัญอย่างแท้จริงใด ๆ

ในหน้าถัดมา Hodge กล่าวว่า:

เมื่อยอมรับว่าพระคัมภีร์มีข้อแตกต่างหลายประการจริง ๆ ในไม่กี่กรณี ซึ่งอาศัยช่องทางแห่ง
ความรู้ในปัจจุบันของเรา เราไม่สามารถที่จะอธิบายได้อย่างน่าพอใจ ข้อแตกต่างเหล่านี้ก็ไม่ใช่
มูลเหตุอันสมควรในการปฏิเสธความผิดพลาดไม่ได้ของพวกมัน “พระคัมภีร์ไม่อาจถูกทำลายได้”
(ยอห์น 10:35) นี่คือหลักคำสอนทั้งหมดนั้นเกี่ยวกับการดูแลที่ครบสมบูรณ์ ซึ่งถูกสอนโดยริมฝี
พระโอษฐ์ของพระคริสต์เอง

จากนั้นเกี่ยวกับข้อโต้แย้งในด้านประวัติศาสตร์และวิทยาศาสตร์ Hodge กล่าวว่า:

ข้อโต้แย้งใหญ่ลำดับที่สองที่มีต่อการดูแลอันครบสมบูรณ์ของพระคัมภีร์ก็คือว่า มันสอนสิ่งที่
ไม่เข้ากันกับความจริงทางประวัติศาสตร์และวิทยาศาสตร์

ต้องมีการหมายเหตุไว้ตรงนี้อีก (1) เราต้องแยกแยะระหว่างสิ่งที่เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์เอง
คิดหรือเชื่อ กับสิ่งที่พวกเขาสอน พวกเขาอาจเชื่อว่าดวงอาทิตย์เคลื่อนที่รอบแผ่นดินโลก แต่
พวกเขาไม่สอนเช่นนั้น (2) ภาษาของพระคัมภีร์เป็นภาษาของชีวิตธรรมดา และภาษาของชีวิต
ธรรมดามีพื้นฐานอยู่บนความจริงที่ปรากฏชัดเจน ไม่ใช่บนความจริงทางวิทยาศาสตร์ มันคงเป็น
เรื่องเหลวไหลที่จะปฏิเสธที่จะพูดถึงดวงอาทิตย์ที่ขึ้นและตก เพราะเราทราบว่ามันไม่ใช่ดาว
บริวารดวงหนึ่งแห่งดาวเคราะห์ของเรา (3) มีความแตกต่างอันยิ่งใหญ่ประการหนึ่งระหว่าง

ทฤษฎีทั้งหลายกับข้อเท็จจริงทั้งหลาย ทฤษฎีทั้งหลายเป็นมาจากมนุษย์ ข้อเท็จจริงทั้งหลายเป็นมาจากพระเจ้า พระคัมภีร์กล่าวแย้งกับอย่างแรกบ่อย ๆ ไม่เคยแย้งกับอย่างหลังเลย (4) มีความแตกต่างประการหนึ่งเช่นกันที่ต้องสร้างขึ้นระหว่างพระคัมภีร์กับการตีความของเรา อย่างหลังอาจเข้ามาแข่งขันกับข้อเท็จจริงหลายประการที่มั่นคงแล้ว และจากนั้นมันต้องยอมแพ้

ไม่มีทั้งที่ว่างและความจำเป็นที่จะต้องอภิปรายอย่างละเอียดเกี่ยวกับข้อโต้แย้ง ทุกความไม่ถูกต้องแม่นยำที่มีคนคิดว่ามี เราไม่จำเป็นต้องอธิบายหรือหาเหตุผลให้พระคำทุกข้อซึ่งบางคนคิดว่าไม่ได้รับการตลใจ แต่มีคำตอบที่มีตรรกะและเหมาะสมสำหรับทุกข้อโต้แย้ง หากเราแค่ฉลาดพอที่จะรู้คำตอบ

Dr. R. A. Torrey ระบุหลักการที่หนักแน่นต่อไปนี้ที่เราต้องถือปฏิบัติเกี่ยวกับความยุ่งยากทั้งหลายที่เขาเรียกกัน

1. จากลักษณะเฉพาะตัวของกรณีนั้น ๆ ความยุ่งยากทั้งหลายเป็นเรื่องที่ต้องถูกคาดหมายอยู่แล้วในความมั่งคั่งอันไร้ขีดจำกัดในพระวาระของพระเจ้า มันอยู่เหนือความเข้าใจใด ๆ ที่ตื่นขึ้นและง่ายตายเกี่ยวกับทุกสิ่งในมัน

2. ข้อโต้แย้งอันรุนแรงที่มีต่อหลักคำสอนหนึ่งไม่ได้พิสูจน์แต่อย่างใดว่าหลักคำสอนนั้นไม่เป็นความจริง

3. มีความยุ่งยากมากมายในการเชื่อว่าพระคัมภีร์มีต้นกำเนิดมาจากมนุษย์และผิดพลาดได้มากกว่า การเชื่อว่าพระคัมภีร์มีต้นกำเนิดมาจากพระเจ้าและผิดพลาดไม่ได้ เราจะอธิบายพระคัมภีร์ได้อย่างไรหากมันไม่ใช่พระวาระของพระเจ้า?

4. ถ้าคุณแก้ความยุ่งยากหนึ่งไม่ได้ นั่นก็ไม่ได้พิสูจน์ว่ามันเป็นเรื่องที่แก้ไม่ได้ ถ้าคุณตอบข้อโต้แย้งหนึ่งไม่ได้ นั่นไม่ได้พิสูจน์ว่ามันถูกต้องไม่ได้โดยใครสักคนที่มีความรู้มากกว่าหรือความสว่างมากกว่า

5. ความยุ่งยากที่คิดกันว่ามีเหล่านั้นและหลายสิ่งที่คุณเหมือนเป็นข้อบกพร่องในพระคัมภีร์เป็นเรื่องที่จับจ้อยยิ่งนักเมื่อเทียบกับความเลิศเลอแสนมหัศจรรย์มากมายของมัน

6. ความยุ่งยากที่เรียกกันเหล่านี้เป็นเรื่องที่เหล่าผู้อ่านแบบผิวเผินให้น้ำหนักมากกว่าเหล่าผู้ศึกษาที่ลึกซึ้ง

7. Dr. Torrey กล่าวว่าความยุ่งยากเหล่านั้นในพระคัมภีร์หายไปอย่างฉับไวเมื่อมีการศึกษาค้นคว้าอย่างตั้งใจและหมั่นอธิษฐาน เขาได้ค้นพบ เหมือนที่เราหลายคนได้ค้นพบ ว่ายิ่งเขาศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ด้วยใจที่เชื่อและหมั่นอธิษฐานมากเท่าไร ความยุ่งยากเหล่านั้นก็ยิ่งหายไปมากเท่านั้น เนื่องจากความยุ่งยากที่คิดกันว่ามีอาจเป็นพันเรื่องเคยทำให้ผมวุ่นวายใจ และบัดนี้ผมอาจพบแค่สิบหรือสิบห้าเรื่อง มันจะไม่สมเหตุผลหรือที่จะเชื่อว่าด้วยความสว่างที่มากขึ้น ถ้าผมทราบข้อเท็จจริงเหล่านั้นทั้งหมด ความยุ่งยากทั้งหลายที่เหลือก็คงหายไปเช่นกัน เหมือนที่อีกหลายร้อยเรื่องได้หายไปแล้วต่อหน้าการศึกษาค้นคว้าด้วยใจอธิษฐาน?

Dr. Robert Dick Wilson, Princeton Seminary, น่าจะเป็นนักวิชาการเกี่ยวกับลูกหลานของเขม (พวกยิวและอาหรับ) ที่มีความรู้มากที่สุดในอเมริกา เขาคุ่นเคยกับสี่สิบห้าภาษา เขากล่าวว่า: “สรุปก็คือ ขอให้ผมกล่าวซ้ำความเชื่อมั่นของผมว่าไม่มีใครทราบพอที่จะแสดงให้เห็นว่าเนื้อหาแท้จริงของภาคพันธสัญญาเดิมในการตีความที่แท้จริงของมันไม่เป็นความจริง”

เขากล่าวเช่นกันว่า “หลักฐานที่เราได้มานั้นทำให้ผมเชื่อมั่น...ว่าภาคพันธสัญญาเดิมในภาษาฮีบรู ‘ซึ่งได้รับการดูแลโดยตรงจากพระเจ้า’ นั้น ‘ถูกเก็บรักษาไว้ให้บริสุทธิ์ในทุกยุคสมัยโดยการเอาใจใส่ดูแลและการทรงจัดเตรียมของพระองค์’”

ฉะนั้นเราจึงไม่เสาะหาที่จะตอบทุกข้อโต้แย้งและทุกความยุ่งยาก แต่ที่จะกล่าวถึงข้อพระคัมภีร์หลัก ๆไม่กี่ตอนซึ่งบางคนคิดว่าบ่งบอกว่าบางส่วนของพระคัมภีร์ไม่ได้รับการดูแลและผิดพลาดได้

1. มีการอ้างว่าเปาโลยอมรับว่างานเขียน

บางส่วนของเขาไม่ได้มาจากพระเจ้า

ใน 1 โครินธ์ 7 ข้อ 10 ถึง 12 เราอ่านว่า:

“และสำหรับคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสิ่ง แต่มิใช่ข้าพเจ้า แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า อย่าให้ภรรยาไปจากสามีของตน แต่ถ้านางไปแล้ว จงให้นางเป็นโสดต่อไป หรือจงให้นางกลับคืนดีกันกับสามีของนาง และอย่าให้สามีไล่ภรรยาของตนไปเสีย แต่สำหรับคนอื่นนั้น ข้าพเจ้าขอกกล่าว มิใช่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อ และนางพอใจที่จะอาศัยอยู่กับสามี อย่าให้สามีไล่นางไปเสีย”

ในข้อ 10 เปาโลให้ข้อปฏิบัติหลายประการและกล่าวว่า “แต่มิใช่ข้าพเจ้า แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชา” แต่ในข้อ 12 เขากล่าวว่า “แต่สำหรับคนอื่นนั้น ข้าพเจ้าขอกกล่าว มิใช่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” นั้นหมายความว่ามิใช่หรือว่าคำกล่าวในข้อ 10 และ 11 ได้รับการดูแลและข้อ 12 ไม่ได้รับการดูแล? มิใช่เลย มันไม่ได้หมายความว่าแบบนั้นเลยสักนิด ในข้อ 10 เปาโลแค่กำลังกล่าวว่าพระเยซูเจ้า ตามที่บันทึกไว้ในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม ทรงสอนอย่างชัดเจนไปแล้วว่าชีวิตคู่ไม่ควรถูกทำลาย ว่าภรรยาไม่ควรทิ้งสามีของตน เขาอ้างอิงถึงคำตรัสของพระเยซูในมัทธิว 5:31,32 และในมัทธิว 19:9 อย่างชัดเจน แต่ในข้อ 12 เปาโลไม่ได้กำลังยกข้อความจากคำตรัสที่ถูกบันทึกไว้ของพระเยซูในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม เขากำลังให้สิ่งที่พระเจ้าทรงดูแลเขาที่จะให้ มันเป็นเรื่องที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้าอย่างแน่นอนพอ ๆ กับราวกับว่าพระเยซูได้ตรัสมันและราวกับว่ามันถูกเขียนลงไปในช่วงประเสริฐทั้งสี่เล่มและถูกเปาโลยกคำพูดมาเช่นนั้น ในข้อ 10 เปาโลอ้างอิงถึงคำตรัสหนึ่งของพระเยซูในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม ในข้อ 12 เขากล่าวว่าเขาไม่มีคำตรัสจากข่าวประเสริฐเหล่านั้น ซึ่งถูกบันทึกในถ้อยคำของพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องนั้น แต่เขาก็มีคำกล่าวหนึ่งที่ได้รับการดูแลจากพระเจ้าซึ่งประกอบด้วยสิทธิอำนาจอย่างเท่าเทียมกัน เปาโลคงอ้างตรงนี้ เหมือนใน 1 เธสะโลนิกา 2:13 ว่าคำพูดของเขา “ไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง เป็นพระวจนะของพระเจ้า”

2. Orr, Carnell และคนอื่น ๆ กล่าวว่ามาตรฐานทางศีลธรรม

ของภาคพันธสัญญาเดิมไม่ได้รับการดูแลอย่างเท่าเทียมกับ

คำสอนของมาตรฐานของภาคพันธสัญญาใหม่

Tom Paine และ Robert Ingersoll ยืนยันมาตรฐานทางศีลธรรมเหล่านั้นในภาคพันธสัญญาเดิมมันเป็นเรื่องน่าสะเทือนใจเล็กน้อยที่ได้พบว่า Orr, Carnell และคนอื่น ๆ ที่เชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าในบางระดับ ร่วมวงกับพวกเขาในเรื่องเหล่านั้น

Orr สอน “การดูแลหลายระดับ” และว่าการดูแล “เป็นแบบไต่ระดับ” โดยตอนแรกยอมรับว่า

มาตรฐานทางศีลธรรมและความรู้ในยุคต้น ๆ “ถูกแก้ไข” โดยการเปิดเผยหลัง ๆ

Dr. Edward John Carnell ยกคำพูด Orr มาเยอะมาก โดยเห็นพ้องกับเขาว่า “แนวคิดเรื่อง ‘การเปิดเผยแบบไต่ระดับ’ เป็นกุญแจไขสู่การตีความพระคัมภีร์” Carnell ยกคำพูด Orr เพื่อพิสูจน์จุดยืนของเขาในเรื่อง “หลายรูปแบบที่บกพร่อง” ของพระคัมภีร์บางตอนในตอนต้น ๆ และภาคพันธสัญญาใหม่เป็น “การยกเลิกสิ่งใดก็ตามที่ไม่สมบูรณ์แบบในระยะต้น ๆ เหล่านั้น” ตามที่ Orr กล่าวมัน

“เพลงสดุดีที่สาปแช่งเหล่านั้น” เป็นที่น่ารังเกียจ Orr กล่าวว่า “มีหลายส่วนของเพลงสดุดี-คำอธิษฐานต่าง ๆ ที่ทูลขอการทำลายพวกศัตรูและเพลงสดุดีที่สาปแช่ง ซึ่งไม่มีที่ประชุมใดของคริสเตียนจะขับร้องได้แล้วตอนนี้ หรือใช้ในรูปแบบใดโดยปราศจากการตีความให้เป็นฝ่ายวิญญาณแบบเกินพอดี”

ขอให้เราตรวจสอบสองกรณีเหล่านี้ในเพลงสดุดีซึ่งถูกวิจารณ์

เพลงสดุดี 109:6-12:

“ขอพระองค์ทรงตั้งคนชั่วให้อยู่เหนือเขา และขอให้ซาตานยืนอยู่ที่มือขวาของเขา เมื่อเขาจะถูกตัดสินความ ขอให้เขาปรากฏว่าเป็นผู้กระทำผิด และขอให้คำอธิษฐานของเขากลายเป็นบาป ขอให้วันทั้งหลายของเขาน้อย และขอให้อีกคนหนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา ขอให้ลูก ๆ ของเขากำพร้าพ่อ และภรรยาของเขาเป็นม่าย ขอให้ลูก ๆ ของเขาต้องเร่ร่อนเรื่อยไปและขอทาน ขอให้พวกเขาแสวงหาอาหารของพวกเขาจากสถานที่รกร้างของพวกเขาด้วย ขอให้ผู้ทำกรรมชอกมายึดเอาของทั้งสิ้นที่เขามีอยู่ และขอให้คนแปลกหน้าทั้งหลายมาปล้นผลงานของเขาไป ขออย่าให้ผู้ใดแสดงความเมตตาต่อเขา และอย่าให้ผู้ใดโปรดปรานบรรดาลูกกำพร้าพ่อของเขา”

ในเพลงสดุดี 137:7-9 เราอ่านว่า:

“โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงคนเอโดมในวันแห่งเยรูซาเล็ม ผู้ที่ได้พูดว่า “จงทำลายมันเสีย จงทำลายมันเสีย จนถึงรากฐานของมัน” โอ ธิดาแห่งบาบิโลนเอ๋ย ซึ่งจะต้องถูกทำลายเสีย ความสุขจะมีแก่คนที่สนองเจ้าให้สมกับที่เจ้าได้กระทำกับพวกเรา ความสุขจะมีแก่คนที่จับและเหวี่ยงบรรดาลูกเล็กเด็กแดงของเจ้า กระแทกกับก้อนหินทั้งหลาย”

แต่ทำไมที่ประชุมของคริสเตียนใดตอนนี้ถึงควรร้องเพลงและอธิษฐานขอให้เอโดมและบาบิโลนถูกทำลายเล่า? พวกเขาถูกทำลายไปแล้ว คำอธิษฐานของผู้แต่งเพลงสดุดีนั้นได้รับคำตอบแล้ว

และเหตุใดคริสเตียนคนใดถึงควรกล่าวคำอธิษฐานของตนเกี่ยวกับใครก็ได้และทุกคนเล่า คือคำอธิษฐานนั้นของดาวิดเกี่ยวกับศัตรูบางคนโดยเฉพาะ? ดาวิดไม่ได้ขับร้องคำอธิษฐานนั้นในทุกโอกาสและเกี่ยวกับทุกคน: ทำไมคนอื่น ๆ ถึงควรทำแบบนั้นเล่า? ในกรณีหนึ่งโดยเฉพาะพระเจ้าเองทรงดลใจดาวิดให้เขียนเพลงสดุดีบทหนึ่งเกี่ยวกับบางคนโดยเฉพาะ พวกเขาเกลียดชังและต่อสู้กับดาวิดโดยปราศจากเหตุ เขารักพวกเขาแต่พวกเขากลับตอบแทนความดีของเขาด้วยความชั่ว และตอบแทนความรักของเขาด้วยความเกลียดชัง บัดนี้ดาวิด ชายผู้ได้รับการทรงเจิมของพระเจ้า ได้รับการดลใจให้เขียนเพลงสดุดีบทนี้เกี่ยวกับพวกเขา

มีสองสิ่งที่ต้องกล่าวเกี่ยวกับเพลงสดุดีเหล่านั้น ประการแรก พวกมันได้รับการดลใจจากพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่อยากให้คนเหล่านี้โดยเฉพาะถูกทำลายหรือถูกลงโทษ ดาวิดเข้าสู่ความปรารถนาของ

พระเจ้าเช่นกัน แต่เราไม่อาจหลีกเลี่ยงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าเองบอครั้งที่ทรงกำหนดโทษให้เหล่าศัตรูของพระองค์และเหล่าคนชั่วต้องตาย และ Orr หรือ Carnell เป็นใครเล่า ซึ่งมากไปกว่าพวกคนไม่เชื่ออย่าง Ingersoll และ Paine ที่จะนั่งตัดสินความชอบธรรมของพระเจ้า?

เช่นเคย มนุษย์ธรรมที่จะกล่าวว่าเหล่านักวิชาการภาษาฮีบรูที่ดีบางคนคิดว่าในข้อความภาษาฮีบรู รูปแบบเดียวกันนั้นถูกใช้สำหรับประโยครูปคำสั่ง (ขอให้เป็นอย่างนั้น) และประโยครูปอนาคต (มันจะเป็นเช่นนั้น) ฉะนั้นผู้แต่งเพลงสดุดีจึงอาจแยกคำพยากรณ์หนึ่งที่พระเจ้าได้ทรงใส่ไว้ในใจของเขาเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่สำคัญว่าดาวิดคิดหรือไม่ได้คิดอะไร เพลงสดุดีบทนั้นมาจากพระเจ้า และใครเล่าฉลาดพอที่จะกล่าวว่าพระเจ้าทรงผิดในกรณีนี้ที่ชี้เฉพาะเหล่านี้?

คนเหล่านั้นที่ไม่ชอบคำอธิษฐานนั้นในเพลงสดุดี 137 ที่กล่าวโทษเอโดมและบาบิโลนก็อยู่ในที่ ๆ วิจารณ์พระเจ้าเพราะว่าพระองค์ทรงทำลายบาบิโลนและทรงทำลายเอโดมแล้วจริง ๆ

บันทึกเหตุการณ์เรื่องการประหารอาคักโดยซามูเอลและเกี่ยวกับการประหารพวกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลโดยเอลีอาห์ถูกถือว่าไม่ดีพอในทางศีลธรรมโดยนักวิจารณ์บางคนและจึงไม่ได้รับการดลใจอย่างสมบูรณ์แบบ

ใน 1 ซามูเอล 15:33 เห็นได้ค่อนข้างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเห็นชอบกับซามูเอลเมื่อเขา “ฟันอาคักเสียเป็นชิ้น ๆ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์” พระเจ้าทรงบัญชาแล้วให้ทำลายอาคักและผู้คนของเขา ในการเชือดไก่ให้ลิงดู ผู้พยากรณ์นั้นแสดงให้เห็นต่อหน้ากษัตริย์ซาอูลถึงความสำคัญแบบคอขาดบาดตายของการปฏิบัติตามคำบัญชาของพระเจ้าอย่างครบถ้วนทุกตัวอักษร

นอกจากนี้เห็นได้ชัดว่าพระเยโฮวาห์ทรงเห็นชอบกับผู้พยากรณ์เอลีอาห์เมื่อเขาตัดหัวผู้พยากรณ์ 450 คนนั้นของพระบาอัลหลังจากพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเขาอย่างแสนวิเศษบนภูเขาคารเมล (1 พงศกษัตริย์ 18:40)

แต่คุณผู้ซึ่งวิจารณ์ก็กำลังวิจารณ์พระเจ้า และคุณวิจารณ์ภาคพันธสัญญาใหม่เช่นเดียวกับภาคพันธสัญญาเดิม อานาเนียและสับปีราล้มตายเมื่อได้ยินคำที่ได้รับการดลใจของอัครทูตเปโตรในภาคพันธสัญญาใหม่ มีไชหรือ (กิจการ 5:5-10) และพระเจ้าทรงทำให้เอลีมาสนใช้เวทมนตร์นั้นดาบอดเมื่อได้ยินคำของเปาโลในกิจการ 13:11 มีไชหรือ? และภาคพันธสัญญาใหม่สอนอย่างชัดเจนมีไชหรือในโรม 13:1-7 ว่าผู้ครอบครองเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าและเขาถือดาบขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อลงโทษถึงตายยามจำเป็น? และในลูกา 13:1-5 พระเยซูเจ้าเองทรงสอนมีไชหรือว่าการทำลายพวกคนชั่ว-ไม่ว่าโดยสิทธิอำนาจของรัฐบาลหรือโดย “การกระทำกิจของพระเจ้า” ในธรรมชาติ-จริง ๆ แล้วเป็นพระราชากิจของพระเจ้า? พระเจ้าทรงมีอำนาจแห่งความตายและชีวิตมีไชหรือและพระองค์ทรงใช้อำนาจนั้นในภาคพันธสัญญาใหม่มากพอ ๆ กับในภาคพันธสัญญาเดิมมีไชหรือ? และเป็นเช่นนั้นด้วยการทำลายพวกคนอามาเลข ชาวคานาอันและคนอื่น ๆ ผู้ซึ่งได้เข้าสู่การบูชารูปเคารพแบบต่ำช้าที่สุดแล้ว และน่าจะนำชนชาติอิสราเอลเข้าสู่บาปอย่างแน่นอนหากปล่อยทิ้งไว้โดยไม่ถูกขัดขวาง “โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านคือผู้ใดเล่าที่จะโต้ตอบกับพระเจ้าได้” (รม. 9:20)

Orr และ Carnell และคนอื่น ๆ กล่าวถึงว่าภาคพันธสัญญาเดิมอนุญาตการมีภรรยาหลายคนและการ

มีทาส เออละ ภาคพันธสัญญาเดิมไม่ได้แตกต่างเป็นพิเศษเลยจากภาคพันธสัญญาใหม่ในเรื่องนั้น เปาโลส่งทาสที่ชื่อโอเนสิมัสกลับไปหาฟีเลโมนนายของเขาหลังจากที่เขากลับใจเชื่อแล้ว คำว่า slave ไม่ถูกใช้ในพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ ยกเว้นหนเดียวในวิวรณ์ 18:13 ซึ่งเป็นที่ ๆ จริง ๆ แล้วมันเป็นคำที่หมายถึง “ร่างกายหนึ่ง, คน ๆ หนึ่ง” คำที่โดยทั่วไปแล้วแปลเป็น “servant” คือ ดูลอส ซึ่ง Young’s Analytical Concordance กล่าวว่าหมายถึง “a servant, slave”

ใน 1 ทิโมธี 6:1 และ 2 อัครทูตเปาโลได้รับการตลใจให้กล่าวว่า “จงให้ผู้รับใช้ทั้งหลายที่อยู่ใต้แอก นับว่านายของตนเป็นผู้สมควรได้รับเกียรติยศทุกอย่าง เพื่อพระนามของพระเจ้าและหลักคำสอนของพระองค์ จะไม่ถูกหมิ่นประมาท และคนเหล่านั้นที่มีนายที่เชื่อแล้ว อย่าให้พวกเขาเหยียดหยามนายเหล่านั้น เพราะว่าพวกเขาเป็นพี่น้องกันแล้ว แต่ให้รับใช้นายเหล่านั้นให้ดีขึ้น เพราะว่ามีนายเหล่านั้นเป็นผู้สัตย์ซื่อและเป็นที่รัก เป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในประโยชน์นั้น สิ่งเหล่านี้จึงสั่งสอนและเตือนสติกัน”

เอเฟซัส 6:5 และ 6 บัญชาว่า “ผู้รับใช้ทั้งหลาย จงเชื่อฟังคนเหล่านั้นที่เป็นนายของพวกท่านฝ่ายเนื้อหนัง ด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น ด้วยความจริงใจของพวกท่าน ดุจกระทำต่อพระคริสต์ ไม่ใช่ด้วยการทำแต่ต่อหน้า เหมือนอย่างคนที่ทำให้ชอบใจคน แต่เหมือนอย่างบรรดาผู้รับใช้ของพระคริสต์ โดยการกระทำพระประสงค์ของพระเจ้าจากใจ”

จากนั้นโคโลสี 3:22 บัญชาว่า “ผู้รับใช้ทั้งหลาย จงเชื่อฟังผู้เป็นนายของพวกท่านตามเนื้อหนังในสิ่งสารพัด ไม่ใช่แบบคนที่ทำแต่ต่อหน้า เหมือนคนที่เอาใจมนุษย์ แต่ด้วยความจริงใจ โดยเกรงกลัวพระเจ้า”

ทิตัส 2:9 และ 10 กล่าวว่า “จงเตือนสติพวกผู้รับใช้ให้เชื่อฟังนายของตน และให้กระทำการที่ชอบใจพวกเขาในทุกประการ โดยไม่เถียงกลับ โดยไม่ยกยอก แต่แสดงความซื่อสัตย์ทุกอย่าง เพื่อว่าพวกเขาจะประดับหลักคำสอนของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราในการทั้งปวง”

ฉะนั้นไม่มีความแตกต่างที่เฉพาะเจาะจงเลยในคำสอนของภาคพันธสัญญาเดิมกับภาคพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับการมีทาส อย่างไรก็ตาม เหมือนที่ผู้คนที่มีความคิดทุกคนทราบ ในพระคัมภีร์มีคำสอนที่ชัดเจนจริง ๆ เกี่ยวกับการกระทำกิจในความรัก การแสวงหาความผาสุกของผู้อื่น การทำกับผู้อื่นในแบบที่คุณอยากให้คุณเขาทำกับคุณ จนสุดท้ายแล้วในประเทศใด ๆ ที่ความรู้สึกแบบคริสเตียนมีชัย การมีทาสก็หายไป

มันสำคัญตรงที่ว่าในพระคัมภีร์ ประจําเลยคำเดียวกันนั้นถูกใช้เพื่อหมายถึงผู้รับใช้ ซึ่งหมายถึงแค่ผู้ช่วยคนหนึ่ง และทาสคนหนึ่ง เหมือนอย่างที่ว่าคนหนึ่งมีอำนาจสั่งการเหนือลูก ๆ ของตน และควรมีและนั่นเป็นเรื่องที่ดีและไม่แยء-ฉะนั้นในหลายกรณี ไม่ต้องสงสัยเลยว่า มันก็ดีกว่าที่ผู้คนจะมีใครสักคนจัดการกิจธุระต่าง ๆ ของพวกเขา หากมันถูกกระทำด้วยความรักและไม่เห็นแก่ตัว ตามที่พระคัมภีร์บัญชา ผมไม่ได้กำลังกล่าวว่าการมีทาสเป็นสิ่งที่ถูกต้องแต่ในบางกรณีการมีทาสก็คงไม่ไร้สุขพอ ๆ กับการอยู่ภายใต้สันเท้าของคนให้กู้เงินแบบขูดรีดหรือตกเป็นทาสของสุรา หรือมีนิสัยขี้ยา หรือในรัฐบาลหนึ่งภายใต้ผู้เผด็จการคนหนึ่ง

และภาคพันธสัญญาใหม่ไม่จำเป็นต้องสอนแตกต่างไปจากภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับเรื่องการมีภรรยาหลายคน ความแตกต่างเดียวนั้นก็คือว่าเมื่อพระคัมภีร์พูดถึงผู้ดูแลหรือศิษยาภิบาล มันก็มีกำหนดไว้ว่าเขาต้องเป็น “สามีของภรรยาคนเดียว” (1 ทธ. 3:2 และทิตัส 1:6) ดูเหมือนเห็นได้ชัดเจนว่าผู้คนที่มิภรรยา

หลายคนได้รับความรอดและถูกรับเข้าในคริสตจักรและถูกคาดหวังให้ดูแลภรรยาเหล่านั้นที่พวกเขาได้แต่งงานด้วยและลูก ๆ ที่พวกเขาให้กำเนิดแล้ว แต่ต้องเป็นที่เข้าใจเช่นกันว่าหนทางที่ดีที่สุดและหนทางที่เหมาะสมนั้นคือการที่ชายคนหนึ่งจะมีภรรยาแค่คนเดียว และฉะนั้นเหล่าผู้นำในคริสตจักรเหล่านั้นจึงถูกตั้งข้อกำหนดเช่นนั้น

และมันยุติธรรมเช่นกันที่จะกล่าวว่าในภาคพันธสัญญาเดิมเมื่อพระเจ้าทรงสถาปนาชีวิตคู่ในปฐมกาล 2:24 และตรัสว่า “เหตุฉะนั้น ผู้ชายจะจากบิดาของเขาและมารดาของเขา และจะไปผูกพันเข้ากับภรรยาของเขา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน” และในภาคพันธสัญญาใหม่ที่พระเยซูทรงยกพระคำต่อนั้นมาในมัทธิว 19:4-6 คำสอนที่ชัดเจนนั้นก็คือว่า ชีวิตคู่ของชายคนเดียวและหญิงคนเดียวเป็นแผนการนั้นที่เหมาะสมและถูกตั้งใจไว้

เราอาจกล่าวได้อย่างชัดเจนว่าในภาคพันธสัญญาใหม่พระเจ้าทรงเพิ่มเข้ากับการเปิดเผยซึ่งถูกประทานให้แล้วก่อนหน้านี้ไม่ได้ทำลายมันและไม่ได้ทำลายความน่าเชื่อถือของมัน เหมือนที่เปาโลใน 1 โครินธ์ 7:10 ทวนซ้ำพระบัญชาที่พระคริสต์ทรงให้ไว้เกี่ยวกับการหย่าร้างและจากนั้นก็เสริมคำสั่งอีกเรื่องที่ได้รับการตกลงใจในข้อ 12 แต่การตกลงใจก่อนหน้านี้ก็มาจากพระเจ้ามากพอ ๆ กับการเปิดเผยที่มาภายหลัง

3. พวกนักวิจารณ์กังขาเกี่ยวกับ

การอัศจรรย์บางเรื่องของพระคัมภีร์

แต่ทันทีที่คุณเชื่อตรงในการเผชิญหน้าข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเนรมิตสร้างอย่างอัศจรรย์และพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงทำการอัศจรรย์ เมื่อนั้นการอัศจรรย์ทุกอย่างที่เชื่อมโยงกับพระคัมภีร์ก็เป็นเรื่องที่น่าเชื่อถือและเหมาะสม เหมือนที่ Dr. Blanchard คณบดียาวนานของ Wheaton College กล่าวไว้ว่า “ถ้ามีพระเจ้าองค์หนึ่ง พระองค์ก็ต้องกระทำการกิจเหมือนพระเจ้า” พระเจ้าองค์หนึ่งที่สามารถสร้างโลกนี้และจักรวาลนี้ขึ้นมา ก็สามารถควบคุมมันได้ โคลอสี่ 1:16 และ 17 กล่าวว่า “เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งที่อยู่ในท้องฟ้าและที่อยู่ในแผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและสิ่งซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดยพระองค์” พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่สร้างสรรพสิ่งทั้งปวง และทรงสร้างพวกมันไว้สำหรับพระองค์เอง พระองค์ทรงเป็นผู้ที่นั่นที่ทำให้ “สรรพสิ่งทั้งปวงดำรงอยู่” หรือยึดเกาะกันไว้ได้ พระคัมภีร์กล่าวเช่นนั้นอย่างชัดเจน

ผู้คนบ่นว่าการอัศจรรย์บางเรื่องของพระคัมภีร์ “ขัดแย้งกับกฎต่าง ๆ ของธรรมชาติ” แต่สิ่งที่ผู้คนเรียกว่า “กฎต่าง ๆ ของธรรมชาติ” ก็ไม่เป็นมากกว่าวิधिปกติที่พระเจ้าทรงกระทำการ ไม่มีสิทธิอำนาจฝ่ายศีลธรรมมากกว่าในสิ่งที่บางคนเรียกว่า “กฎต่าง ๆ ของธรรมชาติ” ในหลายกรณีนับไม่ถ้วนผู้ที่โดยกฎต่าง ๆ ของธรรมชาติดูเหมือนจะตายแน่นอน กลับมีชีวิตอยู่ในหลายกรณีนับไม่ถ้วนผู้คนที่ได้รับการรักษาให้หายจากนิสสัยขี้ยา นิสสัยขี้เหล้า นิสสัยขี้สุบ โดยไม่มีช่วงที่ต้องดิ้นรนกับการถอนแบบที่ปกติแล้วเลี่ยงไม่ได้และการปรับตัวในการฟื้นตัว ผมเคยอธิษฐานให้หญิงคนหนึ่งที่กำลังตายเพราะวัณโรค หลังผ่านไปสองปีในสถานพยาบาลของรัฐ

เธอก็ถูกส่งตัวกลับบ้านเพื่อจะมีอาการตกเลือดครั้งสุดท้ายของเธอและตาย ลูก ๆ ของเธอถูกส่งตัวไปอยู่กับคนอื่นแล้ว บ้านก็ถูกขายแล้ว โดยจะมีผลเมื่อเธอเสียชีวิต แต่เธอกลับหายโรคในทันที ในสองสัปดาห์เธอก็ทำงานบ้านทั้งหมดของเธอได้เองแล้ว กว่าสามสิบปีต่อมาผมได้พบว่าเธอยังสุขสบายและแข็งแรงดี

ผมไม่ค่อยคาดหวังการทรงแทรกแซงแบบอัศจรรย์เช่นนั้นของพระเจ้า แน่แน่นอนว่านั่นไม่ใช่วิถีตามธรรมเนียมปกติของพระเจ้าในการรักษาวิธโรคให้หาย แต่พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้าง ผู้ทรงค้ำจุน และจอมเจ้านายแห่งจักรวาลของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ฝ่าฝืนกฎใด ๆ เลย พระองค์สามารถทำการอัศจรรย์หลายอย่างได้และสามารถทำหลายสิ่งที่ผิดแผกไปจากวิถีตามธรรมเนียมปกติของพระองค์ได้ เมื่อพระองค์ทรงเลือก

เราอ่านในโยชูวา 10:13-15 ว่าดวงอาทิตย์หยุดนิ่งตามคำสั่งของโยชูวา

“และดวงอาทิตย์ก็หยุดนิ่ง และดวงจันทร์ก็พักอยู่จนกระทั่งประชากรได้แก้แค้นให้ตนเองต่อเหล่าศัตรูของตนแล้ว สิ่งนี้ได้เขียนไว้ในหนังสือแห่งยาซาร์ดอกหรือ ดังนั้นดวงอาทิตย์ได้หยุดนิ่งอยู่ท่ามกลางท้องฟ้า และไม่ได้รีบตกไปเป็นเวลาประมาณวันหนึ่งเต็ม ๆ และไม่มีวันใดเหมือนกับวันนั้น ก่อนหน้าวันนั้นหรือหลังจากวันนั้น ที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงตั้งใจฟังเสียงของมนุษย์คนหนึ่ง เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้เพื่อคนอิสราเอล”

คงดูเหมือนว่าโลกหยุดหมุนตอนนั้น หรืออย่างน้อยการหมุนนั้นถูกชะลอประมาณวันหนึ่ง

พวกนักวิจารณ์กล่าวแก่เราว่าถ้าโลกต้องหยุดหมุนหรือลดความเร็วของมันอย่างรุนแรง พื้นผิวทั้งหมดของโลกก็คงถูกทำลายโดยกระแสน้ำของมหาสมุทร ดิกรามบ้านช่องคงถล่ม อารยธรรมคงถูกทำลาย แต่พวกเขาทราบได้อย่างไร? โลกหมุนที่ความเร็วประมาณ 1,040 ไมล์ต่อชั่วโมงที่เส้นศูนย์สูตร และน้อยลงเยาะในโซนอากาศปานกลาง เครื่องบินเจ็ตเดินทางเร็วเป็นสองเท่า จากนั้นก็ลงจอดและมาหยุดนิ่งในไม่กี่นาทีโดยไม่เกิดผลเสียหรือความอึดอัด พวกนักบินอวกาศโคจรรอบโลกที่ 18,000 ไมล์ต่อชั่วโมง แต่ลดความเร็วและพุ่งลงโดยไม่เกิดความเสียหาย และทำไมพระเจ้า หากพระองค์ทรงหยุดการหมุนของโลกตอนนั้น ถึงจะไม่สามารถหยุดการหมุนของน้ำในทะเลและแม่น้ำเหล่านั้นได้เช่นกันเล่า? หากพระองค์ทรงเห็นสมควรที่จะทำเช่นนั้น พระเจ้าทรงมีพลังงานหรือสติปัญญาไม่พอสำหรับการอัศจรรย์เช่นนั้นหรือ? การอัศจรรย์ใด ๆ เป็นเรื่องเหลือเชื่อหากคุณไม่เชื่อในพระเจ้าองค์หนึ่งผู้กระทำการอัศจรรย์ การอัศจรรย์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่ไม่ใช่เรื่องยากที่จะเชื่อเลยหากคุณมีพระเจ้าองค์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่พอผู้ตรัสว่าพระองค์เคยกระทำการอัศจรรย์เช่นนั้นแล้ว

Dr. L. R. Scarborough ประธานของ Southwestern Seminary เคยบอกเราเหล่านักเรียนว่า ลูกชายวัยหกขวบของเขากลับมาจากชั้นเรียนรวีวันอาทิตย์วันหนึ่งโดยกล่าวว่า “พ่อครับ พวกเขาสอนบางสิ่งแก่เราในชั้นเรียนรวีวันนี้ที่ผมไม่เชื่อ” เขาตกใจมากที่ได้พบกับความไม่เชื่อในเด็กที่ยังเล็กขนาดนั้น!

“แล้วมันเป็นเรื่องอะไรกันที่ลูกเชื่อไม่ได้?” Dr. Scarborough ถาม

เด็กชายนั้นตอบว่ามันเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับโยนาห์และปลาวาฬที่กลืนเขาเข้าไป-คน ๆ หนึ่งจะถูกปลาวาฬตัวหนึ่งกลืนเข้าไปและยังมีชีวิตอยู่สามวันและจากนั้นก็ออกมาเทศนาได้อย่างไร?

แต่ Dr. Scarborough อธิบายให้ลูกชายของเขาฟังว่าถ้ามีพระเจ้าองค์หนึ่งที่สามารถสร้างปลาวาฬตัวหนึ่งและทรงสร้างมนุษย์คนหนึ่งได้ ทำไมพระองค์จะทรงให้ปลาวาฬตัวนั้นกลืนคน ๆ นั้นและทรงให้เขามีชีวิต

อยู่ต่อไปเพื่อจุดประสงค์ของพระองค์เองไม่ได้?

“อ้อ!” เด็กชายผู้นั้นกล่าว “ถ้าพ่อจะใส่พระเจ้าเข้าไปด้วย ผมก็เชื่อเรื่องนั้นได้เหมือนกันครับ” ผมก็เชื่อได้เหมือนกัน หากคุณใส่พระเจ้าเข้าไป!

เรื่องน้ำท่วมโลกไม่ได้รับการยอมรับโดย Ramm, โดย Carnell, และโดยคนอื่น ๆ ที่ร้อนใจที่จะยอมรับความคิดเห็นของนักวิทยาศาสตร์บางคน น้ำท่วมนั้นไม่เพียงถูกพรรณนาอย่างชัดเจนในปฐมกาล แต่พระเยซูคริสต์ทรงรับรองความถูกต้องของบันทึกเหตุการณ์นั้นและตรัสว่า “แต่สมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย ด้วยว่าในวันเหล่านั้นที่อยู่ก่อนน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายกำลังกินและดื่ม ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์เข้าไปในเรือ และไม่ทราบจนน้ำท่วมมา และกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย” (มธ. 24:37-39) น้ำท่วมนั้นฉับพลันและครอบคลุมทั่วโลกในผลกระทบของมันอย่างชัดเจนพอ ๆ กับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ซึ่งมันถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนในที่นี้ ถ้าคุณเชื่อพระเยซูคริสต์ คุณก็เชื่อพระคัมภีร์

2 เปโตร 3:3-6 บอกเรา:

“โดยทราบสิ่งนี้ก่อน คือว่าจะมีบรรดาผู้เยาะเย้ยมาในยุคสุดท้าย โดยดำเนินตามบรรดาราคะตัมหาของตน และกล่าวว่า “พระสัญญาแห่งการเสด็จมาของพระองค์นั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษล่วงลับไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนอย่างที่เราเคยเป็นมาตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก” เพราะว่าพวกเขาเต็มใจโหดเหี้ยมในเรื่องที่ว่าโดยคำตรัสของพระเจ้า ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายได้บังเกิดมีขึ้นในครั้งโบราณ และแผ่นดินโลกที่ได้ปรากฏขึ้นจากน้ำและในน้ำ ซึ่งโดยคำตรัสนั้นโลกที่เป็นอยู่ในเวลานั้น ซึ่งถูกท่วมด้วยน้ำ ก็พินาศไป”

พวกเขาเยาะเย้ยไม่เชื่อพระคัมภีร์ คริสเตียนทั้งหลายเชื่ออย่างแนบแน่น และโดยน้ำท่วมนั้น “โลกที่เป็นอยู่ในเวลานั้น ซึ่งถูกท่วมด้วยน้ำ ก็พินาศไป” พระวจนะของพระเจ้ากล่าว และนั่นอยู่ในภาคพันธสัญญาใหม่ด้วย ฉะนั้นภาคพันธสัญญาเดิมต้องถูกเชื่อว่าเป็นพระวจนะที่ได้รับการดลใจของพระเจ้าเหมือนกับภาคพันธสัญญาใหม่

จนกระทั่งเมื่อประมาณหนึ่งร้อยปีที่แล้ว หรือมากกว่านั้นเล็กน้อย นักวิทยาศาสตร์เกือบทุกคนเชื่อเรื่องน้ำท่วมโลกตามที่มีบันทึกไว้ในพระคัมภีร์และว่าน้ำท่วมนั้นก่อให้เกิดชั้นดินเหล่านั้นในพื้นที่ ชั้นถ่านหินเหล่านั้น ซากฟอสซิลเหล่านั้นซึ่งเราพบแล้วตอนนี้ แต่เมื่อความไม่เชื่อเพิ่มขึ้นในทุกแห่งหน ความเพ้อฝันของนักวิทยาศาสตร์จำนวนมากที่ไม่เชื่อก็หันไปหาสาเหตุธรรมชาติทั้งหลายและพวกเขาจึงพยายามอธิบายจักรวาลหนึ่งที่ปราศจากพระเจ้าที่จะทรงสร้างมันหรือค้ำจุนมัน และปราศจากพระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจที่จะบอกเล่าเกี่ยวกับมัน อย่างไรก็ตาม คนเหล่านั้นที่อยากได้หลายล้านยุคสมัยเพื่อที่จะเปิดช่องให้กับวิวัฒนาการที่พวกเขาอยากเชื่อ ก็พึงพาความคิดเห็นและการคาดเดา ไม่ใช่พึงพาข้อพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์

ตัวอย่างหนึ่งของความเห็นแย้งทางวิทยาศาสตร์คือหนังสือ *Earth in Upheaval* โดย Immanuel Velikovsky และ Dr. Velikovsky เป็นหนึ่งในผู้รู้มากที่สุดแห่งหลายศตวรรษ ขณะเป็นนักวิชาการที่ยิ่งใหญ่ เขาเคยเป็นบรรณาธิการให้ “*The Scripta Universitatis*” ซึ่งเป็นผลงานรวมที่ทำให้เกิด Hebrew University at Jerusalem เขาเคยเป็นเพื่อนสนิทคนหนึ่งของ Professor Einstein เขาเคยบรรยายใน

โรงเรียนบัณฑิตของ Princeton University Dr. Robert H. Peiffer แห่ง Harvard University กล่าวว่า “ถ้า Dr. Velikovsky พุดถูก หนังสือเล่มนี้ก็เป็นคุณูปการใหญ่หลวงที่สุดต่อการสืบสวนเกี่ยวกับยุคสมัยโบราณเท่าที่เคยถูกเขียนมา” Velikovsky ซึ่งเป็นยิวคนหนึ่ง ไม่ใช่พวกเน้นรากฐาน ไม่เชื่อว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจ และเป็นนักวิวัฒนาการ แต่เขาเชื่อว่าภาคพันธสัญญาเดิมมีความถูกต้องในทางประวัติศาสตร์ในเรื่องของน้ำท่วมโลก เรื่องดวงอาทิตย์ที่หยุดนิ่ง เรื่องภัยพิบัติเหล่านั้นในอพยพ ฯลฯ หนังสือหลายเล่มของเขาซึ่งถูกตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Doubleday ได้สร้างความประทับใจทางวิทยาศาสตร์อย่างลึกลับ ผมกล่าวถึงเขาเพียงเพื่อจะแสดงให้เห็นว่าเรื่องโลกมีอายุหลายล้านปีตามที่คิดกันและการไม่ยอมรับความถูกต้องแม่นยำของพระคัมภีร์ไม่ใช่เรื่องที่ยอมรับกันอย่างเป็นทางการในหมู่นักวิทยาศาสตร์ที่เป็นผู้รู้มากที่สุดในโลก

มันไม่ใช่ความไม่รู้ มันไม่ใช่ความโง่เขลาที่จะเชื่อพระคัมภีร์

เรากำลังกล่าวว่าพระวณะทั้งหมดของพระเจ้าได้รับการดลใจเหมือน ๆ กันและถูกต้องแบบผิดพลาดไม่ได้

บทที่ 6

คำพยานของพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับ

พระวาทะของพระเจ้า

I. สิ่งที่พระเยซูทรงสอนเกี่ยวกับพระคัมภีร์

1. พระเยซูทรงยกคำพูดและทรงทำให้คำตรัสนั้นจากพระราชบัญญัติ 8:3 เป็นของพระองค์เอง, “มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวไม่ได้ แต่โดยพระวาทะทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ. 4:4 และลูกา 4:4)
2. และพระเยซูตรัสชัดเจนว่าไม่มีสักตัวอักษรหรือสักจุดของพระราชบัญญัติจะสิ้นสูญไปจนกว่าจะสำเร็จจริงทั้งสิ้น
3. พระเยซูตรัสชัดเจนว่า “พระคัมภีร์ไม่อาจถูกทำลายได้”
4. พระเยซูตรัสในคำสอนบนภูเขาเมกอกเทศว่า “ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่องไป แต่บรรดาคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย” (มธ. 24:35; มาระโก 13:31; ลูกา 21:33)
5. เหล่าผู้ปฏิเสธจะถูกพิพากษาโดยพระวาทะของพระเจ้าและทัศนคติของพวกเขาที่มีต่อพระวาทะนั้น

II. พระเยซูทรงยกพระวาทะของพระเจ้าให้เป็นสิทธิอำนาจสุดท้ายบ่อย ๆ

1. พระเยซูทรงยกคำพูดจากบันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับการนมิตสร้างในปฐมกาลว่าเป็นพระวาทะแท้จริงของพระเจ้า
2. พระเยซูทรงรับรองความถูกต้องของบันทึกเหตุการณ์เรื่องน้ำท่วมโลกในปฐมกาล
3. พระเยซูทรงเชื่อและรับรองเรื่องราวในพระคัมภีร์เกี่ยวกับโยนาห์และเมืองนินะเวห์
4. พระเยซูทรงยกคำพูดจากอิสยาห์ โดยเรียกชื่อผู้พยากรณ์นั้นซ้ำแล้วซ้ำอีกกว่าเป็นผู้เขียนของหนังสือที่เล่ม
5. พระเยซูเจ้าทรงยอมรับภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมดว่าเป็นพระวาทะของพระเจ้า

III. พระเยซูทรงมีพระทัยที่ชุ่มชื้นด้วยพระคัมภีร์จนพระองค์ทรงยกข้อความและอ้างอิงถึงพระคำเหล่านั้นอยู่เสมอ

1. Saphir แสดงให้เห็นอย่างงดงามว่าพระเยซูทรงยกข้อความและอ้างอิงถึงพระคัมภีร์อย่างไร
2. พวกเขาไม่เชื่อกล่าวอย่างผิด ๆ ว่าพระเยซูทรงแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ ในภาคพันธสัญญาเดิม
3. ในการทดลอง พระเยซูทรงฟังพระคัมภีร์
4. ความหวังใฝ่อยู่เสมอของพระเยซู “เพื่อให้พระคัมภีร์สำเร็จจริง”

IV. พระคริสต์และความเป็นคริสเตียนตั้งอยู่หรือล่มสลายไปกับพระคัมภีร์

บทที่ 6

คำพยานของพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับ

พระวาทะของพระเจ้า

พระเยซูคริสต์ทรงรับรองพระคัมภีร์ว่าเป็นอย่างที่มีนัยว่าเป็นจริง ๆ-พระวาทะนิรันดรนั้นของพระเจ้า คำพยานของพระองค์แน่ชัดเหลือเกินและถูกกล่าวบ่อยครั้งเหลือเกิน การที่พระองค์ฟังพาพระคัมภีร์ทุกวัน การยกข้อความจากพระคัมภีร์ของพระองค์ จนถึงขนาดที่พระเยซูคริสต์เองทรงตั้งอยู่หรือล้มลงไปกับพระคัมภีร์

พระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงเป็นนิรันดร ไร้บาป และประสูติจากหญิงพรหมจารี และพระคัมภีร์ พระวาทะของพระเจ้าที่สมบูรณ์แบบ เป็นนิรันดร ถูกพระเจ้าหายใจออกมา ไปด้วยกัน แต่การให้พระคัมภีร์เป็นสิ่งที่เชื่อถือไม่ได้และไม่ใช่พระวาทะอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าจริง ๆ คงหมายถึงการมีพระคริสต์องค์หนึ่งผู้ซึ่งพระองค์เองเป็นคนไม่รู้เรื่องราวและถูกหลอกหรือจงใจเป็นคนหลอกหลวง นักต้มตุ๋น คนลวงโลก ถ้าพระเยซูคริสต์ทรงเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระคัมภีร์ จักรพรรดิทุกคนก็เข้าใจผิดผู้ซึ่งเรียกพระองค์ว่าพระบุตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของโลก

I. สิ่งที่พระเยซูทรงสอนเกี่ยวกับพระคัมภีร์

1. พระเยซูทรงยกข้อความและทรงทำให้คำตรัสจาก

พระราชบัญญัติ 8:3 เป็นของพระองค์เอง ซึ่งกล่าวว่า

“มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวไม่ได้

แต่โดยพระวาทะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”

(มธ. 4:4 และลูกา 4:4)

พระเยซูกำลังถูกชาตานทดลอง พระองค์ไม่ได้รับประทานอะไรเลยมาสี่สิบวันแล้ว และทุกสิ่งที่ดีสำหรับมนุษย์และพระเจ้าบัดนี้ตกเป็นเดิมพัน ถ้าพระเยซูจะล้มเหลวตอนนี้และยอมแพ้ให้กับชาตาน มนุษย์โลกทุกคนคงตกนรกกันหมด เผ่าพันธุ์มนุษย์คงพินาศ ปราศจากการช่วยให้รอดใด ๆ พระคริสต์เองคงจะเสียเกียรติและแนวคิดทั้งหมดของพระองค์เกี่ยวกับการไถ่คงล้มเหลว ฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงถูกทดลองให้ทำขนมปังจากก้อนหิน พระองค์ก็ตรัสว่า “มีเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวไม่ได้ แต่โดยพระวาทะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’” พระองค์ไม่ได้กำลังตรัสกับมนุษย์ที่จะถูกหลอกได้แต่ตรัสกับเจ้าแห่งพวกผีเอง อัครทูตที่ตกตานั้น พระของโลกล้วน เจ้าแห่งความมืด และพระเยซูทรงทราบว่าชาตานเองรู้ว่าพระคัมภีร์เป็นพระวาทะของพระเจ้า พวกผีรู้จักพระเยซูและเรียกพระนามของพระองค์: “ข้ารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด คือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” (ลูกา 4:34) “พวกผีปีศาจก็เชื่อเช่นกัน และตัวสั้น” (ยากอบ 2:19) และขณะตรัสกับหัวหน้าแห่งเหล่าเทพผู้ครองและผู้มีอำนาจแห่งความชั่วนั้น พระเยซูทรงฟังพาพระวาทะของพระเจ้าและทรงยกข้อความจากมัน และพระองค์ตรัสว่ามนุษย์ควรดำเนินชีวิตวันต่อวันและรับอาหารวันต่อวันมิใช่เพียงจากอาหารของโลกนี้แต่จากพระวาทะของพระเจ้า “...พระวาทะทุกคำซึ่งออกมาจาก

พระโอษฐ์ของพระเจ้า” มนุษย์หรือทูตสวรรค์หรือพระเจ้าเองจะสามารถให้คำพยานใดที่สูงส่งกว่านี้ได้เกี่ยวกับพระคัมภีร์? มันไม่ใช่เวลาสำหรับการหลบเลี่ยงแบบคนโง่ พระเยซูทรงเอาชนชาติโดยตรงนี้ด้วยพระวาทะของพระเจ้าซึ่งพระเยซูตรัสเกี่ยวกับพระวาทะนั้นว่า “...พระวาทะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” เหมือนที่พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมนั่นเองได้กล่าวไว้

2. และพระเยซูตรัสชัดเจนว่าไม่มีสักตัวอักษรหรือสักจุดของพระราชบัญญัติจะสูญหายไปจนกว่าจะสำเร็จจริงทั้งสิ้น

คำตรัสของพระคริสตในมัทธิว 5:17,18 ช่างโดดเด่นจริง ๆ:

“อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือพวกศาสนายกเว้นเสีย เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่เพื่อจะทำให้สำเร็จจริง เพราะเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จนกว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่องไป แม้แต่อักษรหนึ่งหรือจุด ๆ หนึ่งก็จะไม่สูญหายไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าสิ่งสารพัดจะถูกทำให้สำเร็จจริง”

พระเยซูทรงทราบว่าเวลานั้นสำหรับการถวายพวกลูกแกะปีศาจจะหมดสิ้นไปเมื่อพระองค์ พระเมสสิยาห์ตกปีศาจของพระเจ้า จะต้องสิ้นพระชนม์ พระเยซูทรงทราบว่าพิธีการเหล่านั้นซึ่งเป็น “เงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง” จะถูกทำให้สำเร็จจริง “แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์” (คส. 2:16,17) แต่พระคัมภีร์-ทุกตอนของมัน-ถูกรับประกันว่าจะไม่สูญสิ้นไปจนกว่าจะสำเร็จจริงทั้งสิ้น

พระราชบัญญัติของพระเจ้า, พระคัมภีร์, สมบูรณ์แบบขนาดไหน? พระคริสตในที่นี้ทรงรับประกันทุกตัวอักษร (jot) และทุกจุด (tittle) ตัวอักษรคือ *yod* ซึ่งเป็นตัวอักษรขนาดเล็กที่สุดในอักษรภาษาฮีบรู จุดคือขมวดเล็ก ๆ หรือตัวที่มีหางนั้น มีขนาดเล็กกว่าจุลภาค ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของและแบ่งแยกพยัญชนะบางตัวของภาษาฮีบรู พระเยซูกำลังตรัสว่าไม่เพียงถ้อยคำเหล่านั้นแต่การสะกดของงานเขียนภาษาฮีบรูเดิมนั้นเป็นมาจากพระเจ้าและเปลี่ยนแปลงไม่ได้ แม้เหล่าผู้คัดลอกหรือฉบับแปลต่าง ๆ อาจทำให้เกิดความผิดพลาดบางประการ พระเจ้าก็ทรงรับประกันว่าในที่สุดแล้วพระวาทะของพระเจ้าจะถูกถนอมรักษาไว้อย่างสมบูรณ์แบบ “จนกว่าจะสำเร็จจริงทั้งสิ้น”

พระองค์ไม่ได้ตรัสถึงถ้อยคำของมนุษย์ในที่นี้แต่ตรัสถึงถ้อยคำของพระเจ้าซึ่งความสัตย์จริงไม่อาจถูกตั้งคำถามได้

3. พระเยซูตรัสชัดเจนว่า “พระคัมภีร์ไม่อาจถูกทำลายได้”

ช่างเป็นคำตรัสที่ทรงพลังซึ่งพระเยซูดูเหมือนจะตรัสแบบผ่าน ๆ เท่านั้นในยอห์น 10:35 ขอให้เราอ่านข้อ 34 ถึง 36:

“พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “มีเขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติของท่านทั้งหลายมิใช่หรือว่า ‘เราได้กล่าวไว้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นพวกพระ’ ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็นพวกพระ ซึ่งพระวาทะของพระเจ้าได้มาถึงพวกเขา และพระคัมภีร์ไม่อาจถูกทำลายได้ ท่านทั้งหลายกล่าวถึงท่านผู้หนึ่ง ผู้ซึ่งพระบิดาทรงแยกตั้งไว้แล้ว และได้ทรงส่งเข้ามาในโลกว่า ‘ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท’ เพราะเราได้กล่าวไว้ว่า ‘เราเป็นบุตรของพระเจ้า’ อย่างนั้นหรือ

พระเยซูกำลังยกข้อความจากเพลงสดุดี 82:6 ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นพวกพระเจ้า” และใช้ข้อนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่าช่างโง่เขลาจริง ๆ ที่จะไม่ยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเมื่อพระคัมภีร์สอนว่ามนุษย์ถูกสร้างตามรูปแบบของพระเจ้าอยู่บ้างและตามแบบพระฉายาของพระเจ้า การไม่ยอมรับมันเท่ากับเป็นการไม่ยอมรับว่าพระเยซู “ผู้ซึ่งพระบิดาทรงแยกตั้งไว้แล้ว และได้ทรงส่งเข้ามาในโลก” ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าเหมือนที่พระองค์ตรัสไว้ พระเยซูจะทรงหมั่นประมาทได้อย่างไรในการกล่าวอ้างเช่นนั้น? และในท่ามกลางข้อโต้แย้งนั้นพระองค์ตรัสเกือบจะแบบผ่าน ๆ ว่า “และพระคัมภีร์ไม่อาจถูกทำลายได้” พระองค์ไม่ได้โต้แย้งประเด็นนั้น มันไม่ต้องการข้อโต้แย้ง พระองค์ทรงทราบ และคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์คงเห็นด้วย เหมือนที่ผู้คนที่มีความคิดและมีใจยำเกรงเห็นด้วยตอนนี้และยอมรับตามที่ปรากฏว่า “พระคัมภีร์ไม่อาจถูกทำลายได้”

นั่นต้องหมายความว่าก่อนหน้านี้แล้วว่าพระวาระของพระเจ้าเป็นนิรันดร์ มันต้องหมายความว่ามันเสื่อมสูญไม่ได้เหมือนที่อ้างในที่อื่น นั่นต้องหมายความว่าถ้อยคำของพระเจ้าเป็นถ้อยคำบริสุทธิ์ ว่าถ้อยคำเหล่านั้นตั้งมั่นคงอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์ พวกมันบริสุทธิ์เหมือนเงินที่ถูกถลุงเจ็ดหน ตามที่พระคัมภีร์กล่าวอ้างและแน่นอนว่าผู้อ่านทุกท่านที่ซื้อตรงจะต้องกล่าวว่าพระเยซูทรงหมายความว่าพระคัมภีร์เป็นพระวาระนิรันดร์นั้นของพระเจ้า

4. พระเยซูตรัสในคำสอนบนภูเขาเมกอกเทศว่า “ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

จะล่วงไป แต่บรรดาคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย”

(มธ. 24:35; มก. 13:31; ลก. 21:33)

เราแน่ใจได้ว่าเมื่อพระเยซูตรัสว่า “บรรดาคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย” พระองค์ก็หมายถึงพระคัมภีร์ พระเยซูไม่เคยทำการแบ่งแยกระหว่างคุณค่าของถ้อยคำที่พระองค์เองตรัสว่าแตกต่างจากคำอื่น ๆ ของพระคัมภีร์ ถ้อยคำของพระคริสต์เป็นพระวาระของพระเจ้าและถ้อยคำทั้งหมดในพระคัมภีร์เป็นถ้อยคำของพระคริสต์ ในโคโลสี 3:16 เราได้รับการหนุนใจว่า “จงให้พระวาระของพระคริสต์ดำรงอยู่ในพวกท่านอย่างบริบูรณ์” แต่นั่นหมายถึงพระวาระของพระเจ้า พระคัมภีร์ มีใช่หรือ?

ในยอห์น 5:24 พระเยซูตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรานั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” นั่นหมายความว่าคน ๆ หนึ่งไม่อาจรอดได้โดยการเชื่อวางใจในข่าวประเสริฐตามที่ถูกเป็นพยานในพระคัมภีร์ หรือว่าคน ๆ หนึ่งต้องพบความรอดเฉพาะในถ้อยคำที่พระเยซูตรัสซึ่งถูกบันทึกไว้ในข่าวประเสริฐทั้งสิ้นเล่ม? ไม่ใช่อย่างแน่นอน เราทราบว่าเหล่าคนบาปสามารถรอดได้โดยทางการประกาศความจริงนั้นในอิสยาห์ 53 เกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงไถ่โทษผู้ทรงแบกรับบาปของเราไป ผมเคยชนะผู้หลงหายหกสิบหกคนในหน้าร้อนเดียวโดยใช้อิสยาห์ 55:6 และ 7, “พวกเจ้าจงแสวงหาพระเยโฮวาห์ ขณะที่พระองค์สามารถถูกพบได้ พวกเจ้าจงร้องทูลต่อพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงอยู่ใกล้ ให้คนชั่วละทิ้งทางของเขา และคนไม่ชอบธรรมสละความคิดทั้งหลายของเขา และให้เขากลับมายังพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงมีความเมตตาต่อเขา และมายังพระเจ้าของพวกเรา เพราะพระองค์จะทรงอภัยอย่างล้นเหลือ”

หลายคนได้รับความรอดผ่านทางทางการประกาศข่าวประเสริฐตามที่ให้ไว้ในกิจการ 16:31, “จงเชื่อใน

พระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้” ฉะนั้นเมื่อพระเยซูตรัสในยอห์น 5:24, “ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา” พระองค์ก็ทรงหมายถึงผู้ใดที่ได้ยินถ้อยคำเหล่านั้นของข้าพระองค์ผ่านทางพระคัมภีร์และเชื่อในพระคริสต์ คุณเห็นแล้วว่า พระคัมภีร์ พระคัมภีร์ทุกตอน เป็นถ้อยคำของพระคริสต์

พระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก แต่พระคริสต์ พระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพ ทรงเป็นผู้ที่ทำการสร้างนั้น ฉะนั้นพระวาทะของพระเจ้าจึงเป็นพระวาทะของพระคริสต์ พระองค์ตรัสว่า “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” และนั่นเป็นความจริงเกี่ยวกับพระคัมภีร์

พระเยซูจึงกำลังตรัสว่าพระคัมภีร์ไม่สามารถสิ้นสูญไปได้

พระองค์ไม่ได้หมายความว่า คุณสามารถดูทุกคำของพระคริสต์ที่พิมพ์เป็นสีแดงในพระคัมภีร์ และพระองค์จะรับประกันว่าส่วนที่ถูกพิมพ์เป็นสีแดงนั้นจะไม่สูญสิ้นไป แม้ว่าส่วนที่เหลืออาจลึบเลือนไป ไม่ใช่! ไม่ใช่! พระองค์กำลังตรัสว่าพระคัมภีร์เองจะไม่มีวันสูญสิ้นไป ฟ้าและแผ่นดินโลกจะสูญสิ้นไปในรูปแบบปัจจุบันของพวกมัน แต่พระวาทะของพระเจ้าไม่มีวัน!

ท้องฟ้าและแผ่นดินโลกจะสูญสิ้นไป นั่นหมายความว่าวันใดวันหนึ่งนี้แผ่นดินโลกจะหายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า พระเจ้าจะทรงชำระแผ่นดินโลกเดิมนี้นี้ด้วยไฟเหมือนที่มันเคยถูกชำระแล้วครั้งหนึ่งก่อนหน้านี้ โดยน้ำ (2 ปต. 3:10) และวิวรณ์ 6:13,14 บอกเราเกี่ยวกับวาระหนึ่งที่ยังมาไม่ถึงแต่ถูกเปิดเผยดังนี้: “และบรรดาดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ก็ร่วงลงมายังแผ่นดิน เหมือนกับต้นมะเดื่อสลัดผลไม่ทันสุกของมัน เมื่อต้นไม้นั้นถูกพัดด้วยลมกล้า และท้องฟ้าอากาศก็หายไปเหมือนกับหนังสือม้วนเมื่อมันถูกม้วนขึ้นไปหมด และภูเขาทุกภูเขากลายเป็นน้ำ และเกาะทุกเกาะก็ถูกเคลื่อนไปจากสถานที่ของมัน” แต่เมื่อท้องฟ้าถูกม้วนขึ้นดุจหนังสือม้วนและแผ่นดินโลกนี้ถูกทำให้ละลายด้วยความร้อนอันแรงกล้าและทุกสิ่งที่ไฟสามารถทำลายได้ถูกทำลายเพื่อที่พระเจ้าจะสามารถสร้างแผ่นดินโลกให้เป็นสวนเอเดนแห่งใหม่ได้และมีฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่-ในคราวนั้นพระวาทะของพระเจ้าจะยังเป็นพระวาทะที่สมบูรณ์แบบและเป็นนิรันดร์ของพระเจ้าเหมือนเดิม! พระเยซูคริสต์ตรัสเช่นนั้น

ถ้าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า พระคัมภีร์ก็จะคงอยู่ตลอดไป

5. เหล่าผู้ปฏิเสธจะถูกพิพากษาโดยพระวาทะของพระเจ้า

และทัศนคติของพวกเขาที่มีต่อพระวาทะนั้น

พระเยซูเจ้าทรงยกชูพระวาทะของพระเจ้าในความเคารพยำเกรงอันน่าสะพรึง พระองค์ทรงอนุমানว่าการสัตย์จริงต่อพระคริสต์เท่ากับเป็นการสัตย์จริงต่อพระคัมภีร์ พระวาทะของพระเจ้า และการละอายในพระวาทะของพระเจ้าก็คงเท่ากับละอายในพระคริสต์

ในมาระโก 8:38 พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะมีความละอายเพราะเรา และเพราะบรรดาถ้อยคำของเราในชั่วอายุที่เล่นซู้และทำบาปนี้ บุตรมนุษย์ก็จะมีความละอายเพราะผู้นั้นด้วย เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระบิดาของพระองค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธ์” คำตรัสเดียวกันนี้ของพระคริสต์ถูกยกคำพูดบางส่วนในลูกา 9:26

ขอให้เราเผชิญหน้ามันอย่างซื่อตรง: การละอายในพระคัมภีร์เท่ากับละอายในพระคริสต์ และการ

ละอายในพระคัมภีร์หมายความว่าเมื่อพระเยซูเจ้าจะเสด็จกลับมา พระองค์ในสง่าราศีทั้งสิ้นของพระบิดาและเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ จะทรงละอายในบุคคลผู้นั้น

ฉะนั้นในยอห์น 12:47 และ 48 พระเยซูตรัสว่า “และถ้าผู้ใดได้ยินบรรดาถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเราได้มามิใช่เพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อจะช่วยโลกให้รอด ผู้ใดที่ปฏิเสธเรา และไม่รับคำทั้งหลายของเรา ก็มีสิ่งหนึ่งที่พิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวไว้แล้ว คำนั้นเองจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย”

ผู้คนที่ปฏิเสธพระเยซูคริสต์และตายไปโดยที่ไม่ได้รับความรอดจะไปสู่นรกและที่การพิพากษาครั้งใหญ่นั้นร่างกายทั้งหลายจะถูกนำออกมาจากหลุมศพและออกมาจากทะเลและจิตวิญญาณทั้งหลายออกมาจากนรกเพื่อเผชิญหน้าพระเยซูคริสต์และเพื่อเผชิญหน้า พระคัมภีร์! นั่นเป็นสิ่งที่พระเยซูคริสต์ตรัสไว้ นั่นเป็นวิธีที่พระองค์ทรงให้คุณค่าพระคัมภีร์ สำหรับพระคริสต์เห็นได้ชัดว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะนิรันดร์ที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าจะทรงถือว่ามนุษย์ทุกคนต้องให้การเกี่ยวกับมัน

พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าที่ไร้บาปและผิดพลาดไม่ได้ และพระคัมภีร์เป็นพระวจนะที่ผิดพลาดไม่ได้ของพระเจ้า

II. พระเยซูทรงยกพระวจนะของพระเจ้าบ่อย ๆ

ว่าเป็นสิทธิอำนาจสุดท้าย

1. พระเยซูทรงยกข้อความจากบันทึกเหตุการณ์เรื่องการนมัสตราสร้าง

ในปฐมกาลว่าเป็นพระวจนะที่แท้จริงของพระเจ้า

พระเยซูทรงรับรองว่าบันทึกเหตุการณ์ในปฐมกาลเกี่ยวกับการทรงสร้างมนุษย์เป็นความจริงในมัทธิว 19:4-6:

“และพระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า ผู้ซึ่งได้ทรงสร้างมนุษย์ในเริ่มแรกนั้น ‘ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง’ และตรัสว่า ‘เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดา และจะไปผูกพันเข้ากับภรรยาของเขา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’ ดังนั้น เขาทั้งสองจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย”

ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงยอมรับสิ่งที่ปฐมกาลกล่าวเกี่ยวกับการทรงสร้างโดยตรงของอาดัมและเอวา และอิงตามนั้น พระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย”

2. พระเยซูทรงรับรองบันทึกเหตุการณ์ในปฐมกาล

เกี่ยวกับน้ำท่วมโลกว่าเป็นความจริง

เห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงเชื่อและยกคำพูดจากบันทึกเหตุการณ์เรื่องน้ำท่วมในสมัยของโนอาห์ ในมัทธิว 24:37-39 พระเยซูตรัสว่า:

“แต่สมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย ด้วยว่าในวันเหล่านั้นที่อยู่ก่อนน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายกำลังกินและดื่ม ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์เข้าไปในเรือ และไม่ทราบจนน้ำท่วมมา และกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็น

เป็นอย่างนั้นด้วย”

พระเยซูเจ้าทรงกล่าวถึงเรื่องน้ำท่วมนั้นเช่นกันในมาระโก 13:28,29 และในลูกา 21:29-31

ปฐมกาลมีความน่าเชื่อถือในการพูดถึงเรื่องน้ำท่วมโลก พร้อมกับโนอาห์และภรรยาของเขาและบุตรชายสามคนของเขาและภรรยาของพวกเขาซึ่งถูกเหลือไว้เพื่อผลิตประชากรบนโลก และประชากรมหาศาลก่อนหน้านั้นถูกน้ำซัดไปทั้งหมด พระเยซูทรงถือว่าพระราชบัญญัติของโมเสสมีความน่าเชื่อถืออย่างแน่นอน เราได้เห็นว่าการองค์ทรงยกคำพูดและรับรองพระราชบัญญัติ 8:3 และพระองค์ตรัสว่า “เพราะถ้าท่านทั้งหลายได้เชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็คงจะเชื่อเราไปแล้ว เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา” (ยอห์น 5:46) พระเยซูทรงเอ่ยชื่อโมเสสอย่างชัดเจนว่าเป็นผู้เขียนห้าเล่มแรกนั้น “เพราะฉะนั้นโมเสสได้ให้การเข้าสู่หน้ดแก่ท่านทั้งหลาย (มิใช่เพราะการเข้าสู่หน้ดมาจากโมเสส แต่มาจากพวกบรรพบุรุษ)...” (ยอห์น 7:22)

อีกน “ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่หน้ด เพื่อไม่ให้ผิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจึงโกรธกับเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายเป็นปกติทุกประการแล้วในวันสะบาโตหรือ”

พระเยซูประทานหลักฐานมากมายว่าโมเสสได้เขียนห้าเล่มแรกนั้น พระราชบัญญัตินั้น ผมเพิ่งนับไปในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม มียี่สิบสี่คนที่พระองค์ตรัสถึงโมเสสว่าเป็นผู้เขียนพระราชบัญญัตินั้น สิบหกคนที่พระองค์ทรงยกคำพูดจากโมเสส ในยอห์น 7:19 พระเยซูตรัสชัดเจนว่า “โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลาย มิใช่หรือ และยังไม่มีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระราชบัญญัตินั้น”

คนเหล่านั้นไม่ใช่มิตรสหายของพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งชอบพูดอย่างคนโง่ ในความไม่เชื่ออันชั่วร้าย ว่าห้าเล่มแรกนั้นไม่ได้ถูกเขียนจนกระทั่งหลังจากสมัยของโมเสสไปนานแล้วหรือว่าโมเสสไม่มีทางเขียนได้หรือว่ามันเป็นงานตัดแปะ ผลงานที่หลอกลวง ซึ่งถูกจัดเตรียมโดย “ผู้รวบรวม” หรือบรรณาธิการที่มูสาคนหนึ่ง และพวกเขาใส่ร้ายพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ขัดขวางของพวกเขา พระเยซูคริสต์ทรงเชื่อมั่นและรับรองว่าโมเสสเป็นเครื่องมืออันหนึ่งของพระเจ้าที่เขียนพระราชบัญญัติ

3. พระเยซูทรงเชื่อและรับรองเรื่องราวในพระคัมภีร์

เกี่ยวกับโยนาห์และเมืองนินะเวห์

ในมัทธิว 12:40,41 พระเยซูตรัสว่า “ด้วยว่า ‘โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาว่าหน้ดสามวันและสามคืน’ ฉนั้นใด บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินโลกสามวันและสามคืนฉนั้น ชาวเมืองนินะเวห์จะลุกขึ้นในการพิพากษาพร้อมกับคนชั่วอายุนี้ และจะกล่าวโทษมัน เพราะว่าชาวเมืองนินะเวห์ได้กลับใจเสียใหม่เพราะการประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้หนึ่งที่เป็นใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้” จงสังเกตตรงนี้ว่าพระเยซูตรัสชัดเจนว่าโยนาห์เคยอยู่ในท้องปลาว่าหน้ด (หรือในท้องของสัตว์ประหลาดทะเลนั้น) สามวันสามคืน นั้นเป็นภาพเล็งของการที่พระองค์ทรงอยู่ในหลุมศพสามวันสามคืนก่อนการคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายในอนาคตของพระองค์ การช่วยให้พ้นจากปลาว่าหน้ดอย่างอัศจรรย์ซึ่งโยนาห์ได้รับเป็นความจริง พระเยซูตรัส และพระองค์ตรัสว่าชาวเมืองนินะเวห์ได้กลับใจใหม่ ฉนั้นพวกเขาจะยืนในการพิพากษากล่าวโทษคนเหล่านั้นที่ไม่กลับใจใหม่

4. พระเยซูทรงยกคำพูดจากอิสยาห์ โดยเรียกชื่อผู้พยากรณ์นั้น

ซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าเป็นผู้เขียนของหนังสือทั้งเล่ม

พจนานุกรมวิชาการที่ไม่เชื่อรู้สึกว่าคุณเห็นอกว่าพระคัมภีร์มากเสียจนพวกเขาตั้งตาคอยพระคัมภีร์อย่างเสรี คนเหล่านั้นตัดสินใจแล้วว่ามิใช่อิสยาห์ตัวจริงอยู่คนหนึ่งที่เขียนสามสิบเก้าบทแรกของหนังสืออิสยาห์นั้น แต่ว่าบทที่ 40 ถึง 66 ถูกเขียนโดยคนอื่น ๆ และถูกแทรกเข้ามาภายหลัง, “ครึ่งหลังของศตวรรษที่ห้า ก่อน ค.ศ.” อรรถาธิบายที่หมิ่นประมาทนั้นกล่าวว่า:

หนังสืออิสยาห์เป็นผลงานของผู้เขียนคนเดียว คือผู้พยากรณ์อิสยาห์ ซึ่งคำพยากรณ์ของเขาปรากฏในบทที่ 1-39 ไหม? ทศวรรษนี้ถูกยึดถือมาตลอดจนกระทั่งช่วงสมัยหลัง ๆ อย่างไรก็ตาม ในศตวรรษที่สิบสอง Ibn Ezra ในภาษาที่ค่อนข้างระมัดระวังแสดงความสงสัยของตนว่าบทที่ 40-66 ถูกเขียนโดยอิสยาห์จริง ๆ หรือ สมมติฐานที่ว่าพวกมันมีต้นกำเนิดมาจากกวีสมัยหลังคนหนึ่งที่ถูกรื้อฟื้นและถูกแก้ต่างโดย Johann Christoph Doderlein ในปี 1775 ถูกทำให้เป็นที่นิยมโดย Johann Gottfried Eichhorn ในปี 1780-83 และตอนนี้เป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลาย ข้อเสนอสนับสนุนสำหรับทศวรรษนี้มีพื้นฐานอยู่บน (a) ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ที่ถูกสะท้อนในหนังสือเล่มนี้; (b) ภาษา ลีลาทางวรรณกรรม และรูปแบบ; และ (c) แนวคิดทางศาสนศาสตร์เหล่านั้น

ศัตรูเหล่านี้ของพระคัมภีร์เรียกบทที่ 1 ถึง 39 ของคำพยากรณ์นั้นว่า “Isaiah” และบทที่ 40 ถึง 66 ว่า “Second Isaiah” หรือ “Deutero Isaiah”

พระเยซูเจ้าไม่ทรงทำการแบ่งแยกเช่นนั้นเลย พระองค์ทรงยกคำพูดจากทั้งสองส่วนนั้นเหมือน ๆ กัน โดยเรียกมันว่าเป็นผลงานของอิสยาห์ทั้งหมด

ในมัทธิว 13:14,15 พระองค์ทรงยกอิสยาห์ 6:9,10 และเรียกมันว่า “คำพยากรณ์ของอิสยาห์”

ในมาระโก 7:6 พระเยซูทรงยกอิสยาห์ 29:13 และตรัสว่า “อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านพวกหน้าซื่อใจคดก็ถูกต้องแล้ว...”

แต่ในยอห์น 12:38-41 พระเยซูทรงยกข้อความจากสามแห่งในอิสยาห์: ใน 53:1, 6:10, และ 6:1 พระองค์ทรงเกริ่นนำข้อพระคำที่ยกมาเหล่านี้ดังนี้: “เพื่อถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะถูกทำให้สำเร็จจริง ซึ่งท่านได้กล่าวไว้” และ “อิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า” และ “อิสยาห์ได้กล่าวถึงเหล่านี้ เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์”

ฉะนั้นโดยอาศัยสิทธิอำนาจของพระเยซูเจ้าหนังสืออิสยาห์ทั้งเล่มจึงถูกเขียน ตามที่มันกล่าวอ้าง โดยผู้พยากรณ์อิสยาห์

5. พระเยซูเจ้าทรงยอมรับภาคพันธสัญญาเดิม

ทั้งหมดว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า

สารบบของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเป็นที่ตกลงกันได้แล้วก่อนสมัยพระคริสต์ และถูกแปลจากภาษาฮีบรูเป็นภาษากรีกโดยคนกลุ่มหนึ่งที่เป็นยิวที่ศึกษาเล่าเรียนมาและยำเกรงพระเจ้าเจ็ดสิบคน ฉบับแปล

นั้นถูกเรียกว่าเซปทัวจินต์ (Septuagint) พระเยซูทรงยกข้อความจากมันบ่อย ๆ และทรงยอมรับภาคพันธสัญญาเดิมนั้น หนังสือเดียวกันเหล่านั้นที่พวกเราและพวกโปรเตสแตนต์ทั้งหมดมีวันนี้ ว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า

เมื่อพระเยซูหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์เสด็จมาหาสาวกที่ใจหายสองคนนั้นบนถนนไปหมู่บ้านเอมมาอูส นี่ก็เป็นสิ่งที่พระองค์ตรัสและกระทำ:

“แล้วพระองค์ตรัสแก่คนทั้งสองนั้นว่า “โอ พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำสั่งซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ นั้น จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์สิ่งเหล่านี้ และเข้าไปในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ” และเริ่มต้นที่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์ พระองค์ทรงอธิบายให้เขาทั้งสองฟังในพระคัมภีร์ทุกข้อถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวกับพระองค์เอง”- ลูกา 24:25-27

จงหมายเหตุว่า “พระคัมภีร์ทุกข้อ” งานเขียนทั้งหมดในตอนนั้นได้รับการยอมรับในหมู่พวกยิวว่าเป็นพระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจ! พระเยซูทรงรับรองพวกมันทั้งหมดว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้าที่เป็นคำพยากรณ์ และมีสิทธิอำนาจ

จากนั้นเมื่อทรงปรากฏแก่พวกสาวกที่รวมตัวกันในกรุงเยรูซาเล็ม พระคริสต์ผู้ทรงคืนพระชนม์แล้ว “...ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “นี่เป็นบรรดาถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวไว้แก่ท่านทั้งหลายขณะที่เรายังอยู่กับท่านทั้งหลายว่า สิ่งสารพัดจะต้องสำเร็จ ซึ่งถูกเขียนไว้ในพระราชาบัญญัติของโมเสส และในพวกศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดี เกี่ยวกับเรานั้น” (ลูกา 24:44) ฉะนั้นสำหรับพระเยซู พระราชาบัญญัติของโมเสส พวกศาสดาพยากรณ์และเพลงสดุดี-ภาคพันธสัญญาเดิมนั้นทั้งหมด-จึงเป็นพระวจนะที่ผิดพลาดไม่ได้ของพระเจ้า

คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับการดลใจและสิทธิอำนาจของภาคพันธสัญญาเดิมจึงกบฏต่อสิทธิอำนาจและความเป็นพระเจ้าของพระเยซูเจ้า

III. พระเยซูทรงมีพระทัยที่ชุ่มโชกด้วยพระคัมภีร์จน

พระองค์ทรงยกและอ้างอิงพระคัมภีร์อยู่เสมอ

ผมจะแสดงให้เห็นการใช้งานแบบเหลือล้นของพระเยซูที่กระทำต่อพระคัมภีร์ได้อย่างไร การที่พระองค์ทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระคัมภีร์ ทรงเคารพยำเกรงพระคัมภีร์ว่าเป็นสิทธิอำนาจอันเด็ดขาด พระสุรเสียงของพระเจ้า?

1. Saphir แสดงให้เห็นอย่างงดงามว่าพระเยซูทรง

ยกและอ้างอิงพระคัมภีร์อย่างไร

Adolf Saphir สรุปย่อมันได้ดี:

พระเยซู ในคำสอนของพระองค์ ทรงอ้างอิงงานเขียนเหล่านั้นของโมเสสและพวกผู้พยากรณ์อยู่เสมอ พระองค์ทรงอ้างอิงเกือบทุกช่วงประวัติศาสตร์ที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ พระองค์ตรัสถึงการทรงสร้างมนุษย์ การสถาปนาชีวิตคู่ ความตายของอาเบล สมัยของโนอาห์ การทำลายเมืองโสโดม ประวัติความเป็นมาของอับราฮัม การปรากฏของพระเจ้าในพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟ มานาในถิ่นทุรกันดาร การอัศจรรย์แห่งงูทองสัมฤทธิ์นั้น การเร่ร่อนของดาวิด สง่าราศีของซาโลมอน

งานรับใช้ของเอลียาห์และเอลีซา หมายถึงของโยนาห์ การพลีชีพของเศคาริยาห์ หลาย เหตุการณ์ซึ่งครอบคลุมประวัติทั้งหมดของพวกยิว และเราไม่เพียงพบกับการอ้างอิงโดยตรงเหล่านี้ การอ้างอิงพระคัมภีร์มีแทบนับไม่ถ้วนเลย และทุกคนที่ตั้งใจอ่านคำสอนของพระคริสต์ ผู้ซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับภาคพันธสัญญาเดิม ต้องรู้สึกเชื่อมั่นว่าพระเยซูทรงรู้พระคัมภีร์ตั้งแต่เด็ก และว่า ความคิดของพระองค์ ความจำของพระองค์ จินตนาการของพระองค์ มนุษย์ภายในทั้งหมดของพระองค์ เต็มเปี่ยมด้วยทรัพย์สมบัติแห่งพระวาทะที่เป็นลายลักษณ์อักษร

จงพิจารณาพระคริสต์ในความสัมพันธ์ของพระองค์กับผู้คนทั่วไป และกับเหล่าอาจารย์และเหล่าผู้ครอบครองฝ่ายวิญญาณของพวกเขา ในการสั่งสอนพวกเขาและโต้แย้งกับพวกเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าของทรงอ้างอิงพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอว่าเป็นสิทธิอำนาจนั้นซึ่งไม่อาจถูกโต้แย้งได้ มาตรฐานนั้นซึ่งผิดพลาดไม่ได้ และไม่มีการอุทธรณ์ต่อสู้อันได้ พระองค์ทรงสั่งสอนตามพระคัมภีร์: หลักคำสอนของพระองค์ การงานของพระองค์ จุดมุ่งหมายของพระองค์ ชีวิตของพระองค์มีไว้เพื่อทำให้สิ่งซึ่งเขียนไว้นั้นสำเร็จจริง เมื่อพระองค์ทรงเข้าไปในธรรมศาลาของเมืองนาซาเร็ธ และทุกสายตาดำจ้องมาที่พระองค์ พระองค์ทรงขอหนังสือม้วนคำพยากรณ์ของอิสยาห์ และในถ้อยคำของผู้พยากรณ์นั้น (อิสย. 61) ทรงประกาศแก่พวกเขาถึงวัตถุประสงค์แห่งภารกิจของพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเหล่าคนบาป “ท่านอ่านว่าอย่างไร? มีอะไรเขียนไว้ในพระราชบัญญัติ?” เป็นคำตอบบ่อยครั้งของพระองค์ที่มีต่อคำถามเหล่านั้นที่มีผู้ถามพระองค์ พระองค์ทรงเตือนใจนครเหล่านั้นซึ่งได้ยื่นเกี่ยวกับพระองค์ เกี่ยวกับเมืองไทรและซีโดนและโสโดม พระองค์ตรัสถึงหมายสำคัญของโยนาห์แก่พวกฟาริสีผู้ซึ่งร้องขอการอัศจรรย์ พระองค์ทรงอธิบายแก่พวกผู้สื่อข่าวของยอห์น ในถ้อยคำของผู้พยากรณ์อิสยาห์ การงานเหล่านั้นซึ่งพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้นั้น

พระองค์ตรัสถึงมานาแก่พวกยิวที่ติดตามพระองค์มาในถิ่นทุรกันดาร ตรัสแกนิโคเดมัสเกี่ยวกับงูทองสัมฤทธิ์นั้น และพระองค์ทรงแสดงให้เห็นบ่อยครั้งว่าโมเสสได้เขียนถึงพระองค์ และว่าพระคัมภีร์เป็นข่าวสารเดียวของพระเจ้าที่เพียงพอสำหรับทุกสิ่ง นี่ทำให้มนุษย์ไม่มีข้อแก้ตัว และพิสูจน์ให้เห็นความไม่เชื่อของพวกเขา ซึ่งแม้แต่การปรากฏตัวของคน ๆ หนึ่งจากพวกคนตายคงจะเอาชนะไม่ได้ (ลูกา 16) การประพุดของเด็ก ๆ ที่ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ พระองค์ทรงแก้ต่างโดยใช้ถ้อยคำของเพลงสดุดีบทที่แปด: “จากปากของเด็กก่อนและเด็กทารกพระองค์ทรงแต่งตั้งพละกำลังแล้ว” พระองค์ทรงพิสูจน์ศักดิ์ศรีแบบพระเจ้าของพระองค์โดยยกถ้อยคำที่พระวิญญาณประทานให้แก่ดาวิด, “องค์พระผู้เป็นเจ้าของตรัสแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า” เมื่อถูกพวกยิวกล่าวหาว่าพูดหมิ่นประมาท เพราะพระองค์ทรงตั้งตัวว่าเท่าเทียมกับพระเจ้า พระองค์ทรงแสดงให้เห็นจากสำนวนนั้นในเพลงสดุดี, “ท่านทั้งหลายเป็นพระ,” ว่าพระองค์ผู้ซึ่งพระบิดาทรงประทับตราไว้ทรงอยู่เหนือกว่าคนเหล่านั้นที่พระวาทะของพระเจ้ามาถึง และพระองค์ทรงตอกย้ำข้อโต้แย้งของพระองค์โดยเตือนความจำพวกยิวเหล่านั้นเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขา

ทุกคนยอมรับ ว่าพระคัมภีร์ไม่อาจถูกทำลายได้ ทุกข้อต่อของโชนั้นสมบูรณ์แบบ-ไม่มีสักข้อต่อ จะถูกเอาออกไปได้ เหมือนกับที่ทุกข้อต่อนั้นเชื่อถือได้และหนักแน่น เมื่อพระองค์ตรัสถึงการถูก ปฏิเสธของพระองค์และอนาคตของชนชาตินั้น พระองค์ทรงมองเห็นว่าเป็นการสำเร็จจริงของคำ พยากรณ์ ตรัสถึงสิ่งที่ถูกเขียนไว้ในเพลงสดุดีบทที่ 118 เกี่ยวกับหินนั้นที่ถูกพวกช่างก่อปฏิเสธ และในดาเนียลเกี่ยวกับหินนั้นซึ่งจะต้องบดขยี้เหล่าคนชั่ว ในการโต้แย้งกับพวกสะดูสี พระคริสต์ ทรงพิสูจน์เรื่องการเป็นขึ้นจากตายโดยการอธิบายฝ่ายวิญญาณเกี่ยวกับสำนวนเดียวซึ่งพระเจ้า ได้ทรงใช้ และซึ่งถูกบันทึกไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในหนังสืออพยพ และในโอกาสที่พระองค์ ทรงแสดงให้เห็นแหล่งที่มาของความพลั้งผิด ถ้าเราไม่รู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้าและพระคัมภีร์ เราก็อปลั้งผิด สองสิ่งนี้ไปด้วยกัน และความรู้ภายนอกเกี่ยวกับตัวอักษรของพระคัมภีร์ซึ่ง ปรากฏจากประสบการณ์ภายในเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของพระเจ้ก็เปล่าประโยชน์ ประสบการณ์ฝ่าย วิญญาณเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของพระเจ้มาพร้อมกันเสมอกับความรู้และความรักในพระคัมภีร์

การอ้างอิงโดยตรงเหล่านี้ถึงโมเสสและพวกผู้พยากรณ์-ซึ่งมีมากมายจริง ๆ โดดเด่นจริง ๆ ขลังจริง ๆ และครอบคลุมจริง ๆ-ต้องถูกเชื่อมโยงกับการอ้างอิงความคิดและคำสอนของพระ คัมภีร์แบบที่ปิดบังมากกว่า ซึ่งอุดมไปด้วยคำสอนต่าง ๆ ของพระคริสต์ ในคำเทศนาของ พระองค์บนภูเขาเขานั่น ในคำสอนเหล่านั้นที่ถูกบันทึกไว้ในข่าวประเสริฐของยอห์น ในบทสนทนา ของพระองค์กับเหล่าสาวกของพระองค์ ในคำอุปมาเหล่านั้น แทบจะไม่มีความคิดใดเลยที่ไม่ถูก เชื่อมโยงกับพระคัมภีร์ในบางลักษณะ ความคิดและคำพูดทั้งหมดของพระคริสต์ได้ถูกหล่อหลอม ในโรงเรียนที่แสนวิเศษนั้นแห่งคำพยานนั้นซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่ผู้คนที่ถูกเลือกสรรของ พระองค์

2. พวกคนไม่เชื่อกล่าวอย่างผิด ๆ ว่าพระเยซูทรงแก้ไข

ความผิดพลาดต่าง ๆ ในภาคพันธสัญญาเดิม

แทนที่จะถ่อมใจแสวงหาความคิดขององค์พระผู้เป็นเจ้า คนเยาะเย้ยเหล่านั้นที่ขบถนั้เป็นผู้ตัดสิน พระคัมภีร์อย่างโอหังชอบให้พระเยซูแก้ไขพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม อันเป็นการลบหลู่พระคัมภีร์

พวกเขาถือว่าในมัทธิว 5:24-46 คำตรัสเหล่านี้ของพระเยซู, “ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าว...แต่ เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า...” แสดงให้เห็นว่าพระเยซูตอนนี้นำถ้อยคำที่ดีกว่าพระคัมภีร์มาให้ เหมือนที่ อรรถาธิบาย *Interpreter's Bible* ที่หมิ่นประมาทนั้นกล่าวไว้, “ช่างไม่คนนี่จากกาลิลีซึ่งนำหน้าพระราชา บัญญัติอันศักดิ์สิทธิ์ในตาชั่งของพระองค์และพบว่ามันขาดอยู่”

เหตุไฉนจึงมีผู้ที่ตาบอดขนาดนั้นจนมองไม่เห็นคำตรัสที่เน้นย้ำที่สุดของพระเยซูในข้อ 17 และ 18 ของบทเดียวกันนั้น ที่ว่า “เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่เพื่อจะทำให้สำเร็จจริง เพราะเรากล่าวความจริงแก่ท่าน ทั้งหลายว่า จนกว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงไป แม้แต่อักษรหนึ่งหรือจุด ๆ หนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระ ราชาบัญญัติ จนกว่าสิ่งสรรพัตจะถูกทำให้สำเร็จจริง” (มธ. 5:17,18)

ไม่ใช่เลย ในข้อพระคำเหล่านี้พระเยซูแค่เสริมการเน้นและการตีความเข้ากับพระราชบัญญัติ ไม่ใช่แค่

การฆาตกรรมแต่ความเกลียดชัง; ไม่ใช่แค่การเล่นซู่แต่ตัณหา; ไม่ใช่แค่ข้อจำกัดเกี่ยวกับการหย่าร้างแต่ข้อจำกัดต่าง ๆ ที่มีน้ำหนักมากกว่า; ไม่ใช่แค่การไม่ละเมิดคำปฏิญาณ แต่การไม่กล่าวคำปฏิญาณ; ไม่ใช่แค่การชดใช้คืนแต่สองเท่า หากจำเป็น เพื่อให้ให้อีกฝ่ายพอใจ และคำสอนอันโง่เขลานั้นของพวกเร้าบีที่ว่า “จงรักเพื่อนบ้านของท่าน และจงเกลียดชังศัตรูของท่าน” (แน่นอนว่าไม่ได้อยู่ในพระราชบัญญัติ) พระองค์ทรงแก้ไขเหมือนที่พระราชบัญญัติเองคงจะแก้ไข (ลนต. 19:17,18) มีแต่ใจที่ไม่เชื่อพระคัมภีร์จะหาว่าพระเยซูแก้ไขหรือยกเลิกพระราชบัญญัติของพระองค์เองตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ ในอรรถาธิบายของผู้แต่งเกี่ยวกับหนังสือมัทธิว เราได้อภิปรายเรื่องนี้อย่างละเอียดมากขึ้น

J. I. Packer แห่งประเทศอังกฤษถึงความสนใจไปที่การยกคำพูดหนึ่งของ R. V. G. Tasker ใน *The Old Testament in the New Testament*, หน้า 32: “องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเข้าสู่การโต้แย้งกับพวกฟาริสีไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ทรงต่อต้านพระวจนะที่เป็นลายลักษณ์อักษรของพระราชบัญญัติ ซึ่งทั้งพระองค์และพวกเขาให้มีสิทธิอำนาจ แต่เพราะว่าในการตัดสินของพระองค์การเน้นรูปแบบและการเล่นลิ้นของระบบบัญญัติซึ่งพวกฟาริสีใช้บังคับกับพระราชบัญญัติทำให้พวกเขาไม่รู้สึกรู้สาต่อพระวจนะที่มีชีวิตของพระเจ้า;...สิ่งที่ปลุกเร้าความเป็นปฏิปักษ์ของพระองค์คือสิ่งเหล่านั้นอย่างการเล่นลิ้นซึ่งหาเหตุผลเข้าข้างวิธีปฏิบัติที่เรียกว่าโกระบัน; การอนุমানแบบผิด ๆ ที่ว่าคำบัญชาให้รักเพื่อนบ้านของตนบอกเป็นนัยว่าเราควรเกลียดชังศัตรูของเรา; การจำกัดข้อห้ามของพระเจ้าเกี่ยวกับการฆ่าคนและการเล่นซู่ให้อยู่ที่การกระทำที่เฉพาะเจาะจงเหล่านั้นของการฆ่าคนและการเล่นซู่; การคิดเอาเองว่าคำปฏิญาณเดียวที่ต้องถือเป็นจริงจังคือคำปฏิญาณเหล่านั้นที่กล่าวโดยใช้พระนามของพระเจ้าจริง ๆ และการขยายออกของส่วนที่เป็นข้อยกเว้นนั้นในพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการหย่าร้างเพื่อที่จะอนุญาตให้หย่าร้างได้ ‘ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใดก็ตาม’”

เราชื่นบานในคำพูดของ Adolph Saphir:

และเมื่อพระเยซูทรงเริ่มต้นเทศนา และแสดงให้เห็นภารกิจจากพระเจ้าของพระองค์ ถ้อยคำของพระองค์และกิจการของพระองค์ เช่นเดียวกับวิธีการและลักษณะของพระองค์ ออกมาจากใจดวงหนึ่งซึ่งพระวจนะของพระเจ้าถูกซ่อนไว้ภายใน จากพระองค์ผู้ทรงให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณของพระองค์เป็นหนึ่งเดียวกับพระคัมภีร์อย่างสมบูรณ์และเต็มเปี่ยม

3. ในการถูกทดลอง พระเยซูทรงฟังพาพระคัมภีร์

เมื่อทรงรับบัพติศมาและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณแล้ว และบัดนี้เพื่อจะเริ่มต้นงานรับใช้ของพระองค์ในฐานะบุตรมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ พระผู้ช่วยให้รอดที่รักทรงเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อจะถูกขาทานทดลอง พระองค์ต้องถูกทดลองในทุกด้านเหมือนอย่างเรา แต่ปราศจากบาป (ฮบ. 4:15) จากนั้นพระองค์จึงจะเป็นตัวแทนที่เหมาะสมสำหรับเรา เผ่าพันธุ์หนึ่งที่ถูกทดลอง มนุษย์ที่ทำบาป และที่นั่นพระเยซู ผู้ทรงเป็นต้นแบบสำหรับทุกคนที่รับความรอดแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ทรงหันเข้าหาพระคัมภีร์เพื่อที่จะได้พลังกำลังเพื่อที่จะได้สติปัญญา เพื่อที่จะได้คำตอบสำหรับผู้ทดลองนั้น

“มีเขียนไว้แล้วว่า...” พระเยซูตรัส โดยยกพระราชบัญญัติ 8:3 พระคำข้อนั้นให้คำตอบสำหรับความหิวของพระองค์และสำหรับการโจมตีของขาทาน (มธ. 4:4)

“มีเขียนไว้อีกว่า” พระองค์ตรัส ในการตอบการทดลองนั้นเพื่อแสดงให้เห็นฤทธิ์เดชของพระองค์ ว่า “ท่านอย่าลองตึงคัมภีร์พระเจ้าของท่าน” (มธ. 4:7) พระทัยของพระองค์หันไปยังพระราชบัญญัติ 6:16 และพระองค์จึงไม่อาจถูกชักจูงให้หลงผิดโดยการใช้พระคัมภีร์แบบผิด ๆ ของซาตานได้

โอ แต่ซาตานสัญญาว่ามันจะยกประชาชาติทั้งปวงของโลกให้แก่พระเยซูคริสต์ ว่าพระองค์จะได้มงกุฎ โดยไม่ต้องไปที่กางเขน ได้บัลลังก์โดยไม่ต้องถูกตรึงกางเขน หากพระองค์จะเพียงยอมก้มกราบและนมัสการ ซาตาน นักเทศน์มากมาย ซึ่งถูกหลอกลวงในการให้เกียรติพวกเขาไม่เชื่อ คงรอดจากบาปนั้นหากพวกเขา เคารพยำเกรงและดำเนินชีวิตในพระคัมภีร์เหมือนที่พระเยซูทรงกระทำ แต่พระเยซูทรงถูกผลักดันโดยพระราช บัญญัติ 10:20 และทรงทราบไม่เพียงตัวอักษรแต่จิตวิญญาณของมันด้วย ซึ่งรวม “แต่ผู้เดียว” เข้าไว้ มัทธิ 4:10 บอกเราว่า “แล้วพระเยซูตรัสแก่มันว่า “จงไปเสียให้พ้น ซาตาน เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ท่านจงนมัสการ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน และท่านจงปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’”

ในพระทัยลับของพระองค์ ซึ่งไม่มีผู้ใดอยู่ไกล้นอกจากพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์และศัตรูที่แสนร้ายกาจ นั้นของจิตวิญญาณทั้งหลาย พระเยซูทรงรัก พี่งา ทรงรับสติปัญญา พลละกำลังและชัยชนะผ่านทางพระคัมภีร์ พระคัมภีร์เป็นพระวจนะที่มีชีวิตและผลิตผลไม่ได้ของพระเจ้าสำหรับพระองค์ เหมือนที่เป็นสำหรับเรา

4. จงดูความห่วงใยอยู่เสมอของพระเยซู

“เพื่อที่พระคัมภีร์จะสำเร็จจริง”

ในลูกา 18:31-33 พระเยซูตรัสว่า “ดูเถิด เราทั้งหลายขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดที่ได้ถูก เขียนไว้โดยพวกศาสดาพยากรณ์เกี่ยวกับบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะถูกมอบไว้กับพวกคน ต่างชาติ และจะถูกเยาะเย้ย และถูกทำการอัปยศต่าง ๆ และถูกถ่มน้ำลายรด และพวกเขาจะเย้ยตีท่าน และ ประหารชีวิตท่านเสีย และวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่”

ในลูกา 22:37 พระองค์ตรัสว่า “ด้วยว่าเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า พระวจนะนี้ซึ่งถูกเขียนไว้แล้วนั้น ยังต้องสำเร็จในเราว่า ‘และท่านได้ถูกนับเข้าในท่ามกลางบรรดาผู้ละเมิด’ เพราะว่าสิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับ เรานั้นมีจุดจบ”

เมื่อเปโตรอยากปกป้องพระเยซูโดยใช้ดาบ พระเยซูตรัสว่า “ท่านคิดว่า บัดนี้เราไม่สามารถอธิษฐาน ต่อพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะประทานพวกทูตสวรรค์แก่เรามากกว่าสิบสองกองหรือ แต่ ถ้าเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์จะสำเร็จได้อย่างไรที่ว่า จะต้องเป็นอย่างนี้” (มธ. 26:53,54)

เมื่อพระเยซูทรงถูกตรึงบนกางเขน พระองค์ก็ทรงมีสติรับรู้มากเหลือเกินว่าพระคัมภีร์ทุกตอนต้อง สำเร็จจริงจนพระองค์ทรงร้องคำคร่ำครวญที่มีพยากรณ์ไว้นั้นของเพลงสดุดี 22:1 ว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว” (มธ. 27:46) พระองค์ทรงเป็นหนึ่งใน เดียวกับพระคัมภีร์มากเสียจนพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระวาทที่รับสภาพเนื้อหนัง ต้องทำให้พระวจนะที่เป็นลายลักษณ์อักษรนั้นสำเร็จจริง

แต่ก่อนที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่นได้ พระคำข้อหนึ่งต้องถูกทำให้สำเร็จจริง! เพลงสดุดี 69:21 พยากรณ์ไว้ว่า “พวกเขาให้ดีหมีแก่ข้าพระองค์เป็นอาหารของข้าพระองค์ด้วย และเมื่อข้าพระองค์

กระหาย พวกเขาเอาน้ำส้มสายชูให้ข้าพระองค์ดื่ม” ก่อนที่พวกเขาตอกตรึงพระกายที่ไม่ขัดขึ้นนั้นเข้ากับกางเขน มัทธิว 27:34 กล่าวว่า “พวกเขาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวระคนกับของขมมาให้พระองค์ดื่ม และเมื่อพระองค์ทรงชิมมันแล้ว พระองค์ก็ไม่ยอมดื่ม”

พระองค์ไม่ได้ดื่มก่อนหน้านั้น-บัดนี้มันต้องถูกทำให้สำเร็จจริง ฉะนั้นยอห์น 19:28-30 บอกเราว่า “หลังจากนั้นพระเยซู โดยทรงทราบว่า บัดนี้สิ่งสารพัดสำเร็จแล้ว เพื่อขอพระคัมภีร์นั้นจะสำเร็จจึงตรัสว่า “เรากระหายน้ำ” บัดนี้มีภาชนะอันหนึ่งเต็มไปด้วยน้ำองุ่นเปรี้ยววางอยู่ที่นั่น และพวกเขาเอาน้ำอันหนึ่งชุปด้วยน้ำองุ่นเปรี้ยว และใส่ฟองน้ำนั้นที่ปลายไม้หุสบ และชูมันขึ้นไปยังพระโอษฐ์ของพระองค์ ฉะนั้นเมื่อพระเยซูได้ทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ก็ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” และพระองค์ทรงก้มพระเศียรของพระองค์ลง และปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไป”

โอ ช่างเป็นความรู้สึกล้นสับสนสุขจริง ๆ ที่มีการชดใช้บาปเต็มจำนวนแล้ว ที่พระคัมภีร์เกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษของพระองค์บัดนี้กำลังสำเร็จจริงจนถึงตัวอักษรก็ปลอบประโลมพระทัยของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทนทุกข์! บัดนี้พระองค์สามารถเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา” ได้อีกและมอบวิญญาณจิตที่ถูกทรมานของพระองค์ไว้กับพระองค์ (ลูกา 23:46) พระองค์จึงทรงร้องออกมาว่า “สำเร็จแล้ว!” และทรงปล่อยวิญญาณของพระองค์ขึ้นไป!

IV. พระคริสต์และความเป็นคริสเตียนตั้งอยู่ หรือล้มลงไปกับพระคัมภีร์

พระเยซูทรงเชื่อและยกข้อความและฟังพาทะคัมภีร์ในฐานะพระวจนะที่ผิดพลาดไม่ได้ของพระเจ้าซึ่งไม่อาจถูกทำลายได้ ซึ่งจะยั่งยืนตลอดไป ถ้าพระคริสต์ทรงเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระคัมภีร์ จึ่งพระองค์ก็ทรงพลังผิดแบบมนุษย์ได้และทรงทำบาปได้ และไม่อาจเป็นพระบุตรของพระเจ้าที่ประสูติจากหญิงพรหมจารีได้ ตัวแทนผู้หนึ่งที่มิตัวตนอยู่ก่อนแล้วและสมบูรณ์แบบซึ่งพระเจ้าจะทรงถวายเป็นเครื่องบูชารับโทษบาปของโลกไป ถ้าพระคัมภีร์ไม่ใช่พระวจนะที่ผิดพลาดไม่ได้ของพระเจ้าเอง พระเยซูก็ไม่ใช่พระเจ้า ฉะนั้นถ้าคุณเสียพระคัมภีร์ไป คุณก็เสียความเป็นคริสเตียนและความรอดไป เรากล่าวอีกว่า พระคริสต์และพระคัมภีร์ตั้งอยู่หรือล้มไปด้วยกัน

Dr. Clark H. Pinnock ผู้ช่วยศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์ใน New Orleans Baptist Theological Seminary ได้รับปริญญาเอกของตนด้านภาคพันธสัญญาใหม่ศึกษาจาก University of Manchester ประเทศอังกฤษ จากนั้นเขาเป็นผู้บรรยายผู้ช่วยในภาคพันธสัญญาใหม่ที่ University of Manchester โดยรับใช้ภายใต้ Professor F.F. Bruce ทั้งนี้ Dr. Pinnock เป็นผู้บรรยายรับเชิญที่มหาวิทยาลัยแคมบริดจ์และฮาร์วาร์ด ในการบรรยายของเขา “Sola Scriptura” ต่อหน้าการประชุมใหญ่ Southern Baptist Pastors’ Conference ที่เมืองฮุสตัน รัฐเท็กซัส ปี 1968 Dr. Pinnock กล่าวสิ่งต่อไปนี้:

อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริง แม้การอภิปรายนั้นซับซ้อน ประเด็นนี้ยังเรียบง่ายเหมือนที่เป็นมาตลอด มันเป็นเรื่องหนึ่งของหลักคำสอนเกี่ยวกับพระคริสต์-ครุคิดว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ไถ่ และคุณจัดอันดับคำสอนของพระองค์อย่างไร? พวกเขาเสริมกันกล่าวยอมรับพระองค์ในฐานะ

องค์พระผู้เป็นเจ้าและนาย (มธ. 23:10) แต่บ่อยครั้งไม่ดำรงอยู่ในพระวาระของพระองค์ (ยอห์น 8:31) ไม่อาจมีข้อสงสัยแบบซื้อตรงได้เลยเกี่ยวกับหลักคำสอนของพระคริสต์เกี่ยวกับพระคัมภีร์ มันไม่อาจถูกทำลายได้ (ยน. 10:35) “และฟ้าสวรรค์กับแผ่นดินโลกจะล่วงไป ก็ง่ายกว่าที่จุดหนึ่ง ของพระราชบัญญัติจะขาดตกไป” (ลูกา 16:17) ขณะที่เป็นไปได้ที่ผู้ที่เป็นแบปติสไตแบบ เสรีนิยมจะไม่ยอมรับเรื่องนี้เพราะว่าเราไม่สามารถเผชิญหน้าทางเลือกอื่นของการไม่ยอมรับสิทธิ อำนาจแบบพระเจ้าของพระคริสต์ (อย่างน้อยก็ไม่ใช่ต่อหน้าผู้คน) พวกนักวิจารณ์ตัวจริงก็ ยอมรับมันอย่างเปิดเผย

H.J.Cadbury ศาสตราจารย์ของฮาร์วาร์ดและนักวิจารณ์ภาคพันธสัญญาใหม่ที่มีแนวคิดหัว รุนแรง เคยกล่าวไว้ว่าเขาแน่ใจในฐานะเพียงข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ว่าพระเยซูทรงยึดมั่น ตามทัศนะของพวกยิวทั่วไปเกี่ยวกับพระคัมภีร์เล่มหนึ่งที่ผิดพลาดไม่ได้มากกว่าที่พระเยซูทรง เชื่อในความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์เอง Adolf Harnack, John Knox และ F.C. Grant ทุกคนเห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับประเด็นนี้ ที่ว่าพระเยซูทรงถือว่าพระคัมภีร์ผิดพลาดไม่ได้และไม่ พลังผิดในทุกสิ่งที่มันสอน เหล่านักวิชาการกลุ่มเสรีนิยมที่ถูกจัดอันดับสูงสุดยอมรับประเด็นของ พวกอนุรักษนิยมอย่างเต็มที่ในเรื่องทัศนะอันสูงของพระเยซูเกี่ยวกับการดลใจ

คำถามนั้นเห็นได้ชัดว่าเป็นคำถามเกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่องพระคริสต์ ถ้าเรายอมรับพระ คริสต์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า มันก็สอดคล้องที่จะยอมรับคำสอนของพระองค์เกี่ยวกับพระ คัมภีร์ แต่การกล่าวยอมรับความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์และการไม่ยอมรับการดลใจ อันครบถ้วนก็ออกจะไม่เข้ากัน และบ่งบอกถึงความสับสนในความคิดซึ่งเป็นเรื่องอันตรายและ เข้าใจผิด พวกอิวานเจลิคัลแบปติสไตให้เกียรติพระคัมภีร์ในฐานะพระวาระที่ผิดพลาดไม่ได้ของ พระเจ้าเพราะความเชื่อฟังอันเรียบง่ายที่มีต่อพระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ไม่ใช่ตัวเรา เอง ทรงเป็นผู้ที่ทำให้ความเป็นคริสเตียนเป็นศาสนาหนึ่งที่มีสิทธิอำนาจตามพระคัมภีร์ เรา แสวงหาที่จะเกียรติหลักคำสอนของพระองค์ พระองค์ทรงไค้บังคับให้พระคัมภีร์ เราจะต้องไค้บังคับ มากยิ่งกว่าสักเท่าใด พระคัมภีร์อยู่ที่รากเหง้าแห่งแนวคิดของพระองค์เกี่ยวกับสิทธิอำนาจ มันจะต้องเป็นเช่นนั้นที่รากฐานแห่งแนวคิดของเรา มันเป็นรากฐานสำหรับข่าวสารของพระองค์ มันจะต้องเป็นเช่นนั้นสำหรับข่าวสารของเรา การกล่าวยอมรับพระคริสต์และปฏิเสธความผิด พลาดไม่ได้เป็นการกระทำหนึ่งที่แสดงถึงความไม่สำนึกผิดฝ่ายวิญญาณและความวิกลจริต

พวกอิวานเจลิคัลเรียนรู้หลักคำสอนต่าง ๆ ของตนจากพระคริสต์ และยกเรื่องความสม่าเสมอ และความซื่อสัตย์ในหมู่ผู้นำเหล่านั้นแห่งนิกายของเรา John Calvin เขียนไว้ว่า “สุขน้แห่งเมื่อนายของมันเป็นภูมิคุ้มกัน ผมคงเป็นคนซื่อสัตย์หากผมเห็นว่าความจริงของพระเจ้าถูกโจมตีและยัง เจียบต่อไป ไม่ส่งเสียงใด ๆ เลย”

เรากล่าวอีกหนว่า การไม่ยอมรับการดลใจของพระคัมภีร์และความถูกต้องอันสมบูรณ์แบบของมัน เท่ากับเป็นการไม่ยอมรับคำตรัสที่ชัดเจนเหล่านั้นของพระเยซูคริสต์และจึงเป็นการทำให้พระองค์เป็นคนที่

อ่อนแอและถูกหลอกคนหนึ่งหรือเป็นนักต้มตุ๋นชั่วที่หลอกลวงผู้อื่น พระคริสต์และพระคัมภีร์ตั้งอยู่หรือล้มลงไปด้วยกัน

ขอให้ผู้เชื่อพระคัมภีร์ชื่นบานที่พระเยซูทรงทราบว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะที่ผิดพลาดไม่ได้ของพระเจ้า ตั้งมั่นคงเป็นนิรันดร์ในสวรรค์ ว่ามันไม่อาจถูกทำลายได้ (สดด. 119:89; ยอห์น 10:35) ขอให้ผู้สงสัย ผู้เยาะเย้ยพระคัมภีร์ที่ถูกหายใจออกมาจากพระเจ้า จงคร่ำครวญ เพราะว่าเมื่อคุณสละทิ้งพระคัมภีร์ที่ผิดพลาดไม่ได้เล่มหนึ่ง คุณก็ทิ้งพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้นเช่นกันซึ่งความเป็นพระเจ้าและการไถ่โทษของพระองค์ถูกรวมไว้กับมัน!

บทที่ 7

องค์ประกอบที่เป็นมนุษย์ในการเขียน

พระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจ

I. เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์บอกเล่าความปรารถนาของตนเอง ประสบการณ์ของตนเอง ฝักความคิดถึงของตนมา

1. ผู้เขียนเหล่านั้นใช้คำสรรพนามบุรุษที่หนึ่งและบอกเล่าถึงประสบการณ์ของตนเอง
2. ปัญหาด้านลีลาการเขียนและการใช้คำศัพท์

II. นักวิชาการหลายท่านเน้นเกินพอดีเรื่ององค์ประกอบที่เป็นมนุษย์ในการเขียนพระคัมภีร์

1. นี่เป็นความโง่เขลาของทฤษฎี Graff-Wellhausen ในการให้คำตัดสินเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้า
2. พวกนักวิจารณ์สร้างสมมติฐานเชิงสารคดี อธิบายข่าวประเสริฐสามเล่มที่เหมือนกันโดยใช้หลักเหตุผลของมนุษย์
3. ทั้งลูกาและเปาโลยืนยันว่าแหล่งที่มาแบบมนุษย์นั้นไม่เพียงพอ; ทำไมต้องแสวงหาแหล่งที่มาเหล่านั้น?
4. Packer กล่าวว่าความเห็นของพวกนักวิจารณ์ “เรื่องด้านที่เป็นมนุษย์ของพระคัมภีร์...บดบังการตระหนักของคริสตจักรเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวแบบพระเจ้าของคำสอนตามพระคัมภีร์...”

III. หลักคำสอนเรื่องลีลาการเขียนและการใช้คำศัพท์อันหลากหลายของมนุษย์ที่แตกต่างกันไปตามผู้แต่งหลายคนมีข้อจำกัดที่ชัดเจนหลายประการ

1. การเปิดเผยของพระเจ้าบางครั้งมาจากเสียงของพระเจ้าในสวรรค์
2. ลาของบาลาอัมพูดกับบาลาอัมและบทสนทนานั้นถูกบันทึกไว้ (กตว. 22:28-30)
3. ลีลาการเขียนในจดหมายฝากของเปาโล: มันเป็นลีลาการเขียนตามธรรมชาติแบบปกติของเขาไหม?
4. ความโง่เขลาของการโต้เถียงมากเกินไปเกี่ยวกับลีลาการเขียนที่หลากหลายถูกให้ภาพประกอบโดยทฤษฎี Graff-Wellhausen ที่ตอนนี้ถูกทำให้หมดความเชื่อถือไปเยอะแล้ว
5. มันคงยากสำหรับพระเจ้าหรือที่จะเขียนในหลายลีลาที่แตกต่าง?
6. “และพระเจ้าตรัสถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้น...”

บทที่ 7

องค์ประกอบที่เป็นมนุษย์ในการเขียน

พระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจ

พระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าแต่มันถูกเขียนโดยมนุษย์ พระเจ้าทรงหาใจพระคัมภีร์ออกมา แต่มนุษย์เขียนพระคัมภีร์ลงไป และในบางระดับพระคัมภีร์มีสีสันและรสชาติของผู้เขียนเหล่านั้น ในบางระดับแต่มาขนาดไหน? มนุษย์เขียนตามที่ได้รับอิทธิพลโดยประสบการณ์ของพวกเขาเองหรือ? เหล่าผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ของพระคัมภีร์เห็นความจริงนั้นและจึงเลือกถ้อยคำจากคลังศัพท์ของตัวเองเพื่อบอกเล่าความจริงนั้นหรือ? องค์ประกอบที่เป็นมนุษย์มีส่วนมาขนาดไหนในการเลือกใช้คำของพระคัมภีร์จริง ๆ?

I. เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์บอกเล่าความปรารถนาของตน ประสบการณ์

ของตน ฝากความคิดถึงของตนมา

1. ผู้เขียนเหล่านี้ใช้คำสรรพนามบุรุษที่หนึ่งและ

บอกเล่าถึงประสบการณ์ของตัวเอง

อิสยาห์เขียนว่า “ในปีที่กษัตริย์อัสซีเรียสิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับ ณ พระที่นั่งสูงและเทิดทูนขึ้นด้วย...” (อสย. 6:1) และเขาบอกเล่าถึงประสบการณ์แห่งการทรงเรียกของเขา

หนังสือเยเรมีย์ถูกตีความชัดเจนว่า “บรรดาถ้อยคำของเยเรมีย์บุตรชายของฮิลคียาห์ ซึ่งเป็นพวกปุโรหิตที่อยู่ในตำบลอานาโธท ในแผ่นดินเบนยามิน ผู้ซึ่งพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึง...” (ยรม. 1:1,2) มันเป็นพระวจนะของพระเยโฮวาห์แต่ในบางนัยก็เป็น “ถ้อยคำของเยเรมีย์” อย่างน้อยพวกมันเป็นถ้อยคำซึ่งเขาเขียนลงไปหรือซึ่งเขาให้คนจดตามคำบอกของเขา ในเยเรมีย์ 15:16 เขาเขียนว่า “พระวจนะทั้งหลายของพระองค์ได้ถูกพบแล้ว และข้าพระองค์ได้กินพระวจนะเหล่านั้นเสีย และพระวจนะของพระองค์เป็นความชื่นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปิติยินดีแห่งใจของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้ถูกเรียกตามพระนามของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา” และในเยเรมีย์ 20:9 เยเรมีย์บอกเราว่าเขาตัดสินใจแล้วว่าจะไม่เทศนาอีกต่อไป แต่พระวจนะของพระเจ้าเป็นเหมือนไฟที่ลุกไหม้ซึ่งอัดอยู่ในกระดูกของเขาและเขาอันไว้ต่อไปไม่ไหว ในเยเรมีย์ 37:18-20 เยเรมีย์บอกเราว่าเขาอ่อนวอนกษัตริย์เศเดคียาห์ไม่ให้ส่งตัวเขากลับไปติดคุก ตัวอย่างสั้น ๆ เหล่านี้แสดงให้เห็นว่ามีองค์ประกอบที่เป็นมนุษย์อยู่ในหนังสือเยเรมีย์

องค์ประกอบส่วนบุคคลปรากฏมากมายจริง ๆ ในหนังสือเพลงสดุดี ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวได้ว่า “คนยากจนคนนี้ได้รับร่ำพูน และพระเยโฮวาห์ได้ทรงสดับฟังเขา และได้ทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา” (สดด. 34:6) เขากล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าเคยห่ม และบัดนี้ชราแล้ว ถึงอย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกทอดทิ้ง หรือเชือกสายของเขาขอลาน” (สดด. 37:25)

ลูกาจึงเขียนได้ว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการดีเช่นกัน โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดมาตั้งแต่ต้น [ควรเป็น อันโอเอ็น, จากเบื้องบน] ที่จะเขียนถึงท่านตามลำดับ เรียนท่านเรโอฟิลัส ที่เคารพอย่างสูง” (ลูกา 1:3) แต่ลูกาพิจารณาและเลือกที่จะเขียนหนังสือลูกา แม้ไม่ต้องสงสัยเลยว่าส่วนตัวแล้ว

เขาถูกควบคุมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ลูกาเห็นความจำเป็นและเจตนาที่จะเขียนข่าวประเสริฐเล่มนั้น ฉะนั้น แม้ว่ามันได้รับการดลใจและออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า ลูกาที่มีส่วนร่วมในมันขณะที่เขาเขียนมันลงไป

ฉะนั้นเมื่อเขียนถึงทิโมธี เปาโลจึงวิงวอนกับเขาได้ว่า “เหตุฉะนั้นท่านอย่าละอายคำพยานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา หรือของตัวข้าพเจ้าผู้เป็นนิกโทซของพระองค์...” (2 ทธ. 1:8) เราเชื่อว่าแม้ว่าเปาโลเขียน “ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:13) ทว่าใจของเปาโลก็เข้าสู่เรื่องนั้น ๆ และมันเป็นจดหมายส่วนตัวฉบับหนึ่งเช่นเดียวกับจดหมายที่พระเจ้าประทานให้ฉบับหนึ่ง และดังนั้นเปาโลจึงใส่ถ้อยคำส่วนตัวนี้เข้าไปได้ว่า “เสื่อคลุมที่ข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับครปัสที่เมืองโตรอัสนั้น เมื่อท่านมาจงเอามาพร้อมกับท่าน และหนังสือเหล่านั้น แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือพวกนั้นที่เขียนบนแผ่นหนัง” (2 ทธ. 4:13)

แม้กระทั่งในเรื่องลึกลับเหล่านั้นและภาษาเชิงสัญลักษณ์ของหนังสือวิวรณ์ ยอห์นก็มีส่วนร่วมในการเขียนหนังสือนั้น เขากล่าวว่า “ยอห์นเรียนมายังคริสตจักรทั้งเจ็ดซึ่งอยู่ในแคว้นเอเชีย...” (วิว. 1:4) ฉะนั้นมันจึงมาจากพระเจ้า แต่มันก็มาจากยอห์น และเขาบอกพวกเขาในข้อ 9 และ 10 ว่า “ข้าพเจ้า ยอห์น ผู้ซึ่งเป็นที่น้องของท่านทั้งหลายด้วย และเป็นเพื่อนร่วมในการยากลำบาก และในอาณัติและความอดทนของพระเยซูคริสต์ ได้มาอยู่ในเกาะที่เรียกว่า ปทมอส เนื่องด้วยพระวณะของพระเจ้า และเนื่องด้วยคำพยานของพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าอยู่ในพระวิญญาณในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากเบื้องหลังข้าพเจ้า เหมือนเสียงแตร...”

ฉะนั้น แน่แน่นอนว่าทุกคนเห็นพ้องตรงกันว่าเหล่าคนของพระเจ้าผู้เขียนพระวณะของพระเจ้าลงไปบ่อยครั้ง ไม่ใช่สี่ ปกติแล้ว หากไม่เสมอไป มีส่วนร่วมในสิ่งที่พวกเขาเขียนและปกติแล้วพวกเขาารู้สึกอย่างล้าลึกเกี่ยวกับมันไม่ว่าพวกเขาจะเข้าใจทุกสิ่งที่พวกเขาพูดหรือไม่

ฉะนั้นพระคัมภีร์จึงบอกเล่าสิ่งที่พระเจ้าทรงอยากบอกเล่า แต่ก็เช่นกัน ในการบอกเล่าสิ่งที่พระเจ้าทรงอยากบอกเล่า ผู้เขียนนั้นอาจบอกเล่าสิ่งที่ตนอยากบอกเล่าเช่นกัน ตามที่พระเจ้าทรงเลือก เปโตรเล่าว่าตนได้เห็นสง่าราศีของพระคริสต์ที่การจำแลงพระกายนั้นอย่างไร (2 ปต. 1:16-21) แม้กระทั่งที่นั่นเปโตรก็บอกเราว่าบัดนี้เรามี “คำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีกด้วย” ในพระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจและเป็นลายลักษณ์อักษร แต่เขากล่าวคำพยานของตนเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว

และใน 1 ยอห์น 1:1 ยอห์นผู้เป็นที่รักเขียนในจดหมายฝากของตนเกี่ยวกับพระองค์ “ซึ่งพวกเราได้ยิน ซึ่งพวกเราได้เห็นกับตาของพวกเรา ซึ่งพวกเราได้พินิจดู และมือของพวกเราได้จับต้อง เกี่ยวกับพระวาตะแห่งชีวิต” ความทรงจำอันหวานชื่นมากมายจริง ๆ คงแล่นผ่านหัวของยอห์นขณะที่เขาได้รับการดลใจให้เขียนจดหมายฝากนั้นและอ้างอิงประสบการณ์ของเขาเกี่ยวกับพระคริสต์

และยอห์นทราบเหตุผลนั้นสำหรับบางสิ่งที่เขาเขียนลงไป แม้ว่าเหตุผลนั้นมาจากพระเจ้า แรงจูงใจของพระเจ้าและแรงจูงใจของยอห์นต้องเป็นแบบเดียวกัน โดยของพระเจ้ามาก่อนของยอห์น เมื่อเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่าน ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย เพราะว่า...” และ “ข้าพเจ้าเขียนมาถึงพวกท่าน บิดาทั้งหลายเอ๋ย เพราะว่า...” ฯลฯ ในบางระดับพระคัมภีร์เป็นคำของมนุษย์แม้ว่าโดยหลักแล้วมันไม่ใช่คำของมนุษย์

และพระวจนะไม่ได้มีต้นกำเนิดมาจากมนุษย์แต่ถูกหายใจออกมาจากพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างพระวจนะนิรันดร์ของพระองค์ในถ้อยคำของมนุษย์

2. ปัญหาเรื่องลีลาการเขียนและการใช้คำศัพท์

พระคัมภีร์มีรูปแบบวรรณกรรมที่หลากหลายมาก ๆ มีประวัติศาสตร์ มีลำดับพงศ์พันธุ์ต่าง ๆ มีรายการข้อกำหนดยาวเหยียดของพระราชบัญญัติด้านพิธีการ มีบทกวีของเพลงสดุดี เพลงซาโลมอนและปัญญาจารย์ และส่วนเล็กอื่น ๆ และมีเนื้อหาเฝ้าเดี่ยวอันล้าลึกในเพลงสดุดี ไม่เพียงเพราะคำทำนายอันแสนวิเศษของมันเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่จะมานั้น แต่เพราะความอบอุ่นและความงดงามแห่งภาษาของมัน หนังสืออิสยาห์บางครั้งถูกเรียกว่าข่าวประเสริฐในภาคพันธสัญญาเดิม ในข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม เหล่านักเรียนพระคัมภีร์ที่เก่งกาจที่สุดในภาษากรีกบอกเราว่าหนังสือลูคาแซงหน้าข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่เหลือในความงดงามของภาษา และว่าลูคาและกิจการแซงหน้าจดหมายฝากของเปาโลและจดหมายฝากอื่น ๆ ในภาคพันธสัญญาใหม่ในรูปแบบทางวรรณกรรม

การศึกษาค้นคว้าเพียงเล็กน้อยแสดงให้เห็นได้ว่างานของผู้เขียนบางคนมีแนวโน้มที่จะใช้คำบางคำ และว่าแนวโน้มนั้นแตกต่างกันไปตามผู้เขียนแต่ละคนของพระคัมภีร์ อย่างน้อยมีความแตกต่างที่เด่นชัดหลายประการในลีลาการเขียนและคำศัพท์ เราไม่มีงานเขียนอื่น ๆ ซึ่งไม่ได้รับการดลใจโดยเหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ เราจึงกล่าวไม่ได้ว่าลีลาการเขียนเหล่านั้นที่ถูกใช้เป็นลักษณะเฉพาะตัวมากขนาดไหนของผู้เขียนเหล่านั้น แต่เราเชื่อว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมคนเหล่านั้นจนถึงขนาดที่ว่าลีลาการเขียน คำศัพท์ และมุมมองต่าง ๆ ของพวกเขา มากเท่าที่พวกมันถูกรวมไว้ในพระคัมภีร์ เป็นไปตามแผนการของพระเจ้าเปี่ยม

II. นักวิชาการหลายท่านเน้นเกินพอดีเรื่อง

องค์ประกอบที่เป็นมนุษย์ในการเขียนพระคัมภีร์

เราทุกคนเห็นว่ามนุษย์เขียนพระคัมภีร์ และในความหมายรองลงมา เราเห็นว่าพระคัมภีร์เป็นหนังสือเล่มหนึ่งจากมนุษย์ แน่นนอน หลัก ๆ แล้วและแต่เดิมมันเป็นพระวจนะของพระเจ้าและไม่ใช้คำของมนุษย์ เพราะว่าพวกเขาเน้นส่วนที่เป็นของมนุษย์ นักวิชาการหลายท่านจริง ๆ โดยเฉพาะพวกที่ไม่เชื่อ จึงมีทฤษฎีที่จำกัดมาก ๆ เกี่ยวกับการดลใจของพระคัมภีร์

1. นี่เป็นความโง่เขลาของทฤษฎี Graff-Wellhausen

ในการให้คำตัดสินเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้า

แนวคิดวิจารณ์ขั้นสูงกว่ามักนั่งตัดสินพระคัมภีร์และปล่อยให้เหล่ามนุษย์ที่ไม่ได้เรื่อง ทำบาป อ่อนแอ ไม่รู้เรื่องราว และตายได้ให้คำตัดสินเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้า บัดนี้คริสเตียนดี ๆ ทั้งหลายไม่กลัวการสืบสวนข้อเท็จจริงต่าง ๆ อย่างซื่อตรงและเคารพยำเกรง ความจริงทั้งสิ้นเป็นมาจากพระเจ้าและยังคน ๆ หนึ่งทราบความจริงเกี่ยวกับพระคัมภีร์มากเท่าไร เขาก็จะยิ่งทราบเกี่ยวกับพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น แต่ผู้ที่ไม่กลับใจเชื่อคนใด ซึ่งมีอคติต่อต้านเรื่องเหนือธรรมชาติและที่มีความคิดเห็นอันเยอหยิ่งแห่งสติปัญญาของตัวเอง ก็ไม่เหมาะที่จะศึกษาพระวจนะของพระเจ้า เพราะว่าคนเช่นนั้นไม่มีความถ่อมใจนั้น จิตใจที่เป็นกลางนั้น และความกระตือรือร้นเพื่อความถูกต้องนั้นที่วิทยาศาสตร์แท้ต้องมี พวกเขาจึงประดิดขันธ์และคิดค้นทฤษฎีหลุดโลก

หลายอย่างเกี่ยวกับพระคัมภีร์

Dr. Astruc แห่งฝรั่งเศส มิตรสหายของพวกหญิงโสเภณีและผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์เกี่ยวกับ กามโรค ได้เขียนสมมติฐานหลายประการเกี่ยวกับความเป็นผู้แต่งหนังสือห้าเล่มแรกนั้นของโมเสส โดยเสนอแนะว่าโดยการตัดสินลีลาการเขียนและการใช้คำบางคำ เราสามารถอ่านห้าเล่มแรกนั้นจนจบและพบว่ามันเป็น ผลงานของคนหลายคน Eichhorn, Graff และ Wellhausen และคนอื่น ๆ ยอมรับทฤษฎีนั้นและจึงสรุปว่าห้า เล่มแรกนั้นได้ถูกรวบรวมจากสำเนาคัดลอกสามหรือสี่ฉบับที่แตกต่างกัน โดยสะสมจากตรงนี้นิดตรงนั้นหน่อย เข้าเป็นสำเนาคัดลอกฉบับเดียวโดยบรรณาธิการที่ปลอมแปลงสักคนผู้ซึ่งนำเสนอมันโดยใช้ชื่อของโมเสสแต่ หลังจากที่มีโมเสสตายไปแล้วหลายร้อยปี! หลายส่วนของมันเขายกให้เป็นผลงานของผู้เขียนคนหนึ่งที่ใช้คำว่า “พระเยโฮวาห์” แทนพระเจ้า ส่วนอื่น ๆ ถูกยกให้เป็นของผู้เขียนที่ไม่รู้จักบางคนซึ่งใช้ “เอโลฮิม” แทน พระเจ้า บางส่วนพวกเขาถือว่ามาจากแหล่งที่มาที่เป็นปุโรหิตหลายแหล่ง ตอนนี้เราไม่ต้องลงลึกรายละเอียด เกี่ยวกับหลักคำสอนที่โง่เขลาและอลังการนี้

ผลงานของ Dr. Robert Dick Wilson แห่งพรินซ์ตัน ผลงานอันยิ่งใหญ่ชิ้นหนึ่งของ Dr. Allis แห่งพรินซ์ตัน เรื่อง *The Five Books of Moses* และผลงานทางวิชาการชิ้นอื่น ๆ ได้ทำลายทฤษฎี Graff-Wellhausen จนป่นปี้แล้ว สำหรับผู้เชื่อพระคัมภีร์สักคน มันไม่ต้องถูกทำลายจนป่นปี้ นั่นเป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งของเหล่าคนชั่วและโง่งมผู้ซึ่งพยายามที่จะยุติปัญหาเรื่องแหล่งที่มาหลายแหล่งในพระคัมภีร์โดยใช้เหตุผลตามธรรมชาติ แบบมนุษยลั่วน ๆ และไม่ยอมรับการตัดสินใจจากพระเจ้า ถ้าคุณเจตนาตัดพระเจ้าออกไปจากต้นกำเนิดของพระคัมภีร์ งั้นคุณก็ต้องทำการเดาแบบเพื่อฝันหลายอย่างเกี่ยวกับว่ามันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร

2. พวกนักวิจารณ์สร้างสมมติฐานเชิงสารคดีหลายประการ

อธิบายข่าวประเสริฐที่เหมือนกันสามเล่มนั้นโดยใช้เหตุผลแบบมนุษย

ข่าวประเสริฐสามเล่มนั้นโดยมัทธิว มาร์โกและลูกามีโครงสร้างโดยรวมแบบเดียวกันเกี่ยวกับหลาย เหตุการณ์ในชีวิตของพระคริสต์ และพวกมันจึงถูกเรียกว่าข่าวประเสริฐที่มีเนื้อหาเหมือนกัน แนวโน้มตาม ธรรมชาติของมนุษยมักพยายามหาคำอธิบายแบบมนุษยธรรมดา ๆ สำหรับความคล้ายคลึงเหล่านั้นโดยไม่ ยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าเองประทานข่าวประเสริฐเหล่านี้ผ่านทางชายสามคนที่ต่างกันในรูปแบบที่ คล้ายกันนี้

Dr. Merrill C. Tenney หัวหน้าของ Wheaton College Graduate School แสดงออกถึงเรื่องนี้ แทนหลายคน เมื่อเขากล่าวว่า:

แหล่งที่มาทางวรรณกรรมเหล่านั้นของข่าวประเสริฐเหล่านั้น

ในฐานะเอกสารทางประวัติศาสตร์ ข่าวประเสริฐเหล่านั้นมีแหล่งที่มาหลายแหล่ง จนถึงจุดนี้ แหล่งที่มาที่เป็นประเพณีที่ถ่ายทอดทางคำพูดถูกสันนิษฐาน เรื่องราวอย่างเรื่องของพระเยซูซึ่ง อ้างว่าพูดถึงบุคคลคนหนึ่งที่มีชีวิตอยู่จริง ๆ ไม่ค่อยปรากฏในวรรณกรรมโดยที่ไม่ถูกส่งต่อจาก คนหนึ่งสู่อีกคนโดยคำบอกเล่ามาก่อน อาจเป็นไปได้ว่าประเพณีเชิงสารคดีเป็นที่มาของข่าว ประเสริฐเหล่านี้เช่นกัน เพราะความคล้ายคลึงกันทางคำพูดแบบชัดเจนซึ่งมีอยู่จริงระหว่าง

มัทธิว, มาระโก, และลูกา แสดงว่าต้องมีความสัมพันธ์บางอย่างซึ่งไม่ใช่แค่เหตุบังเอิญ
แน่นอนว่า บัดนี้ ทุกคนจะยอมรับว่า “ความคล้ายคลึงกันทางคำพูดแบบชัดเจนซึ่งมีอยู่จริงระหว่าง
มัทธิว, มาระโก, และลูกา แสดงว่าต้องมีความสัมพันธ์บางอย่างซึ่งไม่ใช่แค่เหตุบังเอิญ” บัดนี้มนุษย์ โดย
ปราศจากการคล้อยใจจากพระเจ้า คงจะไม่ทำให้พวกมันเหมือนกันแบบคำต่อคำบ่อยครั้ง และดำเนินตามโครง
ร่างโดยรวมแบบเดียวกัน ตั้งแต่ต้นจนจบ ยกเว้นโดยการรู้จักกับแหล่งที่มาเดียวกันหรือรู้จักกันและกัน แต่
พระเจ้าประทานถ้อยคำของพระองค์เองผ่านชายสามคนนั้นและดำเนินตามโครงร่างที่ถูกต้องแบบเดียวกันไม่
ได้หรือ?

เมื่อพูดถึงความเห็นพ้องตรงกันและความแตกต่างเหล่านั้นในข่าวประเสริฐสามเล่มนั้นที่เหมือนกัน Dr.
Tenney กล่าวว่า:

จากปรากฏการณ์หลายอย่างเช่นเหล่านี้ ปัญหาที่เรียกว่า Synoptic จึงเกิดขึ้นมา ถ้าข่าว
ประเสริฐสามเล่มนั้นของมัทธิว, มาระโก, และลูกามีต้นกำเนิดที่เป็นเอกเทศจากกันอย่างสิ้นเชิง
เราจะอธิบายความคล้ายคลึงกันทางคำพูดเหล่านั้นที่โดดเด่นและละเอียดซึ่งมีอยู่จริงระหว่างพวก
มันได้อย่างไร? ถ้าพวกมันพึ่งพากัน หรือถ้าพวกมันเป็นบันทึกเรื่องราวเดียวกันในสาระสำคัญซึ่ง
มาจากแหล่งที่มาเดียวกัน เราจะอธิบายความไม่คล้ายคลึงกันของพวกมันได้อย่างไร? ปัญหาคือ
การอธิบายความคล้ายคลึงและความไม่คล้ายคลึงเหล่านั้นโดยทฤษฎีเดียวกัน

หลายทฤษฎีได้ถูกนำเสนอเพื่อตอบปัญหานี้ การสำรวจทฤษฎีเหล่านั้น ณ จุดนี้ คงจะทิ้งนำ
เปื้อนและไร้มล เนื่องจากจุดประสงค์หลักของการบรรยายเหล่านี้คือ เพื่ออภิปรายความเป็น
อัจฉริยะของข่าวประเสริฐเหล่านั้นแทนที่จะทบทวนประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการวิจารณ์ข่าว
ประเสริฐ ทฤษฎีหลักที่ครองสนามอยู่วันนี้ กระทั่งกับเหล่านักวิชาการสายอนุรักษ์นิยมอย่าง
A.T. Robertson และ W. Graham Scroggie คือสมมติฐานสองเอกสาร (Two-document
Hypothesis) มันยืนยันว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ที่เหมือนกันนั้นมีแหล่งที่มาหลัก ๆ อยู่สองแหล่ง:
ข่าวประเสริฐของมาระโก และเอกสารหนึ่งที่เรียกว่า “Q” (ย่อมาจากคำเยอรมัน *Quelle*,
“แหล่งที่มา”) ซึ่งหลัก ๆ แล้วบรรจุชุดสะสมคำตรัสทั้งหลายของพระเยซูและซึ่งเหลือรอดมา
เฉพาะตามที่มันอาจถูกรวมเข้าในมัทธิวและในลูกา

ข้อเท็จจริงอันเรียบง่ายนั้นก็คือว่า ไม่มีใครเคยได้เห็นสำเนาคัดลอก “Q” ตำนานแบบนี้เคยนี้แค่ถูก
สร้างขึ้นโดยพวกนักวิจารณ์ที่อยากพบคำอธิบายบางอย่างแทนที่จะเป็นการคล้อยใจโดยตรงแบบคำต่อคำของข่าว
ประเสริฐเหล่านั้น เพื่ออธิบายพวกมันเป็นผลมาจากแหล่งที่มาทางวรรณกรรมหลายแห่งของมนุษย์ และปี
ตาคริสตจักรผู้ซึ่งได้เสนอแนะว่ามาระโกเขียนตามคำบอกของเปโตรหรือจากข้อเท็จจริงทั้งหลายที่อัครทูตเป
โตรให้แก่เขา และว่าลูกาเขียนโดยพูดแทนเปาโล ซึ่งเขาได้เป็นเพื่อนร่วมการเดินทางของเปาโลมายาวนาน
และเขาน่าจะได้รับข้อมูลมากมายของตนมาจากเปาโล เกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็เชื่อถือไม่ได้เลย ความคิดเห็นของปีตา
คริสตจักรคนหนึ่งที่มีชีวิตอยู่หลังจากสมัยของพระคริสต์คงเป็นแค่เรื่องความคิดเห็นของมนุษย์ และคำพยาน
ของ Papias ปีตาคริสตจักร ซึ่งถูกยกคำพูดโดยปีตาอีกคน ว่ามีต้นฉบับภาษาอาราเมคซึ่งข่าวประเสริฐขอ

งมัทธวิในภาษากรีกถูกคัดลอกมาจากมัน ก็ไม่มีน้ำหนักเลยสำหรับคนเหล่านั้นที่แค่พึ่งพาการตัดสินใจจากพระเจ้า ให้เป็นคำอธิบายที่ยิ่งใหญ่หนึ่งเดียวนั้นของพระคัมภีร์ เรามีคำอธิบายทั้งหลายจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับต้นกำเนิดของพระคัมภีร์ ซึ่งเหล่าผู้เชื่อที่เคารพยำเกรงต้องยอมรับเกี่ยวกับการเปิดเผยจากพระเจ้าที่ประทานให้แก่เปาโล ในถ้อยคำของพระคัมภีร์ เราอ่านว่า “แต่ตามที่มิเขียนไว้แล้วว่า ‘นัยน์ตาไม่เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยมได้เข้าไปในใจของมนุษย์ สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์’ แต่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเราโดยทางพระวิญญาณของพระองค์” และ “ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเรา ก็กล่าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:9,10,13) แม้แต่พระเยซูเจ้าก็ตรัสได้ว่า “...คำซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินนั้นก็ไม่ใช่ของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ได้ทรงส่งเรามา” (ยอห์น 14:24) และพระเยซูตรัสอีกว่า “เพราะว่าข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้นแก่พวกเขาแล้ว และพวกเขาได้รับพระดำรัสเหล่านั้นไว้...” (ยอห์น 17:8) เหตุใดมัทธวิ, มาระโก, และลูกาถึงกล่าวอ้างสิ่งเดียวกัน- “เพราะว่าข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้นแก่พวกเขาแล้ว...” ? เหตุใดหลายคนถึงอยากได้สำเนาคัดลอก “Q” ที่เป็นตำนาน ที่ถ่ายทอดกันแบบปากต่อปาก ที่หมกมัว สำเนาภาษาอาราเมคของหนังสือมัทธวิซึ่งใครสักคน (พวกนักวิชาการที่ไม่เชื่อกล่าวไม่ใช่มัทธวิ) ได้แปลข่าวประเสริฐของมัทธวิที่เป็นภาษากรีก ซึ่งเรามี?

3. ทั้งลูกาและเปาโลยืนยันว่าแหล่งที่มาทั้งหลายแบบมนุษย์

ไม่เพียงพอ; ทำไมต้องแสวงหาพวกมัน?

ในกาลาเทีย 1:11 และ 12 อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าขอรับรองแก่พวกท่านว่า ข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ และข้าพเจ้าไม่ได้รับคำสอนเรื่องข่าวประเสริฐนั้น แต่โดยการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์” จากนั้นเขาบอกเราว่าเมื่อเขาได้รับการทรงเรียกให้เทศนา “...โดยทันทีทันใดข้าพเจ้าไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย และข้าพเจ้าไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มไปหาคนทั้งหลายที่เป็นอัครทูตก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้เข้าไปในประเทศอาระเบีย และกลับมายังเมืองดามัสกัสอีก” เขากำลังยืนยันว่าพวกอัครทูตไม่ได้ให้สิ่งใดแก่เขาเลยเกี่ยวกับข่าวประเสริฐของเขา (กท. 1:16,17) สามปีต่อมาเขาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มและได้พบหน้าเปโตรและยากอบบนานสองสามวัน และจากนั้นหลังจากผ่านไปสิบสี่ปีเขาก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อตรวจสอบเกี่ยวกับข่าวประเสริฐของเขาเพื่อดูว่ามันเหมือนกันเป็ยกับที่พวกอัครทูตคนอื่น ๆ มีหรือไม่ และฉะนั้นเราจึงอ่านในกาลาเทีย 2:9 ว่า “และเมื่อยากอบ เคฟาสและยอห์น ผู้ซึ่งดูเหมือนว่าเป็นเสาหลัก ได้รับรู้พระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว พวกเขาได้ให้การจับมือขวาแห่งสามัคคีธรรมแก่ข้าพเจ้าและบาร์นาบัส เพื่อเราทั้งสองควรไปหาพวกคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือการเข้าสูหน้ต” เปาโลกำลังอธิบายว่าข่าวประเสริฐของเขาไม่ได้มาจากการปรึกษากับคนอื่น ๆ มันถูกรับมาโดยการเปิดเผยโดยตรงจากพระเจ้า

ในบทที่ 13 ผมจะให้การอภิปรายแบบละเอียดที่แก้ไขความเข้าใจผิดหลายเรื่องในปัจจุบันเกี่ยวกับว่าลูกาได้เนื้อหาของตนมาจากไหน เขากล่าวว่าเขาได้เนื้อหาเหล่านั้น “อันโอเอธิ่น” นั่นคือ “จากเบื้องบน” แต่ใน

ที่นี้ผมขอตั้งความสนใจมายังข้อเท็จจริงที่ว่าลูกา 1:1 และ 2 บอกว่า “มีหลายคนได้ลงมือเพื่อเรียบเรียงเรื่องราวของสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย” ซึ่งพวกเขาได้มาจากสักขีพยานและนักเทศน์หลายคน แต่ “...เพื่อท่านจะได้ทราบถึงความแน่นอนของเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งในสิ่งเหล่านั้นท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว” ลูกาจึงเขียนข่าวประเสริฐของตน “โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสังสารพัดมาอันโอเอ็น [จากเบื้องบน]” ถ้าข่าวประเสริฐนอกพระคัมภีร์อันมากมายเหล่านั้นทั้งหมด ซึ่งถูกเขียนโดยคนเหล่านั้นที่ตรวจสอบกับสักขีพยานทั้งปวงและพูดคุยกับนักเทศน์และอัครทูตทุกคนที่เกี่ยวข้อง-ถ้าบันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไม่เพียงพอ เชื่อถือไม่ได้ เหตุใดมัทธิว มาระโก และลูกาถึงควรมีแหล่งที่มาเดียวกันเหล่านั้นสำหรับข่าวประเสริฐของพวกเขา? พวกเขาก็คงเชื่อถือไม่ได้พอ ๆ กัน

4. Packer กล่าวว่าการเน้นของนักวิจารณ์ “เกี่ยวกับด้านที่เป็นมนุษย์ของพระคัมภีร์...ได้บดบังการตระหนักของคริสตจักรเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวแบบพระเจ้าของคำสอนในพระคัมภีร์...”

J. I. Packer แห่งประเทศอังกฤษตั้งความสนใจมายังข้อเท็จจริงที่ว่า การเน้นด้านที่เป็นมนุษย์ของพระคัมภีร์ เน้นแหล่งที่มาแบบมนุษย์ตามที่เขาเรียกกัน มักหันเหไปจากความเข้าใจเกี่ยวกับพระคัมภีร์และการพึ่งพาพระคัมภีร์ให้เป็นพระวจนะของพระเจ้า

คำวิจารณ์นานหนึ่งศตวรรษแน่นอนว่าให้ความกระจ่างบางอย่างเกี่ยวกับด้านที่เป็นมนุษย์ของพระคัมภีร์-ลีลาการเขียนของมัน ภาษา รูปแบบการแต่ง ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม; แต่ว่ามันทำให้คริสตจักรเข้าใจเกี่ยวกับข่าวสารที่มาจากพระเจ้าของมันมากกว่าพวกอิวานเจลิคัลแห่งเมื่อสอง, สามและสี่ร้อยปีก่อนหรือไม่ นั่น ก็เป็นเรื่องที่ชวนสงสัย มันไม่ชัดเจนเลยสักนิดว่าเราวันนี้เข้าใจแผนการแห่งความรอด หลักคำสอนเหล่านั้นเกี่ยวกับบาป การทรงเลือก การไถ่โทษ การนับว่าชอบธรรม การบังเกิดใหม่และการชำระแยกตั้ง ชีวิตแห่งความเชื่อ หน้าที่เหล่านั้นของผู้คนในคริสตจักรและความหมายของประวัติศาสตร์คริสตจักร อย่างชัดเจนมากกว่าผู้คนในสมัยปฏิรูปหรือพวกพิวริตัน หรือผู้นำเหล่านั้นของการฟื้นฟูในศตวรรษที่สิบแปด เมื่อมีการกล่าวอ้างว่าการวิจารณ์สมัยใหม่ได้ทำให้ความเข้าใจของเราเกี่ยวกับพระคัมภีร์รุดหน้าไปอย่างมหาศาล คำตอบกลับก็ต้องเป็นว่ามันอยู่ขึ้นกับว่าคำว่าพระคัมภีร์นั้นหมายถึงอะไร คำวิจารณ์ทั้งหลายได้ให้ความกระจ่างอย่างมากต่อจุดเด่นแบบมนุษย์เหล่านั้นของพระคัมภีร์ แต่มันไม่ได้เพิ่มพูนความรู้ของเราเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้าอย่างมหาศาล แน่ทีเดียว ดูเหมือนเป็นความจริงมากขึ้นที่จะกล่าวว่าผลลัพธ์ของมันจนถึงวันนี้กลับเป็นการส่งเสริมความไม่รู้เกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้า เพราะว่าการจดจ่อไปที่ด้านที่เป็นมนุษย์ของพระคัมภีร์ มันได้บดบังการตระหนักของคริสตจักรเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวแบบพระเจ้าของคำสอนในพระคัมภีร์ และโดยการตั้งคำถามคำถามทั้งหลายในพระคัมภีร์โดยอ้างความเป็นนักวิชาการ มันได้สั่นคลอนความเชื่อมั่นในคุณค่าของการศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ด้วยตัวเอง

แน่นอนเรายินดียอมรับว่ามี “ด้านที่เป็นมนุษย์ของพระคัมภีร์-ลีลาการเขียน ภาษา รูปแบบการแต่ง

ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของมัน” พระเจ้าทรงใช้หลายคนเพื่อเขียนพระคัมภีร์ แต่พระคัมภีร์ไม่เคยเน้นว่าพระคัมภีร์มาจากมนุษย์ และเราก็ไม่ควรเน้นแบบนั้นเช่นกัน พระคัมภีร์โดยพื้นฐานแล้วเป็นพระวจนะของพระเจ้า ไม่ใช่คำของมนุษย์ ยกเว้นในบางความหมายที่จำกัด ถูกควบคุมและไม่สำคัญ และด้านที่เป็นมนุษย์นั้นก็เป็นเรื่องรองทั้งหมด และถูกปฏิบัติในเชิงไม่สำคัญเมื่อพระคัมภีร์พูดถึงตัวมันเอง ต้นกำเนิดและสิทธิอำนาจของมัน

III. หลักคำสอนเรื่องลีลาการเขียนและคำศัพท์แบบมนุษย์

อันหลากหลายโดยมีผู้แต่งหลายคน

ก็มีขีดจำกัดที่ชัดเจนหลายประการ

เราทราบถึงความแตกต่างหลายประการในลีลาการเขียนและในการใช้คำศัพท์ในหลายส่วนที่ต่างกันของพระคัมภีร์และเราจึงคิดเอง (พระคัมภีร์ไม่กล่าวเช่นนั้นอย่างชัดเจนตรงไหนเลย) ว่าความหลากหลายเหล่านี้ในลีลาการเขียนและคำศัพท์แสดงถึงภูมิหลังทางวัฒนธรรมอันหลากหลาย มุมมอง วิธีคิดและรูปแบบของคนเหล่านั้นที่ได้รับการปล่อยให้เขียนหลายส่วนที่ต่างกันของพระคัมภีร์

อย่างไรก็ตาม มีข้อจำกัดที่ชัดเจนบางประการซึ่งเราต้องพิจารณา

1. การเปิดเผยของพระเจ้าบางครั้งก็มาจาก

เสียงของพระเจ้าในสวรรค์

ยกตัวอย่างเช่น ในอพยพ 20:1 เราอ่านว่า “และพระเจ้าตรัสถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้น” ซึ่งหมายถึงบัญญัติสิบประการนั้น จากนั้นในอพยพ 31:18 เราอ่านว่าพระเจ้าประทานให้แก่โมเสส “แผ่นพระโอวาทสองแผ่น เป็นแผ่นศิลาสองแผ่น จารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า” ฉะนั้นบัญญัติสิบประการนั้นจึงไม่เพียงถูกเปิดเผยดังจากสวรรค์ พร้อมกับความเห็นเหล่านั้นที่ถูกบันทึกไว้ในอพยพ 20 แต่บัญญัติสิบประการนั้นถูกจารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้าบนแผ่นศิลาด้วย ดังนั้นจึงไม่อาจมีคำถามเลยเกี่ยวกับลีลาการเขียนหรือคำศัพท์ของมนุษย์ที่นั่น

อีกที เมื่อพระเจ้าตรัสถึงการรับพิศมาของพระเยซู และอีกทีบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น และเมื่อพระเยซูตรัสจากสวรรค์แก่อัครทูตเปาโลบนถนนไปเมืองดามัสกัส ถ้อยคำที่ได้รับการเฉลยเหล่านั้นก็มาจากพระเจ้าและไม่อาจมีการแต่งแต้มสีสรรใด ๆ โดยความหลากหลายและลีลาของมนุษย์ได้ ลีลาการเขียนนั้นเป็นลีลาของพระเจ้าและคำศัพท์นั้นเป็นคำศัพท์ของพระเจ้า

คราวนี้ ถ้าเราเชื่อ และผมก็เชื่อ ว่าสิ่งเหล่านี้ถูกบันทึกไว้อย่างถูกต้องแล้วในพระคัมภีร์ จึงการเฉลยก็ไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับลีลาการเขียนของมนุษย์เลย

และผมคิดว่าเรากล่าวได้แบบเดียวกันสำหรับหลายครั้งนั้นที่เหล่าทูตสวรรค์พูดกับมนุษย์ตลอดทั่วพระคัมภีร์

2. ลาของบาลาอัมพูดกับบาลาอัมและ

บทสนทนานั้นถูกบันทึกไว้ (กตว. 22:28-30)

คราวนี้ ภาษานั้นที่ลาตัวนั้นพูดเป็นลีลาการพูดตามปกติของลาตัวนั้นไหม? ไม่ใช่อย่างแน่นอน ฉะนั้น

การดลใจจากพระเจ้าจึงไม่ถูกจำกัดอยู่ที่ลีลาของมนุษย์ นั่นหมายความว่าพระเจ้าสามารถใช้รูปแบบคำพูด การใช้คำศัพท์ตามปกติของคนทั้งหลายที่เขียนพระคัมภีร์ก็ได้ แต่ว่านั้นไม่จำเป็นที่พระองค์ต้องทำเช่นนั้น! ถ้ามีความหลากหลายในลีลาของหนังสือหลายเล่มที่ต่างกันในพระคัมภีร์ จักรนั้นก็เป็นการทรงเลือกของพระเจ้า และอยู่ภายใต้การควบคุมของพระองค์และเพราะว่าพระองค์ทรงเลือกความหลากหลายเหล่านั้นในลีลา

3. ลีลาแห่งจดหมายฝากของเปาโล: มันเป็น

ลีลาปกติตามธรรมชาติของเขาไหม?

จดหมายฝากเหล่านั้นที่เขียนโดยอัครทูตเปาโลได้ถูกก่อตั้งขึ้นในครุฑแห่งรูปแบบคำพูดปกติของเขาเองไหม? ลีลาในจดหมายฝากเหล่านั้นเป็นลีลาปกติอันเป็นเอกลักษณ์ของเปาโลไหม? มีเหตุผลให้สงสัยมัน พวกคริสเตียนที่เมืองโครินธ์ไม่ได้คิดว่าจดหมายฝากเหล่านั้นที่ได้รับการดลใจเข้ากันได้กับลักษณะการพูดปกติของเขา ใน 2 โครินธ์ 10:10 เปาโลรายงานสิ่งที่พวกเขาพูด: “เพราะจดหมายต่าง ๆ ของเปาโลนั้น” พวกเขา กล่าวว่า “มีน้ำหนักและมีอำนาจก็จริง แต่ตัวเขาเองดูอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็ที่น่าเหยียดหยาม”

จดหมายฝากเหล่านั้นที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าของเปาโลถูกยอมรับว่า “มีน้ำหนักและมีอำนาจ” อย่างชัดเจน ทั้ง ๆ ที่คำพูดของเขานั้นน่าเหยียดหยาม ตะกุกตะกัก และอาจพูดผิด ๆ ถูก ๆ ด้วย เราตัดสินจากคำกล่าวนี้ว่าอย่างน้อยก็เป็นไปได้ว่ามีความแตกต่างอันเด่นชัดในกระทั้งลีลาและคำศัพท์กับลักษณะการพูดของเปาโลเวลาที่เขากำลังเทศนาตามปกติ ซึ่งแตกต่างจากจดหมายที่ได้รับการดลใจของเขาซึ่งมีน้ำหนักมาก และทรงพลัง

แน่นอนเราทราบว่าพระวาระที่ได้รับการดลใจของพระเจ้ามีน้ำหนักมากและทรงพลังเสมอ ไม่ว่าลีลาทางวรรณกรรมจะเป็นแบบใดก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาคำกล่าวนี้ เราไม่กล้าตัดสินแบบกำปั้นทุบดินเกินไปในการยืนยันว่าลีลาและคำศัพท์ที่ใช้ประจำทั้งหมดนั้นของเหล่าผู้เขียนที่แตกต่างกันถูกผลิตซ้ำในงานเขียนที่ได้รับการดลใจของพวกเขา

ฉะนั้นมันจึงเป็นกลางที่จะอนุมานว่าพระเจ้าทรงใช้ลีลาที่เฉพาะเจาะจงใด ๆ ที่พระองค์ประสงค์ที่จะใช้ และว่าบ่อยครั้งพระองค์น่าจะทรงใช้ลีลาการพูดและคำศัพท์ซึ่งเหล่าผู้เขียนของพระองค์ใช้เป็นปกติและซึ่งพวกเขาคุ้นเคย อย่างไรก็ตาม ลีลาในตอนนั้นเป็นลีลาของพระเจ้า และพระองค์คงเลือกที่จะใช้ลีลาที่หลากหลายและเฉพาะเจาะจงใด ๆ ก็ได้ที่พระองค์ทรงประสงค์

4. ความโง่เขลาของการเน้นมากเกินไปเกี่ยวกับลีลาที่หลากหลาย

ถูกให้ภาพประกอบโดยทฤษฎี Graff-Wellhausen ที่ตอนนี้

ถูกทำให้หมดความน่าเชื่อถือไปเยอะแล้ว

การวิจัยเพิ่มเติมและความเป็นนักวิชาการของชายผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าอย่าง Dr. Robert Dick Wilson แห่งพรินซ์ตัน, Dr. Melvin Grove Kyle แห่ง Xenia Seminary (ตอนนี้คือ Pittsburg), Professor Allis แห่งพรินซ์ตันในหนังสือ *The Five Books of Moses* ของเขา และคนอื่น ๆ แสดงให้เห็นความโง่เขลาของการเหมารวมเกินพอดีนั้นแล้ว ไม่ใช่เลย เราไม่สามารถตัดสินความเป็นผู้แต่งโดยลีลาการเขียนได้ ซึ่งพวกเขาอ้างว่าทำ ในหนังสือลูกาและในหนังสือกิจการมีสองสามคำเรียกที่เรียกว่า “ชื่อเรียกทางการแพทย์” อันที่

จริงมีเพียงไม่กี่คำและพวกมันเป็นชื่อเรียกที่ใครก็ได้ที่มีความรู้ในสมัยนั้นอาจใช้และน่าจะใช้จริง ๆ พวกมันถูกนับว่าเป็นเครื่องหมายอันเด่นชัดมาก ๆ ของ “นายแพทย์ลูคา” ในงานเขียนเหล่านั้นของเขา พวกนักวิจารณ์มีการโต้แย้งอย่างรุนแรงเพื่อเข้าข้างฝ่ายหนึ่งหรืออีกฝ่าย เราไม่ควรด่วนสรุปแบบหัวรุนแรงเกินไปในการตัดสินของเราเกี่ยวกับลีลาการเขียน

5. มันคงยากสำหรับพระเจ้าหรือที่จะ

เขียนในลีลาที่ต่างกัน?

ผมประหลาดใจมาก ๆ ที่ได้เรียนรู้เมื่อหลายปีก่อนว่าบทวิคริตมาสสำหรับเด็ก ๆ ที่ขึ้นต้นว่า

มันเป็นคืนก่อนวันคริสตมาส

และตลอดทั่วทั้งบ้าน

ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดไหวติงเลย

ไม่แม้กระทั่งหนูสักตัว

และทั้งหมดเกี่ยวกับเซนต์นิโคลัสและบรรดาของขวัญและเหล่ากวางของเขา ได้ถูกประพันธ์โดยนักศาสนศาสตร์ที่โด่งดังคนหนึ่งซึ่งหนังสือเล่มหนา ๆ ของเขาเกี่ยวกับศาสนศาสตร์ถูกเลิกใช้ไปนานแล้ว ลีลาที่รื่นเริงเฮฮาและเปี่ยมสีสันแห่งบทกวีนั้นสำหรับเด็ก ๆ ไม่มีสิ่งใดที่จะบ่งชี้เลยว่ามันมาจากปลายปากกาเดียวกันกับการอธิบายอันแห้งแล้งเชิงอภิปรายและศาสนศาสตร์ในผลงานอื่น ๆ ของชายผู้นั้น

คุณเห็นแล้วว่า ลีลาการเขียนของคน ๆ หนึ่งไม่ถูกจำกัดและไม่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวมากเท่ากับที่ผู้ใดอาจด่วนตัดสิน

ผมได้เขียนถ้อยคำไปมากมาย ซึ่งบางคำไม่ได้เรื่องอย่างแน่นอน โดยนำเสนอข่าวสารอันบริสุทธิ์ที่ผมตั้งใจไว้ แต่คุณแน่ใจได้ว่ามีความแตกต่างมากมายจริง ๆ ในลีลาของบทกวีเพลงหรือเพลงนมัสการกว่าครึ่งร้อยที่ผมได้แต่งและใน “หมายเหตุบรรณาธิการ” ที่มีลักษณะพูดคุยแบบเป็นกันเองทุกสัปดาห์ในนิตยสาร *The Sword of the Lord* และในข้อโต้แย้งเหล่านั้นของผมและการแก้ต่างให้ความเชื่อมั่นต่อต้านคำสอนผิด

มิชชันนารีที่ได้รับการนับถือมากท่านหนึ่ง ผู้ซึ่งคุ้นเคยกับงานเขียนหลายชิ้นของผม รู้สึกทึ่งเมื่อเขาอ่านบทนำของหนังสือรวมคำเทศนาที่มีเสน่ห์เล่มนั้น, *Bread From Bellevue Oven*, จากพอมดแห่งถ้อยคำผู้นั้น, Dr. R. G. Lee ตอนแรกเขาไม่ยอมเชื่อและจากนั้นก็รู้สึกทึ่งที่ถ้อยคำของผมในบทนำนั้นถูกแต่งแต้มสีสันโดยหัวข้อและลีลาของชายผู้หนึ่งที่ผมเกริ่นนำหนังสือของเขา

Dr. Lewis Sperry Chafer กล่าวว่า:

ทฤษฎีแบบกลไกหรือการเขียนตามคำบอก ถ้าพระเจ้าทรงบอกมนุษย์ให้เขียนพระคัมภีร์ตามคำบอก ลีลาและการเขียนนั้นก็คงเป็นแบบเดียวกันหมด มันก็คงเป็นการเขียนตามคำบอกและคำศัพท์ของพระเจ้าผู้เป็นผู้แต่ง และปลอดภัยลักษณะเฉพาะทั้งหลายของมนุษย์

เขากล่าวในย่อหน้าเดียวกันว่า:

ผลลัพธ์นั้นสมบูรณ์ครบถ้วนพอ ๆ กับการเขียนตามคำบอกจะทำให้เกิดขึ้นได้ แต่วิธีการนั้นแม้ไม่บกพร่องในความลึกลับนั้นซึ่งมาพร้อมกับเรื่องเหนือธรรมชาติเสมอ ก็เข้ากันได้มากกว่ากับ

ทางทั้งหลายของพระเจ้าในการกระทำกิจกับมนุษย์ ซึ่งพระองค์ทรงใช้ แทนที่จะยกเลิกเจตจำนง
ของพวกเขา

น่าเสียดายที่ผู้สนับสนุนพระคัมภีร์อย่างท่วมท้นนี้ไม่ได้ไตร่ตรองประเด็นนี้อย่างถี่ถ้วน ประการแรก
การสันนิษฐานว่าถ้าพระเจ้าทรงบอกให้เขียนถ้อยคำเหล่านั้น มันก็คงเป็นแบบกลไก การสันนิษฐานนั้นไม่
จำเป็นต้องได้ข้อสรุปตามนั้น เมื่อพระเจ้าทรงบอกโมเสสให้เขียนบัญญัติสิบประการนั้นและทรงให้มีถ้อยคำ
เหล่านั้นปรากฏบนผนังฉาบปูนชาวแกเบลซ์ซาร์ พระเจ้าทรง “ยกเลิกเจตจำนงของพวกเขา” ในตอนนั้นไหม
เหมือนที่ในย่อหน้าเดียวกันพระองค์ตรัสว่ามันจะทำ?

เหตุใดพระเจ้าจะทรงทำให้มนุษย์ยินดีที่จะถูกนำพาไม่ได้ เพื่อจะคิดสิ่งที่พระเจ้าทรงอยากให้พวกเขา
คิด รับสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ พร้อมกับกิจกรรมอันครบถ้วนที่สุดของใจที่ยอมรับ?

เราคิดว่าพวกคนดี ๆ เหล่าผู้เชื่อพระคัมภีร์ไม่ฉลาดเลยในการที่พวกเขายอมเชื่อคำใส่ร้ายเหล่านั้นของ
เหล่าผู้ไม่เชื่อโดยการใช้อำนาจจอมปลอมของคนเหล่านั้นซึ่งเหล่าผู้ไม่เชื่อใช้ล้อเลียนการดัดใจด้านถ้อยคำ ไม่มี
ผู้เชื่อที่มีหัวใจคนใดอ้างว่าการเขียนตามคำบอกเป็นแบบกลไกและว่าพระเจ้าทรงยกเลิกเจตจำนงของมนุษย์
เมื่อพระองค์ทรงให้พวกเขาเขียนพระคัมภีร์

แต่ Dr. Chafer จะทราบได้อย่างไรว่าคำศัพท์ของพระเจ้ามีจำกัดขนาดไหน ภาษาของพระองค์จะไม่
สัมพันธ์ขนาดไหนสำหรับมนุษย์? เนื่องจากพระเจ้าได้ทรงเรียกอิสยาห์ “ตั้งแต่ครรภ์มารดา” ทรงตั้งชื่อเขา
ทรงทำให้ปากของเขา “เป็นเหมือนดาบคม” ทรงทำให้เขาเป็น “ลูกธนูขัดเงา” ที่ซ่อนไว้ในแฉ่งของพระเจ้า
ทรงปั้นเขา “ตั้งแต่อยู่ในครรภ์ให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์” (อสย. 49:1-5) อิสยาห์มีลึนที่คมคายมากกว่า
พระเจ้าหรือ? พระเจ้าตรัสแก่โมเสสว่า “ผู้ใดเล่าที่สร้างปากมนุษย์ หรือผู้ใดเล่าทำให้เป็นใบ้ หรือหูหนวก หรือ
ตาดี หรือตาบอด เราพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทำไม่ใช่หรือ” (อพย. 4:11) ฉะนั้นพระเจ้าจะตรัสพร้อมกับสี่สันและ
ความหลากหลายแบบมนุษย์มากพอ ๆ กันกับโมเสสไม่ได้หรือ? การเลือกใช้คำของลูกคางซัดเจนมากกว่าของ
พระเจ้าหรือ? เปาโลน่าจะสื่อสารโดยได้คำเรียกต่าง ๆ ของมนุษย์ได้ดีกว่าพระองค์ผู้ได้ทรง “ส่งพระบุตรของ
พระองค์มา ประสูติจากหญิงคนหนึ่ง ทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ” (กท. 4:4) หรือ?

อันที่จริง ในตอนนั้นพระเจ้าตรัสในภาษาของมนุษย์จริง ๆ พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์และพระเจ้าทรง
สร้างภาษา พระเจ้าทรงจัดเตรียมสภาวะแวดล้อม จากนั้นพระเจ้าประทานถ้อยคำเหล่านั้นในพระคัมภีร์
พระเจ้าจึงสามารถใช้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงสร้างเพื่อจะเป็นเหล่าผู้เขียนที่เต็มใจ โดยเขียนในภาษาและ
คำศัพท์ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่พวกเขา ถ้อยคำเหล่านั้นที่บัดนี้พระองค์จะประทานให้

เราคิดว่ามันไม่เหมาะสมที่จะกล่าวว่าการเลือกใช้คำของพระเจ้าคงจะไม่ดีหรือเข้ากันกับจิตใจและ
ความต้องการต่าง ๆ ของมนุษย์มากเท่ากับการเลือกใช้คำของมนุษย์ในแบบที่ไม่ได้รับความช่วยเหลือและไม่ถูก
ควบคุม และถ้าคุณยอมรับเรื่องการควบคุมแบบเบ็ดเสร็จของพระเจ้า ว่าพระเจ้าได้ประทานถ้อยคำเหล่านั้น
นั้นคุณก็ต้องกล่าวว่าการเลือกใช้คำนั้นเป็นการเลือกใช้คำของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์และเฉพาะในแง่ของ
พระเจ้าประทานการใช้คำของมนุษย์ให้แก่มัน

Dr. James M. Gray อดีตคณบดีของ Moody Bible Institute กล่าวอย่างมีปัญญาเกี่ยวกับเรื่องนี้

ว่า:

มีความหลากหลายนั้นในลีลา บางคนคิดว่าถ้าผู้เขียนทุกคนนั้นได้รับการดูแลเหมือนกันหมด และการดูแลใจนั้นขยายออกไปถึงถ้อยคำของพวกเขา พวกเขาทุกคนก็ต้องมีลีลาแบบเดียวกัน- รวากับว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีแค่ลีลาเดียว!

ลีลาทางวรรณกรรมเป็นวิธีการหนึ่งของการเลือกใช้คำและการจับหลายประโยคมารวมกันซึ่ง กระทบตราบนผลงานของผู้แต่งด้วยอิทธิพลแห่งนิสัยต่าง ๆ ของเขา สภาวะของเขาในสังคม การ ศึกษาของเขา การยกเหตุผลของเขา ประสบการณ์ของเขา จินตนาการของเขาและความเป็น อัจฉริยะของเขา สิ่งเหล่านี้ให้สีหน้าทางความคิดและศีลธรรมของเขาและประกอบขึ้นเป็นลีลา ของเขา

แต่พระเจ้าทรงมีอิสระที่จะกระทำกิจโดยมีหรือไม่มีกฎตายตัวเหล่านี้มีใช่หรือ? ไม่มีสภาวะ แวดล้อมที่แต่งแต้มทัศนะหรือการยกเหตุผลของพระองค์ และพระองค์ไม่มีลักษณะเฉพาะของ การพูด และไม่มีภาษาแม่ที่พระองค์ทรงใช้เพื่อแสดงออกถึงอุปนิสัยของพระองค์ หรือทิ้งรอยนิ้ว มือแห่งความเป็นอัจฉริยะไว้บนเส้นใยทางวรรณกรรมของพระองค์

ฉะนั้นมันจึงเป็นความผิดพลาดร้ายแรง เหมือนที่ Dr. Thomas Armitage เคยกล่าวไว้หนึ่ งหนึ่ง ที่จะคิดว่าความเหมือนกันหมดของลีลาคำพูดต้องเป็นเครื่องหมายบ่งบอกความเป็นผู้แต่ง ของพระเจ้าในพระคัมภีร์ หากพระองค์ทรงเลือกถ้อยคำทั้งหลายของมัน ในฐานะผู้แต่งของทุก ลีลา พระองค์กลับทรงใช้พวกมันทั้งหมดตามชอบพระทัยของพระองค์ พระองค์ประทานอำนาจ ทั้งหมดแห่งความเป็นปัจเจกชนทางความคิดให้แก่เหล่าเครื่องมือของพระองค์สำหรับการใช้พระ คัมภีร์ และจากนั้นก็ทรงใช้อำนาจทั้งหลายของพวกเขาตามที่พระองค์ประสงค์ที่จะแสดงความ คิดของพระองค์ผ่านทางพวกเขา

แน่ที่เดียว ความหลากหลายของลีลาเป็นข้อพิสูจน์หนึ่งที่จำเป็นของอิสรภาพของเหล่าผู้เขียน ที่เป็นมนุษย์ และนี่เป็นสิ่งหนึ่งในหลายสิ่งที่ทำให้เราเชื่อมั่นว่า ไม่ว่าจะถูกควบคุมโดยพระ วิญญาณบริสุทธิ์อย่างไร พวกเขาก็ไม่ได้เป็นแค่เครื่องจักรในสิ่งที่พวกเขาเขียน

Dr. Gray นักเน้นรากฐานสมัยโบราณ และไม่ละอายในการถูกดูหมิ่นเพื่อพระคริสต์ มีสติปัญญา มากกว่า “พวกอิวานเจลิคัลใหม่ ๆ” เขาไม่ถูกชักจูงง่ายขนาดนั้นหรือไม่ถูกเกทับง่ายขนาดนั้นโดยพวกสมัยใหม่ นิยม เขากล่าวว่าถ้อยคำของพระคัมภีร์เป็นถ้อยคำของพระเจ้า ลีลานั้นเป็นลีลาของพระเจ้าเช่นเดียวกับของ มนุษย์ ไซ่แล้ว พระเจ้าประทานให้และจากนั้นก็ทรงใช้ลีลาของแต่ละคน

6. “และพระเจ้าตรัสถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้น...”

W. H. Griffith Thomas เขียนหนังสือเล่มหนึ่งภายใต้ชื่อ *God Spoke All These Words* โดยยกคำ พูดมาจากอพยพ 20:1 อย่างไม่ต้องสงสัย ตามที่ไว้ไว้ด้านบน หนังสือของเขามีเนื้อหาเกี่ยวกับ “How We Got Our Bible and Why We Believe It Is God’s Word” มันถูกตีพิมพ์โดย Moody Press

มองตอนแรก เราเห็นว่าพระคำตอนนี้พูดโดยตรงเกี่ยวกับการประทานบัญญัติสิบประการนั้นในสิบเจ็ด

ข้อแรกของอพยพ 20 พระคำตอนนี้หมายความว่าพระเจ้าตรัสเสียงดังจากสวรรค์ และหลังจากนั้น เราอ่านในข้อ 18 และ 19:

“และประชากรทั้งหมดนั้นได้เห็นบรรดาฟ้าร้อง และฟ้าแลบทั้งหลาย และเสียงแตรนั้น และภูเขานั้นมีควันพลุ่ง และเมื่อประชากรเห็นสิ่งเหล่านั้น พวกเขาก็ถอยออกไป และยืนอยู่แต่ไกล และพวกเขากล่าวแก่โมเสสว่า “ท่านจงพูดกับพวกเราเถิด และพวกเราจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับพวกเราเลย เกรงว่าพวกเรา จะตาย”

โมเสสเล่าย้อนเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกในพระราชบัญญัติ 5 ที่นั่นหลังจากทวนซ้ำบัญญัติสิบประการแล้ว เขากล่าวว่า:

“พระวณะเหล่านี้พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ชุมนุมชนทั้งหมดของพวกท่านในภูเขานั้น ออกมาจากท่ามกลางเพลิง จากเมฆ และจากความมืดทึบ ด้วยพระสุรเสียงอันดัง และพระองค์ไม่ได้ทรงเพิ่มเติมสิ่งใดอีก และพระองค์ทรงจารึกพระวณะเหล่านี้ไว้ในแผ่นศิลาสองแผ่น และทรงมอบแผ่นศิลาเหล่านั้นไว้แก่ข้าพเจ้า และต่อมาเมื่อพวกท่านได้ยินพระสุรเสียงออกมาจากท่ามกลางความมืดนั้น (เพราะภูเขานั้นมีเพลิงลุกอยู่) พวกท่านได้เข้ามาใกล้ข้าพเจ้า คือบรรดาหัวหน้าของเผ่าต่าง ๆ ของพวกท่าน และพวกผู้อาวุโสของพวกท่าน และพวกท่านได้กล่าวว่า ‘ดูเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเราได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์แก่พวกเรา และความใหญ่ยิ่งของพระองค์ และพวกเราได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ออกมาจากท่ามกลางเพลิง พวกเราเห็นแล้ววันนี้ว่าพระเจ้าตรัสกับมนุษย์จริง ๆ และมนุษย์ยังมีชีวิตอยู่ ฉะนั้นบัดนี้ ทำไมพวกเราต้องตายเสียเล่า เพราะเพลิงใหญ่ยิ่งนี้จะเผาผลาญพวกเรา ถ้าพวกเราได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเรา อีก แล้วพวกเราก็จะตาย เพราะมีผู้ใดเล่าในเนื้อหนังทั้งปวง ที่ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ที่ตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิง อย่างที่พวกเราได้ยิน และยังมีชีวิตอยู่ได้ ท่านจงเข้าไปใกล้ และฟังทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเราจะตรัส และท่านจงกล่าวแก่พวกเราทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเรา จะตรัสแก่ท่าน และพวกเราจะฟังสิ่งนั้นและกระทำให้สิ่งนั้น’ และพระเยโฮวาห์ทรงได้ยินเสียงแห่งบรรดาถ้อยคำของพวกท่าน เมื่อพวกท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น และพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ‘เราได้ยินเสียงแห่งบรรดาถ้อยคำของประชากรนี้ ซึ่งพวกเขาได้กล่าวแก่เจ้านั้น พวกเขาพูดดีแล้วในสารพัดซึ่งพวกเขาพูดไว้ นั้น โอ ยอากให้มีใจเช่นนี้ในพวกเขา ที่พวกเขาจะเกรงกลัวเรา และรักษาบัญญัติทั้งสิ้นของเราเสมอ เพื่อที่จะเกิดผลดีแก่พวกเขา และแก่ลูก ๆ ของพวกเขาเป็นนิตย์ จงไปกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าจงกลับไปอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายของพวกเจ้า” แต่สำหรับตัวเจ้า เจ้าจงยืนอยู่ที่นี้ใกล้เรา และเราจะบอกบรรดาบทบัญญัติ และกฎเกณฑ์ทั้งหลาย และคำตัดสินทั้งปวงให้แก่เจ้า ซึ่งเจ้าต้องสอนพวกเขา เพื่อพวกเขาจะกระทำตามพวกมันในแผ่นดิน ซึ่งเราให้แก่พวกเขาเพื่อยึดครองนั้น’” - พบบัญ. 5:22-31

โอ มันน่าสะพรึงกลัวจริง ๆ เมื่อพระเจ้าตรัสแบบหน้าต่อหน้า ตรัสเสียงดังจากภูเขาซีนายกับประชาชนเหล่านั้น สองวันก่อนหน้า ประชาชนทุกคนต้องซักเสื้อผ้าของตนและเตรียมพร้อม มีการกั้นอาณาเขตไว้รอบภูเขาซีนายเพื่อที่ผู้ใดที่แตะต้องภูเขานั้นต้องถูกฆ่าตาย และแม้กระทั่งสัตว์ตัวหนึ่งก็ต้องถูกหลาวแทงทะลุหรือถูกหินขว้างจนตาย แตรนั้นส่งเสียงดังยาว (อพย. 19:13) ผู้แต่งเพลงสดุดีบอกเราว่า “ภูเขา

ทั้งหลายกระโดดเหมือนอย่างพวกแกะตัวผู้ และบรรดาเนินเขาเล็ก ๆ เหมือนอย่างพวกลูกแกะ” (สดด. 114:4) โมเสสเองกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากลัวและตัวสั่นยิ่งนัก” (ฮบ. 12:21) เราเข้าใจได้ว่าผู้คนเหล่านั้นตัวสั่นอย่างไรเมื่อไฟของพระเจ้าลุกโชนในภูเขาและเสียงหนึ่งเหมือนฟ้าร้องกล่าวถ้อยคำเหล่านั้นของพระเจ้าแก่พวกเขา พวกเขาวิงวอนให้พระเจ้าตรัสผ่านมนุษย์ และพระเจ้าทรงตกลง

จงหมายเหตุให้ดี: พระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลงแผนการของพระองค์ แม้กระทั่งถ้อยคำที่พระองค์จะตรัส ถ้อยคำเหล่านั้นของบัญญัติสิบประการที่พระองค์ทรงจารึกบนแผ่นศิลาทั้งสอง และโมเสสนำพวกมันลงมา หลังจากนั้น ด้วยความสั่นหวั่นประชาชนอ่อนวอนพระเจ้าไม่ให้ตรัสกับพวกเขาโดยตรงแต่ตรัสแก่โมเสสและยอมให้เขานำถ้อยคำเหล่านั้นของพระเจ้ามาให้ ต่อมาโมเสสเขียนการเปิดเผยของพระเจ้า เราอ่านในอพยพ 24:3 และ 4:

“และโมเสสมาและบอกประชากรถึงบรรดาพระวาทะของพระเยโฮวาห์ และคำตัดสินทั้งสิ้น และประชากรทุกคนก็ตอบด้วยเสียงเดียวกัน และกล่าวว่า “พระวาทะทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้ นั้น พวกเราจะกระทำตาม” และโมเสสได้จารึกพระวาทะทุกคำนั้นของพระเยโฮวาห์ และลุกขึ้นแต่เช้า และสร้างแท่นบูชา แท่นหนึ่งขึ้นใต้เนินเขา และเสาสิบสองต้น ตามจำนวนเผ่าทั้งสิบสองนั้นของอิสราเอล”

เราจึงเห็นได้ว่าเหตุใดถ้อยคำนิรันดร์ของพระเจ้า ซึ่งตั้งมั่นคงแล้วในสวรรค์ ต้องมาถึงเราผ่านทางมนุษย์ มนุษย์รู้สึกว่าคุณจะต้องตายอย่างแน่นอนหากพระเจ้า-พระองค์หนึ่งที่บริสุทธิ์ ไร้อิच्छิตจำกัด และน่าสะพรึงกลัว-ตรัสกับพวกเขาโดยตรง พระองค์จึงตรัสแก่โมเสส พระองค์ตรัสถ้อยคำเดียวกันเหล่านั้นแก่โมเสสและทรงให้โมเสสบันทึกถ้อยคำเดียวกันเหล่านั้นที่พระองค์ได้ตรัสแก่ประชาชน และหลายคำเพิ่มเติม ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงจารึกบางถ้อยคำเหล่านั้นบนแผ่นศิลาบ่งชี้ว่าพวกมันเป็นส่วนหนึ่งของพระวาทะนิรันดร์ของพระเจ้าซึ่งจะไม่มีวันสูญสิ้นเลยแม้ว่าพวกมันอยู่ในถ้อยคำของมนุษย์ก็ตาม

ความจริงนั้นยังเป็นความจริงของพระเจ้า และถ้อยคำของพระคัมภีร์ก็ยังคงเป็นถ้อยคำของพระเจ้าอย่างแท้จริงพอ ๆ กับตอนที่พระเจ้าตรัสพวกมันจากสวรรค์ ในพระเมตตาของพระเจ้า พวกมันถูกประทานให้แก่มนุษย์เพื่อที่จะมนุษย์จะได้ยินพวกมัน เชื่อพวกมัน สอนและเทศนาพวกมัน ท่องจำพวกมัน ปฎิบัติในพวกมัน ดำเนินชีวิตตามพวกมัน แต่พระเจ้าไม่ได้เจือจางพระวาทะของพระองค์ การดลใจไม่ได้สมบูรณ์แบบน้อยลง เพราะพระเจ้าประทานมันผ่านทางมนุษย์แล้ว

มันเป็นแบบนี้มิใช่หรือเกี่ยวกับการมาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเข้าสู่ในสายธารแห่งมนุษยชาติ ผ่านทางครรภ์ของมารีย์พรหมจารีผู้นั้น? พระเยโฮวาห์พระเจ้านิรันดร์องค์นั้น เราเป็นผู้นั้น พระผู้สร้างและผู้ทรงค้ำจุนและทายาทแห่งสิ่งสารพัด ทรงกลายเป็นมนุษย์คนหนึ่งแล้ว ความรักของพระเจ้าที่เสาะหา ที่โยหา ที่รำไห่ ที่โทษและยกโทษถูกเผยให้ประจักษ์แล้วในเนื้อหนัง พระเยซูไม่ได้เป็นพระเจ้าน้อยลงกว่าตอนที่พระองค์ทรงสร้างจักรวาลเลย ที่พระองค์ประสูติจากมารีย์ จากเชื้อสายของดาวิด จากเชื้อสายของอับราฮัม ที่พระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์ ไม่ได้จำกัดความเป็นพระเจ้าที่สมบูรณ์แบบของพระองค์ ฉะนั้นถ้อยคำของพระคัมภีร์ ซึ่งประทานให้ไม่เพียงผ่านทางปากกาของเหล่าผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ แต่เกี่ยวข้องอยู่บ้างกับใจมนุษย์และบุคลิกภาพและคำพยานทั้งหลาย ก็ถูกหายใจออกมาจากพระเจ้าโดยตรงอย่างเบ็ดเสร็จและสมบูรณ์แบบไม่

น้อยลงเลย

ถ้าพระเจ้าซึ่งตรัสจากสวรรค์ที่ภูเขาซีนาย ประทานถ้อยคำเหล่านั้นจากพระเจ้า โดยไม่ได้เปลี่ยนแปลง สีสันของพวกมันหรือลดทอนผลกระทบของพวกมันแม้สักนิดเดียวโดยข้อจำกัดใด ๆ การตั้งใจแบบเดียวกันนั้นก็ เป็นสิ่งที่เรามีในพระคัมภีร์อย่างแน่นอนพอ ๆ กัน มันถูกประทานให้ผ่านทางถ้อยคำของมนุษย์แต่มันยังเป็น แบบเดิม การเปิดเผยอันสมบูรณ์แบบนั้นจากพระเจ้า ถูกบันทึกไว้อย่างสมบูรณ์แบบ เหมือนถ้อยคำเหล่านั้นที่ ถูกตรัสจากภูเขาซีนาย ฉะนั้นในความหมายอันเหมาะสม W. H. Griffith Thomas จึงเรียกหนังสือของเขา เกี่ยวกับพระคัมภีร์ได้ว่า *God Spoke All These Words* พระองค์ตรัส “ถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้น” จริง ๆ ทุกคำ เหล่านั้นในพระคัมภีร์ในงานเขียนต้นฉบับเหล่านั้นถูกหายใจออกมาจากพระเจ้าอย่างแท้จริง องค์ประกอบที่ เป็นมนุษย์อยู่ที่นั่นโดยแผนการและพระเมตตาของพระเจ้า แต่ถ้อยคำเหล่านั้นยังเป็นถ้อยคำของพระเจ้า เหมือนเดิม

ใช่แล้ว มีความหลากหลายในลีลาและภาษาและองค์ประกอบที่เป็นมนุษย์เข้าอยู่ส่วนใหญ่ในสิ่งเหล่านั้นที่เราพบถูกเขียนไว้ในพระคัมภีร์ แต่พระคัมภีร์ไม่สร้างประเด็นเกี่ยวกับเรื่องนั้นเลยราวกับว่ามันจะจำกัด หลักการที่ชัดเจนและถูกกล่าวบ่อยครั้งนั้นแต่อย่างใด คือหลักการที่ว่า “ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน” (1 คร. 2:13) พระ คัมภีร์ยังเป็นพระวจนะของพระเจ้าเหมือนเดิมและไม่ใช่ว่าของมนุษย์ยกเว้นในบางวิธีที่ไม่สำคัญที่พระเจ้าเอง ทรงเลือกที่จะใส่พระคัมภีร์ในลีลาของคนบางคนที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้แล้วเพื่อจะเขียนมัน

บทที่ 8

ลูกาได้ข้อเท็จจริงทั้งหลายของตนมาจากไหน?

I. หลายคนเดินตาม Harnack และ Sir William Ramsey

1. Ramsey กล่าวว่าลูกาเดินตามประเพณีที่เล่าต่อกันมา เรียนรู้จากเหล่าสักซีพยาน
2. พวกนักศาสนศาสตร์เดินตาม Ramsey นักวิชาการผู้ยิ่งใหญ่ผู้นั้น อย่างกระตือรือร้น

II. ข่าวประเสริฐของลูกาขัดแย้งกับข่าวประเสริฐปลอมจำนวนมาก

1. บันทึกข่าวประเสริฐจำนวนมากที่ไม่ได้รับการดูแลได้ถูกเขียนขึ้นซึ่งไม่น่าเชื่อถือ ผิดพลาดได้ ไม่แน่ชัด
2. ลูกาอ้างความถูกต้องแม่นยำ ความแน่นอนหนึ่งซึ่งคนอื่น ๆ เหล่านี้ที่พึ่งพาเหล่าสักซีพยานให้ไม่ได้

III. ลูกาสืบย้อนอย่างถูกต้องแม่นยำและสืบสวนแหล่งที่มาหลายแหล่งในการเขียนข่าวประเสริฐของตนหรือ?

1. อย่าเดินตามพวกนักวิจารณ์ที่ไม่เชื่อ
2. มันคงเป็นเรื่องเหลวไหลสำหรับลูกาที่จะอ้างความสมบูรณ์แบบ ความแน่นอน ในสิ่งสารพัดโดยการสืบสวนแบบมนุษย์
3. คำภาษากรีกในลูกา 1:3, พาราโคลูเธโอ, ไม่ได้หมายถึง “ตามรอย”

IV. ลูกาไม่ได้อ้างว่ามีความเข้าใจเกี่ยวกับทุกสิ่ง “มาตั้งแต่ต้น” แต่จริง ๆ แล้วคือ “จากเบื้องบน”

1. คำกรีก อันโอเอ็นี หมายความว่า “จากเบื้องบน” อย่างแน่นอน
2. Matthew Henry, B. H. Carroll, Scofield, Gausson, Lightfoot, Erasmus, Trapp, และนักวิชาการอีกหลายคนกล่าวว่า อันโอเอ็นี ต้องหมายถึง “จากเบื้องบน”
3. นักวิชาการคนอื่น ๆ อีกมากมายที่เก่งกาจที่สุดกล่าวว่าลูกาได้รับความเข้าใจอันสมบูรณ์แบบ “จากเบื้องบน”

V. การดูแลจากพระเจ้าให้เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ยกคำพูดจากประเพณีที่บอกต่อ ๆ กันมา คัดลอกจากสำเนาโบราณหลายฉบับ หรือพึ่งพาความเฉลียวฉลาดของตัวเองหรือความทรงจำในการเขียนพระคัมภีร์หรือ?

1. ทฤษฎีที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับพระคัมภีร์เล่มหนึ่งที่เขียนโดยสติปัญญาของมนุษย์นั้นไม่ตรงตามพระคัมภีร์
2. พระคัมภีร์ไม่อ้างเหล่าสักซีพยาน คำบอกเล่า และแหล่งที่มาที่คิดขึ้นเอง
3. ลูกาผู้เขียนที่ได้รับการดูแลใจยินดีร่วมมือกับพระเจ้าในการเขียนข่าวประเสริฐนั้น

บทที่ 8

ลูกาได้ข้อเท็จจริงทั้งหลายของตนมาจากไหน?

ลูกาบอกเราในพระคำสี่ข้อแรกของข่าวประเสริฐของเขาบางสิ่งเกี่ยวกับแหล่งที่มาของข่าวประเสริฐของเขา

“เพราะว่ามีหลายคนได้ลงมือเพื่อเรียบเรียงเรื่องราวของสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย เหมือนอย่างที่เราได้มอบสิ่งเหล่านั้นไว้แก่พวกเรา ผู้ซึ่งตั้งแต่แรกเป็นพวกสักขีพยาน และเป็นพวกผู้รับใช้ของพระวจนะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการดีเช่นกัน โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดมาตั้งแต่ต้น ที่จะเขียนถึงท่านตามลำดับ เรียนท่านเออพิลัส ที่เคารพอย่างสูง เพื่อท่านจะได้ทราบถึงความแน่นอนของเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งในสิ่งเหล่านั้นท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว”-ลูกา 1:1-4

ปัจจัยสำคัญสองประการได้นำไปสู่หลักคำสอนหนึ่งที่เชื่อกันว่าพระคัมภีร์มีแหล่งที่มาจากมนุษย์ โดยเฉพาะแหล่งที่มาของหนังสือลูกาและกิจการ ผมเชื่อว่าคำสอนนั้นผิดอย่างชัดเจน

ปัจจัยหนึ่งซึ่งได้นำไปสู่แนวคิดเรื่องแหล่งที่มาตามประเพณีในข่าวประเสริฐของลูกาคือ การแปลลูกา 1:3 แบบไม่ได้เรื่องและไม่ดีพอ แทนที่จะเป็นคำกล่าวของลูกาที่ว่า “โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดมาตั้งแต่ต้น” เป็นเหตุผลสำหรับการเขียนของเขา การแปลอย่างเหมาะสมแสดงให้เห็นว่าลูกากล่าวว่า “โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดมาจากเบื้องบน...” ผมจะพยายามแสดงให้เห็นว่านี่เป็นคำแปลที่ถูกต้องโดยอ้างอิงภาษากรีกเองและนักวิชาการที่เก่งที่สุดหลายท่าน ต่อไปอีกนิด

การแปลที่อ่อนด้อยและไม่ดีพอนี้เสริมเข้ากับปัจจัยที่สองที่นำไปสู่คำสอนที่ถือกันเป็นปกตินี้เกี่ยวกับแหล่งที่มาแบบมนุษย์สำหรับข่าวประเสริฐของลูกา

ปัจจัยที่สองซึ่งมีอิทธิพลมาก ๆ ในจุดยืนนี้ที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายเกี่ยวกับแหล่งที่มาแบบมนุษย์คือ คำวิจารณ์ชั้นสูงกว่า ซึ่งพยายามหาคำอธิบายแบบมนุษย์สำหรับเนื้อหาของพระคัมภีร์ แทนที่แหล่งที่มาจากพระเจ้าอันแสนอัศจรรย์ การดลใจด้านถ้อยคำที่ผิดพลาดไม่ได้

การเสนอแนวคิดนี้ของพวกนักเหตุผลนิยมชาวเยอรมันกลายเป็นที่นิยมในหมู่พวกนักอธิบายและนักอรรถาธิบายที่เชื่อพระคัมภีร์ได้อย่างไร?

I. หลายคนเดินตาม Harnack และ

Sir William Ramsay

พวกนักเหตุผลนิยมชาวเยอรมันได้โจมตีความถูกต้องของบันทึกในภาคพันธสัญญาใหม่ โดยเฉพาะในหนังสือกิจการ Harnack นักวิชาการที่โดดเด่นที่สุดชาวเยอรมัน กล่าวว่าลูกาเชื่อถือไม่ได้และไว้ใจไม่ได้ในฐานะนักประวัติศาสตร์และเขาได้ทำการศึกษาค้นคว้าอย่างละเอียดมาก ๆ เกี่ยวกับหลักฐานในเรื่องนี้ คริสเตียนดี ๆ ไม่ได้สนใจมากนักในตัว Harnack เพราะเห็นได้ชัดว่าเขาเป็นศัตรูคนหนึ่งของพระคัมภีร์และความเชื่อแบบคริสเตียนตามประวัติศาสตร์

แต่เพื่อจะตอบและแก้ไขข้อผิดพลาดมากมายของ Harnack และนักเหตุผลนิยมชาวเยอรมันเหล่านั้น Sir William Ramsay ได้ปรากฏตัว เขาไม่ใช่ นักศาสนศาสตร์แต่เป็นนักโบราณคดี เขาใช้เวลานานหลายปีในการศึกษาค้นคว้าทางโบราณคดีในดินแดนเหล่านั้นของจักรวรรดิโรม โดยเฉพาะในดินแดนเหล่านั้นที่เปาโลเดินทางไปเผยแผ่ข่าวประเสริฐ เขาเขียนหนังสือ *St. Paul the Traveller and Roman Citizen* และ *The Cities of St. Paul* เขาเขียน *The Church in the Roman Empire* และ *The Bearing of Recent Discovery on the Trustworthiness of the New Testament* ที่นั่น Ramsay เองยอมรับตรง ๆ ว่าเขาเริ่มมีความนับถืออย่างสุดซึ้งต่อความไว้วางใจของบันทึกเหตุการณ์ในพระคัมภีร์ ความแน่ชัดทางประวัติศาสตร์ ซึ่งถูกใช้พรรณนาผู้คนและนครต่าง ๆ เมื่อข้อเท็จจริงเหล่านั้นถูกค้นพบและถูกพิสูจน์โดยการศึกษาค้นคว้าของเขาในดินแดนต่าง ๆ สมัยพระคัมภีร์ และโดยเฉพาะในประเทศตุรกี ซึ่งเป็นที่ ๆ เปาโลทำงานเผยแผ่ส่วนใหญ่ของตน

ในปี 1908 Hodder และ Stoughton ได้ตีพิมพ์หนังสือของ Ramsay, *Luke the Physician* มีการกล่าวถึงลูกาเพียง 65 หน้า และบทอื่น ๆ ที่เหลือพูดถึง “งานศึกษาค้นคว้าอื่น ๆ ในประวัติศาสตร์ของศาสนา” แต่หนังสือเล่มนั้นได้สร้างความประทับใจมหาศาล เพราะ Ramsay ได้รวบรวมข้อพิสูจน์มากมายที่แสดงให้เห็นว่าหนังสือกิจการเชื่อถือได้ในด้านประวัติศาสตร์ เขาถูกนับว่าเป็นเพื่อนคนหนึ่งของศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกซึ่งเกิดจากโบราณคดี ซึ่งบังคับพวกสมัยใหม่นิยมให้ถอยทัพไปจากการโจมตีต่าง ๆ ของพวกเขาที่กระทำต่อหลายส่วนของพระคัมภีร์ เป็นการเริ่มต้นอันดีในตอนนี้ เหล่านักศาสนศาสตร์ได้รับกำลังใจอย่างมากในการรับประกันซ้ำว่าพระคัมภีร์มีความถูกต้องแม่นยำและไว้วางใจได้จริง ๆ ในเรื่องทางประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ ฉะนั้นจุดยืนต่าง ๆ ของ Ramsay เกี่ยวกับลูกาและความเป็นผู้แต่งและแหล่งที่มาของข่าวประเสริฐของลูกาและหนังสือกิจการจึงถูกถือว่ามีน้ำหนัก พวกมันมีอิทธิพลอย่างมากจนสร้างสีสันให้กับวิถีคิดของเหล่าผู้นำคริสเตียนและเหล่านักศาสนศาสตร์บนทั้งสองฝั่งของมหาสมุทรแอตแลนติก และ Ramsay เองได้รับความนิยมน้อยมากจนเขาถูกรัฐบาลอังกฤษแต่งตั้งให้เป็นขุนนาง

บทความของ Ramsay เรื่อง “Luke the Physician” หลัก ๆ แล้วเป็นคำตอบไปยัง Harnack โดยแสดงให้เห็นว่า Harnack คิดผิดในการคิดว่างานเขียนของลูกาไม่ถูกต้องแม่นยำ เขาถึงความสนใจไปยังหนังสือเหล่านั้นของ Hobart และของ Hawkin เกี่ยวกับภาษาทางการแพทย์ของลูกา Ramsay ยืนยันเกี่ยวกับ “เอกภาพอันสมบูรณ์แบบของความเป็นผู้แต่งซึ่งมีอยู่ทั่วข่าวประเสริฐเล่มที่สามนั้นและกิจการ...ผู้เขียนนั้นเป็นคนเดียวกันตั้งแต่ต้นจนจบ”

1. Ramsay กล่าวว่าลูกาเดินตามประเพณีที่บอกต่อกันมา

เรียนรู้จากเหล่าสักขีพยาน

Ramsay ไม่ได้กล่าวว่าลูกาได้รับการตลใจจากพระเจ้าและผิดพลาดไม่ได้ เขากล่าวว่า “ความจริงนั้นคืออะไร? ลูกาถูกต้องมากขนาดไหน? ผมไม่อาจบอกได้” เขาคิดว่าลูกาถูกจำกัดเพราะภูมิหลังที่นิยมกรีกของเขา เขากล่าวว่า “ลูกาเคยเป็นคนนอกศาสนาที่นิยมกรีก และไม่สามารถเข้าใจศาสนาฮิวหรือความเป็นคริสเตียนได้อย่างถ่องแท้” Ramsay ไม่เชื่อว่าลูกาถูกต้องอย่างสมบูรณ์แบบ เขากล่าวว่า “ผมไม่ปฏิเสธแต่

อย่างไรก็ตามในข่าวประเสริฐของเขา (เหมือนที่มีในข่าวประเสริฐอื่น ๆ ที่เหลือ) มีร่องรอยต่าง ๆ แห่งยุคสมัยนั้น และความคิดเหล่านั้นซึ่งพวกมันถูกประพันธ์ขึ้นในท่ามกลางพวกมันตามลำดับ แต่สิ่งเหล่านี้ถูกดึงออกเพราะว่า พวกมันไม่ประสานเป็นเนื้อเดียวกันกับภาพใหญ่นั้น พวกมันเป็นรอยเปื้อน และไม่ใช้ชิ้นส่วนของภาพเดิมนั้น” กระนั้นเขายืนยันว่าโดยมาตรฐานแบบมนุษยทั้งหมด ลูกาเป็นนักประวัติศาสตร์ที่ถูกต้องแม่นยำและไว้วางใจได้มาก ๆ คนหนึ่ง และฉะนั้นความคิดเห็นของ Ramsay จึงมีน้ำหนักมาก ๆ มันค่อนข้างน่าสังเวชที่ว่าถ้า Ramsay หรือแม้กระทั่งผู้ไม่เชื่อคนหนึ่งกล่าวว่าเขาคิดว่าพระเยซูเป็นคนดีคนหนึ่ง หรือว่าบางส่วนของพระคัมภีร์เป็นความจริง เราก็อยากข่าวประกาศมันแก่คนทั้งโลกว่าเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่!

Ramsay เจาะจงมาก ๆ ในสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นแหล่งที่มาเหล่านั้นของข่าวประเสริฐของลูกาและของกิจการ เขากล่าวว่า “ภาพนั้นถูกมอบให้แก่ลูกา และไม่ได้ถูกทำขึ้นโดยลูกา และผู้แต่งนั่นเองแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามันถูกมอบให้แก่เขาอย่างไร เขามีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับบางคนเหล่านั้นที่เคยรู้จักพระเยซู และจากนั้น มากกว่าจากบันทึกที่เป็นลายลักษณ์อักษรตอนต้น ๆ เหล่านั้นซึ่งเขาก็เข้าถึงได้เช่นกัน เขาจึงได้รับความเข้าใจของเขา”

Ramsay กล่าวว่า เหมือน Harnack เขาคิด “ว่าเรื่องราวในลูกา 1, 2 พึงพารายงานที่บอกต่อกันมาไม่ใช่รายงานที่เป็นลายลักษณ์อักษร แต่ไม่เหมือนเขา ผมคิดว่ารายงานนี้มาจากมารีย์เอง เหมือน Professor Sanday ผมควรคาดเดาว่ามันมาจากคนหนึ่งในหญิงเหล่านั้นที่ลูกาอาศัยอยู่ในที่อื่น”

ฉะนั้นตามอย่าง Ramsay นักศาสนศาสตร์ทุกคนที่อยากถูกมองว่าเป็นนักวิชาการจึงเริ่มรับเอาและสอนว่าแหล่งที่มาเหล่านั้นของข่าวประเสริฐของลูกาคือประเพณีที่บอกต่อ ๆ กันมา คำพยานของเหล่าประจักษ์พยาน และอาจมีการคัดลอกบันทึกที่เป็นลายลักษณ์อักษรหรือข่าวประเสริฐอื่น ๆ อยู่บ้าง เราถูกบอกว่าการประจักษ์พยาน และอาจมีการคัดลอกบันทึกที่เป็นลายลักษณ์อักษรหรือข่าวประเสริฐอื่น ๆ อยู่บ้าง เราถูกบอกว่าลูกาอาจจะพูดคุยกับมารีย์เองหรือกับใครสักคนที่ได้พูดคุยกับมารีย์ และว่าความน่าเชื่อถือของเรื่องราวเกี่ยวกับการประสูติจากหญิงพรหมจารีนั้นขึ้นอยู่กับบันทึกที่เล่าต่อกันมาทอดหนึ่งหรืออีกทอด ซึ่งถูกบันทึกลงไปอย่างแน่ชัดเท่าที่คนดี ๆ คนหนึ่งแห่งยุคสมัยของเขาจะทำได้ โดยลูกา!

ในบทเรียนของชั้นเรียนรวีจากหลายสำนักพิมพ์ใหญ่ ๆ คำสอนนี้เกี่ยวกับแหล่งที่มาแบบมนุษยถูกสอนอย่างกว้างขวาง

2. พวกนักศาสนศาสตร์เดินตาม Ramsay

นักวิชาการผู้ยิ่งใหญ่อย่างกระทือออร์

Dr. Hodge แห่งพรินซ์ตัน กล่าวว่า “ผู้ประกาศข่าวประเสริฐลูกาไม่ได้กล่าวว่าความรู้อันเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งเขาบันทึกเป็นมาจากการเปิดเผย แต่กล่าวว่าเขาได้มันมาจากคนเหล่านั้น ‘ผู้ซึ่งตั้งแต่แรกเป็นพวกสักขีพยาน และเป็นพวกผู้รับใช้ของพระวาระนั้น’ (ลูกา 1:2)”

แต่ในที่นี้นักศาสนศาสตร์ท่านนี้เข้าใจผิดเกี่ยวกับความเห็นของผู้อื่นที่มีต่อพระคำตอนนั้นโดยไม่ได้ตรวจสอบมันให้รอบคอบด้วยตัวเอง เขาชอบกล่าวว่าแหล่งข้อมูลเหล่านั้นเป็นของลูกาทั้ง ๆ ที่ลูกากล่าวชัดเจนว่าพวกมันเป็นแหล่งข้อมูลของคนอื่น ๆ ลูกา 1:1 และ 2 กล่าวว่า “เพราะว่ามีหลายคนได้ลงมือเพื่อเรียบเรียงเรื่องราวของสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย เหมือนอย่างที่เราได้มอบสิ่ง

เหล่านั้นไว้แก่พวกเรา ผู้ซึ่งตั้งแต่แรกเป็นพวกสักขีพยาน และเป็นพวกผู้รับใช้ของพระวจนะนั้น” แหล่งข้อมูลเหล่านั้นจึงถูกกล่าวถึงเกี่ยวกับข่าวประเสริฐปลอมจำนวนมากที่ถูกเขียนขึ้น แต่ซึ่งต้องถูกแก้ไขโดยงานเขียนของลูกาและลูกากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการดีเช่นกัน โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดมา อันโอเอเอ็น [ตรงตัวคือ จากเบื้องบน]” ที่จะเขียนข่าวประเสริฐของเขา ลูกาไม่ได้กล่าวอ้างอย่างแน่นอนว่าใช้แค่หลักฐานที่เป็นคำบอกต่อโดยปราศจากการเปิดเผยจากพระเจ้า และสิ่งที่เขายกให้เป็นของข่าวประเสริฐเหล่านั้นที่ไม่ได้รับการดูแลและเป็นของมนุษย์นั้น ไม่ควรถูกยกให้เป็นของลูกา เนื่องจากเขาไม่ได้กล่าวอ้างเช่นนั้นเลย

G. Campbell Morgan ในบรรดาธิบายของเขาเกี่ยวกับลูกา, ปี 1931, กล่าวเกี่ยวกับบทนำของลูกา: จากนั้นเขาให้แหล่งที่มาแห่งข้อมูลของเขาแก่เรา เขาบอกเราว่าหลายคนได้ลงมือเขียนเรื่องเล่า การอ้างอิงนั้นอาจรวมถึงเรื่องราวที่มาระโกได้เขียนไว้ และเรื่องราวซึ่งมัทธิวได้เขียนไว้ แต่มันรวมมากกว่านั้นเยอะ เขากล่าวว่าหลายคนได้ลงมือเขียนแล้ว ฉะนั้นเราจึงเห็นก่อนอื่นเลยว่าเขารวบรวมเรื่องราวเช่นนั้นทุกเรื่องที่เขาจะหาพบได้ แต่มีอีกแหล่งข้อมูล “คนเหล่านั้นซึ่งตั้งแต่แรกเป็นพวกสักขีพยาน และเป็นพวกผู้รับใช้ของพระวจนะนั้น”-คนเหล่านั้นที่ได้เห็นพระเยซูจริงๆ และปรนนิบัติพระองค์ในสมัยที่พระองค์อยู่ในกายเนื้อหนัง เขาพูดคุยกับคนเหล่านั้น คำของเขาที่ใช้เรียกคนเหล่านี้ก็จับใจจริง ๆ: “พวกสักขีพยาน”...

เราต้องเตือนใจผู้อ่านว่าเราไม่ควรมีความผิดเกี่ยวกับการใช้คำพูดง่ายเกินไปตรงนี้ ผมใช้ Sir William Ramsay เพราะว่าเขาเป็นโฆษกที่ได้รับความนิยมมากที่สุดซึ่งพูดแทนพวกนักวิจารณ์ชั้นสูงกว่า ที่ทำให้คำขอของเขาเป็นที่ยอมรับมากขึ้นในหมู่ผู้เชื่อพระคัมภีร์ ผมยกคำพูด Dr. G. Campbell Morgan มิใช่เพื่อบ่งชี้การเชื่อมต่อโดยตรงระหว่างคำสอนต่าง ๆ ของเขากับคำสอนของ Sir William Ramsay Dr. Morgan เชื่อพระคัมภีร์และอธิบายมันอย่างสง่างาม Morgan ได้รับอิทธิพลโดยตรงจาก Ramsay หรือจาก Harnack หรือโดยอ้อมผ่านทางผู้อื่นหรือไม่นั้น ผมก็ไม่สร้างทำเป็นรู้ ผมแค่ใช้ Dr. Morgan ในฐานะตัวอย่างหนึ่งที่เป็นที่นิยมโดยแสดงให้เห็นว่าเหล่าผู้เชื่อพระคัมภีร์ได้รับเอาจุดยืนของพวกนักวิจารณ์ชั้นสูงกว่า (ผมคิดว่าอย่างไม่ได้คิดอะไรมากและไม่ควรแต่อย่างสุจริตใจ) ที่ว่าลูกาได้ข่าวประเสริฐของตนมาจากประเพณีที่เล่าต่อ ๆ กันมาจากพวกสักขีพยานผู้ซึ่งเขาอาจปรึกษาด้วย จากบันทึกต่าง ๆ ที่เป็นลายลักษณ์อักษร และจากแหล่งข้อมูลอื่น ๆ ของมนุษย์

ฉะนั้น ช่างน่าแปลกจริง ๆ ที่โดยการแปลผิดและโดยอิทธิพลอันหนักหน่วงของการวิจารณ์ชั้นสูงกว่าตลอดจนแนวโน้มฝ่ายเนื้อหนังตามธรรมชาติของเราทุกคนที่จะพยายามหาเหตุผลตามธรรมชาติแบบมนุษย์เพื่ออธิบายสิ่งต่าง ๆ แทนที่เรื่องเหนือธรรมชาติและน่าอัศจรรย์ คนดี ๆ ได้สอนว่าลูกาได้รับเนื้อหาเหล่านั้นสำหรับข่าวประเสริฐของเขาจากแหล่งข้อมูลที่เป็นมนุษย์

ถึงอย่างไรแล้ว หัวข้อนี้ควรค่าแก่การศึกษาอย่างละเอียดมากขึ้น

II. ข่าวประเสริฐของลูกาขัดแย้งกับ ข่าวประเสริฐปลอมมากมายเหล่านั้น

จงตรวจสอบลูกา 1:1,2 และ คุณจะเห็นว่าข่าวประเสริฐของลูกากล่าวอ้างว่าให้ความแน่นอนหนึ่งที่ยืน
อื่น ๆ ไม่ได้ให้

1. บันทึกข่าวประเสริฐจำนวนมากที่ไม่ได้รับการดูแล ถูกเขียนขึ้นแล้วซึ่งไว้ใจไม่ได้ ผิดพลาดได้ ไม่แน่ชัด

เพื่อจะเข้าใจความจำเป็นที่ต้องมีข่าวประเสริฐที่ได้รับการดูแลของลูกา เราถูกบอกว่า “มีหลายคนได้
ลงมือเพื่อเรียบเรียงเรื่องราวของสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย เหมือนอย่าง
ที่พวกเขาได้มอบสิ่งเหล่านั้นไว้แก่พวกเรา ผู้ซึ่งตั้งแต่แรกเป็นพวกสักขีพยาน และเป็นพวกผู้รับใช้ของพระ
วจนะนั้น” (ลูกา 1:1,2)

มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เหล่าสักขีพยานที่ได้เห็นการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระเยซูทรงกระทำ และคน
เหล่านั้นที่จำได้ว่าเคยได้ยินพระองค์เทศนา ซึ่งอาจรวมถึงพวกอัครทูตเองด้วยซ้ำ ได้เขียนบันทึกเหตุการณ์เกี่ยว
กับการประสูติ ชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการคืนพระชนม์ของพระเยซู

Matthew Henry กล่าวว่า:

ที่ว่ามีหลายคนที่ได้ลงมือเรียบเรียงเรื่องเล่าทั้งหลายเกี่ยวกับชีวิตของพระคริสต์ หลายคนที่มี
เจตนาดี ผู้ซึ่งได้ออกแบบดีและได้ทำดี และสิ่งซึ่งพวกเขาได้เผยแพร่กันนั้นได้ทำการดี แม้ไม่ได้ถูก
กระทำโดยการดูแลจากพระเจ้า และไม่ได้ถูกทำอย่างดีขนาดที่อาจทำได้ และไม่ได้ถูกเจตนาให้
คงอยู่เสมอไป

The International Standard Bible Encyclopaedia กล่าวว่า:

บทนำสู่ข่าวประเสริฐเล่มที่สามในสารบบนั้นแสดงให้เห็นว่าในสมัยของผู้เขียน เมื่อพวกอัคร
ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังมีชีวิตอยู่ มันเป็นวิธีปฏิบัติปกติที่จะเขียนและเผยแพร่บันทึก
เหตุการณ์เกี่ยวกับกิจการและคำตรัสของพระเยซู เป็นที่เชื่อกันมาโดยตลอด (S. Baring-Gould,
Lost and Hostile Gospels, xxiii, London, 1874) ว่าในตอนท้ายของศตวรรษที่ 1 เกือบทุก
คริสตจักรมีข่าวประเสริฐของมันเองซึ่งมันคุ้นเคยเท่านั้น ข่าวประเสริฐเหล่านี้ น่าจะถูกรับมา หรือ
ถูกกล่าวยอมรับว่าได้รับมา จากรายงานที่เล่าต่อกันมาของคนเหล่านั้นที่ได้เห็น ได้ยิน และอาจได้
สนทนากับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะความไม่พึงพอใจกับผลงานที่แต่งขึ้นเหล่านี้ ลูกาจึง
เขียนข่าวประเสริฐของตน

เป็นไปได้ว่าข่าวประเสริฐของมาระโกและมัทธิวได้ถูกเขียนขึ้นก่อนหน้าแล้ว แต่ลูกาไม่ได้หมายถึง
พวกมัน ข่าวประเสริฐสองเรื่องไม่ถือว่า “เยอะ” ไม่ใช่ เขาหมายถึงบันทึกทั้งหลายที่ไม่ได้รับการดูแล ซึ่งถูก
เขียนอย่างระมัดระวังเท่าที่มนุษย์จะทำได้ด้วยวิจรรย์ญาณของมนุษย์ ยกคำพูดคนอื่น ประเพณีที่เล่าต่อกันมา
และเหล่าสักขีพยาน หรือรายงานที่บอกเล่าต่อกันมาสองทอดแล้ว

The International Standard Bible Encyclopaedia กล่าวว่า “เพราะความไม่พึงพอใจกับผล

งานที่แต่งขึ้นเหล่านี้ ลูกาจึงเขียนข่าวประเสริฐของตน” อย่างน้อยลูการู้ก็แสดงความไม่พึงพอใจนั้นในฐานะเป็นเหตุผลหนึ่งสำหรับการที่ต้องมีข่าวประเสริฐของเขา แม้เราเชื่อว่าแรงจูงใจของข่าวประเสริฐของลูกาและของพระคัมภีร์ทุกตอนคือการนำพาโดยตรงของพระวิญญาณบริสุทธิ์

จงหมายเหตุความตรงข้ามกันระหว่างความน่าเชื่อถือนั้นซึ่งข่าวประเสริฐของลูกากล่าวอ้าง เทียบกับบันทึกอื่น ๆ เหล่านี้ คนอื่น ๆ ได้ลงมือ (โดยไม่จำเป็นต้องทำงานนั้นสำเร็จอย่างถูกต้อง) “เรียบเรียงเรื่องราวของสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย” ฉะนั้นอย่างดีที่สุดพวกเขาต้องตัดสินใจจากประเพณีที่เล่าต่อ ๆ กันมาและคำพยานมากมายเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นแล้ว ในลักษณะเฉพาะของกรณีนั้น งานเขียนอื่น ๆ เหล่านี้คงเชื่อถือไม่ได้ทั้งหมด

2. ลูกาอ้างความถูกต้องแม่นยำ ความแน่นอนหนึ่งซึ่งคนอื่น ๆ เหล่านี้ที่พึ่งพาเหล่าสักขีพยานให้ไม่ได้

และจงสังเกตว่าในทางกลับกัน ลูกาอ้างสำหรับตัวเองว่า “โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัด” เราต้องเห็นว่าลูกาไม่ได้เริ่มต้นทำสิ่งที่คนอื่น ๆ ทำไปแล้วอย่างไม่น่าพึงพอใจมากนัก เขาไม่ได้พึ่งพาประเพณีที่เล่าต่อกันมา เขาไม่ต้องตัดสินระหว่างรายงานและคำพยานทั้งหลายที่ขัดแย้งกัน เขา “ได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัด” เขากล่าว กล่าวอีกนัยหนึ่ง ลูกากำลังอ้างว่าตัวเองมีความถูกต้องแม่นยำแบบเหนือธรรมชาติซึ่งบันทึกเหล่านั้นที่ไม่ได้รับการดูแลใจไม่มี ถ้าถ้อยคำหมายถึงอะไรก็ได้ นั้น

“ความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัด” ก็เป็นคำกล่าวอ้างหนึ่งเกี่ยวกับความผิดพลาดไม่ได้ เกี่ยวกับความถูกต้องแบบเบ็ดเสร็จ ซึ่งเป็นไปไม่ได้เลยในเอกสารใดของมนุษย์ แต่เป็นไปได้อย่างเฉพาะโดยการเปิดเผยที่ชัดเจนและการดูแลใจจากพระเจ้าเท่านั้น

และทำไมข่าวประเสริฐของลูกาจึงถูกเขียนขึ้น? “เพื่อท่านจะได้ทราบถึงความแน่นอนของเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งในสิ่งเหล่านั้นท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว”

ชายคนนั้นเรโอฟิลัสที่ลูกาเขียนข่าวประเสริฐนั้นไปถึง และคนอื่น ๆ ทุกคนที่รักพระเจ้าซึ่งมีเขาเป็นตัวแทน ได้ยินประเพณีทั้งหลาย เหตุการณ์ที่เล่าต่อ ๆ กันมา คำพยาน และการเทศนาเกี่ยวกับพระคริสต์แล้ว-ชีวิตของพระองค์ ความมรณาของพระองค์ การอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์ การคืนพระชนม์อันแสนวิเศษของพระองค์ คำตรัสทั้งหลายของพระองค์ แต่ไม่มีสองคนใดบอกเล่าหลายสิ่งได้เหมือนกันเป็ยขนาดนั้น พวกเขาคงเห็นหลายสิ่งไม่เหมือนกันบ้าง คน ๆ หนึ่งที่อ่านบันทึกที่ไม่ได้รับการดูแลใจเกี่ยวกับชีวิตของพระคริสต์จะทราบได้อย่างไรว่ามันเป็นเช่นนั้นจริง ๆ และสิ่งใดที่ไม่เป็นความจริง? หนทางเดียวก็คือ ต้องมีใครสักคนเขียนโดยได้รับการดูแลใจจากพระเจ้าเพื่อที่ว่า “ท่านจะได้ทราบถึงความแน่นอนของเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งในสิ่งเหล่านั้นท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว”

ฉะนั้นลูกาจึงได้รับการดูแลใจให้เขียนข่าวประเสริฐของตนในฐานะมาตรฐานหนึ่งที่ผิดพลาดไม่ได้ซึ่งใช้ตัดสินสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้ยินมา ความผิดพลาดต่าง ๆ ที่ผู้อื่นได้กระทำจะถูกแก้ไขให้ถูกต้อง ความไม่แน่นอนจะได้กลายเป็น “ความแน่นอน” โดยข่าวประเสริฐของลูกา

เราคงหลีกเลี่ยงความหมายตรงนี้ไม่ได้: สิ่งที่ลูกาเขียนถูกกล่าวอ้างว่าสมบูรณ์แบบและแน่นอน สิ่งที่

คนอื่น ๆ ได้เขียนแล้วก่อนหน้านี้ ในบันทึกทั้งหลายที่ไม่ได้รับการดลใจ มีแหล่งข้อมูลจากพวกสักซีพยานและรายงานที่เล่าต่อกันมาและอาจคัดลอกจากผู้อื่น แต่สิ่งที่ลูกากำลังเขียนนั้นได้มาจาก “ความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัด” และพร้อมกับการรับประกันว่าคนทั้งหลายที่อ่านจะได้ “ทราบถึงความแน่นอนของเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งในสิ่งเหล่านั้นท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว”

ความแตกต่างระหว่างบันทึกทั่วไปที่ไม่ได้รับการดลใจเหล่านั้นเกี่ยวกับชีวิตของพระคริสต์กับข่าวประเสริฐของลูกาคือ ความแตกต่างระหว่างงานเขียนของมนุษย์กับของพระเจ้า ระหว่างประเพณีกับการดลใจ มันเป็นความแตกต่างระหว่างการสืบสวนและการตัดสินใจแบบมนุษย์และความอ่อนแอแบบมนุษย์ในการใช้คำพูดซึ่งตรงข้ามกับความสมบูรณ์แบบแห่งการดลใจจากพระเจ้า

ใครกันเล่าที่ใช้คำบอกเล่าของเหล่าสักซีพยานและประเพณีที่เล่าต่อกันมาเป็นพื้นฐานสำหรับงานเขียนทั้งหลายของพวกเขา? มันคือบันทึกที่ไม่ได้รับการดลใจเหล่านี้ซึ่งคนอื่น ๆ ได้เขียน ลูกาไม่ได้บอกไว้ตรงนี้ด้วยซ้ำว่าเขาได้พูดคุยกับมารีย์มารดาของพระเยซู หรือกับใครอื่นสักคนที่ได้พูดคุยกับมารีย์ เพื่อที่จะทราบเกี่ยวกับการประสูติจากหญิงพรหมจารีนั้น เขาไม่ได้กล่าวว่าข่าวประเสริฐของเขาถูกเขียน เหมือนบันทึกที่ไม่น่าเชื่อถือเหล่านี้ได้ถูกเขียน จากประเพณีที่เล่าต่อกันมาและจากเหล่าสักซีพยาน จากเรื่องที่ได้ยินมา และจากเอกสารหลายฉบับที่คัดลอกมา

ไม่ใช่เลย แหล่งข้อมูลของข่าวประเสริฐอื่น ๆ เหล่านี้ที่ไม่ได้รับการดลใจและไม่น่าเชื่อถือนั้น เป็นคนละแหล่งกับแหล่งข้อมูลของลูกา ของพวกเขามาจากมนุษย์; ของเขาเป็นมาจากพระเจ้า ของพวกเขาเชื่อถือไม่ได้; ของเขาสมบูรณ์แบบและถูกต้องแม่นยำและแน่นอน ฉะนั้น ลูกาจึงกล่าวอ้างในที่นี้ว่าได้รับการดลใจจากพระเจ้าและเหล่าผู้เชื่อพระคัมภีร์ควรเชื่อเช่นนั้น

ไม่มีทางที่จะเข้าใจใบหน้าของลูกาที่เกริ่นนำข่าวประเสริฐของเขาได้หากว่าเราไม่เข้าใจว่าเขากำลังกล่าวยอมรับตรงนี้อย่างชัดเจนว่าข่าวประเสริฐของเขาแตกต่างในเรื่องต้นกำเนิดและแตกต่างในความน่าเชื่อถือจากบันทึกอื่น ๆ เหล่านี้ที่เขาหมายถึง

III. ลูกาตามรอยอย่างถูกต้องและ

สืบสวนแหล่งข้อมูลหลายแหล่ง

ในการเขียนข่าวประเสริฐของเขาหรือ?

ในที่นี้คนดี ๆ หลายคนถูกนำไปหลงเงินแล้วโดยพวกนักวิชาการ

1. อย่าเดินตามพวกนักวิจารณ์ที่ไม่เชื่อ

Sir William Ramsay กล่าวว่า:

แน่นอนว่าเขาพึ่งพาข้อมูลที่ได้รับมาจากคนอื่น: ผู้แต่นั้น [Ramsay หมายถึง Harnack ในที่นี้แต่เห็นชอบ] พร้อมที่จะเปิดช่องอย่างมากให้แก่ประเพณีที่เล่าต่อกันมาโดยเพิ่มเข้ากับแหล่งข้อมูลที่เป็นลายลักษณ์อักษรหลายแหล่งที่แน่นอนและน่าจะเป็น; แต่ลูกาปฏิบัติกับแหล่งข้อมูลที่เป็นลายลักษณ์อักษรของเขาโดยใช้อิสรภาพอย่างมากในส่วนของลีลาและแม้กระทั่งการเลือกรายละเอียด และใส่บุคลิกภาพของตัวเองลงไปบนกระทงส่วนเหล่านั้นซึ่งเขาเดินตามแหล่งข้อมูล

ที่เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างใกล้ชิดที่สุด

ในที่นี้ Ramsay ซึ่งเดินตาม Harnack กล่าวว่าลูกาผูกคำพูด “ประเพณีที่เล่าต่อกันมาโดยเพิ่มเข้ากับแหล่งข้อมูลที่เป็นลายลักษณ์อักษรหลายแหล่งที่แน่นอนและน่าจะเป็น” และว่าลูการู้สึกในตอนนั้นด้วยซ้ำว่ามีอิสระที่จะเปลี่ยนแปลงเนื้อหาได้ตามที่เขาเลือก!

คราวนี้เมื่อคุณอ่านการพุดจาเช่นนั้นจากนักอรรถาธิบายสมัยใหม่คนหนึ่ง จำไว้ว่ามันได้เริ่มต้นพร้อมกับพวกนักวิจารณ์ชั้นสูงกว่าที่ไม่เชื่อ Harnack ไม่ได้เชื่อด้วยซ้ำเรื่องการอัศจรรย์เหล่านั้นของพระคัมภีร์ Ramsay เชื่อในการอัศจรรย์บางเรื่องแต่ไม่เชื่อเรื่องการตลใจที่ผิดพลาดไม่ได้ของพระคัมภีร์ แนวคิดเกี่ยวกับการที่ลูกาใช้ประเพณีที่เล่าต่อกันมา รายงานของพวกเขาสักขีพยาน และเอกสารที่ถูกคัดลอกเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับข่าวประเสริฐนั้น ก็มาจากเหล่าผู้ไม่เชื่อ มันไม่อยู่ในบทบาทของลูกาที่เกริ่นนำข่าวประเสริฐของตน และไม่มีหลักฐานในพระคัมภีร์ที่สนับสนุนแหล่งข้อมูลที่ถูกเสนอแนะเหล่านี้

ลูกาบงบอกอย่างชัดเจนว่าข่าวประเสริฐของตน ซึ่งต่างจากบันทึกทั่วไปที่ไม่ได้รับการตลใจซึ่งถูกเขียนมาก่อนหน้านั้นแล้ว มีความแน่นอนและถูกต้องแม่นยำในรายละเอียด

Dr. C. I. Scofield เป็นนักเน้นรากฐานที่ร้อนรน เหล่าบรรณาธิการของ Scofield Reference Bible เป็นเหล่าผู้เชื่อที่หุ่มเทและเป็นเหล่านักวิชาการที่ยำเกรงพระเจ้า และ Dr. Scofield ดึงความสนใจมาที่การแปลผิดของคำกรีก อันโอเอ็น และกล่าวว่ามันควรถูกแปลว่า “จากเบื้องบน” อย่างชัดเจน แต่กระนั้นน่าแปลกมากพอควรที่ Dr. Scofield กล่าวว่า:

การใช้คำว่า อันโอเอ็น ของลูกาเป็นการรับรองว่าความรู้ของเขาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ซึ่งได้มาจากคนเหล่านั้นที่เคยเป็นเหล่าสักขีพยานมาตั้งแต่ต้น (ลก. 1:2) ถูกยืนยันโดยการเปิดเผย ในลักษณะเดียวกันเปาโลน่าจะได้ยินเรื่องการสถาปนาพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้ามาจากสิบเอ็ดคนนั้น แต่เขาก็ได้รับมันโดยการเปิดเผยจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน (เทียบ 1 คร. 11:23) และงานเขียนของเขา เหมือนความรู้แบบ “อันโอเอ็น” ของลูกา จึงกลายเป็นสิ่งที่ได้รับมาโดยตรง ไม่ใช่ตามประเพณีเพียงเท่านั้น

แต่ในที่นี้ อนิจจา Dr. Scofield อ่านเข้าใจในพระคำตอนนั้นสิ่งที่ลูกาไม่ได้กล่าว ลูกาไม่ได้ให้ “การรับรองว่าความรู้ของเขาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ซึ่งได้มาจากคนเหล่านั้นที่เคยเป็นเหล่าสักขีพยานมาตั้งแต่ต้น ถูกยืนยันโดยการเปิดเผย” แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เขาแถลงชัดเจนว่าเขาได้รับสิ่งเหล่านี้มาโดยการเปิดเผย ลูกาทราบโดยธรรมชาติเฉพาะสิ่งที่คนอื่น ๆ ทุกคนทราบ “สิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย” เขาไม่ได้อ้างว่ามีแหล่งความรู้ใด ๆ ของมนุษย์มากกว่าที่คนอื่น ๆ ทุกคนมี และเขาไม่ได้อ้างว่าได้เขียนจากแหล่งข้อมูลเหล่านั้นเลยแม้แต่นิดเดียว สิ่งที่ลูกาเขียนนั้นไม่ได้ “ถูกยืนยันโดยการเปิดเผย” อันที่จริงมันถูกประทานให้โดยการเปิดเผย

และจากนั้น Dr. Scofield กล่าวว่า “ในลักษณะเดียวกันเปาโลน่าจะได้ยิน...” Dr. Scofield ทราบได้อย่างไร? เปาโลไม่ได้กล่าวเช่นนั้นเลย ตรงกันข้าม เมื่อพุดถึงการติดต่อของเขากับอัครทูตคนอื่น ๆ เขากล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าขอรับรองแก่พวกท่านว่า ข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของ

มนุษย์ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ และข้าพเจ้าไม่ได้รับคำสอนเรื่องข่าวประเสริฐนั้น แต่โดยการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์” (กท. 1:11,12) จากนั้นในข้อ 15 ถึง 17 เปาโลกล่าวว่าเมื่อพระเจ้าทรงเรียกเขาให้เทศนา “โดยทันทีทันใดข้าพเจ้าไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย และข้าพเจ้าไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มไปหาคนที่ทั้งหลายที่เป็นอัครทูตก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้เข้าไปในประเทศอาระเบีย และกลับมาถึงเมืองดามัสกัสอีก” เปาโลไม่ได้ไปที่กรุงเยรูซาเล็มจนกระทั่งอีกสามปีต่อมาเพื่อไปพบกับเปโตร และอยู่กับเปโตรสิบห้าวัน จากนั้นสิบสี่ปีต่อมาเขาก็ขึ้นไปที่ยะรูซาเล็มเพื่อปรึกษากับพวกอัครทูต เปาโลบอกปิดอย่างชัดเจนเกี่ยวกับแนวคิดใด ๆ ที่ว่าเขาได้รับคำเทศนาและหลักคำสอนต่าง ๆ และคำสอนของเขามาจากอัครทูตคนอื่น ๆ

ฉะนั้นมันจึงเป็นแค่การคาดเดาและสมมติฐานที่จะกล่าวว่า “เปาโลน่าจะได้อินเรื่องการสถาปนาพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้ามาจากสิบเอ็ดคนนั้น” เปาโลได้รับการเปิดเผยของตนมาจากพระเจ้าโดยตรง ถ้าเขาได้อินสิ่งอื่น ๆ มาก่อนหน้านั้น เขาก็ไม่สนพวกมัน หลักฐานที่เป็นคำบอกเล่าไม่เคยถูกต้องอย่างผิดพลาดไม่ได้มากพอที่จะถูกรวมเข้าไว้ในพระวจนะของพระเจ้าที่เหนือธรรมชาติ การคลางใจไม่ “ยืนยัน” ข่าวลือต่าง ๆ และประเพณีที่เล่าต่อกันมา การคลางใจหายใจถ้อยคำออกมาจากพระเจ้า

แต่บางคนกล่าวว่าคำกรีก พาราโคลูเธโอ ซึ่งในที่นี้แปลเป็น “ความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบ” หมายถึง “ตามรอยอย่างระมัดระวัง” Scofield Reference Bible เป็นพระคัมภีร์ฉบับที่ตีพิมพ์ที่สุดในโลก แต่ในเรื่องนี้ผู้แต่งของหมายเหตุเหล่านั้นเข้าใจผิดเพราะข้อสรุปที่ผิดหนึ่งในปัจจุบัน ในการตัดสินใจอันถ่อมใจของเรา

Ellicott's Commentary กล่าวว่า “โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัด-ถ้าจะให้ดีขึ้น ต้องเป็น โดยได้ตามรอย (หรือสืบสวน) สิ่งสารพัดจากแหล่งที่มาของพวกมัน คำกริยาที่ใช้เป็นคำที่บ่งบอกถึงการตามรอยเหตุการณ์ต่าง ๆ แบบที่ละก้าว” แต่คำบรรยายเกี่ยวกับคำกรีกนี้ ผมคิดว่า มีอคติเพราะการแปลผิดนั้นซึ่ง *Ellicott* ไม่ได้สังเกต เขาคิดว่าลูกากำลังกล่าวอ้างว่าทราบสิ่งสารพัดอย่างสมบูรณ์แบบมาตั้งแต่ต้นของข่าวประเสริฐนั้นโดยใช้วิธีตามธรรมชาติและโดยแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ของมนุษย์ และฉะนั้นเขาจึงอ่านเข้าใจในคำกรีกนั้นซึ่งแปลเป็น “ความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบ” แนวคิดเกี่ยวกับการตามรอยสิ่งต่าง ๆ จากแหล่งที่มาของพวกมัน

2. มันคงเป็นเรื่องเหลวไหลสำหรับลูกาที่จะกล่าวอ้าง

ความสมบูรณ์แบบ ความแน่นอน ในสิ่งสารพัดโดยการสืบสวนแบบมนุษย์

ประการแรก มันคงเป็นคำกล่าวอ้างที่เหลวไหลสำหรับลูกาที่จะกล่าวว่าเขา โดยใช้วิธีต่าง ๆ ของมนุษย์ล้วน ๆ การตามประเพณีที่เล่าต่อกันมา ได้ “ตามรอย” หรือ “สืบสวน” มากพอที่จะมีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่ถูกเขียนในข่าวประเสริฐของเขา เท่าที่เราทราบ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา เศคาริยาห์ และเอลีซาเบธตายไปนานแล้วก่อนลูกากลับใจเชื่อ เขาไม่ได้รับข้อเท็จจริงทั้งหลายของเขามาจากคนเหล่านั้น พระคัมภีร์ไม่เคยบอกใบ้เลยว่าเขาเคยพบกับมารีย์ และถ้าเขาได้พูดคุยกับมารีย์เกี่ยวกับสิ่งที่ทูตสวรรค์นั้นกล่าวแก่นางและสิ่งที่นางกล่าวแก่ทูตสวรรค์นั้น มันก็คงเป็นเพียงคำบอกเล่าและอาจมีข้อพิพาทต่าง ๆ แบบมนุษย์ในเรื่องความทรงจำและความเข้าใจ ไม่มีทางแบบมนุษย์ที่ลูกาจะได้ทราบอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยว

กับข่าวสารของทูตสวรรค์เหล่านั้นที่ประกาศแก่พวกคนเลี้ยงแกะและการที่พวกเขาเข้ามาเข้าเฝ้าพระกุมารเยซู แนวคิดเรื่อง “ความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบ” ไม่ได้ถูกนำมาโดยการสืบสวน โดยการสืบค้นประเพณีที่เล่าต่อกันมา การคัดลอกสำเนาของสามฉบับที่กระจัดกระจาย การพูดคุยกับผู้คนที่เชื่อถือไม่ได้ การยอมรับหลักฐานที่เป็นคำบอกเล่า มันเป็นไปได้เลยที่ลูกาจะมีความเข้าใจอันสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดที่เขาได้เขียน และที่คนเหล่านั้นที่อ่านข่าวประเสริฐนั้นจะ “ทราบถึงความแน่นอน” เกี่ยวกับสิ่งสารพัดที่ถูกเขียนไว้ในที่นี้หากลูกาเดินตามแค่แหล่งข้อมูลของมนุษย์และสืบค้นพวกมันออกมา

3. คำกรีกในลูกา 1:3, พาราโคลูเธโอ, ไม่ได้หมายถึง “ตามรอยออกมา”

คำว่า พาราโคลูเธโอ ที่ถูกใช้ในลูกา 1:3 ซึ่งถูกแปลเป็น “ความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบ” ไม่ได้หมายถึง “ตามรอยออกมา” ในที่นี้ ไม่สามารถหมายความว่าเช่นนั้นได้เพราะว่ามันคงฟังดูไม่เข้าท่า เนื่องจากพระคัมภีร์ไม่เคยพูดถึงมนุษย์ว่าเป็นผู้ที่สมบูรณ์แบบหรือว่ามี ความเข้าใจที่สมบูรณ์แบบหรือความทรงจำที่สมบูรณ์แบบหรือถูกต้องอย่างผิดพลาดไม่ได้ในการรายงาน เราจึงแน่ใจได้ว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่มันกำลังกล่าวตรงนี้

ขอให้เราดูที่คำว่า พาราโคลูเธโอ อีกที ซึ่งตรงนี้ถูกแปลเป็น “ความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบ” คำกรีกนี้ถูกใช้สั้นในภาคพันธสัญญาใหม่: มาระโก 16:17; 1 ทิโมธี 4:6; 2 ทิโมธี 3:10; และตรงนี้ในลูกา 1:3 ถ้าเราพิจารณาว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้คำนี้อีกแค่สามหนนั้นอย่างไรซึ่งมันถูกใช้ในภาคพันธสัญญาใหม่ เราก็น่าจะได้แนวคิดเกี่ยวกับความหมายของมันตรงนี้

ในมาระโก 16:17, “และบรรดาหมายสำคัญเหล่านี้จะติดตามคนเหล่านั้นที่เชื่อ”, พาราโคลูเธโอ ถูกแปลเป็น “ติดตาม”

มันไม่ได้หมายถึงสืบสวน ตามรอย หรือค้นออกมา มันหมายถึงแค่การติดตามอย่างถูกต้องแม่นยำ

1 ทิโมธี 4:6 อ่านว่า “ถ้าท่านจะให้พวกพี่น้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ โดยถูกบำรุงเลี้ยงในบรรดาพระวจนะแห่งความเชื่อและแห่งหลักคำสอนอันดี ซึ่งท่านได้มาถึงแล้ว” ตรงนี้ พาราโคลูเธโอ ถูกแปลเป็น “ได้มาถึงแล้ว” ทิโมธีได้มาถึง “บรรดาพระวจนะแห่งความเชื่อและแห่งหลักคำสอนอันดี” แล้ว คำนั้นเองไม่บอกเราว่าทิโมธีได้มาถึงบรรดาพระวจนะแห่งความเชื่อและแห่งหลักคำสอนอันดีนั้นอย่างไร ถ้ามันเป็นโดยการสืบค้นออกมา โดยการสืบสวนด้วยตัวเอง โดยการปรึกษาเหล่าสักขีพยาน นั่นก็ไม่ถูกพูดถึงในพระคำตรงนี้ คำนั้นแค่หมายความว่า “ได้มาถึงแล้ว” ฉบับแปลของ Williams กล่าวว่า “พวกเขากำลังให้อาหารจิตวิญญาณของท่านเองบนความจริงแห่งความเชื่อนั้นและแห่งคำสอนอันดีนั้นซึ่งท่านได้ติดตาม”

2 ทิโมธี 3:10 อ่านว่า “แต่ท่านก็ทราบอย่างถ่องแท้ถึงคำสอน การประพฤติ ความมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดกลั้น ความรัก ความเพียร” และตรงนี้คำกรีก พาราโคลูเธโอ ถูกแปลเป็น “ทราบอย่างถ่องแท้”

ฉะนั้นสรุปก็คือ คำตรงนี้ที่ถูกแปลในลูกา 1:3 เป็น “ได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบ” ก็มีความหมายตามนั้นเลย ลูกาได้ทราบ หรือได้มาถึง หรือในความคิดของเขาได้ติดตามบางสิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่เขาแล้ว ไม่มีใครมีสิทธิ์ที่จะกล่าวสิ่งที่พระคัมภีร์ไม่กล่าว ว่าลูกาได้สืบค้นจนพบ ได้ปรึกษาเหล่าพยาน ได้

ปรึกษาเอกสารฉบับอื่น ๆ ได้เปรียบเทียบประเพณีที่เล่าต่อกันมาอย่างระมัดระวัง และฉะนั้นจากแหล่งข้อมูลของมนุษย์หลายแหล่งจึงได้รับเรื่อง ๆ หนึ่งที่ถูกเขียนในข่าวประเสริฐของเขา นั่นไม่ใช่สิ่งที่เขากล่าว นั่นเป็นการยกเหตุผลต่าง ๆ ของมนุษย์ แต่มันไม่ใช่การอธิบายพระคัมภีร์ ลูกา “ได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบ” นั่นคือ ความเข้าใจอย่างละเอียดและถูกต้องแม่นยำ โดยติดตามความจริงนั้นอย่างถูกต้องแม่นยำ ตามที่ถูกระทานให้โดยการคล้อยใจจากพระเจ้า และเขาบอกเราเช่นนั้นในบทนำของเขาสู่ข่าวประเสริฐของเขา

IV. ลูกาไม่ได้อ้างว่ามีความเข้าใจเกี่ยวกับ

สิ่งสารพัด “มาตั้งแต่ต้น” แต่จริง ๆ แล้วคือ “จากเบื้องบน”

น่าเสียดายที่ฉบับคิงเจมส์ของลูกา 1:3 ไม่ถูกต้องแม่นยำและการแปลที่ไม่ถูกต้องแม่นยำนี้ได้ตามมาในเกือบทุกเวอร์ชัน กระนั้นความผิดพลาดนี้ก็เด่นชัดพอสมควรเมื่อศึกษาอย่างละเอียด

1. คำกรีก อันโอเธ็น หมายความว่า

“จากเบื้องบน” อย่างแน่นอน

ในที่นี้ลูกา 1:3 กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการดีเช่นกัน โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดมาตั้งแต่ต้น ที่จะเขียนถึงท่านตามลำดับ เรียบท่านเฮอโอฟิลัส ที่เคารพอย่างสูง” และหมายเหตุนั้นใน Scofield Bible กล่าวอย่างเหมาะสมว่า “‘มาตั้งแต่ต้น’: คำกรีก อันโอเธ็น, ‘จากเบื้องบน’ ถูกแปลเช่นนั้น ในยอห์น 3:31; 19:11; ยากอบ 1:17; 3:15,17 ในที่อื่น อันโอเธ็น ไม่ถูกแปลเป็น ‘มาตั้งแต่ต้น’”

ความหมายของคำกรีก อันโอเธ็น ก็ชัดเจนเมื่อเราศึกษาว่าคำเรียกนี้ถูกใช้ที่อื่นอย่างไรในพระคัมภีร์ ในยอห์น 3:31 พระคำตอนนั้นกล่าวว่า “พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือสิ่งสารพัด...” มันหมายถึงพระเยซู และคำเรียก “จากเบื้องบน” เป็นคำแปลหนึ่งของ อันโอเธ็น

ในยอห์น 19:11 พระเยซูตรัสแก่ปีลาตโดยกล่าวว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากได้ประทานอำนาจนั้นให้แก่ท่านจากเบื้องบน...” คำเรียก “จากเบื้องบน” เป็นคำแปลหนึ่งของ อันโอเธ็น เห็นได้ชัดว่ามันหมายถึงจากเบื้องบน

ยากอบ 1:17 กล่าวว่า “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันสมบูรณ์ทุกอย่าง มาจากเบื้องบน และลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาความสว่าง...” และคำเรียก “จากเบื้องบน” เป็นคำแปลหนึ่งของ อันโอเธ็น มันหมายความว่าจากเบื้องบนจริง ๆ

ยากอบ 3:15 กล่าวว่า “สติปัญญาเช่นนี้ไม่ได้ลงมาจากเบื้องบน แต่เป็นแบบโลก แบบตัณหาหาคะแบบผีปิศาจ” และคำเรียก “จากเบื้องบน” ตรงนี้ก็เป็นคำแปลหนึ่งของ อันโอเธ็น เช่นกัน

ลงมาอีกสองข้อ, ยากอบ 3:17, กล่าวว่า “แต่สติปัญญาที่มาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็นความสงบสุข...” และคำเรียก “จากเบื้องบน” เป็นคำแปลหนึ่งของคำกรีก อันโอเธ็น

คำว่า อันโอเธ็น เคยแปลว่า “ใหม่” (“อีก”) หนหนึ่ง ในยอห์น 3:3 เราอ่านว่าพระเยซูทรงบอกนิโคเดมัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นไม่สามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้” แต่คำว่า “ใหม่” (“อีก”) เป็นคำแปลหนึ่งของคำกรีก อันโอเธ็น และมันก็หมายความว่าคน ๆ หนึ่งต้องบังเกิด “จากเบื้องบน”

ในยอห์น 3:7 พระเยซูตรัสว่า “อย่าประหลาดใจที่เรากล่าวแก่ท่านว่า ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” และคำว่า “ใหม่” (“อีก”) เป็นคำแปลหนึ่งของคำกรีกเดิม นั่น อโนเอเนิน และหมายความว่านิโคเดมัสต้องบังเกิดจากเบื้องบน คำ ๆ นี้ไม่ได้หมายถึงความรู้ตามธรรมชาติมาตั้งแต่ต้นเกี่ยวกับเรื่อง ๆ หนึ่ง แต่เป็นความรู้ที่เหนือธรรมชาติจากเบื้องบน ฉะนั้นลูคาจึงได้รับข่าวประเสริฐของตนโดยการเปิดเผยจากเบื้องบน

แค่คนเดียว นั่นคือใน กิจการ 26:5 ที่ อโนเอเนิน ถูกแปลรวมกับว่ามันอาจหมายถึง “ตั้งแต่ต้น” ตรงนั้นมันถูกแปลเป็น “ตั้งแต่แรก” แต่แม้กระทั่งการแปลว่า “ตั้งแต่ต้น” และ “ตั้งแต่แรก” ก็อาจใช้ได้หากเราหมายถึงต้นเหตุแรก หมายถึงต้นกำเนิดนั้นหรือแหล่งที่มาของสิ่งต่าง ๆ นั่นคือ หมายถึงพระเจ้าเอง และนั่นดูเหมือนจะเกี่ยวข้องในคำว่า อโนเอเนิน

ถ้าลูคาหมายถึง “ตั้งแต่ต้น” เขาก็คงใช้คำว่า อารเค เหมือนที่เขาใช้ในพระคำข้อก่อนหน้านั้น (ลูคา 1:2) สำหรับ “ตั้งแต่แรก”

จริง ๆ แล้ว ลูคาประกาศว่าเขา “โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัด” จากเบื้องบนกำลังเขียนมาถึงเธโอฟิลัส “เพื่อท่านจะได้ทราบถึงความแน่นอนของเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งในสิ่งเหล่านั้นท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว”

คำเรียกเหล่านั้นที่ลูคาใช้ “ความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบ” และ “ความแน่นอนของเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งในสิ่งเหล่านั้นท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว” เกี่ยวข้องกับความสมบูรณ์แบบหนึ่งที่มาได้จากเบื้องบนเท่านั้น และนั่นเป็นสิ่งที่ลูกากล่าวอ้างตรงนี้สำหรับข่าวประเสริฐนั้นซึ่งพระเจ้าทรงดลใจเขาให้เขียน เขาได้รับมันมาจากเบื้องบน เขาไม่ได้ตามรอยมันจากประเพณีที่เล่าต่อกันมาและไม่ได้คัดลอกมันจากสำเนาอื่น ๆ และไม่ได้มันมาจากเหล่าสักขีพยานหรือพวกพยานสองทอด เขาได้มันมาจากเบื้องบน

2. Matthew Henry, B. H. Carroll, Scofield, Gausson, Lightfoot,

Erasmus, Trapp, และนักวิชาการอีกหลายท่านกล่าวว่า

อโนเอเนิน ต้องหมายถึง “จากเบื้องบน”

ผู้รู้ท่านอื่น ๆ เข้าใจลูกาว่ากล่าวอ้างอะไรตรงนี้ว่าเขาได้รับข่าวประเสริฐของเขา “จากเบื้องบน” และไม่ใช่ “มาตั้งแต่ต้น”?

เรากล่าวถึง Dr. Scofield และบรรณาธิการเหล่านั้นของ Scofield Bible ไปแล้ว และคำแปลนั้นซึ่งเขากล่าวอย่างชัดเจน ว่าคำกรีก อโนเอเนิน ตรงนี้หมายถึง “จากเบื้องบน”

Matthew Henry ขณะที่เขาเดินตามสายธรรมเนียมนั้นในการเชื่อว่าลูกาพึ่งพาคำพยานของเหล่าสักขีพยานและพวกอัครทูต แต่ก็ยกคำพูดจากลูคา 1:3 ว่ากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการดีเช่นกัน โดยได้บรรลุถึงความรู้อันแน่ชัดเกี่ยวกับสิ่งสารพัด, อโนเอเนิน-จากเบื้องบน;’ ผมคิดว่ามันควรถูกแปลเช่นนั้น; เพราะถ้าเขาหมายความแบบเดียวกันกับตั้งแต่แรก (ข้อ 2) ตามที่ฉบับแปลของเราออกเป็นนัย เขาก็คงใช้คำเดียวกันไปแล้ว” ฉะนั้น Matthew Henry จึงกล่าวว่า อโนเอเนิน หมายถึงจากเบื้องบน

Dr. B. H. Carroll ผู้ก่อตั้ง Southwestern Baptist Theological Seminary นักศาสนศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พวกแบปติสต์ได้เคยมี กล่าวว่า:

มีคนยกบางคำถามขึ้นมาซึ่งผมอยากตอบ คำถามหนึ่งเกี่ยวข้องกับข้อสนับสนุนทางวิชาการของจุดยืนของผมเกี่ยวกับส่วนแรกของลูกา ซึ่งผมได้นำเสนอในบทที่แล้วคำแปลหนึ่งที่สมเหตุสมผล คำแปลหนึ่งที่คงทำให้ลูกากล่าวอ้างการตลใจสำหรับทุกสิ่งที่เขาได้เขียน คนเหล่านั้นที่คุ้นเคยกับภาษากรีกจะเข้าใจคำอธิบายนี้ดีกว่าคนทั้งหลายที่ไม่คุ้นเคย มันขึ้นอยู่กับคำแปลคำ ๆ เดียว ลูกากล่าวว่าเขาได้มีความเข้าใจอันสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัด และคราวนี้คำขยายนั่น อันโอเรียน ก็เข้ามา คำนั้นเดิมทีหมายถึง “จากเบื้องบน” มันถูกแปลเช่นนั้นในบทที่สามของยอห์น: “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดอันโอเรียน” มันถูกแปลเช่นนั้นในจดหมายของยากอบ: “สติปัญญาที่มาอันโอเรียน” และในกรณีส่วนใหญ่ที่มีมากมายจริง ๆ ในภาคพันธสัญญาใหม่มันมีคำแปลนั้น จนถ้าคุณแปลคำนั้นว่า “โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดมาจากเบื้องบน” มันก็ทำให้คำกล่าวอ้างของเขาเรื่องการตลใจหมายถึงบันทึกทั้งหมดของเขา

คราวนี้คำถามนั้นเกี่ยวข้องกับว่าคำแปลนั้นมีแรงสนับสนุนจากนักวิชาการจริง ๆ บ้างไหม ผมแกลงไปแล้วว่า John Gill เห็นชอบกับคำแปลนั้น และเขาเป็นนักวิชาการที่ยิ่งใหญ่ของพวกแบ็ปติสอังกฤษยุคต้น ๆ แต่คำถามตอนนี้ก็คือ “นักวิชาการท่านใดอีกสนับสนุนมัน?”

ผมให้คำตอบ: Matthew Henry, ใน **Commentary** ของเขา; Erasmus เจ้าชายแห่งเหล่านักวิชาการภาษากรีก; Gomarus นักวิชาการภาษากรีกที่โดดเด่นอีกท่าน; Lightfoot อรรถกถาจารย์ที่โดดเด่นอีกท่าน-ชายเหล่านี้ทุกคนรับเอาคำแปลนั้น ด้วยกันกับ Galson นักวิชาการชาวฝรั่งเศสผู้ยิ่งใหญ่ นั่นผู้ซึ่งไม่เพียงรับเอามันแต่กล่าวข้อสนับสนุนมันอย่างละเอียด คนเหล่านี้ทุกคนเป็นผู้ที่โดดเด่นมาก ๆ

(เราเชื่อว่าเลขานุการของ **Carroll** สะกดผิดการออกเสียงของ **Carroll** เมื่อเอ่ยชื่อ **Gausson** และน่าจะใช้คำนั้นแทน Galson)

Dr. Carroll กล่าวอีกว่า:

ทนายความที่โดดเด่นท่านหนึ่งเคยได้ยินผมเทศนาเรื่องการตลใจ และเขามาหาผมพร้อมกับกรณีนี้:

“ผมอยากทราบว่านี่จะเข้ากันได้อย่างไรกับสิ่งที่ผมได้ยินคุณเทศนา” เขากล่าว “ลูกา 1:1-4 กล่าวว่า ‘เพราะว่ามีหลายคนได้ลงมือเพื่อเรียบเรียงเรื่องราวของสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย เหมือนอย่างที่เราได้มอบสิ่งเหล่านั้นไว้แก่พวกเรา ผู้ซึ่งตั้งแต่แรกเป็นพวกสักขีพยาน และเป็นพวกผู้รับใช้ของพระวจนะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการดีเช่นกัน โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดมาตั้งแต่ต้น ที่จะเขียนถึงท่านตามลำดับ เรียนท่านเธโอฟิลัส ที่เคารพอย่างสูง เพื่อท่านจะได้ทราบถึงความแน่นอนของเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งในสิ่งเหล่านั้นท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว’ “คราวนี้” เขากล่าวต่อ “เห็นได้ชัดว่าจากการอ่านข้อความที่ปรากฏ ลูการวบรวมข้อมูลของเขาเหมือนนักประวัติศาสตร์คนอื่น ๆ - ไม่มีการตลใจแบบชัดเจนเกี่ยวกับมันเลย ว่าเขาตามรอยทุกสิ่งมาตั้งแต่ต้น”

“ผู้เขียนคนอื่น ๆ เหล่านี้ที่ลูกาพูดถึงก็พยายามทำสิ่งเดียวกันมิใช่หรือ?” ผมตอบ “นั่นทำไมมันถึงจำเป็นที่ลูกาต้องเขียนบันทึกหนึ่งเล่ม? ผู้เขียนคนอื่น ๆ เหล่านี้ไม่ได้ทำให้สิ่งต่าง ๆ เป็นที่แน่นอน ลูกาทำให้พวกมันเป็นที่แน่นอน เขากล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าจะเขียนบันทึกหนึ่งเล่มที่ท่านเพื่อที่ท่านจะได้ทราบสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่แน่นอน’ ถ้าเขากำลังเขียนเพื่อจะให้แค่ประวัติศาสตร์หนึ่งแก่ชาวโลก มันก็คงไม่ทำให้สิ่งต่าง ๆ เป็นที่แน่นอน เกิดอะไรขึ้นแล้วกับบันทึกเรื่องราวทั้งหมดนั้นหรือประวัติศาสตร์ต่าง ๆ เกี่ยวกับพระคริสต์? ลูกากล่าวว่าหลายคนได้เขียนพวกมันแล้ว เหตุใดบันทึกเหล่านี้ถึงเหลือรอดมาได้-มัทธิว, มาระโก, ลูกา, ยอห์นและเปาโล?”

“แหม” ผู้ซักถามของผมตอบกลับ “ผมคิดว่าคุณกำลังเน้นเรื่องนั้นมากเกินไปนะ”

ผมยื่นหนังสือรวมคำกรีกเล่มหนึ่ง (ผมรู้ว่าเขาเป็นนักวิชาการภาษกรีก) และภาคพันธสัญญาใหม่ภาษกรีกเล่มหนึ่งให้แก่เขา

“อะไรเป็นคำกรีกที่แปลเป็น ‘ตั้งแต่ต้น’?” ผมถามเขา

“อันโอเอิน” เขาตอบ

“คราวนี้” ผมกล่าว “จงค้นดูในหนังสือรวมคำกรีกนั้นและบอกผมสิว่าคำนั้นหมายถึงอะไร”

“เอาล่ะ” เขาตอบกลับ “ในหลายกรณีในพระคัมภีร์มันหมายถึง ‘จากเบื้องบน’ ‘คน ๆ หนึ่งต้องบังเกิด’ พระคริสต์ตรัส- ‘อันโอเอิน’-บังเกิด ‘จากเบื้องบน’”

“ดีมาก” ผมเสริม “คราวนี้ขอให้ผมอ่านฉบับภาษกรีกนี้ให้คุณฟังและแปลมันในพระคำตอนนี้ของลูกา: ‘โดยได้รับการสอนในสิ่งสารพัดอย่างถูกต้อง-อันโอเอิน-จากเบื้องบน’ ทำไมถึงไม่แปลอันโอเอินแบบนี้ตรงนี้ เนื่องจากคุณแปลมันแบบนี้ในกรณีอื่น ๆ ในภาคพันธสัญญาใหม่? นักวิชาการติ ๆ หลายคนไม่ยอมรับว่าอันโอเอินควรถูกแปลเป็น ‘จากเบื้องบน’” ผมกล่าวต่อ “ผมได้ศึกษาสิ่งที่พวกเขากล่าวแล้ว และผมเห็นว่าพวกเขานำเสนอกรณีที่ไม่ได้เรื่องเกี่ยวกับมัน”

เพื่อนของผมตอบกลับในตอนนั้นว่าเขาไม่ทราบที่คำนั้นอยู่ตรงนั้น คราวนี้จึงหมายเหตุวัตถุประสงค์นั้นก็คือว่าลูกาจะต้องเขียนเพื่อนำเสนอความแน่นอนอันเด็ดขาด เขาได้ยืมหลายสิ่งจริง ๆ เกี่ยวกับปัญหานี้ ลูกากล่าวว่า “เมื่อได้รับการสอนในสิ่งสารพัดจากเบื้องบนแล้ว ข้าพเจ้าจะเขียนถึงท่านเพื่อที่ท่านจะได้ทราบความแน่นอนของสิ่งเหล่านั้นที่ถูกเชื่อในท่ามกลางพวกเรา”

นี่ทำให้ทนายความของผมเซ

“ถึงอย่างไร ไม่ว่าคุณยอมรับจุดยืนนั้นหรือไม่” ผมกล่าว “คุณก็เห็นความจำเป็นนั้น ว่าเมื่อคน ๆ หนึ่งจะเขียนประวัติศาสตร์หนึ่งเกี่ยวกับพระคริสต์ เขาต้องเขียนเกี่ยวกับวัยเด็กของพระคริสต์ เกี่ยวกับเรื่องนั้นลูกาไม่ทราบอะไรเลย เขาเรียนรู้เรื่องนี้จากพระเจ้า ผู้ทรงบอกโมเสสหลายสิ่งและผู้ทรงบอกเปาโลเกี่ยวกับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า เปาโลกล่าวว่า ‘พระเยซูทรงบอกเรื่องนี้กับข้าพเจ้าเอง’ ไม่มีบันทึกว่ามารีย์บอกลูกา เหมือนที่บางคนเชื่อ ลูกาทราบอย่างแน่นอนชัดเจนนั้นได้อย่างไรว่าเอลีซาเบธมารดาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากล่าวอะไรเมื่อมารีย์ไปเยี่ยมนาง? เขาทราบอย่างแน่ชัดขนาดนั้นได้อย่างไรว่ามารีย์กล่าวอะไรเมื่อนางร้องบทเพลง

สรรเสริญพระเจ้านั้น? ลูกาบอกว่า ‘คราวนี้ ถ้าท่านอยากทราบความแน่นอนของสิ่งเหล่านี้ ท่านก็ต้องทราบพวกมันจากเบื้องบน’”

ข้อความตอนนี้โดย Dr. B. H. Carroll ได้ถูกส่งไปถึง Dr. A. T. Robertson นักวิชาการภาษกรีกผู้โด่งดัง Dr. Cranfill บรรณาธิการของหนังสือของ Carroll ใส่เชิงอรรถนี้เข้าไป:

พร้อมกับความปรารถนาที่จะได้รับความคิดเห็นของ Dr. A. T. Robertson แห่ง Southern Baptist Theological Seminary และอาจเป็นนักวิชาการภาษกรีกที่ยอดเยี่ยมที่สุดในอเมริกา ผมได้ส่งบางหน้าจากบทนี้ไปให้เขาซึ่งผู้แต่งนั้นอธิบายความหมายที่สำคัญยิ่งนั้นของคำว่า อันโอเอ็น และขอร้อง Dr. Robertson ที่จะให้ทัศนะของเขาแก่ผมเกี่ยวกับการตีความของ Dr. Carroll เกี่ยวกับคำกรีกนี้ เมื่อตอบกลับคำขอของผม เขากล่าวว่า: “ความหมายตรงตัวของ อันโอเอ็น คือ ‘จากเบื้องบน’ และบริบทในข่าวประเสริฐของลูกาจะเข้ากันได้ดีกับการแปลคำนี้ของ Dr. Carroll” - บรรณาธิการ

ฉะนั้น Scofield, Carroll, Matthew Henry, Erasmus, Gomarus, Lightfoot, Gausson และ A. T. Robertson เห็นพ้องกับความหมายนี้ของ อันโอเอ็น มันหมายถึง “จากเบื้องบน” และลูกาได้รับเนื้อหาของตนมิใช่จากแหล่งข้อมูลทั้งหลายของมนุษย์แต่ “จากเบื้องบน”

หนังสือที่น่าจะสำคัญมากที่สุดที่เคยถูกเขียนเกี่ยวกับการดลใจของพระคัมภีร์คือ *Theopneustia*, (*The Plenary Inspiration of the Holy Scriptures*) โดย L. Gausson เมื่อหนึ่งร้อยปีก่อน หนังสือของเขาซึ่ง Spurgeon รักยิ่งนัก ได้ถูกนำมาয়งอเมริกาโดย Dr. James M. Gray, Moody Bible Institute, ดีพิมพ์โดย Moody Press

Gausson กล่าวว่า:

และด้วยเหตุนี้ ลูกาเสริมว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการดีเช่นกัน โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดมาจากเบื้องบนที่จะเขียนถึงท่านตามลำดับ

ลูกาได้รับความรู้มาจากเบื้องบน: นั่นคือ โดยสติปัญญาที่มาจากเบื้องบน “และสิ่งซึ่งได้ประทานให้แก่เขา” มันเป็นความจริงมาก ๆ ที่ว่าความหมายที่ปกติแล้วผูกติดกับวลีหลังนี้ ในพระคำตอนนี้ คือ ตั้งแต่ต้น ราวกับว่าแทนที่คำว่าอันโอเอ็น (จากเบื้องบน) มีคำเดียวกันเหล่านั้น ตรงนี้ อัพ อารเค (ตั้งแต่การเริ่มต้น) ซึ่งเราพบในข้อสอง แต่เราเห็นว่าความคิดเห็นของ Erasmus ของ Gomarus ของ Henry ของ Lightfoot และนักอรรถาธิบายท่านอื่น ๆ ควรถูกรับเอาเพราะเป็นธรรมชาติมากกว่า และว่าเราต้องตีความคำว่าอันโอเอ็นตรงนี้ในความหมายที่ยอห์นและยากอบได้ใช้มัน เมื่อพวกเขา กล่าวว่า: “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันสมบูรณ์ทุกอย่าง มาจากเบื้องบน” (ยากอบ 1:17) - “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากได้ประทานอำนาจนั้นให้แก่ท่านจากเบื้องบน” (ยอห์น 19:11) - “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากเบื้องบน ผู้นั้นไม่สามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้” (ยอห์น 3:3) - “สติปัญญาที่มาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก” - (ยากอบ 3:15,17)

ฉะนั้นผู้พยากรณ์ลูคาจึง “ได้รับความเข้าใจอันสมบูรณ์แบบมาจากเบื้องบนเกี่ยวกับสิ่ง
สารพัดที่พระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน จนถึงวันนั้นที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป”

3. นักวิชาการที่ยอดเยียมที่สุดอีกหลายคนกล่าวว่าลูคาได้รับ ความเข้าใจอันสมบูรณ์แบบ “จากเบื้องบน”

Bishop J. C. Ryle ในหนังสือ *Expository Thoughts on the Gospels* ของเขา ที่ออกความเห็น
เกี่ยวกับลูคา 1:3 กล่าวว่า:

(มาตั้งแต่ต้น) คำกรีกที่แปลเช่นนั้น มีความหมายตรงตัวว่า “จากเบื้องบน” มันถูกแปลเช่น
นั้นในยอห์น 3:31, 19:11, ยากอบ 1:17, 3:15, 3:17 Gomasus และ Lightfoot คิดว่ามันควร
ถูกแปลในความหมายนี้ และนั่นเป็นการยืนยันเกี่ยวกับการตั้งใจของลูคา สำนวนนั้นจึงสื่อความ
หมายว่า “โดยได้ตามรอยสิ่งสารพัดอย่างถูกต้องภายใต้การตั้งใจของพระเจ้า หรือการสอนจาก
เบื้องบน”

Dr. Ryle ยอมรับว่า “นักอรรถาธิบายส่วนใหญ่เห็นพ้องกับเหล่าผู้แปลของเรา” อย่างไรก็ตาม
ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับการตั้งใจของข่าวประเสริฐของลูคาตรงนี้มีความสำคัญ

มันคงเสียเวลาเปล่าที่จะสอบถามว่าลูคาได้รับข้อมูลนั้นมาจากแหล่งใดซึ่งเขาให้แก่เราแล้วใน
ข่าวประเสริฐของเขา เราไม่มีเหตุผลอันดีที่จะเชื่อว่าเขาได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรากระทำ
การอัศจรรย์ต่าง ๆ หรือได้ยินพระองค์สั่งสอน การกล่าวว่าเขาได้รับข้อมูลของเขามาจากมารีย์
หญิงพรหมจารี หรืออัครทูตคนใด ก็เป็นเพียงการคิดเองและการคาดเดา เพียงพอแล้วสำหรับเรา
ที่จะทราบว่าลูคาเขียนโดยการตั้งใจของพระเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาไม่ได้ละเลยวิธีปกติเหล่า
นั้นของการได้มาซึ่งความรู้ แต่พระวิญาณบรสิสุทธิ์ทรงนำพาเขา ไม่น้อยไปกว่าผู้เขียนพระคัมภีร์
คนอื่น ๆ ทุกคน ในการเลือกเรื่องราวของเขา พระวิญาณบรสิสุทธิ์ทรงจัดหาคำคิด การจัดวาง
ประโยค และแม้กระทั่งถ้อยคำให้แก่เขา และผลลัพธ์ก็คือว่า สิ่งที่ลูคาเขียนนั้นต้องไม่ถูกอ่านใน
ฐานะ “คำของมนุษย์” แต่เป็น “พระวจนะของพระเจ้า” (1 ธส. 2:13)

ขอให้เรายึดมั่นอย่างระมัดระวังในหลักคำสอนอันยิ่งใหญ่ในเรื่องการตั้งใจแบบครบถ้วนของ
ทุกคำของพระคัมภีร์ ขอให้เราอย่าเปิดช่องให้ผู้เขียนคนใดของภาคพันธสัญญาเดิมหรือใหม่ทำให้
เกิดข้อผิดพลาดหรือความพลั้งผิดด้านถ้อยคำแม้กระทั่งเล็กน้อยที่สุด ขณะที่เขียนเมื่อเขา “ถูก
นำพาโดยพระวิญาณบรสิสุทธิ์” (2 เปโตร 1:21)

Bishop Ryle ออกความเห็นเพิ่มเติม กล่าวว่า:

ไม่มีการหุนหันโจรตรงนี้เลยสำหรับคนเหล่านั้นที่วางใจในประเพณีทั้งหลายที่ไม่เป็นลายลักษณ์
อักษร และเสียงของคริสตจักร ลูคาทราบดีถึงจุดอ่อนของความทรงจำของมนุษย์ และการที่เรื่อง
ราวหนึ่งพร้อมเสมอที่จะเปลี่ยนแปลงโดยการเสริมแต่งและการปรับเปลี่ยน เมื่อมันฟังพาแต่คำ
บอกเล่าและการบอกต่อ ฉะนั้นเขาทำอะไร? เขาเอาใจใส่ที่จะ “เขียน”

Trapp's *Commentary on the New Testament* ได้รับความนับถืออย่างสูงในฐานะ

“อรรถาธิบายของพวกพิวริตันที่ดีที่สุด...ในบางแง่มุม” Charles H. Spurgeon เคยกล่าวถึง Trapp ว่า “ผู้ที่อยากแข่งหน้า Trapp ต้องตื่นแต่เช้าตรู่มาก ๆ Trapp เป็นเพื่อนคู่คิดคนพิเศษและทรัพย์สินสมบัติของผม”

Trapp กล่าวเกี่ยวกับลูกา 1:3:

ข้อ 3 โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบ] หรือ โดยได้ติดตามพวกมันแบบกระชั้นชิด และ (เหมือนที่เรากล่าว) ไล่ตามไปติด ๆ, พาราโคลูเธโอ มาตั้งแต่ต้น] หรือ, จากเบื้องบน, อันโอเอเอ็น, ตามที่ได้รับการตลใจจากสวรรค์

ตรงนี้มีนักวิชาการพระคัมภีร์จำนวนมากจริง ๆ ที่กล่าวว่าคำกรีก อันโอเอเอ็น ในลูกา 1:3 หมายถึง “จากเบื้องบน” และว่าลูกาได้รับเนื้อหาของตน มิใช่จากการสืบสวนแบบระมัดระวัง แต่โดยการเปิดเผยโดยตรงจากเบื้องบน ที่คำว่า อันโอเอเอ็น มีความหมายตรงตัวว่า “จากเบื้องบน” และควรถูกแปลเช่นนั้นก็ถูก แกลงอย่างชัดเจนโดย Dr. C. I. Scofield, โดย Matthew Henry, โดย B. H. Carroll, โดย Erasmus, Gomarus, Lightfoot, Gaussen, โดย Trapp และ Bishop Ryle ทั้งนี้ Dr. A. T. Robertson กล่าวว่า “ความหมายตรงตัวของ อันโอเอเอ็น คือ ‘จากเบื้องบน’ และบริบทในข่าวประเสริฐของลูกาทำให้เกิดความหมายที่เข้ากันกับการแปลคำนี้ของ Dr. Carroll

และเนื่องจากคำกรีก อันโอเอเอ็น ถูกแปลเป็น “จากเบื้องบน” ในยอห์น 3:31; ในยอห์น 19:11; ยากอบ 1:17; ยากอบ 3:15 และ 17; และเนื่องจากคำเรียก “บังเกิดใหม่ (อีก)” ในยอห์น 3:3 และยอห์น 3:7 ตรงตัวคือ “บังเกิดอันโอเอเอ็น” หรือ “บังเกิดจากเบื้องบน” นักวิชาการที่ไม่มีอคติและมีใจเชื่อจึงควรสรุปอย่างแน่วนอนว่า “จากเบื้องบน” เป็นคำแปลที่เหมาะสมของ อันโอเอเอ็น ในลูกา 1:3 และว่าลูกาได้ข้อเท็จจริงทั้งหลายของตน “จากเบื้องบน” และมีใจจากเหล่าสักขีพยาน มิใช่จากการสืบสวน และว่าด้วยเหตุนี้ ผู้ที่อ่านหนังสือของลูกาจะได้ “ทราบถึงความแน่วนอน” ของสิ่งเหล่านี้ที่ถูกเขียน “พร้อมกับความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบจากเบื้องบน” โดยลูกา

V. การตลใจจากพระเจ้าให้เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ยกคำพูดจากประเพณีที่เล่าต่อกันมา คัดลอกจากสำเนาสมัยโบราณ หรือพึ่งพาความเฉลียวฉลาดหรือความทรงจำของตัวเองในการเขียนพระคัมภีร์หรือ?

มีคำสอนหนึ่งซึ่งเชื่อถือกันอย่างกว้างขวาง กระทั่งโดยเหล่าผู้เชื่อพระคัมภีร์ ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ “ทรงกำกับดูแล” การเขียนพระคัมภีร์ในลักษณะที่แค่ป้องกันผู้คนให้พ้นจากความผิดพลาด ขณะที่พวกเขาคิดสิ่งที่พวกเขาจะเขียนหรือคัดลอกจากสำเนาหลายฉบับหรือพูดคุยกับเหล่าพยาน อย่างไรก็ตาม นั้นไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์เองสอนเกี่ยวกับการตลใจ

1. ทฤษฎีที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับพระคัมภีร์เล่มหนึ่งที่ถูกเขียนโดยสติปัญญาของมนุษย์นั้นไม่ได้มาจากพระคัมภีร์

ถ้าเมื่อพระคัมภีร์จะบอกเราตรง ๆ ว่าพระเจ้าทรงบอกคน ๆ หนึ่งให้ไปคัดลอกจากสำเนาฉบับหนึ่ง และว่าเขาทำตามนั้นและว่าพระเจ้าทรงรับรองความถูกต้องของมันแล้วและทรงแก้ไขข้อผิดพลาดใด ๆ แล้ว

แน่นอนว่าเราก็สามารถเชื่อมั่นได้ แต่พระคัมภีร์ไม่กล่าวอะไรเช่นนั้นเลย แนวคิดทั้งหมดนั้นที่ว่าแหล่งข้อมูลของมนุษย์เป็นการเริ่มต้นของพระคัมภีร์หรือของส่วนใดของพระคัมภีร์เป็นทฤษฎีหนึ่งที่มนุษย์คิดค้นขึ้นมาซึ่งมีต้นกำเนิดมาจากพวกนักเหตุผลนิยมและบางครั้งถูกยอมรับโดยเหล่าคนดี ๆ ที่น่านับถือ แต่เหมือนที่ผมกล่าว มันไม่ถูกสอนในพระคัมภีร์

เช่นเคยมันจำเป็นและเข้ากันใหม่ที่การตัดสินใจจากพระเจ้าควรต้องอาศัยความช่วยเหลือของสำเนาคัดลอกของชาวบาบิโลนสำหรับงานเขียนของปฐมกาล และประเพณีที่เล่าต่อกันมาซึ่งส่งต่อ ๆ กันเพื่องานเขียนหนังสือหมวดประวัติศาสตร์เหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิม และสำเนา “Q” บางฉบับซึ่งเป็นต้นแบบให้แก่ข่าวประเสริฐสามเล่มที่มีเนื้อหาเหมือนกัน? และแผนการนั้นต้องอาศัยหรือเปิดช่องให้บันทึกเกี่ยวกับการประสูติจากหญิงพรหมจารีว่าจะต้องพึ่งพาคำพยานของมารีย์เองหรือ เป็นต้น?

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถใหม่และพระเจ้าปกติแล้วทรงเลือกที่จะไปไกลเกินกว่าสติปัญญาของมนุษย์และแหล่งข้อมูลของมนุษย์ใหม่ในการเปิดเผยจากสวรรค์ของพระองค์? ผมคิดว่าคำตอบแบบใช้ความคิดต้องเป็นว่าพระเจ้าทรงไปไกลเกินกว่าสติปัญญาของมนุษย์จริง ๆ ในการเปิดเผยจากสวรรค์และว่าในลักษณะเฉพาะของกรณีนั้นการเปิดเผยจากสวรรค์ซึ่งสมบูรณ์แบบ เป็นนิรันดร์ เหนือธรรมชาติ ไม่ต้องพึ่งพาประเพณีที่เล่าต่อกันมา สำเนาคัดลอกอื่น ๆ หรือเหล่าพยาน

มีพยานคนใดอยู่ในเหตุการณ์ด้วยตอนที่พระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก? ไม่มีแหล่งข้อมูลใดของมนุษย์จะน่าเชื่อถือได้สำหรับปฐมกาล 1 และ 2 พยานคนใดเล่าได้เห็นพระเจ้าและโมเสสอยู่ตามลำพังตอนที่โมเสสสิ้นชีพและถูกฝังบนภูเขา นั้น?

ผมเชื่อว่าแนวคิดทั้งหมดนั้นเกี่ยวกับว่าลูกาพึ่งพาแหล่งข้อมูลของมนุษย์ลดทอนและลดระดับมาตรฐานแห่งความสมบูรณ์แบบนั้นซึ่งการตัดสินใจจากพระเจ้าต้องมี ถ้ามาระโกเขียนสิ่งที่เปโตรบอกเขาให้เขียนเหมือนที่ Papias บิดาคริสตจักรคนหนึ่งคิดไว้ เราก็มักมีคำหนึ่งจากเปโตรแทนที่จากพระเจ้า ถ้ามีทิวและลูกาคัดลอกจากมาระโก โดยความคิดริเริ่มของพวกเขาเอง นั่นเราก็มีในข่าวประเสริฐเหล่านั้นรายงานหนึ่งจากแหล่งข้อมูลของมนุษย์คนอื่น มิใช่จากพระเจ้า ถ้าข่าวประเสริฐของลูกาพึ่งพาในบางส่วนจากหลักฐานที่เป็นคำบอกเล่า ซึ่งอาจบอกต่อกันมาสองทอดแล้ว จากมารีย์เกี่ยวกับการประสูติจากหญิงพรหมจารี นั้นหลักคำสอนที่มีค้ำยั้งนั้นก็มีสิทธิอำนาจที่น้อยนิดจริง ๆ ถ้าความถูกต้องแม่นยำทางวิทยาศาสตร์ของปฐมกาลพึ่งพาเฉพาะสิ่งที่โมเสสได้คัดลอกมาจากบันทึกโบราณบางฉบับของชาวบาบิโลน นั้นปฐมกาลก็เป็นนิทานและตำนานและไม่ใช่พระวจนะของพระเจ้าจริง ๆ

ผมเห็นด้วยกับ Dr. Henry C. Thiessen ที่รัก ประธานยาวนานของแผนกพระคัมภีร์ ศาสนศาสตร์ และปรัชญาใน Wheaton College ผู้กล่าวไว้ว่า:

เรารู้สึกว่ามัดทิวและลูกาไม่ใช่แค่การดัดแปลงของมนุษย์จากเนื้อหาเหล่านั้นในมาระโก พร้อมกับเนื้อหาเสริมที่เชื่อถือได้บ้างไม่มากก็น้อยซึ่งได้มาจากแหล่งข้อมูลอื่น ๆ; แต่พวกเขาได้รับการตัดสินใจอย่างเท่าเทียมกันกับมาระโก โดยมีต้นกำเนิดมาจากพระเจ้าเพื่อจะให้ภาพที่เฉพาะเจาะจงเหล่านั้นของชีวิตและการทำงานที่แสนวิเศษขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ในหน้าถัดมา Dr. Thiessen กล่าวว่า:

เพราะไม่มีข้อพิสูจน์ทางประวัติศาสตร์ใด ๆ เลยว่ามัทธิวและลูกาพึ่งพามาระโกเช่นนั้น เมื่อพิจารณาความเป็นไปได้ของการอธิบายปรากฏการณ์นี้ของความสอดคล้องกันหลายอย่างในข่าวประเสริฐสามเล่มนั้นที่เนื้อหาเหมือนกันในอีกวิธีหนึ่ง (ดูได้ **A Proposed Solution**, ด้านล่าง); เมื่อเห็นคำประกาศของ Lightfoot เกี่ยวกับการสังเวदानหลักคำสอนที่จำเป็นในการก่อเกิดทฤษฎีนั้น; และเพราะความเชื่ออันหนักแน่นของเราในการดลใจที่ครบถ้วนและเท่าเทียมกันของข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มนั้น เราจึงต้องปฏิเสธทฤษฎี Two-Document นั้น

2. พระคัมภีร์บอกปิดอย่างชัดเจนเรื่องสักขีพยาน

คำบอกเล่า และแหล่งข้อมูลทั้งหลายที่คิดเอาเอง

แต่สิ่งที่สำคัญมากกว่าข้อโต้แย้งคือคำสอนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของการดลใจ ใน 1 โครินธ์ 2:9 และ 10 เราถูกบอกหลักการที่ยิ่งใหญ่นี้เกี่ยวกับการดลใจจากพระเจ้า:

“แต่ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘นัยน์ตาไม่ได้เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยมได้เข้าไปในใจของมนุษย์ สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์’ แต่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเราโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงตรวจค้นสิ่งสารพัด ไซ้แล้ว สิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้า”

เปาโลกำลังพูดถึงการดลใจจากพระเจ้าทรงนี้ บางคนคิดว่าข้อ 9 หมายถึงสง่าราศีเหล่านั้นแห่งสวรรค์ที่ยังไม่ได้ถูกเปิดเผย แต่มันไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้น เปาโลกำลังพูดถึงเรื่องของการดลใจจากพระเจ้าซึ่งเปาโลมอบให้แก่ผู้คนเหล่านั้น โดยเฉพาะในจดหมายหลายฉบับที่ได้รับการดลใจของเขา เปาโลเขียนจากประสบการณ์ส่วนตัวของเขาสิ่งที่เขาได้เห็นมาหรือ? ไม่ใช่ เขากล่าวว่า “นัยน์ตาไม่ได้เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยมได้เข้าไปในใจของมนุษย์ สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” สิ่งที่เปาโลเขียนลงไปนั้นเขาไม่ได้เขียนโดยสิทธิอำนาจแห่งการเห็นของเขาเองหรือการได้ยินของเขาเองหรือการคิดของเขาเอง เขาเขียนโดยสิทธิอำนาจอันเด็ดขาดนั้นที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่เขาโดยพระวิญญาณของพระองค์

และในข้อ 13 ด้านล่างเขากล่าวว่า “ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน...” ฉะนั้นการดลใจจากพระเจ้าจึงไม่มีพื้นฐานอยู่บนสิ่งที่เปาโลหรือลูกาได้เห็นหรือได้ยินหรือได้คิด มันไม่ตั้งอยู่บนแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ของมนุษย์ ดังที่เราแสดงให้เห็นก่อนหน้านี้อแล้ว เปาโลกล่าวในกาลาเทีย 1:11 และ 12 ว่า “พี่น้องทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าขอรับรองแก่พวกท่านว่า ข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ และข้าพเจ้าไม่ได้รับคำสอนเรื่องข่าวประเสริฐนั้น แต่โดยการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์”

เปาโลไม่ได้เขียนสิ่งที่พยานบางคนได้บอกเขา เขาไม่ได้เขียนสิ่งที่มนุษย์สอนเขา ข่าวประเสริฐที่เขาประกาศไม่ได้ตามอย่างมนุษย์ เขาได้รับมัน “โดยการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์” และต่อมาเมื่อเปาโล หลัง

จากเทศนานานหลายปี ไปพบกับพวกอัครทูตในเยรูซาเล็ม เขากล่าวว่า “ด้วยว่าคนเหล่านั้นที่ดูเหมือนว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย” (กท. 2:6) พวกอัครทูตที่เคยอยู่กับพระเยซูนานสามปี ครั้งไม่ได้เพิ่มอะไรเข้ากับสิ่งที่เปาโลทราบโดยการคลไจจากพระเจ้าและสิ่งที่เขาเทศนาเลย!

ฉะนั้นเราจึงถูกบอกว่าการคลไจจากพระเจ้า “ไม่ได้ตามอย่างมนุษย์” มันไม่ได้มาโดยการมองเห็นหรือการได้ยินของมนุษย์หรือประสบการณ์หรือความรู้ของมนุษย์ มันมาโดยการเปิดเผยจากพระเจ้า

และหลักการเดียวกันนั้นเกี่ยวกับการเปิดเผยจากพระเจ้าถูกบอกแก่เรามีใช่หรือใน 2 เปโตร 1:21? ในข้อนั้นเราถูกบอก “ด้วยว่าคำพยากรณ์ไม่ได้มาในกาลก่อนโดยความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

พระคัมภีร์ หรือคำพยากรณ์ “ไม่ได้มาในกาลก่อนโดยความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

การคลไจจากพระเจ้าไม่ต้องอาศัย และอันที่จริงไม่เปิดช่องให้ สติธิอำนาจหรือแหล่งข้อมูลใด ๆ ของมนุษย์สำหรับพระคัมภีร์เลย

3. ลูกาผู้เขียนที่ได้รับการคลไจยินดีร่วมวง กับพระเจ้าในการเขียนข่าวประเสริฐนั้น

พระเจ้าทรงใช้มนุษย์เพื่อเขียนพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงใช้ภาษามนุษย์ ถ้อยคำเดียวกันเหล่านั้นที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างกัน ในการเขียนพระคัมภีร์

เราถูกบอกว่าการใช้ศัพท์ทางการแพทย์ในข่าวประเสริฐของเขาและในหนังสือกิจการซึ่งโดยทั่วไปแล้วไม่ถูกใช้ในสวนอื่น ๆ ของภาคพันธสัญญาใหม่ และลูกาถูกเรียกว่า “แพทย์ที่รัก” (คส. 4:14) พระเจ้าทรงคลไจลูกาให้ใช้ศัพท์ทางการแพทย์บางคำซึ่งพระเจ้าอาจไม่ประทานให้แก่คน ๆ หนึ่งที่ไม่มีความประสงค์ทางการแพทย์ที่จะใช้หรือ? พระองค์อาจทรงทำเช่นนั้นก็ได้

เราถูกบอกเช่นกันว่าข่าวประเสริฐของลูกาและหนังสือกิจการถูกเขียนอย่างงดงาม ว่ามีการตกแต่งอย่างประณีต ความงดงามในการเขียนซึ่งไม่ปรากฏในทุกส่วนของภาคพันธสัญญาใหม่ภาษากรีก นั้นหมายความว่าพระเจ้าอาจทรงคลไจลูกาให้ใช้คำศัพท์ที่แตกต่างจากที่พระองค์ทรงคลไจผู้เขียนพระคัมภีร์คนอื่น ๆ หรือ? เราเชื่อว่านั่นเป็นความจริง เราเชื่อว่ามีความแตกต่างบางอย่างในลีลาในงานเขียนเหล่านั้นของหลายส่วนที่แตกต่างกันของภาคพันธสัญญาใหม่

ดังนั้นเราเข้าสู่ปัญหาใหญ่นั้นของความเป็นหนึ่งเดียวกันของความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ นั่นมีความอัศจรรย์เสมอ ค่อนข้างเกินความเข้าใจของมนุษย์เสมอ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นทั้งมนุษย์และพระเจ้า ข่าวประเสริฐของลูกาเป็นทั้งพระวจนะของพระเจ้าและข่าวประเสริฐของลูกา พระเจ้าทรงกรุณาโปรดอนุญาตให้ลูกามีส่วนในการเขียนข่าวประเสริฐที่สมบูรณ์แบบเหนือธรรมชาตินี้เหมือนที่พระองค์ทรงอนุญาตให้มารีย์มีส่วนในการให้กำเนิดพระบุตรที่สมบูรณ์แบบเหนือธรรมชาติของพระเจ้าเข้ามาในโลกนี้ มนุษย์พระเจ้าผู้เป็นพระเยซูคริสต์ พระเยซูอาจทรงมีความเหมือนบางอย่างอยู่บ้างกับมารีย์มารดาของพระองค์ แต่ถ้าเป็นเช่นนั้น นั่นก็เป็นโดยการทรงเลือกของพระเจ้า มิใช่การเลือกของมารีย์ พระเจ้าได้ทรงเลือกมารีย์ ทรงจัดเตรียมมารีย์ และ

ทรงใช้มารีย์ มารีย์ยินดีเชื่อและถวายตัวเพื่อแผนการของพระเจ้า แต่มารีย์ไม่ได้ริเริ่มการให้กำเนิดพระคริสต์ พระเจ้าทรงเป็นผู้ทำสิ่งนั้น

เช่นเดียวกันลูกายินดีคล้อยตามพระดำริของพระเจ้าในการเขียนข่าวประเสริฐของตน เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการดีเช่นกัน” ที่จะเขียนข่าวประเสริฐนั้น แต่เราต้องไม่คิดว่าข่าวประเสริฐนั้นมีต้นกำเนิดมาจากลูกา พระเจ้าทรงวางแผนมันและลูกาดีใจที่ได้เข้าไปในแผนการนั้น พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่คล้อยใจลูกาให้เขียนมันและทรงคล้อยใจเขาให้เชื่อมั่นเป็นการดีที่จะเขียน

พระเจ้าผู้ทรงมีสติปัญญาอันไร้ขีดจำกัดสามารถเขียนในลีลาใดก็ได้ที่พระองค์ประสงค์ เหตุใดพระองค์ถึงจะไม่เลือกใช้ลีลาใดที่เหมาะสมกับเครื่องมือที่ถูกใช้ นั่น ชายผู้หนึ่งที่กำลังเขียนถ้อยคำเหล่านั้นลงไปแล้ว? เราจึงเชื่อว่าพระเจ้าทรงเลือกใช้ลีลาหนึ่งที่น่าจะเข้ากันกับลูกาในการบอกลูกาว่าจะต้องเขียนสิ่งใด ลูกามีความเข้าใจอันสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดจากเบื้องบน เขามีความเข้าใจอันยินดีเกี่ยวกับความที่ต้องมีข่าวประเสริฐของเขา จากเบื้องบนเช่นกัน พระเจ้าผู้อาจทรงทำให้พระเยซูหน้าตาเหมือนมารีย์ อาจทรงทำให้ลีลาของข่าวประเสริฐของลูกามีหน้าตาเหมือนลูกาก็ได้ แต่ในแต่ละกรณีพระวาทะที่เป็นลายลักษณ์อักษรนั้นและพระวาทะที่รับสภาพมนุษย์นั้นก็มาจากพระเจ้า และลูกา ซึ่งเหมือนกับมารีย์ เป็นหุ้นส่วนด้วยใจยินดี หุ้นส่วนที่เป็นฝ่ายรับและเชื่อวางใจในแผนการของพระเจ้า

บทที่ 9

พระวจนะนิรันดร์ของพระเจ้าตั้งมั่นคงอยู่ในสวรรค์ ก่อนที่มันถูกเขียนลงไปโดยมนุษย์ ที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้

- I. พระคัมภีร์อ้างการมีตัวตนอยู่ก่อนแล้วเป็นนิรันดร์
 1. พระคัมภีร์ถูกตั้งมั่นคงเป็นนิรันดร์ในสวรรค์
 2. พระคัมภีร์ถูกก่อตั้งเป็นนิรันดร์แล้วก่อนถูกเขียน
 3. พระคัมภีร์และแผ่นดินโลกถูกก่อตั้งมาตั้งแต่สมัยโบราณเหมือนกัน
- II. พระเจ้าทรงทราบการงานทั้งหมดของพระองค์มาตั้งแต่แรกสร้างโลกแล้ว
 1. การนมิตสร้างสิ่งสารพัดเป็นที่ทราบต่อพระเจ้าแล้วก่อนที่พระองค์ทรงสร้างสิ่งสารพัด
 2. อิสราเอลเป็นที่ทราบล่วงหน้าแล้ว
 3. พระราชบัญญัติด้านศีลธรรมเป็นส่วนหนึ่งของอุปนิสัยนิรันดร์ของพระเจ้า
 4. บาปของมนุษย์เป็นที่ทราบแล้ว
 5. พระเจ้าทรงทราบก่อนแล้วว่าใครจะเชื่อวางใจพระคริสต์และรับความรอด
- III. ฉะนั้นพระคัมภีร์จึงไม่ได้มาจากแหล่งข้อมูลของมนุษย์
 1. “คำพยากรณ์ไม่ได้มา...โดยความประสงค์ของมนุษย์”
 2. “ไม่ใช่ในฐานะคำของมนุษย์ แต่ตามที่มันเป็นในความจริง พระวจนะของพระเจ้า”
 3. “ไม่ใช่ในถ้อยคำซึ่งสติปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน”
 4. นี่หมายความว่าพระคัมภีร์ถูกประทานให้โดย “การบอกให้เขียนตามแบบเครื่องจักร” หรือ?
- IV. และความจริงนี้เกี่ยวกับความสมบูรณ์แบบนิรันดร์ของพระคัมภีร์พิสูจน์ให้เห็นสองสิ่ง
 1. ในสำเนาและฉบับแปลทั้งหมดนั้น พระเจ้ายังทรงรักษาพระวจนะของพระองค์ไว้เหมือนเดิม
 2. ไม่ว่าความยุ่งยากนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม ถ้อยคำเหล่านั้นยังคงเป็นถ้อยคำของพระเจ้า

บทที่ 9

พระวจนะนิรันดร์ของพระเจ้าตั้งมั่นคงอยู่ในสวรรค์ ก่อนที่มันถูกเขียนลงไปโดยมนุษย์ ที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้

หลักคำสอนของพระคัมภีร์เรื่องการตลใจจะถูกทำให้กระจ่างอย่างมากหากเราพบว่าพระวจนะอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าถูกตั้งมั่นคงในสวรรค์แล้วก่อนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าทรงเปิดเผยมันแก่มนุษย์และพวกเขาเขียนมันลงไป ถ้าก่อนที่พระเจ้าทรงหยั่งใจถ้อยคำของพระคัมภีร์ออกมา พวกมันอยู่ในพระดำริและแผนการของพระเจ้าแล้ว นั่นก็กำหนดเขตแดนที่ชัดเจนไว้รอบหลักคำสอนของพระคัมภีร์นั้นเกี่ยวกับวิธีการและคุณภาพของการตลใจจากพระเจ้าของพระคัมภีร์

นั่นคงหมายความว่ามนุษย์ไม่ได้เลือกถ้อยคำเหล่านั้น พวกมันเป็นถ้อยคำของพระเจ้าซึ่งถูกเตรียมไว้ล่วงหน้า มันจะไม่ยากเลยที่จะเชื่อสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวอ้างอย่างชัดเจน ว่าพระเจ้าประทานถ้อยคำเหล่านั้นหากพวกมันอยู่ในพระดำริและแผนการของพระเจ้าล่วงหน้าแล้ว

นั่นคงจะช่วยยุติปัญหาเหล่านั้นเกี่ยวกับลีลา คำศัพท์ หลายบุคลิกภาพที่ถูกแสดงออกเมื่อมนุษย์เขียนพระคัมภีร์ลงไป พระเจ้าทรงจัดเตรียมคนเหล่านั้นล่วงหน้า เหมือนที่พระองค์ได้ทรงมีข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นในพระทัยและพระดำริของพระองค์เองตลอดชั่วนิรันดร์แล้วก่อนที่พวกมันถูกเขียน

ฉะนั้นพระคัมภีร์จึงไม่ใช่ผลลัพธ์ของการสืบสวนของมนุษย์ เหมือนที่หลายคนคิดว่าลูกาได้สืบเสาะรายละเอียดเหล่านั้นที่ถูกเขียนในข่าวประเสริฐของเขา พระคัมภีร์ไม่ได้พึ่งพาคำบอกเล่าของเหล่าสักขีพยาน

คงไม่ต้องมีการคัดลอกจากบันทึกต่าง ๆ ที่มีข้อผิดพลาด ไม่ต้องพึ่งพาประเพณีที่เล่าต่อกันมาเลย หากพระคัมภีร์ทุกตอนถูกกำหนดไว้แล้วในสวรรค์และตั้งมั่นคงเป็นนิรันดร์ก่อนที่พวกมันถูกเขียนลงไป

I. พระคัมภีร์กล่าวอ้างการมีตัวตนอยู่ก่อนแล้วชั่วนิรันดร์

เหมือนที่พระคริสต์ พระวาทนะผู้ทรงรับสภาพเนื้อหนัง เคยอยู่กับพระเจ้าในเริ่มแรกนั้น ก่อนพระองค์ได้ทรงกลายเป็นมนุษย์ เหตุใดพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นพระวจนะของพระเจ้าเช่นกัน การเปิดเผยที่สมบูรณ์แบบชั่วนิรันดร์ของพระเจ้าแก่มนุษย์ ถึงจะอยู่ในพระดำริและแผนการของพระเจ้าไม่ได้ก่อนที่พระองค์ประทานถ้อยคำเหล่านั้นแก่มนุษย์เพื่อเขียนลงไป? ถ้าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าอยู่แล้วก่อนที่พระองค์ได้ทรงกลายเป็นมนุษย์ เหตุใดพระวจนะที่ไร้ขีดจำกัดของพระเจ้าจะไม่อยู่กับพระเจ้าเช่นกันก่อนที่มันถูกเขียนในถ้อยคำที่มีขีดจำกัดของมนุษย์? เราเชื่อว่าพระคัมภีร์สอนเรื่องนี้อย่างชัดเจน: พระวจนะนิรันดร์ของพระเจ้าถูกตั้งมั่นคงในสวรรค์แล้วก่อนที่มันได้ถูกเขียนลงไปโดยมนุษย์

1. พระคัมภีร์ถูกตั้งมั่นคงเป็นนิรันดร์ในสวรรค์

ช่างเป็นคำกล่าวที่แปลกประหลาดจริง ๆ! เพลงสดุดี 119:89 กล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวจนะของพระองค์มั่นคงอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์” ความหมายของคำกล่าวที่ชัดเจนนี้ก็คือว่าพระวจนะของ

พระเจ้า พระคัมภีร์ มีต้นกำเนิดในสวรรค์ มิใช่บนแผ่นดินโลก

พระคัมภีร์อยู่ชั่วนิรันดร์ จะไม่มีทางสิ้นสูญไป เหมือนที่อิสยาห์ 40:8, 1 เปโตร 1:23 และ 25, และคำตรัสของพระเยซูในมัทธิว 24:35 และข้อพระคำตอนที่เหมือนกันในมาระโกและลูกา กล่าว ความจริงนี้ถูกทวนซ้ำในเพลงสดุดี 119 หลายหน เราจึงถูกบอกว่าเป็นนิรันดร์ มันไม่รู้เปื่อยเน่า มันคงอยู่ตลอดไป มันจะไม่มีทางสิ้นสูญไป ในเพลงสดุดี 119:152 เราอ่านว่า “เกี่ยวกับบรรดาพระโอวาทของพระองค์นั้น ข้าพระองค์ทราบแล้วตั้งแต่สมัยโบราณว่า พระองค์ทรงตั้งพระโอวาทเหล่านั้นไว้เป็นนิรันดร์” ในบทเดียวกันนั้น ข้อ 160 กล่าวว่า “พระวจนะของพระองค์เป็นความจริงตั้งแต่แรกเริ่ม และคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ทุกข้อดำรงอยู่เป็นนิรันดร์”

บัดนี้เราตีใจที่ได้เห็นว่าพระวจนะของพระเจ้าจะไม่มีทางสิ้นสูญไป ไม่อาจถูกทำลายได้ ไม่รู้เปื่อยเน่า และอย่างน้อยสิบสองหนพระคัมภีร์พูดถึง “พันธสัญญาเป็นนิรันดร์” โดยหมายถึงบรรดาพระสัญญาของพระเจ้า ฉะนั้นในอนาคต แน่แน่นอนว่าพระคัมภีร์จะคงอยู่ไปตลอดชั่วนิรันดร์ พระคัมภีร์สมบูรณ์แบบยิ่งนัก พระคัมภีร์เป็นตัวแทนพระเจ้าและเราอาจกล่าวได้ว่าพระคัมภีร์เป็นส่วนหนึ่งของอุปนิสัยของพระเจ้าจนมันไม่อาจสิ้นสูญไปได้

แล้วในอดีตล่ะ? พระวจนะของเจ้ามันคงอยู่ในอดีตกาลนิรันดร์ด้วยไหม ก่อนที่มันถูกประทานให้แก่มนุษย์? จงหมายเหตุว่าข้อความนั้นในเพลงสดุดี 119:89 พูดถึงเรื่องหนึ่งที่เสร็จสิ้นแล้ว นานแล้วก่อนหลายส่วนของพระคัมภีร์ได้ถูกเขียน เราอ่านว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวจนะของพระองค์มันคงอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์” มันคงอยู่แล้วก่อนมันถูกเขียนไว้ทั้งหมดหรือ? นั่นดูเหมือนจะเป็นความหมายที่ชัดเจนนั้นของพระคำตอนนี้ เมื่อยอห์นหรือเปาโลหรือลูกาเขียนในภาคพันธสัญญาใหม่ พวกเขาก็กำลังเขียนบางสิ่งที่ถูกตั้งมันคงอยู่แล้วในสวรรค์

2. พระคัมภีร์ถูกก่อตั้งเป็นนิรันดร์แล้วก่อนถูกเขียน

จงสังเกตคำกล่าวนั้นในเพลงสดุดี 119:152 เช่นกัน, “เกี่ยวกับบรรดาพระโอวาทของพระองค์นั้น ข้าพระองค์ทราบแล้วตั้งแต่สมัยโบราณว่า พระองค์ทรงตั้งพระโอวาทเหล่านั้นไว้เป็นนิรันดร์” ไม่ใช่ว่าพระคัมภีร์สุดท้ายแล้วจะถูกตั้งไว้เป็นนิรันดร์ แต่ว่าพระคัมภีร์มีตัวตนอยู่แล้ว ถูกก่อตั้งไว้แล้วเป็นนิรันดร์!

และข้อ 160 กล่าวว่า “พระวจนะของพระองค์เป็นความจริงตั้งแต่แรกเริ่ม และคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ทุกข้อดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” ไม่ใช่แค่บางส่วนของพระคัมภีร์ที่ถูกเขียนไว้แล้วตอนที่เพลงสดุดีบทนี้ถูกบันทึกลงไป แต่ “คำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ทุกข้อ” ผู้แต่งเพลงสดุดีบทนี้กล่าว “ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” และจงสังเกตว่า “พระวจนะของพระองค์เป็นความจริงตั้งแต่แรกเริ่ม” นั้นหมายความว่าตั้งแต่แรกเริ่มของโลก ตั้งแต่แรกเริ่มของการเนรมิตสร้างหรือ? ผมคิดว่ามันถูกบอกเป็นนัย ไม่เพียงแค่ว่าพระวจนะของพระเจ้าจะเป็นความจริงเมื่อมันถูกเขียนลงไป ในถ้อยคำของมนุษย์ แต่มันเป็นความจริงอยู่แล้วมาตั้งแต่แรกเริ่ม มันเป็นนิรันดร์พอ ๆ กับที่พระเจ้าทรงเป็น มันถูกตั้งมันคงไว้แล้วในสวรรค์

3. พระคัมภีร์และแผ่นดินโลกถูกสถาปนาตั้งแต่โบราณเหมือน ๆ กัน

ในเพลงสดุดี 19:7 เราพบว่า “พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นดีพร้อม...” และคำฮีบรูนั้นที่แปล

ว่า “ดีพร้อม” คือ ทอว์มีม ซึ่ง Young นิยามว่า “สมบูรณ์แบบ ชัดแจ้ง สมบูรณ์ ครบถ้วน” ฉะนั้นพระวจนะของพระเจ้าในตอนนั้นจึงสมบูรณ์อยู่แล้ว ครบถ้วนอยู่แล้ว ตอนที่เพลงสดุดี 19:7 ถูกเขียนหรือ?

มันถูกเสนอแนะเช่นกันว่าคำพยานของพระเจ้าผ่านทางธรรมชาติและคำพยานผ่านทางพระวจนะของพระเจ้าถูกกล่าวถึงทั้งคู่พร้อมกัน ในเพลงสดุดี 19 เราพบว่า “ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายประกาศสง่าราศีของพระเจ้า” แต่ “พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นดีพร้อม พื้นฟูจิตใจ” ธรรมชาติ ซึ่งถูกแช่งสาปเพราะบาปของมนุษย์ ไม่สมบูรณ์แบบ แต่พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นสมบูรณ์แบบ แต่พระเจ้าทรงหมายความว่า จะบอกเป็นนัยว่าพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์เก่าแก่พอ ๆ กับแผ่นดินโลกหรือ?

และในเพลงสดุดี 119 พระเจ้าทรงให้ภาพประกอบพระราชบัญญัตินั้นโดยการเนรมิตสร้างนั้น จงอ่านข้อ 89 ถึง 91 ด้วยกัน: “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวจนะของพระองค์มันคงอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์ ความสัจย์ชื่อของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ พระองค์ทรงสถาปนาแผ่นดินโลกไว้และมันก็ตั้งอยู่ สิ่งเหล่านี้ตั้งมั่นอยู่จนทุกวันนี้ตามบรรดากฎของพระองค์ เพราะสิ่งทั้งปวงเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์”

พระเยโฮวาห์ทรงหมายความว่าพระวจนะของพระเจ้าและแผ่นดินโลกที่ตั้งอยู่นั้นแสดงภาพความสัจย์ชื่อของพระเจ้าเหมือน ๆ กัน และทั้งสองอย่าง “ตั้งมั่นอยู่จนทุกวันนี้ตามบรรดากฎของพระองค์ เพราะสิ่งทั้งปวงเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์” ดูเหมือนว่าพระวจนะของพระเจ้าและการเนรมิตสร้างของพระเจ้าเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงความสัจย์ชื่อของพระเจ้าเหมือน ๆ กันและว่าทั้งคู่คงอยู่ตลอดไปเหมือนกัน

อย่างน้อยเรากล่าวได้เกี่ยวกับข้อพระคำเหล่านี้ว่าพระคัมภีร์ถูกประกาศอย่างชัดเจนว่าเป็นนิรันดร์ โดยมองในอนาคต และตามที่เรารู้ใจ ถูกแถลงอย่างชัดเจนว่าพระคัมภีร์ทุกตอนถูกตั้งอยู่ในสวรรค์แล้วก่อนที่พวกมันถูกประทานให้แก่มนุษย์

II. พระเจ้าทรงทราบการงานทั้งสิ้นของพระองค์มาตั้งแต่ แรกสร้างโลก

คำกล่าวหนึ่งที่ครอบคลุมที่สุดคือคำกล่าวของกิจการ 15:18, “พระเจ้าทรงทราบกิจการทั้งสิ้นของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว”

การงานทั้งสิ้นของพระเจ้าเป็นที่ทราบโดยพระองค์และถูกวางแผนไว้โดยพระองค์แล้วก่อนทรงสร้างโลก แน่แน่นอนว่านั่นต้องรวมถึงพระคัมภีร์เช่นเดียวกับการทรงสร้างแผ่นดินโลกและประวัติศาสตร์ที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วของมันและการกอบกู้ในที่สุดให้เป็นอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า แน่แน่นอนว่านั่นต้องรวมถึงการตกต่ำของมนุษย์ ความอ่อนแอของเขาและความต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง แน่แน่นอนว่ามันรวมถึงพระเยซูเจ้าและการมาของพระองค์ในฐานะมนุษย์คนหนึ่งเพื่อดำเนินชีวิตที่สมบูรณ์แบบ ตายในความมรณาที่ไถ่โทษและเพื่อช่วยเหลือคนบาปให้รอด มันรวมถึงแผนการแห่งความรอดนั้นแน่นอน มันรวมถึงชนชาติอิสราเอลและการกอบกู้พวกเขาในท้ายที่สุดให้มีพวกเขาที่เหลืออยู่ โดยมีพระคริสต์ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด มันรวมถึงพระราชบัญญัติฝ่ายศีลธรรมนั้นอย่างแน่นอน ความชอบธรรมนั้นของพระเจ้า

พระเจ้าทรงทราบการงานทั้งสิ้นของพระองค์-ซึ่งหมายความว่าพระองค์ทรงทราบล่วงหน้าว่าผู้ใดจะ

เชื่อว่าใจพระองค์เพื่อรับความรอดและคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าพระองค์ก็ทรงลิขิตล่วงหน้าให้เป็นตามพระฉายของพระบุตรของพระองค์ ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงทราบล่วงหน้าเหล่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ผู้ซึ่งจะเทศนาและผู้ซึ่งจะเขียนพระคัมภีร์ จะมีใครเชื่อได้อย่างไรว่า “พระเจ้าทรงทราบกิจการทั้งสิ้นของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว” โดยที่ไม่รวมถึงพระคัมภีร์ว่าเป็นที่ทราบโดยพระเจ้ามาตั้งแต่แรกสร้างโลกด้วย?

1. การทรงสร้างสิ่งสารพัดเป็นที่ทราบโดยพระเจ้า

ก่อนพระองค์ได้ทรงสร้างสิ่งสารพัด

การเนรมิตสร้างถูกวางแผนไว้แล้วล่วงหน้า และรายละเอียดนับไม่ถ้วนเหล่านั้นทั้งหมดเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของโลกนี้ การสาปแช่งของบาป และสุดท้ายแล้วพระเจ้าองค์นั้นจะทรงชำระโลกด้วยไฟ จะทรงสร้างท้องฟ้าใหม่ล้อมรอบเราและทรงสร้างแผ่นดินโลกนี้ให้เป็นของใหม่

2. ประชาชาติอิสราเอลถูกทราบล่วงหน้าแล้ว

เมื่อพระเจ้าทรงเรียกอับราฮัม พระองค์ทรงมีแผนการนั้นที่ถูกลงไว้แล้ว อับราฮัมจะได้เป็นบิดาของผู้คนมากมายและโดยทางเขาพระพรจะมาสู่คนทั้งแผ่นดินโลกโดยทางพระคริสต์ ก่อนยาโคบเกิด เขา ไม่ใช่เอชาว ได้ถูกเลือกให้เป็นประมุขประชาชาติอิสราเอล และเอชาวผู้เป็นบุตรหัวปีถูกปฏิเสธ เราไม่ได้หมายความว่าถูกปฏิเสธสำหรับความรอด ผมเข้าใจว่าไม่มีหลักฐานในพระคัมภีร์ว่าพระเจ้าเคยฝันในใจมนุษย์ในวิจารณ์ญาณและการตัดสินใจเรื่องทางศีลธรรมต่าง ๆ พระเจ้าทรงเสนอการยกโทษและความรอดให้แก่คนบาปทุกคนและเราไม่ทราบว่าเอชาวรับความรอดหรือไม่ เขาไม่สามารถเป็นประมุขของประชาชาติอิสราเอลได้ นั่นถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว เราทราบว่าเวลานั้นในอิสราเอลถูกบอกล่วงหน้าแล้วและถูกวางแผนล่วงหน้าแล้วและแม้กระทั่งฟาโรห์ก็ถูกยกชูขึ้นและพระเจ้า ซึ่งทรงทราบการปฏิเสธความจริงนั้นของเขาและการชิงชังคำเตือนต่าง ๆ ของพระเจ้า ทรงวางแผนไว้แล้วที่จะทำให้เขาเป็นตัวอย่างหนึ่งของการพิพากษา (อพย. 9:16; รม. 9:17) มันถูกบอกไว้ล่วงหน้าแล้ว และเราจึงทราบว่าพระเจ้าทรงวางแผนเรื่องนั้นไว้แล้วล่วงหน้าที่จะให้พระคริสต์ถูกตรึงกางเขนท่ามกลางพวกยิว ที่จะให้ชาวประเสริฐออกไปทั่วโลก

3. พระราชบัญญัติด้านศีลธรรมเป็นส่วนหนึ่งของอุปนิสัยนิรันดร์ของพระเจ้า

พระราชบัญญัติด้านศีลธรรมของพระเจ้าเป็นที่ทราบต่อพระเจ้าอยู่แล้วก่อนโลกได้เริ่มต้นหรือ? เห็นได้ชัดเลย ความชอบธรรมของพระเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของอุปนิสัยนิรันดร์ของพระองค์ เมื่อพระบัญญัติสืบประการนั้นถูกประทานให้จากภูเขาซีนายและถูกเขียนลงไปด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า จากนั้นก็ถูกบันทึกไว้ในอพยพ 20 พวกมันก็ไม่ใช่ของใหม่ พวกมันเก่าแก่พอ ๆ กันกับพระเจ้า ความชอบธรรมของพระเจ้าถูกเปิดเผยอยู่บ้างในพระบัญญัติเหล่านั้น และแม้กระทั่งพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโต ซึ่งเป็นด้านพิธีการ ก็เป็นภาพหนึ่งของความจริงนั้นที่ว่าถ้าผู้ใดเป็นคนชอบธรรมและทำการทำงานทั้งสิ้นของตน เขาก็สมควรได้ไปสวรรค์ ฉะนั้นพระราชบัญญัติ สำหรับมนุษย์ที่ได้ทำบาป เหมือนที่ทุกคนทำ จึงเป็นครุฑที่หันผู้คนมาถึงพระคริสต์

ใครเล่าจะกล่าวว่าที่ภูเขาซีนายพระเจ้าทรงคิดเป็นครั้งแรกเกี่ยวกับคำบัญชาหนึ่งที่กล่าวโทษการฆ่าคนหรือกล่าวโทษการเล่นชู้หรือกล่าวโทษการลักขโมยหรือการเป็นพยานเท็จหรือกล่าวโทษความโลภ? พระ

ราชบัญญัติด้านศีลธรรมนั้นดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ มากพอ ๆ กันตั้งแต่แรกเริ่มไปจนตลอดอนาคตนิรันดร์

4. บาปของมนุษย์ถูกรับแล้ว

ใช่แล้ว และแผนการแห่งความรอดได้ถูกวางแผนไว้ล่วงหน้าแล้วทั้งหมด เมื่อพระเจ้าทรงบอกเอาไว้ว่า เชื้อสายของหญิงนั้นจะทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำและมันจะทำให้สันเท้าของพระองค์ฟกช้ำ (ปฐมก. 3:15) พระเจ้าก็ทรงทราบอยู่แล้วเกี่ยวกับความผิดบาปของมนุษย์ การที่เขาคงต้องบังเกิดใหม่ การสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษของพระคริสต์ เมื่ออาเบลถวายเครื่องบูชาแรกของตนโดยความเชื่อ พระเจ้าได้ทรงวางแผนทั้งหมดแล้วเกี่ยวกับความรอด และฉะนั้นพระคริสต์จึงทรงเป็น “พระเมษโปดก ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก” วิวรรณ์ 13:8 บอกเรา

ฉะนั้น แน่แน่นอนว่า อีสายห์ 53 จึงอยู่ในพระทัยและพระดำริของพระเจ้าแล้วตั้งแต่แรกเริ่ม แน่แน่นอนว่า เพลงสดุดีบทที่ 22 ที่แสดงภาพความปวดร้าวและความทรมาณของพระเยซูคริสต์บนกางเขนนั้น เป็นที่ทราบโดยพระเจ้าแล้วก่อนมันได้ถูกเขียนลงไป

ทำไมเล่า แม้กระทั่งพระราชบัญญัติด้านพิธีการที่ซึ่มายังพระคริสต์ก็ถูกวางแผนไว้ล่วงหน้าแล้ว พลัปลานันในถิ่นทุรกันดารจะต้องเป็นตามรูปแบบของพลัปลานันที่อยู่ในสวรรค์แล้วซึ่งโมเสสได้เห็น และเขาได้รับคำบัญชาว่า “และเจ้าจงระวังที่จะสร้างสิ่งเหล่านี้ตามแบบอย่างซึ่งได้ถูกสำแดงแก่เจ้าในภูเขานี้” (อพย. 25:40) และบุโรहितทุกคนนั้นแค่แสดงภาพบุโรहितองค์เดียวนั้น, พระเยซูคริสต์, ผู้จะทรงเป็น “ผู้ปรนนิบัติแห่งสถานบริสุทธิ์ และแห่งพลัปลานันแท้จริง ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ และไม่ใช่มนุษย์” (ฮบ. 8:2) และบุโรहितทุกคนนั้นปรนนิบัติ “ตามแบบและเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์ เหมือนโมเสสได้ถูกพระเจ้าทรงเตือนสติ ครั้นเมื่อท่านพร้อมที่จะสร้างพลัปลานัน พระองค์ตรัสว่า ‘เพราะ ดูเถิด เจ้าจงทำทุกสิ่งตามแบบอย่างที่ได้สำแดงแก่เจ้าบนภูเขานี้’” (ฮบ. 8:5) ใช่แล้ว พระราชบัญญัติด้านพิธีการนั้นเป็นที่ทราบโดยพระเจ้าแล้วและถูกวางแผนไว้แล้วในสวรรค์และพลัปลานันเคยอยู่ในสวรรค์ก่อนที่มันได้อยู่บนแผ่นดินโลก

5. พระเจ้าทรงทราบล่วงหน้าว่าใครจะเชื่อวางใจพระคริสต์และรับความรอด

ทุกคนที่จะรับความรอดเป็นที่ทราบล่วงหน้าแล้วโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าก่อนที่พวกเขาเกิด องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทุกคนทรงทราบล่วงหน้าว่าผู้ใดจะเชื่อวางใจพระองค์เพื่อรับความรอดและรักพระองค์และปรนนิบัติพระองค์ หลังจากที่พวกเขาได้ยินข่าวประเสริฐ ฉะนั้นเปโตรจึงสามารถเขียนไปถึงคนเหล่านั้นที่เป็น “ผู้ถูกเลือกสรรไว้แล้วตามการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้าพระบิดา โดยทางการชำระตั้งไว้ให้บริสุทธิ์ของพระวิญญาณ มาสู่การเชื่อฟัง และการประพรมโดยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์...” (1 ปต. 1:2) และฉะนั้นโรม 8:29,30 จึงบอกเรา:

“เพราะว่าผู้ที่พระองค์ได้ทรงทราบล่วงหน้าอยู่แล้ว พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ล่วงหน้าให้เป็นตามลักษณะพระฉายของพระบุตรของพระองค์ด้วย เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก ยิ่งกว่านั้น ผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ล่วงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงเรียกคนเหล่านั้นด้วย และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น พระองค์ได้ทรงนับว่าคนเหล่านั้นชอบธรรมด้วย และผู้ที่พระองค์ทรงนับว่าชอบธรรมแล้วนั้น พระองค์ก็โปรดให้คนเหล่านั้นมีสง่าราศีแล้วด้วย”

จงหมายเหตุว่า พระเจ้าไม่ทรงบังคับเจตจำนงของมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดเคยถูกฝืนใจให้ทำผิด ใคร ๆ ก็ได้รับความรอดได้เพราะว่าเขาถูกบัญชาให้กลับใจใหม่และพระเจ้า “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย” (กิจการ 17:30,31 และ 2 ปต. 3:9) ฉะนั้น อิงตามการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้า พระองค์ทรงลิขิตล่วงหน้าทุกคนที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าว่าจะได้รับความรอดและทรงวางแผนว่าพวกเขาจะถูกเรียกโดยพระวิญญาณ ว่าพวกเขาจะถูกนับว่าชอบธรรมเมื่อพวกเขาเชื่อวางใจพระคริสต์ และว่าพวกเขาจะได้รับสง่าราศีเมื่อถึงการเป็นขึ้นจากตายนั้น

มีใครนึกภาพออกไหมว่าทุกรายละเอียดของการประกาศข่าวประเสริฐและความรอดของคนบาปทั้งหลาย คนหลายล้านคน ถูกวางแผนไว้หมดแล้ว และพระเจ้าไม่ได้ทรงทราบล่วงหน้าเกี่ยวกับข่าวประเสริฐของพระองค์ ความจริงของพระองค์ พระวาทะของพระองค์ ก่อนที่มันได้ถูกเขียนลงไป? พระคัมภีร์เป็นสิ่งที่ถูกคิดออกภายหลังหรือ?

ไม่ใช่เลย เรามีคำกล่าวที่ชัดเจนนั้นของพระวาทะของพระเจ้า, “พระเจ้าทรงทราบกิจการทั้งสิ้นของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลก” และในท่ามกลาง “กิจการทั้งสิ้นของพระองค์” แน่แน่นอนว่าต้องมีพระวาทะของพระเจ้าที่แสนวิเศษนั้นและถูกเปิดเผยแล้ว ที่ได้รับการดลใจและถูกเขียนไว้ในพระคัมภีร์ ก่อนที่พระเจ้าทรงหายใจถ้อยคำของพระคัมภีร์ออกมานั้น พระองค์ทรงทราบพวกมันตั้งแต่แรกสร้างโลก

เราไม่ยอมรับหรือว่ามีคำพูดที่แสดงถึงความคิดของมนุษย์ ลีลา ลีลา ลักษณะเฉพาะตัว ประสบการณ์และความรู้สึกต่าง ๆ ในพระคัมภีร์? ไม่ใช่เลยสักนิด เราเห็นพวกมันและชื่นชมยินดีที่พวกมันอยู่ที่นั่น เปาโลเขียนแต่ชื่นชมยินดีที่ชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้น “ไม่ได้รับไว้อย่างเป็นทางการแต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริงเป็นพระวาทะของพระเจ้า” (1 ธส. 2:13) ใน 2 ซามูเอล 23:1 และ 2 เราอ่านว่า “บัดนี้เหล่านี้เป็นบรรดาถ้อยคำสุดท้ายของดาวิด ดาวิดบุตรชายของเจสซีที่รับใช้ และชายที่ถูกยกย่องบนที่สูง ผู้ที่ถูกเจิมไว้ของพระเจ้าแห่งยาโคบ และนักแต่งสดุดีอย่างไพเราะของอิสราเอล ตรัสว่า “พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสโดยข้าพเจ้า และพระวาทะของพระองค์อยู่ในลิ้นของข้าพเจ้า” ช่างเป็นคำกล่าวที่สุดยอดจริง ๆ! นี่เป็นถ้อยคำของดาวิดแต่ดาวิดยังกล่าวว่า “พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสโดยข้าพเจ้า และพระวาทะของพระองค์อยู่ในลิ้นของข้าพเจ้า” ดาวิดกล่าวแต่ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นถ้อยคำของพระเจ้า! ดาวิดเขียนประสบการณ์ส่วนตัวหลายเรื่อง คำอธิษฐาน คำสรรเสริญต่าง ๆ และกล่าวว่า “พระเจ้าตรัสโดยลิ้นของข้าพเจ้า” จะทำให้ความจริงทั้งสองประการนี้เข้ากันได้ได้อย่างไร ว่าทุกคำของพระคัมภีร์ในงานเขียนต้นฉบับนั้น “ถูกหายใจโดยพระเจ้า” (2 ทธ. 3:16) และ “ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ. 4:4) แต่ว่าพวกมันถูกแต่งแต่มีลีลาโดยมนุษย์ โดยประสบการณ์ต่าง ๆ ของมนุษย์ สภาวะแวดล้อม ความคิดของมนุษย์ ลีลาภาษาของพวกเขา?

นี่เป็นคำตอบอันเรียบง่ายจากพระคัมภีร์: พระเจ้าได้ทรงสร้างพระวาทะนิรันดรนั้นซึ่งมันคงอยู่ในสวรรค์ “ตั้งแต่แรกเริ่ม” จากนั้นพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมคนเหล่านั้น สภาวะแวดล้อมเหล่านั้น ความรู้สึกเหล่านั้น ประสบการณ์เหล่านั้น เพื่อที่ว่าเมื่อมนุษย์จะเขียนถ้อยคำเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงวางแผนไว้แล้ว พระเจ้าทรงควบคุมคนเหล่านั้นไหม? มากกว่านั้น พระองค์ทรงสร้างพวกเขา พระองค์ทรงอนุญาตให้พวกเขาแสดงออกความคิดต่าง ๆ ของพวกเขาไหม? ถูกต้องแล้ว แต่มากกว่านั้น พระองค์ทรงสร้างความคิดเหล่านั้น! และเราจะ

อภิปรายเรื่องนั้นอย่างครบถ้วนมากขึ้นในบทถัดไป

III. ดังนั้นพระคัมภีร์จึงไม่ได้มาจากแหล่งข้อมูลที่เป็นมนุษย์

พระคัมภีร์ไม่ได้มาจากมนุษย์แต่มาจากพระเจ้า พระคัมภีร์แค่มาจากมนุษย์ตามที่พระเจ้าทรงเลือกคนเหล่านั้นและเตรียมคนเหล่านั้นและบอกคนเหล่านั้นว่าจะต้องเขียนอะไร พระคัมภีร์ถูกเขียนในลีลาและคำศัพท์ของบางคนโดยเฉพาะตามที่พระเจ้าทรงเตรียมลีลาและคำศัพท์เหล่านั้นและเลือกใช้พวกมัน ถ้าถ้อยคำเหล่านั้นเป็นแบบที่เปาโลหรือโสมเสสน่าจะใช้ตามปกติ พระเจ้าก็ยังทรงเป็นผู้ที่เลือกใช้ถ้อยคำเหล่านั้น แน่แน่นอนว่าถึงเวลาแล้วที่ตอนนี้จะตั้งใจพิจารณาคำกล่าวที่ชัดเจนทั้งหลายแห่งพระวจนะของพระเจ้า ว่าพระคัมภีร์มาจากพระเจ้าในแหล่งข้อมูลทั้งหมดของมันและแค่มาจากมนุษย์ตามที่พระเจ้าทรงเลือกที่จะประทานมันผ่านทางมนุษย์

1. “คำพยากรณ์ไม่ได้มา...โดยความประสงค์ของมนุษย์”

ใน 2 เปโตร 1:21 เรามีคำกล่าวที่ชัดเจนนั้น, “ด้วยว่าคำพยากรณ์ไม่ได้มาในกาลก่อนโดยความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

Dr. Warfield แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าคำว่า “คำพยากรณ์” ตรงนี้หมายถึงพระคัมภีร์ทุกตอนตามที่พวกมันได้ถูกเปิดเผยจากพระเจ้าและถูกเขียนลงไป และเราถูกบอกตรงนี้ว่าคำพยากรณ์ “ไม่ได้มาในกาลก่อนโดยความประสงค์ของมนุษย์” มนุษย์ไม่ได้ตัดสินใจว่าจะต้องเขียนอะไร มนุษย์ไม่ได้ตัดสินใจว่าจะใช้ถ้อยคำใดบ้าง พระเจ้าทรงบงการคนเหล่านั้นในชั่วขณะของการเขียนจนพวกเขาเขียนสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์และไม่ใช้สิ่งที่มนุษย์ประสงค์ ถ้าคำพยากรณ์นั้น “ไม่ได้มา...โดยความประสงค์ของมนุษย์” จันมนุษย์ก็ไม่ได้ทำการเลือกเหล่านั้นและการตัดสินใจเหล่านั้น เขาแค่มีส่วนร่วมเล็กน้อยหรือเยอะเยอะในการทรงเลือกทั้งหลายของพระเจ้าและการตัดสินใจพระทัยทั้งหลายของพระเจ้า

2. “ไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง เป็นพระวจนะของพระเจ้า”

ใน 1 เธสะโลนิกา 2:13 เรามีคำนี้ถูกเขียนไว้โดยอัครทูตเปาโล: “เพราะเหตุนี้ พวกเราจึงขอบพระคุณพระเจ้าไม่หยุดหย่อน เพราะว่าเมื่อพวกท่านได้รับพระวจนะของพระเจ้าซึ่งพวกท่านได้ยินจากพวกเรา พวกท่านไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง เป็นพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งทำงานโดยได้ผลตามที่ตั้งใจภายในพวกท่านที่เชื่อด้วย”

แม้กระทั่งในพระคำข้อนี้ เปาโลก็มีส่วนร่วมและเล่าว่าเขาขอบพระคุณพระเจ้าไม่หยุดหย่อนและจากนั้นดูเหมือนย้อนแย้งในพระคำข้อเดียวกันนั้นเราพบว่าเขากำลังสรรเสริญพระเจ้า “เพราะว่าเมื่อพวกท่านได้รับพระวจนะของพระเจ้าซึ่งพวกท่านได้ยินจากพวกเรา พวกท่านไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง เป็นพระวจนะของพระเจ้า...” ในขณะที่เปาโลเล่าเกี่ยวกับการขอบพระคุณจากใจของเขา เขากำลังกล่าวว่าแม้กระทั่งการเทศนาความจริงของเขาในท่ามกลางชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นก็ไม่ใช่คำของมนุษย์ แต่เป็นพระวจนะของพระเจ้า และเปาโลขอบพระคุณเพราะว่าพระเจ้าทรงขอบพระคุณและทรงใส่การขอบพระคุณในใจของเขาและทรงใส่ถ้อยคำเหล่านั้นในปากกาของเขาตอนที่เขาเขียนพวกมันลงไป!

3. “ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน

แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน”

แต่หนึ่งในคำกล่าวที่มีรายละเอียดมากที่สุดเหล่านั้นเกี่ยวกับคำถามนี้ในพระคัมภีร์อยู่ใน 1 โครินธ์ 2:9-13 มันไม่อาจแข็งแกร่งกว่า 2 ทิโมธี 3:16 ซึ่งกล่าวว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนระออบนุสต่อส [ถูกหายใจโดยพระเจ้า]” เราคิดว่ามันไม่อาจแข็งแกร่งกว่าพระราชบัญญัติ 8:3 ซึ่งพระเยซูทรงยกมาในมัทธิว 4:4 และลูกา 4:4 ว่า “มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวนั้นไม่ได้ แต่โดยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” แต่อย่างน้อยพระคำตอนนั้นใน 1 โครินธ์ 2 ก็มีรายละเอียดมากกว่า

ขอให้เราอ่านพระคำตอนนั้นอีกที:

“แต่ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘นัยน์ตาไม่ได้เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยมได้เข้าไปในใจของมนุษย์ สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์’ แต่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเราโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงตรวจค้นสิ่งสารพัด ไขแล้ว สิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้า ด้วยว่าผู้ใดเล่าหยั่งรู้สิ่งต่าง ๆ ของมนุษย์นั้นได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ซึ่งอยู่ในผู้นั้นเองฉันใด สิ่งทั้งหลายของพระเจ้านั้นก็ไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น บัดนี้ พวกเราได้รับแล้ว ไม่ใช่วิญญาณของโลก แต่เป็นพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อพวกเราจะได้ทราบสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดประทานโดยไม่คิดค่าแก่พวกเรา ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ”

จงหมายเหตุสิ่งที่ข้อ 9 และ 10 กล่าวเกี่ยวกับสิ่งที่แสนวิเศษเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับผู้คนของพระองค์-ไม่ใช่สวรรค์แต่สิ่งเหล่านั้นที่ถูกเปิดเผยในพระคัมภีร์!

บังเอิญที่ว่า ตรงนี้ก็ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่าพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมพระคัมภีร์ไว้แล้วล่วงหน้าทีตอนนั้นถูกเปิดเผยในถ้อยคำที่พระวิญญาณประทานให้

แต่เนื้อหาซึ่งตอนนั้นถูกเปิดเผยแก่เราแล้วโดยพระวิญญาณมีต้นกำเนิดจากที่ไหน? นัยน์ตามนุษย์ได้เห็นมันและมนุษย์จึงเขียนสิ่งที่ตนได้เห็นอย่างนั้นหรือ? มนุษย์ได้ยินและรายงานถ้อยคำเหล่านั้นที่พวกเขาได้ยินอย่างนั้นหรือ? มนุษย์ได้ตั้งใจพิจารณาการกระทำที่แสนวิเศษเหล่านั้นของพระเจ้าและคิดออกได้ด้วยตัวเอง สิ่งแสนวิเศษเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงมีไว้สำหรับเราหรือ? ยกตัวอย่างเช่น อัครทูตเปาโลได้ศึกษาพระราชบัญญัติด้านพิธีการ เครื่องบูชาเหล่านั้น ระบบปุโรหิต จากนั้นก็เขียนหนังสือฮีบรูให้เราโดยใช้ความคิดอันมีตรรกะซึ่งถูกส่องสว่างอย่างแสนวิเศษหรือ? ไม่ใช่ ไม่ใช่!

สิ่งเหล่านั้นที่ถูกเขียนมาถึงเราในพระคัมภีร์ไม่ได้ถูกเขียนโดยอาศัยเหล่าพยาน- “นัยน์ตาไม่ได้เห็น” สิ่งเหล่านี้ สิ่งที่ถูกเขียนในพระวจนะที่ได้รับการคลอใจไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ได้ยินมาจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ของมนุษย์ สิ่งที่เราเขียนไว้ตรงนี้ไม่ได้ถูกคิดออกในใจที่ถูกส่องสว่างของมนุษย์ที่ได้ติดตามสิ่งที่นำและทำการสืบสวนใด ๆ ที่พวกเขาจะทราบได้ สิ่งแสนวิเศษทั้งหลายตรงนี้ถูกเปิดเผยโดยพระวิญญาณและพวกมันไม่ได้มาจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ของมนุษย์ “นัยน์ตาไม่ได้เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยมได้เข้าไปในใจของมนุษย์ สิ่ง

เหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ แต่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเราโดยทางพระวิญญาณของพระองค์”

และข้อ 11 บอกเราตรง ๆ ว่าไม่มีสติปัญญาหรือความอดสาหรหรือการอยู่ฝ่ายวิญญาณของมนุษย์จะสามารถไปถึงระนาบนั้นเพื่อจะเข้าใจพระเจ้าได้ยกเว้นตามที่มันถูกเปิดเผยโดยพระวิญญาณของพระเจ้า

และฉะนั้นตอนนี้เปาโลจึงบอกเราว่าไม่เพียงเนื้อหานั้นแต่ถ้อยคำเหล่านั้นของการเปิดเผยนั้นถูกประทานให้โดยพระเจ้า “บัดนี้ พวกเราได้รับแล้ว ไม่ใช่วิญญาณของโลก แต่เป็นพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้าเพื่อพวกเราจะได้ทราบสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดประทานโดยไม่คิดค่าแก่พวกเรา ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” หรือตามที่ฉบับ American Standard Version แปลมัน: “...โดยรวมสิ่งทั้งหลายที่เป็นฝ่ายวิญญาณเข้ากันกับถ้อยคำฝ่ายวิญญาณ”

ฉะนั้น ถ้าใครไม่ทราบว่าคำกรีกนั้นในลูกา 1:3 คือ อันโนเอธิน, “จากเบ็องบน”, และว่าลูกามีความเข้าใจอันสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัด “จากเบ็องบน” ไม่ใช่โดยการสืบสวน เขาก็สามารถทราบมันได้อย่างแน่นอนโดยพระคำข้อนี้ การสืบสวนของมนุษย์ไม่ได้จัดหาแหล่งข้อมูลของเนื้อหาสำหรับพระคัมภีร์

ลูกาทราบได้อย่างไรเกี่ยวกับการประสูติจากหญิงพรหมจารี? เพราะไม่เชื่อว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจอย่างผิดพลาดไม่ได้ Sir William Ramsay จึงกล่าวว่าลูกาน่าจะได้พูดคุยกับมารีย์เองและเรียนรู้ข้อเท็จจริงเหล่านั้น แต่หลักฐานคำบอกเล่าเช่นนั้นไม่ถูกรับด้วยซ้ำในศาลทั้งหลายของแผ่นดิน และผู้ที่อ่านหนังสือพิมพ์ทุกคนก็ทราบว่ารายงานของหลายคนเกี่ยวกับเหตุการณ์เดียวกันก็มีอคติและไม่แน่ชัดขนาดไหน ไม่ใช่! ไม่ใช่! ถ้อยคำเกี่ยวกับการประสูติจากหญิงพรหมจารีนั้นไม่ได้มาจากมนุษย์แต่จากพระเจ้า พระเจ้าประทานความจริงนั้นให้แก่ลูกาและประทานถ้อยคำเหล่านั้นให้แก่เขา “จากเบ็องบน” เพื่อให้เขาบอกเล่าเรื่องราวนั้น

Papias ซึ่งในเหล่าบิดาคริสตจักรยุคต้น ถูกยกคำพูดว่ากล่าวว่าเป็นโตรบอการะโกสิ่งเหล่านั้นของข่าวประเสริฐนั้นและมาระโกเขียนพวกมันลงไป แต่ Papias เข้าใจผิด เขาไม่ได้ทราบเกี่ยวกับมันจากประสบการณ์จริง ๆ มากไปกว่าที่ใคร ๆ ทราบวันนี้ และเขาไม่ได้ทราบเกี่ยวกับมันมากเท่ากับที่คุณและผมอาจทราบ เพราะว่าเขาไม่ได้ใส่ใจถ้อยคำที่ชัดเจนนั้นของพระคัมภีร์เหมือนอย่างที่เรากำลังใส่ใจมันตรงนี้ในหน้ากระดาษเหล่านี้

ข่าวประเสริฐของมาระโกมาจากพระเจ้า ไม่ใช่จากเปโตร ไม่เพียงแต่ความคิดนั้นแต่ถ้อยคำเหล่านั้นมาจากพระเจ้า ข่าวประเสริฐได้ถูกเขียน “ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน” บางคนกล่าวว่าลูกาได้เขียนสิ่งที่เขาได้เรียนรู้มาจากเปาโล ลูกาได้อยู่กับเปาโลในการเดินทางหลายหนของเขา ซึ่งรวมถึงกรุงโรมด้วย นี่เห็นได้ชัดจากคำสรรพนาม “พวกเรา” ที่ปรากฏหลายหนในหนังสือกิจการและจากการที่เปาโลพูดถึงลูกาหลายหน และบางคนอยากให้ลูกามีสิทธิอำนาจของอัครทูตโดยการให้เขาเขียนสิ่งที่เปาโลบอกเขาให้เขียน แต่ ไม่ใช่ นั่นไม่ใช่วิธีที่พระคัมภีร์มีตัวตนขึ้นมา ไม่ใช่สิ่งที่นิยน์ตาได้เห็นและไม่ใช่สิ่งที่หูได้ยินและไม่ใช่สิ่งที่ได้เข้าไปในใจของมนุษย์แต่เป็นสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเปิดเผยคือสิ่งที่เรามีในพระคัมภีร์และมันถูกประทานให้ ไม่ใช่ในถ้อยคำของเปาโลที่ลูกาได้เขียนแต่ถ้อยคำ “ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน”

4. นี่หมายความว่าพระคัมภีร์ถูกประทานให้ โดย “การเขียนตามคำบอกแบบเครื่องจักร” หรือ?

ขอให้เรากล่าวคำ ๆ หนึ่งที่ชัดเจนซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องกล่าวตรงนี้ ผมไม่รู้จักนักวิชาการที่มีชื่อเสียงคนใดเลยไม่ว่าในอดีตหรือปัจจุบันที่จะถูกกล่าวหาอย่างเหมาะสมได้ว่าเชื่อเรื่อง “การเขียนตามคำบอกแบบเครื่องจักร” นั่นคือ ที่เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์เป็นเพียงเครื่องจักรและที่ความรู้สึกต่าง ๆ และอารมณ์ต่าง ๆ ของพวกเขาและความคิดของพวกเขา “ไม่ได้ทำงาน” ตอนที่พวกเขาได้รับการตลใจให้เขียนหลายส่วนของพระคัมภีร์ ผมขอกล่าวว่า ไม่มีผู้แก้ต่างให้ความเชื่อที่เฉลียวฉลาดคนใดเลยสอนเช่นนั้น เท่าที่ผมทราบ ในท่ามกลางหนังสือหกพันเล่มในห้องสมุดของผม ผมมีหลายเล่มที่กล่าวถึงเรื่องการตลใจ-ผลงานเหล่านั้นของ Bettex, Urquhart, Bannerman, Warfield, Robert Dick Wilson, Allis, Kyle Engelder, Gaussen, Collett, Carroll, Scofield, Torrey, Wilbur Smith, Laird Harris, Coder, Griffith Thomas ฯลฯ ผมมีอรรถาธิบายหลายเล่มโดย Matthew Henry, Spurgeon; Jamieson, Fausset and Brown; Gray, Lange, Ellison, Simeon, Ryle, Broadus, Ellicott, Ironside, Darby ฯลฯ

Dr. Laird Harris ใน *Inspiration and Canonicity of the Bible* ดึงความสนใจมายังข้อเท็จจริงที่ว่าคนเหล่านั้นที่รีบแก้ต่างเพื่อต่อสู้หลักคำสอนเรื่อง “การเขียนตามคำบอกแบบเครื่องจักร” แต่กำลังก่อตั้งหุ่่นทางตัวหนึ่ง ว่าพวกเขาอาจฟังสิ่งที่พวกเขาสร้างขึ้นเอง ดังนั้นคนเหล่านั้นที่ได้แย้งต่อสู้เรื่องการเขียนตามคำบอกแบบเครื่องจักรแต่กำลังยกคำพูดคนอื่นอย่างโง่เขลา โดยหวังว่าได้รับความชื่นชอบเพราะการดูเหมือนเป็นนักวิชาการ หรือไม่ตัวพวกเขาเองก็เป็นผู้ไม่เชื่อที่พยายามอย่างทุจริตที่จะโจมตีเรื่องการตลใจด้านถ้อยคำโดยเรียกมันว่าการเขียนตามคำบอกแบบเครื่องจักร

เมื่อบอกปิดเรื่องการเขียนตามคำบอกแบบเครื่องจักรและพยายามที่จะไม่สร้างความขัดเคืองใจ Warfield กล่าวว่าบางคนอาจสอนเช่นนั้น แต่ Dr. Warfield เอ๋ย คุณเรียบบร้อยมากเกินไปและขอภัยมากเกินไปนะ

การเขียนตามคำบอกหรือ? ใช่แล้ว ถ้าคุณแค่หมายความว่าพระเจ้าประทานถ้อยคำเหล่านั้น พระองค์ทำแบบนั้นจริง ๆ! พระคัมภีร์กล่าวเช่นนั้นอย่างชัดเจน จากพระโอษฐ์ของพระเยซู (มธ. 4:4; ลก. 4:4; และใน 1 คร. 2:13 และพระคำอีกหลายตอน) แบบเครื่องจักรหรือ? ไม่ใช่อย่างแน่นอน

มารีย์ยินดียอมจำนนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าเพื่อที่เธอจะได้กลายเป็นมารดาของพระผู้ช่วยให้รอด โดยทางการประสูติจากหญิงพรหมจารี และเธอกล่าวว่า “ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด” ทุกรายละเอียดตรงนี้ถูกกำหนดไว้แล้วโดยพระเจ้า ไม่ใช่โดยมารีย์ และกระนั้นมันก็ไม่ใช่แบบเครื่องจักร!

เมื่อจิตวิญญาณดวงหนึ่งบังเกิดใหม่ พระเจ้าก็ทรงเป็นผู้ที่ทำการอัศจรรย์ทั้งหมดนั้นแห่งการบังเกิดใหม่ มัน “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5)

“ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง

ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะรอดได้” (อฟ. 2:8,9) และใครเล่าจะกล่าวว่าการบังเกิดใหม่เป็นแบบเครื่องจักร? ผมไม่กล่าวว่าไม่มีอารมณ์หรือไม่มีการตัดสินใจของเจตจำนงหรือไม่มีการยินดีเปิดประตูใจต้อนรับพระเยซูเกิดขึ้นเลย ผมกล่าวเพียงว่าพระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น ว่ามนุษย์เป็นผู้มีส่วนร่วม โดยยินดีรับสิ่งที่พระเจ้าเองประทานให้ ไม่ใช่เลย พระคัมภีร์ถูกประทานให้โดยการดลใจด้านถ้อยคำ แต่ไม่ใช่โดยการเขียนตามคำบอกแบบเครื่องจักร

แต่จะชอบหรือไม่ชอบ คนเหล่านั้นที่เชื่อพระคัมภีร์ต้องยอมรับมั่นในฐานะข้อเท็จจริงประการหนึ่งที่ถูกแถลงอย่างชัดเจน-พระคัมภีร์เป็นมาจากพระเจ้า ไม่ใช่จากมนุษย์ แม้ว่าพระคัมภีร์มาโดยทางมนุษย์และแม้ว่าพระเจ้าบางครั้งทรงให้มนุษย์ใส่และเขียนความคิดและความรู้สึกและประสบการณ์ต่าง ๆ ของตนเข้าไป ขณะที่พระองค์ทรงหยั่งใจพระคัมภีร์ออกมาก็ตาม ฉะนั้น คนทั้งหลายที่สุจริตและมีความเป็นนักวิชาการเอ๋ย อย่าให้เราพุดโง่ ๆ เกี่ยวกับการเขียนตามคำบอกแบบเครื่องจักรอีกต่อไปเลย มันเป็นอุบายของพวกคนไม่เชื่อที่อยากทำลายความน่าเชื่อถือของสิ่งที่พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการดลใจแบบคำต่อคำ การดลใจด้านถ้อยคำ การดลใจแบบครบสมบูรณ์

IV. และความจริงนี้เกี่ยวกับความสมบูรณ์แบบชั่ววันรันดร์ ของพระคัมภีร์พิสุจน์สองสิ่ง

พระคัมภีร์ “จะไม่สูญสิ้นไป” พระคัมภีร์ “ตั้งอยู่เป็นนิรันดร์” เหมือนที่เราถูกบอกอย่างชัดเจนในอิสยาห์ 40:8 และ 1 เปโตร 1:21-23 บทถัดไปจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่การกล่าวถึงแบบย่อ ๆ ก็เหมาะสมตรงนี้

1. ในสำเนาและฉบับแปลทั้งหมด

พระเจ้ายังทรงรักษาพระวจนะของพระองค์ไว้

ธรรมาจารย์ที่คัดลอกคนหนึ่งอาจทำพลั้งผิด แต่คนอื่น ๆ จะไม่ทำพลั้งผิดแบบเดียวกัน และสุดท้ายแล้วการพลั้งผิดนั้นจะถูกค้นพบโดยคนเหล่านั้นที่รักและคันดูพระวจนะ นักเทศน์ที่ชื่อตรงคนหนึ่งอาจตีความผิดข้อพระคำบางตอน แต่พระวิญญูณบริสุทธ์จะยังทรงใช้พระวจนะอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าซึ่งถูกเทศนาออกไปอย่างไม่สมบูรณ์แบบและทรงนำมันเข้าสู่ใจของผู้คนและทรงกระทำกิจของพระองค์ในพวกเขา

ผู้แปลคนหนึ่งอาจพลาดความหมายบางตอนไป ไม่ว่าจะด้วยอคติที่ไม่เชื่อและชั่ว เหมือนที่พวกเสรีนิยมทำบางครั้ง หรือทำไปเพราะไม่รู้ เหมือนที่คนดี ๆ ผู้ยำเกรงพระเจ้าทำบางครั้ง แต่ฉบับแปลอื่น ๆ จะแก้ไขความพลั้งผิดนั้น และในสำเนาคัดลอกหลายพันฉบับนั้นที่มีอยู่ พระวจนะอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าถูกถนอมรักษาไว้ชั่ววันรันดร์และเราแน่ใจได้ว่ามันจะถูกถนอมรักษาไว้เสมอไป

Dr. John Clifford เปรียบพระคัมภีร์ว่าเป็นเหมือนทั้งดีเหล็กอันหนึ่งซึ่งทำให้ก้อนเหล่านั้นของพวกเยาะเย้ยสักหรือผู้ซึ่งตีมาบนมัน แต่ตัวมันเองคงอยู่ตลอดไป:

เมื่อเย็นวานข้าหยุดแหวะข้างประตูบ้านข้างดีเหล็ก

และได้ยินเสียงทั้งดังก้องกังวาล

เมื่อมองเข้าไป ข้าเห็นเกลื่อนเต็มพื้น

ก้อนเก่า ๆ ที่สึกหรือเพราะใช้ทุบตีนานหลายปี

“ท่านมีทั้งก้อนกัน” ข้าถาม
“ถึงทำให้ก้อนเหล่านี้สึกห่อและยับเยินขนาดนี้”
“แค่อันเดียว” เขากล่าว และจากนั้นด้วยตาเป็นประกาย
“ท่านรู้ไหม ทั้งอันนี้ทำให้ก้อนเหล่านี้สึกห่อ”
“และเช่นนั้นแหละ” ข้าคิด “ทั้งแห่งพระวณะของพระเจ้า
ถูกพวกชอบกังขาทุบตีนานหลายยุคสมัย
แต่แม้ว่าเสียงทุบตีดังก้องให้ได้ยินมากขนาดไหน
ทั้งนั้นยังไม่บอบสลาย ส่วนก้อนเหล่านั้นถูกทำลาย”

2. ไม่ว่าจะเป็ความยุ่งยากใดก็ตาม ถ้อยคำเหล่านั้นก็ยังเป็นถ้อยคำของพระเจ้า

อย่าเข้าใจผิดพลาดเกี่ยวกับมันเลย-พระคัมภีร์ถูกเขียนในตอนแรกนั้น “ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่ง
ปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน”

คุณพบความยุ่งยากบางประการในการเชื่อว่าพระคัมภีร์ได้อยู่ในพระดำริของพระเจ้าแล้วก่อนมันถูก
เขียนลงไปหรือ? คุณลังเลใจหรือที่จะยอมรับมันให้เป็นความจริงว่ารายละเอียดทั้งหมดในชีวิตและอุปนิสัย สาย
บรรพบุรุษและสภาวะแวดล้อมของผู้เขียนพระคัมภีร์แต่ละคนได้ถูกวางแผนไว้แล้วอย่างระมัดระวังและถูกก่อ
ร่างขึ้นโดยพระเจ้าจนภาษานั้นเป็นภาษาของพระเจ้า คำศัพท์นั้นเป็นคำศัพท์ของพระเจ้า ความรู้สึกและความ
คิดเหล่านั้นเป็นความคิดของพระเจ้า แม้ว่าพระเจ้าทรงทำให้พวกมันเป็นความคิดและถ้อยคำและความรู้สึก
ของคนเหล่านั้นที่เขียนพวกมันเช่นกัน? เอาละ คุณยังต้องรับมือกับความจริงที่ชัดเจนนั้นซึ่งถูกแถลงอย่างเน้น
ย้ำขนาดนั้นในพระคัมภีร์ มันเป็พระวณะของพระเจ้า ไม่ใช่คำของมนุษย์ ถ้อยคำเหล่านั้นเอง “ไม่ใช่...
บรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน” ในพระคัมภีร์ พระเยซูคริสต์
ตรัสว่า “พระวณะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ. 4:4) ไม่มีคริสเตียนคนใดมีสิทธิ์ทำการ
อนุโลมใด ๆ ที่จำกัดคุณสมบัติอันสมบูรณ์แบบเด็ดขาดของพระคัมภีร์ซึ่งพระเจ้าประทานให้แบบคำต่อคำ

บทที่ 10

พระเจ้าทรงใส่ลีลาของพระองค์ไว้ในผู้พยากรณ์เหล่านั้น

I. แต่เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ได้ถูกเรียกนามแล้วก่อนพวกเขาเกิด

1. เราพบว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมตั้งแต่เกิดเป็นประจำ และก่อนหน้านั้น คนเหล่านั้นที่พระองค์จะทรงใช้การ
2. การทรงเลือกคนอย่างโมเสสหรือเปาโลให้เขียนพระคัมภีร์ไม่ใช่สิ่งที่มาคิดภายหลัง
3. พระเจ้าทรงประกาศว่าพระองค์ได้ทรงเรียก ได้ทรงแต่งตั้ง ได้ทรงจัดเตรียมอิสยาห์ เเยเรมีย์ และเปาโล ก่อนพวกเขาเกิด เพื่อจะเขียนพระคัมภีร์

II. Benjamin B. Warfield เขียนหลายสิ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้

1. การจัดเตรียมของพระเจ้า “ด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา ด้านจิตวิญญาณ” ของเหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ “ไปด้วยกันกับพวกเขา” แม้กระทั่ง “เหล่าบรรพบุรุษที่อยู่ห่างไกลของพวกเขา” Dr. Warfield กล่าว
2. ฉะนั้นพระเจ้าจึงใส่ในผู้เขียนเหล่านั้น คุณสมบัติทั้งหลายที่พระองค์ทรงอยากให้มีในพระคัมภีร์
3. พระเจ้าทรงควบคุมประวัติศาสตร์ ทรงจัดเตรียมเรื่องเหล่านั้นซึ่งพระคัมภีร์จะกล่าว

III. ฉะนั้น จึงเห็นได้อย่างง่ายดายจริง ๆ ว่าลีลาและภาษาและคำพยานอันหลากหลายของคนเหล่านั้นที่เขียนพระคัมภีร์ได้ถูกจัดเตรียมไว้แล้วจนพวกมันเป็นของพระเจ้าก่อนอย่างชัดเจนและจึงค่อยเป็นของมนุษย์

1. ความย้อนแย้งเกี่ยวกับการที่ถ้อยคำของมนุษย์นั้นจริง ๆ แล้วเป็นถ้อยคำของพระเจ้าถูกคลี่คลาย
2. ฉะนั้นจึงไม่ต้องประนีประนอม เพื่อจะอธิบายองค์ประกอบของมนุษย์
3. เหล่าเครื่องมือของพระเจ้าแสดงออกความเป็นตัวเองน้อยหรือมาก แต่ได้เขียนถ้อยคำของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบ

บทที่ 10

พระเจ้าทรงใส่ลีลาของพระองค์ไว้ในผู้พยากรณ์เหล่านั้น

เนื่องจากพระเจ้าทรงทราบอยู่แล้วล่วงหน้าทุกคนที่จะเชื่อวางใจพระองค์เมื่อพวกเขาได้ยินข่าวประเสริฐและได้ทรงวางแผนรายละเอียดเหล่านั้นของการที่พวกเขาได้รับการทรงเรียกและถูกนับว่าชอบธรรม และได้รับสง่าราศี มันจึงไม่น่าประหลาดใจเลยที่พระองค์จะทรงคัดเลือกและจัดเตรียมเหล่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ไว้ล่วงหน้าแล้ว และเราเรียนรู้ว่าพระองค์ทรงทำเช่นนั้นแล้ว

ผมคิดอย่างแน่นอนว่าเราทุกคนสามารถเห็นพร้อมกันได้ว่าพระเจ้าผู้ไร้อิสรภาพสามารถให้ความหลากหลายอันไร้อิสรภาพในลีลาและภาษา เราไม่ควรประหลาดใจที่ได้พบว่าพระเจ้าเองได้ทรงคิดค้นลีลานั้น มุมมองนั้น คำศัพท์นั้น และแม้กระทั่งสถานการณ์เหล่านั้นที่เกี่ยวข้อง ในการเขียนพระคัมภีร์

I. แต่เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ได้รับการทรงเรียก

นานแล้วก่อนพวกเขาเกิด

มันออกจะโง่เขลาและสายตาสั้นที่จะคิดว่า เมื่อทรงอยากที่จะทำการเปิดเผยหนึ่ง อยู่ดี ๆ พระเจ้าก็ทรงมองไปรอบ ๆ และฉวยใครสักคนมาและจากนั้นก็จำเป็นต้องจำกัดพระองค์เองโดยคำศัพท์และลีลาของคน ๆ นั้นที่พระองค์ทรงบังเอิญเลือกมา นั่นเป็นเพียงการทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วนั้นที่ว่าพระเจ้าได้ทรงคัดเลือกคนบางคนและที่พระองค์จะทรงเตรียมการพวกเขาสำหรับงานของพระองค์

1. เราพบว่าพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมตั้งแต่เกิดเป็นประจำ

และก่อนหน้านั้น คนเหล่านั้นที่พระองค์จะทรงใช้การ

ลองคิดดูสิว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมซามูเอลอย่างไร: ถูกประทานให้ในการตอบคำอธิษฐานแก่มารดาผู้ท่อมเทและตามทางพระเจ้าคนหนึ่ง ถูกเลี้ยงดูในพระวิหารและถูกปกป้องอย่างอัศจรรย์ภายใต้เอลีให้พ้นจากความเกรงและบาปของลูก ๆ ของเอลี โดยกลายเป็นผู้พยากรณ์ที่ทรงฤทธิ์คนหนึ่งของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมรายละเอียดทุกอย่างแห่งชีวิตของซามูเอลมิใช่หรือ?

และพระองค์ทรงวางแผนชีวิตของแซมสันมิใช่หรือ โดยประกาศเรื่องกำเนิดของเด็กนั้นก่อนที่เขาเกิดมาแก่มารดาและบิดาของแซมสัน โดยบอกว่าจะต้องเลี้ยงเด็กนั้นอย่างไร?

พระเจ้าทรงวางแผนรายละเอียดทุกอย่างแห่งชีวิตของยอห์นผู้ให้รับบัพติศمامิใช่หรือ ตั้งแต่คำประกาศของทูตสวรรค์เกี่ยวกับการเกิดของเขา ชีวิตของเขาในฐานะคนหนึ่งที่ถูกแยกตั้งไว้คนหนึ่ง และงานรับใช้ของเขาที่ถูกแต่งตั้งไว้ล่วงหน้าและถูกพยากรณ์ไว้ในฐานะผู้เบิกทางของพระผู้ช่วยให้รอด? พระเจ้าทรงจัดเตรียมโมเสส ทรงคัดเลือกสภาพแวดล้อมของเขา ทรงสร้างชายผู้นั้นขึ้นมามิใช่หรือ?

มันเป็นเรื่องน่าประหลาดใจหรือที่อิสยาห์ถูกเรียกด้วยชื่อก่อนที่เขาเกิดมา ถูกขัดเงาเหมือนลูกศรในแล่งของพระเจ้า?

นั่นไม่ควรทำให้เราประหลาดใจเลยเพราะว่าพระเจ้าทรงให้อิสยาห์คนเดิมนั้นเอ่ยชื่อจักรพรรดิไซรัสในอิสยาห์ 44:28 และอิสยาห์ 45:1 ประมาณสองร้อยปีก่อนที่เขาเกิด และใน 1 พงศ์กษัตริย์ 13:2 กษัตริย์โยสิ

ยาห์ถูกเอ่ยชื่อสามร้อยปีก่อนเขาเกิด

สรรเสริญแต่พระเจ้า ผมขออ้อมใจกล่าวว่า เพราะถูกนำพาโดยหลักฐานนับพัน ผมถือว่าพระเจ้าทรงให้พระหัตถ์ของพระองค์อยู่บนผมก่อนที่ผมเกิดมา คุณพ่อของผมและคุณแม่ของผมได้อธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงทำให้ผมเป็นนักเทศน์ คุณแม่ของผมตายก่อนผมอายุหกขวบ และสิบเก้าปีต่อมา ผมได้อ่านจดหมายฉบับหนึ่งของท่านที่ส่งถึงพี่สาวของท่านซึ่งท่านเรียกผมว่า “ลูกชายนักเทศน์” ของท่าน พระเจ้าทรงทำให้ใจของผมลึกมากขึ้นตลอดช่วงหลายปีที่ผมไร้แม่และปรารถนาความเมตตาจากกรุณาให้แก่ผม พระองค์ทรงทำให้ผมเป็นผู้ใหญ่โดยความยากจนและการทำงานหนัก พระองค์ทรงเสริมสร้างอุปนิสัยของผมในการที่ผมได้รับการเลี้ยงดูโดยคุณพ่อที่ตามทางพระเจ้าและเข้มงวดท่านหนึ่ง เพื่อฝึกวินัยผม พระองค์ทรงรายล้อมตัวผมด้วยฝูงม้าป่า ฟุตบอลวิทยาลัย กองทัพ การสอนและการฝึกฝนในวิทยาลัย การฝึกใช้เสียงและคำพูด ในวิธีที่นับไม่ถ้วน พระเจ้าทรงปั้นแต่งผม-ทัศนคติของผม คำศัพท์ของผม ประสบการณ์ต่าง ๆ ของผม ผ่านทางหลายช่องทางอันแปลกประหลาดพระเจ้าทรงใส่หนังสือที่ยอดเยี่ยมไม่ก็เล่มในมือของผมซึ่งได้ปั้นแต่งชีวิตของผม ผู้คนที่ยอดเยี่ยมไม่ก็คนได้มีอิทธิพลต่อผม พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของคุณพ่อของผมและคุณแม่ของผมและทรงจัดเตรียมผมให้เป็นนักเทศน์ผู้นั้น ผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนนั้น ผู้พยากรณ์พระคัมภีร์คนนั้นที่พระองค์ทรงอยาก

ให้ผมเป็น พระเจ้าทรงทำน้อยกว่านี้หรือสำหรับผู้ใดที่พระองค์ทรงแยกตั้งไว้เพื่อเขียนบางส่วนของพระคัมภีร์มาตั้งแต่ก่อนเขาเกิด? พระเจ้าทรงหมายเหตุนกกระจอกทุกตัว พระองค์ทรงนุ่งหม้อดอกไม้ป่าทุกดอกในความสวยงาม เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ตั้งค่ายล้อมรอบคนของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน

2. การคัดเลือกคนอย่างโมเสสหรือเปาโลให้เขียนพระคัมภีร์

ไม่ใช่สิ่งที่มาคิดทีหลัง

ถ้าพระเจ้าทรงทราบล่วงหน้าทุกคนที่จะเชื่อวางใจพระองค์เพื่อรับความรอดและทรงกำหนดให้ผู้นั้นจะต้องถูกเรียก จากนั้นก็ถูกนับว่าชอบธรรมและต่อมาได้รับสง่าราศี พระเจ้าไม่ได้ใส่พระทัยเลยหรือในการก่อร่างอุปนิสัยและภาษาและบุคลิกภาพของคนเหล่านั้นที่จะเขียนพระคัมภีร์? เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ใช้เวลานั้นที่พระเจ้าได้ทรงสร้างในพวกเขาเพื่อเขียนถ้อยคำเหล่านั้นที่พระองค์ประทานให้ ทรงวางแผนไว้นานแล้วก่อนหน้านั้น เมื่อพระวจนะนั้นซึ่งถูกตั้งมั่นคงเป็นนิรันดร์แล้วในสวรรค์ ถูกเขียนลงไป ถ้อยคำเหล่านั้นของพระเจ้าในเวลานั้นที่พระเจ้าได้ทรงวางแผนไว้สำหรับพวกมันได้กลายเป็นพระคัมภีร์ที่เป็นลายลักษณ์อักษร

Dr. Loraine Boettner นักศาสนศาสตร์สายปฏิรูป กล่าวว่า:

และเบื้องหลังนั้นเราจะต้องจดจำว่าตลอดทั้งชีวิตของผู้พยากรณ์นั้น การควบคุมแบบจัดเตรียมของพระเจ้าได้จัดเตรียมเขามาตลอดพร้อมกับพรสวรรค์ที่เฉพาะเจาะจงเหล่านั้น การศึกษาและประสบการณ์ซึ่งจำเป็นต้องใช้สำหรับข่าวสารนั้นซึ่งเขาจะต้องกล่าว การจัดเตรียมนี้ของผู้พยากรณ์เหล่านั้น ซึ่งให้พวกเขามีภูมิหลังอันเหมาะสมในฝ่ายวิญญาณ สติปัญญาและร่างกาย จึงน่าจะมีการเริ่มต้นของมันในเหล่าบรรพบุรุษที่ห่างไกลของพวกเขา ผลลัพธ์ก็คือว่าคนที่ใช่เหล่านั้นถูกพามายังถูกที่และถูกเวลาเหล่านั้น และเขียนหนังสือเหล่านั้นหรือให้ข่าวสารที่เฉพาะ

เจาะจงเหล่านั้นซึ่งถูกออกแบบมาสำหรับพวกเขา เมื่อพระเจ้าทรงอยากประทานให้แก่ประชากรของพระองค์ประวัติศาสตร์หนึ่งเกี่ยวกับการเริ่มต้นสมัยแรก ๆ ของพวกเขา พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมคนอย่างโมเสสให้เขียนมัน เมื่อพระองค์ทรงอยากประทานให้แก่พวกเขาบทกวีอันเลิศเลอและเปี่ยมด้วยการนมัสการของเพลงสดุดี พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมคนอย่างดาวิดพร้อมกับจินตนาการแบบนักกวี และเนื่องจากความเป็นคริสเตียนในลักษณะเฉพาะตัวของมันจะเรียกร้องแกลงการณ์อันมีตรรกะ พระองค์จึงได้จัดเตรียมคนอย่างเปาโล โดยประทานความคิดอันมีตรรกะให้แก่เขาและภูมิหลังทางศาสนาอันเหมาะสมนั้นซึ่งจะช่วยให้เขาสามารถนำเสนอมันในลักษณะนั้นได้ ในวิถีธรรมชาตินี้พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมผู้เขียนหลายคนของพระคัมภีร์ ด้วยความช่วยเหลืออันเหมาะสมของพระวิญญาณของพระองค์ที่ทรงนำพาและให้ความสว่าง จนพวกเขาได้เขียนอย่างอิสระและอย่างเป็นธรรมชาติสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ และตอนที่พระองค์ทรงประสงค์ ดังนั้นผู้พยากรณ์นั้นจึงถูกทำให้สอดคล้องกับข่าวสารนั้น และข่าวสารนั้นถูกทำให้เข้ากับผู้พยากรณ์นั้น ฉะนั้นลีลาทางวรรณกรรมที่แตกต่างของผู้เขียนแต่ละคนจึงถูกถนอมรักษาไว้ และผู้เขียนแต่ละคนได้ทำงานหนึ่งซึ่งไม่มีใครอื่นถูกเตรียมให้ทำ

3. พระเจ้าทรงประกาศว่าพระองค์ได้ทรงเรียก ทรงเจิมตั้ง

และทรงจัดเตรียมอิสยาห์ เยเรมีย์ และเปาโลก่อนที่

พวกเขาเกิดมา เพื่อจะเขียนพระคัมภีร์

อิสยาห์มีจิตตภาพอันสูงส่ง ภาษาที่น่าประทับใจ พร้อมกับคารมอันคมคายและคำตำหนิที่เฉียบขาดไหม? อิสยาห์กล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ได้ทรงเรียกข้าพเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ ตั้งแต่อยู่ในท้องมารดาของข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกล่าวถึงชื่อของข้าพเจ้า และพระองค์ได้ทรงทำปากของข้าพเจ้าให้เป็นเหมือนดาบคม ในร่มพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้ และได้ทรงทำข้าพเจ้าให้เป็นลูกธนูชุดเงา ในแฉ่งของพระองค์ พระองค์ได้ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้” (อสย. 49:1,2) เขากล่าวอีกว่า “และบัดนี้ พระเยโฮวาห์ ผู้ได้ทรงปั้นข้าพเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อจะนำยาโคบกลับมาหาพระองค์อีก ตรัสว่า “ถึงแม้ว่าอิสราเอลจะไม่ถูกรวบรวมเข้ามา แต่ข้าพเจ้าก็ยังคงได้รับเกียรติในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า” (อสย. 49:5)

พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่สร้างปากของอิสยาห์ให้เป็นเหมือนดาบคมเล่มหนึ่งและทรงทำให้ถ้อยคำของเขาเป็นเหมือนลูกธนูชุดเงาในแฉ่งของพระเจ้า ไซแล้ว อิสยาห์ถูกซ่อนไว้ในแฉ่งของพระเจ้า ได้ถูกก่อร่างและถูกจัดเตรียมในครรภ์นั้นเพื่อจะเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เพื่อจะนำเชื้อสายของยาโคบมาถึงพระองค์ ถ้าพระเจ้าได้ทรงสร้างอิสยาห์ พระองค์ก็ทรงสร้างภาษาของเขา มุมมองต่าง ๆ ของเขา คำศัพท์ของเขา

ไม่ใช่แค่อิสยาห์แต่ตั้งแต่ก่อนที่เขาเกิดเยเรมีย์ได้ถูกเตรียมพร้อมสำหรับงานรับใช้แบบผู้พยากรณ์ของตนและเพื่อจะเป็นผู้เขียนคนหนึ่งของพระเจ้า เยเรมีย์ 1:4 และ 5 กล่าวว่า: “แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้า โดยตรัสว่า “ก่อนที่เราได้ก่อร่างตัวเจ้าในครรภ์ เราได้รู้จักเจ้า และก่อนที่เจ้าคลอดออกมาจากครรภ์ เราได้แยกตั้งตัวเจ้าไว้ และเราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้พยากรณ์ให้แก่บรรดาประชาชาติ” เขาถูกแยกตั้งไว้

แล้วและถูกเจิมตั้งสำหรับงานนั้นก่อนเขาเกิดมา! ฉะนั้นมันจึงไม่ผิดวิสัยแต่อย่างใดที่ในข้อ 9 ของบทเดียวกันนั้น เราอ่านว่า “แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออก และถูกต้องปากของข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “ดูเถิด เราเอาบรรดาถ้อยคำของเราใส่ในปากของเจ้าแล้ว”

สมมติเยเรมีย์มีลีลาหนึ่ง มันเป็นลีลาของพระเจ้า ซึ่งถูกสร้างในตัวเขาผ่านทางพระหัตถ์ที่จัดเตรียมขึ้นของพระเจ้าในตลอดหลายปีของเขาดังแต่ก่อนที่เขาเกิด! นั่นดูเหมือนจะเป็นแผนการของพระเจ้าเสมอกับเหล่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ ในกาลาเทีย 1:15 และ 16 อัครทูตเปาโลได้รับการตักเตือนให้กล่าวว่า “แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรสร้างข้าพเจ้าไว้ตั้งแต่ครรภ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศพระองค์ท่ามกลางพวกคนต่างชาติ โดยทันทีทันใดข้าพเจ้าไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย”

เมื่อพิจารณาพระคำตอนอื่น ๆ ที่คล้ายกัน เราเข้าใจมิใช่หรือว่าพระคำตอนนี้หมายความว่าเมื่อทารกคนนั้นเกิดซึ่งจะกลายเป็นอัครทูตเปาโล พระเจ้าได้ทรงวางแผนงานรับใช้ของเปาโลที่เป็นการเทศนาและการเขียนพระวจนะไว้แล้ว? เราแน่ใจได้ว่าเปาโลอยู่ภายใต้พระหัตถ์ของพระเจ้านานแล้วก่อนเขาได้รับการทรงเรียกให้เทศนา! และเราแน่ใจได้ว่างานรับใช้ทั้งหมดของเปาโลถูกวางแผนไว้แล้วอย่างระมัดระวังโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าล่วงหน้า ฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงบอกอานาเนียเกี่ยวกับเปาโลได้ว่า “...เพราะว่าคนนั้นเป็นภาชนะที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วสำหรับเรา เพื่อจะนำนามของเราไปต่อหน้าพวกคนต่างชาติ และบรรดากษัตริย์และลูกหลานของอิสราเอล เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะเห็นแก่นามของเรา” (กิจการ 9:15,16)

คุณไม่เห็นหรือว่าอุปนิสัยนั้น ประสบการณ์เหล่านั้น อารมณ์เหล่านั้น มุมมองนั้นและคำศัพท์นั้นของคนเหล่านั้นที่เขียนพระคัมภีร์ได้ถูกก่อร่างโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าอย่างละเอียดแล้วเพื่อเตรียมพวกเขาให้เขียนถ้อยคำเหล่านั้นที่พระองค์จะประทานแก่พวกเขา?

II. Benjamin B. Warfield เขียนหลายสิ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้

ในหนังสือของ Warfield, *The Inspiration and Authority of the Bible*, เขากล่าวถึงความจริงข้อนี้ ที่ว่าพระเจ้าได้ทรงก่อร่างคนเหล่านั้นเองพร้อมกับลักษณะเฉพาะตัวต่าง ๆ ของพวกเขาและทรงให้พวกเขาอยู่ในสภาวะแวดล้อมทั้งหลายของพวกเขาซึ่งพวกเขาจะเขียนสิ่งที่พระองค์ประทานให้พวกเขาเขียน และมันจะได้เป็นตัวแทนของพวกเขาแต่จะมีต้นกำเนิดมาจากพระเจ้า แม้ว่าถ้อยคำเหล่านั้นและบ่อยครั้งความคิดเหล่านั้นจะเข้ากับคนเหล่านั้นเพียงบางส่วน พวกมันก็จะเป็ความคิดของพระเจ้าและถ้อยคำของพระเจ้าทั้งหมดเสมอ เรายกคำพูดหลายตอนในที่นี้

1. การจัดเตรียมของพระเจ้า “ด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา ด้านจิตวิญญาณ”

ของเหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ “มาด้วยกันกับพวกเขา” แม้กระทั่ง

“เหล่าบรรพบุรุษที่อยู่ห่างไกลของพวกเขา” Dr. Warfield กล่าว

Warfield กล่าวว่า:

และมีการจัดเตรียมคนเหล่านั้นเพื่อเขียนหนังสือเหล่านี้ให้ต้องพิจารณา การจัดเตรียมด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา ด้านจิตวิญญาณ ซึ่งน่าจะมาด้วยกันกับพวกเขาตลอดทั้งชีวิตของพวกเขา และแน่ทีเดียว น่าจะมีการเริ่มต้นของมันในเหล่าบรรพบุรุษที่อยู่ห่างไกลของพวกเขา และผลลัพธ์ของมันคือการนำผู้คนที่ใช่มาถูกที่และถูกเวลาเหล่านั้น พร้อมกับพรสวรรค์ แรงกระตุ้น และความสามารถที่ใช่เหล่านั้น เพื่อจะเขียนหนังสือเหล่านี้ซึ่งถูกออกแบบไว้สำหรับพวกเขา เมื่อ “การตัดสินใจ” ซึ่งถูกเรียกในทางเทคนิคเช่นนั้น ถูกกำกับดูแลบนเส้นทางแห่งการจัดเตรียมเหล่านี้ มันก็ให้แง่มุมที่แตกต่างพอสมควรจากแง่มุมที่มันมีเมื่อมันถูกคิดว่าเป็นการกระทำแบบแยกเดี่ยวของพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งกระทำกิจโดยไม่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางประวัติศาสตร์ใด ๆ ทั้งสิ้น

คำกล่าวด้านบนโดย Warfield ถูกให้แบบคำต่อคำเช่นกันใน *International Standard Bible Encyclopaedia*, หน้า 1480, ในหัวข้อเกี่ยวกับการตัดสินใจและตรงนั้นเขากล่าวต่อไปในย่อหน้าเดียวกัน:

บางครั้งมีการนำเสนอราวกับว่า เมื่อพระเจ้าประสงค์ที่จะผลิตหนังสือศักดิ์สิทธิ์หลายเล่มซึ่งจะใส่น้ำพระทัยของพระองค์เข้าไปด้วย-ยกตัวอย่างเช่น จดหมายที่เป็นชุดแบบของเปาโล-พระองค์จำต้องลดตัวมายังแผ่นดินโลกและลำบากลำบากบ่นส่งดูคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงพบที่นั่นร้อนพระทัยแสวงหาคน ๆ นั้นที่โดยรวมแล้วมีแนวโน้มที่จะทำให้สำเร็จตามพระประสงค์ของพระองค์มากที่สุด และจากนั้นทรงยึดยึดเหนี่ยวที่พระประสงค์ที่จะแสดงออกผ่านทางเขา ชัดกับแนวโน้มตามธรรมชาติของเขา และให้มีการสูญเสียลักษณะเฉพาะตัวอันหัวดีของเขา น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ แน่แน่นอนว่าไม่มีอะไรแบบนั้นได้เกิดขึ้นเลย ถ้าพระเจ้าประสงค์ที่จะประทานจดหมายชุดหนึ่งที่เหมือนของเปาโลให้แก่ผู้คนที่พระองค์ พระองค์ก็ทรงจัดเตรียมคนอย่างเปาโลให้เขียนจดหมายเหล่านั้น และเปาโลคนนั้นที่พระองค์ทรงนำมาทำงานนี้ก็เป็นเปาโลคนหนึ่งที่น่าจะเขียนจดหมายเหล่านั้นอย่างเป็นธรรมชาติ

2. ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงใส่ในผู้เขียนเหล่านั้น

คุณสมบัติทั้งหลายที่พระองค์อยากให้มีในพระคัมภีร์

กลับมาที่หนังสือของ Warfield อีก:

ดูแสงสว่างที่ส่องผ่านกระจกสีของหน้าต่างอาสนวิหาร เราถูกบอกว่า เป็นแสงจากสวรรค์ แต่ถูกทำให้แปดเปื้อนโดยสีอ่อน ๆ เหล่านั้นของกระจกที่มันทะลุผ่าน ฉะนั้นถ้อยคำใดของพระเจ้าซึ่งถูกส่งผ่านความคิดและจิตวิญญาณของมนุษย์คนหนึ่งจึงต้องออกมาแบบถูกเจือสีโดยบุคลิกภาพนั้นซึ่งถูกประทานให้ผ่านทางมัน และในระดับนั้นเองจึงหยุดการเป็นพระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า แต่จะเป็นอย่างไรถ้าบุคลิกภาพนั้นเองถูกก่อร่างขึ้นโดยพระเจ้าให้เป็นบุคลิกภาพนั้นแบบที่มันเป็นจริง ๆ โดยมีจุดประสงค์เพื่อที่จะสื่อสารมาถึงถ้อยคำนั้นที่ประทานให้ผ่านทางมันการแต่งแต้มมันเลยซึ่งมันให้แก่มัน? จะเป็นอย่างไรถ้าสีสนเหล่านั้นของกระจกหน้าต่างสีได้ถูกออกแบบมาโดยสถาปนิกผู้นั้นโดยมีจุดประสงค์เพื่อที่จะให้แสงสว่างนั้นที่สอดท่วมาสนวิหารนั้น

มีโทษและคุณภาพแบบที่มันได้รับจากสีสนเหล่านั้น? จะเป็นยังไงถ้าพระวณะของพระเจ้าที่มา
ยังผู้คนของพระองค์ถูกใส่กรอบโดยพระเจ้าให้กลายเป็นพระวณะของพระเจ้าแบบที่มันเป็น โดย
อาศัยคุณสมบัติเหล่านั้นของคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงก่อร่างขึ้นเพื่อจุดประสงค์นั้น ซึ่งถูก
ประทานให้ผ่านทางมัน

เราทราบว่า “คำพยากรณ์ไม่ได้มาในกาลก่อนโดยความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของ
พระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ฉะนั้นผู้เขียนเหล่านั้นจึงไม่ได้เป็นสื่อกลางใน
การก่อร่างพระคัมภีร์ในความหมายของต้นกำเนิด แต่พวกเขาเป็นช่องทางเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าทรงหายใจพระ
คัมภีร์ออกมาผ่านทางพวกเขา และ Warfield ซึ่งเป็นนักวิชาการที่ฉลาดและทุ่มเท ได้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงจัด
เตรียมชายเหล่านั้น ช่องทางเหล่านั้น เขากล่าวอีกว่า: